

DAVID FARLAND

Čaroděj v srdci světa

„Jednoznačně mistrovské dílo žánru epické fantasy.“

Číslo 7



Runovládci
– kniha sedmá –

ČARODĚJ
v srdci
světa

David Farland

THE RUNELORDS SERIES
WORLDBINDER

Copyright © **2007 by David Farland**

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © **Jarmila Vegrachtová, 2009**

Copyright 2009 © for the Czech edition by **CLASSIC**

Cover Art © by **Jon Sullivan**

ISBN: 978-80-86707-90-7

Distribuce – tel.: 283 882 490
e-mail: banshies@volny.cz

Jako vždy, pro Mary.

*Mimořádné ocenění
Mattu Harrillovi
za jeho obsáhlou pomoc.*

ČARODĚJ

v srdci

světa

Prolog

„Přestože tvé srdce bude hořet spravedlivou touhou, tvé vznešené naděje rozšíří mezi lidem beznaděj.

To, co se snažíš vybudovat, se rozpadne na popel.

Po všechny dny tvého života se za tebou potáhne válka, a přestože svět bude možná tvému krveprolévání tleskat, ty budeš vždy vědět, že každé tvoje vítězství je moje.

A proto s tebou budu spojena na věky věků...“

– Asgarothova kletba

Během výstupu k hradu Coorm upoutal Shadoathinu pozornost stromek. Byl docela malý, kolem osmi stop vysoký, a měl asi dvanáct větví, které tvořily jakýsi deštník. Sledovala ho již delší dobu, protože jí připadal naprosto dokonalý. Každá z jeho větví byla perfektně tvarovaná, jako by ji vytvořil umělec, jemuž záleželo na každém ohbí. Stromek měl listy na svrchní straně temně zelené, na spodní straně měly medovou barvu. Připomínal dub. Kmen byl nazlátlý jako zralé obilí a svou barvou lahodil oku.

Shadoath už jednou takový strom viděla, ale to bylo před mnoha a mnoha lety na jiném světě.

Ne, pomyslela si. Tak to nemůže být.

Věděla však, že tomu tak je. Nebylo to jen tím, jak stromek vypadal. Bylo to v pocitu, který v ní vyvolával. Její oči se do něj chtěly vpít. Její ruce ho toužily obejmout. Její hlava a ramena se k němu chtěly přitisknout. Její plíce toužily dýchat vonný vzduch, který se z jeho listů šířil. Její oči dychtily po tom, aby se na něj mohly dívat zespodu, a vybavila se jí dávná vzpomínka, kdy podobné listy během noci vyzařovaly jemné zlatavé světlo a mezi nimi, když měl někdo zájem se dívat, bylo vidět vzdálené hvězdy. Při pohledu na jeho větve Shadoath zatoužila po dokonalosti – chtěla být lepší než dřív, vykonat víc, než kdy vykonala změnit se k lepšímu.

Věděla, že strom je nebezpečný. Kdyby se nechal růst, rozroste se do výše hory a své kořeny rozprostře na míle daleko všemi směry. Nepozorovaně se vloudí do myslí lidí a bude je nutit, aby se stali jeho služebníky. Když se mu nechá volnost, dokáže mnohem víc. Bude lidské mysli tiše utvářet, aby se snažily být dokonalejšími a ctnostnějšími.

Všechny instinkty v ní volaly: Zabij ho teď! Spal ho!

Pouze šok z toho, že ho vidí, jí zastavil ruku.

Byla tu velká příležitost dojít na Rofehavan. Děti narozené v současné generaci se více podobaly těm Zářícím z podsvětí než těm, které se narodily předtím.

A teď se opět objevil Pravý Strom.

Chtěla mít jistotu. Prohlížela si zkroucené kořeny vyčnívající z trávy. Strom byl zasazen uprostřed pozemků hradu Coorm. Kolem něho byla nízká, asi čtyři stopy vysoká kamenná zídka. Za ním byla fontána, z níž tryskala na šedivé kameny průzračná voda. Kdysi tu bývala hezká skalka obrostlá popínavými rostlinami. Ještě teď z ní vyráželo několik šlahounů s rudými květy.

Ale Shadoath by se nesměla zdržet dlouho. Strom ji však upoutal, dívala se na zlatavou kůru kořenů vykukujících z trávy, které se již začínaly roztahovat do okolí a hledaly, co by mohly uchopit. Kmen se kroutil, jako by ho něco trýznilo; větve vztahoval vzhůru, jako by chtěl dosáhnout nebe.

Shadoath tam jen tak stála, pozorovala ho a měla pocit, že všechny její starosti, bolístky a obavy ji opouštějí. Jako by jí už

na ničem nezáleželo, a navíc ji zachvátila vlna naděje a neobvyklé horlivosti.

Strom je můj pán a já jsem jeho poddaná, říkalo jí její tělo.

Ozval se v ní však šepot, který patřil stromu. „Ty jsi moje paní, co pro tebe mohu udělat?“

V mysli se jí vynořila představa skutečného propojení. Jeden bez druhého nejsme nic, říkal jí strom. Ani jeden z nás by neměl žít bez druhého.

K čertu, uvědomila si, ten mladý strom už nabyl vědomí. Když se nechá bez dozoru, stane se moudrým, úctyhodným – a odpudivým.

Za ní se ozval šustivý zvuk. Byl to jeden ze strážců hradní zdi. Přes nádvoří přicházel vojenský diktátor Hale, který kvůli ní sestoupil z věže a teď své těžké tělo nutil do co nejrychlejšího pohybu. Málem zapomněla, že vůbec existuje, přestože to byl právě on, kdo poslal naléhavý dotaz, co udělat s tím zatraceným stromem.

„Tak co,“ zeptal se dívčí hlas, „jak se ti líbí můj strom?“

Shadoath potřásla hlavou, aby se jí pročistil zrak, a najednou uviděla pod stromem mladou ženu, jak sedí se zkříženými nohama na balvanu. Shadoath byla tak zaujata stromem, že si jí nevšimla, i když ji měla přímo na očích; seděla však tiše a bez pohybu jako houba.

Shadoath napadlo, že ji může být něco mezi dvanáctým a šestnáctým rokem. Vlasy měla tak plavé, že vypadaly skoro jako bílé, a její oči měly barvu mořské pěny. Jako každý, kdo se narodil díky kouzlu, i ona měla zelenou kůži. Na sobě měla jakousi róbu, která ale nevypadala, že by se dala svléknout, spíš se zdálo, že vyrůstá z jejího těla jako kořínky, které se zapletly dohromady. Róba měla jasně zelenou barvu mladého listí. Mladá žena držela v ruce zlatavou hůl, zřejmě vyříznutou ze stromu.

„Miluji tvůj strom,“ řekla Shadoath.

Dívka se široce rozesmála a pobídla rukou Shadoath, aby přistoupila blíž a posadila se k ní pod větev.

Shadoath si představila dusajícího Hala s tím jeho břichem kymácejícím se před ním. Už musel být skoro u brány.

Ted', když měla mysl jasnou, pochopila, proč se čarodějka rozhodla zasadit strom právě před hrad Coorm. Samozřejmě, byla to pocta poslednímu králi Země Gaborn Val Ordenovi. Toto bylo jeho sídlo do doby, než se rozhodl odejít zemřít do divočiny.

A tak čarodějka umístila strom sem na jeho poctu. Chtěla, aby si na něj lidé uchovali vzpomínku, přestože ona a ten její zatracený strom světu přinesly nový řád.

Shadoath se natáhla ke kamennému plotu a mladá žena k ní vytáhla ruku, aby jí pomohla.

A právě v tu chvíli Shadoath zaútočila, tak rychle jak jen mohla.

Tentokrát na sebe vzala podobu válečnice, bledé vražedkyně z Inkarry s pletí barvy vybělené kosti a s vlasy jako tekuté stříbro. Paže a nohy jí pokrývalo bleděmodré tetování. Zahnutou dýkou sekla čarodějkou do podpaží. Její rychlost byla ohromující.

Shadoath popadla ruku, kterou jí čarodějka nabízela, protože si byla jistá, že tato strážkyně Země, již ta mladá žena určité byla, má schopnost se rychle vyhojit a ukrýt. Držela ji, zatímco vyskakovala a vyhazovala jako mladý jelen. V jejích očích bylo vidět úpěnlivou prosbu, když její krev začala Shadoath stékat po ruce.

Shadoath pootočila dýkou a začala mít podivné vize. Najednou jako by stála uprostřed vysokého rákosí na břehu rybníka a sledovala, jak se ze země zvedá obrovský tetřev. Bylo jasné, že vize ji měla vyvést z rovnováhy, ale ona svůj stisk nepovolila.

Najednou se jí zdálo, že drží velkého medvěda, jehož smrtící tesáky má jen několik palců od svého krku. Shadoath vytáhla dýku a vrazila ji mladé čarodějce do hrudi – do místa, kde by měla mít srdce.

Medvěd zmizel a na okamžik zahlédla čarodějčinu skutečnou podobu, její oči začínaly slzet a uviděla také obraz Jediného Pravého Stromu, jak bude jednou vypadat, s desítkami tisíc lidí žijících pod ním a dávajících mu vodu a potravu, dávajících mu i život, zatímco on je chrání před povětrnostními živly a očima nepřátel.

A pak byla najednou mladá čarodějka mrtvá, jen kus zakrvaveného masa u Shadoathiných nohou.

Shadoath ji odtáhla zpod stromu, protože věděla, že i on má uzdravující schopnosti: Kdyby pod ním zůstala dost dlouho, mohl by ji oživit.

„Proč?“ zasténal strom.

Shadoath se pro sebe usmívala, když odtahovala tělo z jeho dosahu.

V bráně se objevil baňatý válečný diktátor Hale, stále se otáčeje na své strážce; přes dláždění se těžce valil k Shadoath.

„Vidím, žeš ji zabila, eh?“ řekl. „Jsem rád, žeš to dokázala. Já sám jsem to zkoušel aspoň tucetkrát, ale nemohl jsem se k ní dostat dost blízko, protože se od stromu nikdy nevzdálila na víc než dvanáct yardů. Co chceš, abych s tím zatraceným stromem udělal teď? Mám ho porazit nebo spálit?“

Zatímco Hale pošetile blábolil, Shadoath přemýšlela.

„Je to jeden z těch stromů, že jo? Říkal jsem chlapcům, že je to on, Strom Světa, stejný jako v těch báchorkách. Nevěděl jsem, co s ním mám udělat. Nechtěl jsem, aby ovlivnil lidi. Proto jsem pro tebe poslal.“

Hale očividně čekal na souhlas, proto Shadoath řekla: „Udělal jsi dobře, žeš pro mne poslal.“

„Tak mám ho porazit?“

Její lidské citění by se takovému řešení vzepřelo. Možná by dokonce zvítězilo. Pochybovala, že by to některý z jeho mužů dokázal udělat. Ale Hale už zašel ve svém zlu příliš daleko, aby se o něm ještě dalo mluvit jako o lidské bytosti.

Shadoath se zamyslela. Chtěla, aby strom zemřel. Ale byla tu jedna věc, kterou chtěla ještě víc – Falliona Ordena. Již více než rok, od té doby, co prohrála bitvu na Koncích světa, přemýšlela, jak ho svrhnout, aniž by ho musela zničit. Dlouze o tom rozmlouvala s ostatními členy svého druhu a nakonec se rozhodli připravit léčku. Jediné, co potřebovali, byla dobrá návnada.

Mohlo by to být tohle? Fallion Orden se dožadoval svého místa na Zemi, chtěl ji sloučit, aby byla taková, jakou byla před katastrofou. A skutečnost, že se znovu narodil Jediný Pravý

Strom, byla známkou, že obnova se nějakým způsobem – aniž by Shadoath tušila jakým – rychle blíží.

Fallion to ještě nevěděl, ale bude potřebovat moudrost Stromu Světa, aby mohl svoje plány uskutečnit.

A navíc, nebude duše tohoto stromu chtít poznat jeho duši – a naopak?

A v případě, že by se ti dva setkali: nebyla by to dobrá příležitost překazit jejich plány?

„Mám dobré zprávy z Podsvětí,“ řekla Shadoath Halovi, když si promyslela, co bude dělat dál. „Královna Lokusů uprchla. Nádherní se ji snažili uvěznit v jeskyni Nedostižnosti, ale její schopnosti je porazily. Nejsou už tak silní, jako bývali, a nám se ji podařilo osvobodit. Sbírá armádu, která bude mocnější než ta předešlá. Zůstaň věrný a tvoje odměna bude obrovská a nekonečná.“

„To rád slyším,“ řekl Hale. „Víš, já, já jsem věrný tobě.“

V jeho očích byla zášť i touha. Přál si dát svoji duši jí, aby se jeho duch mohl usadit v Lokusu. Protože ho její druh trénoval od mládí, věřil, že díky své loajalitě získá určitý druh nesmrtelnosti, že se jeho duch připojí k černé duši Lokusu a popluje s ní časem.

Věděla, že by se hodil. Jeho duše byla jako černá díra. Bylo v něm opravdové nestvůrné zlo a Lokusu by vyhovoval. Ale toužil po tom tak moc, že nemohla potlačit touhu mu nevyhovět.

„Už brzy,“ slíbila. „Tvůj čas přichází.“

S chladným pohledem se obrátila ke stromu. „Zatím ho nech žít. Chci, aby ho viděl Fallion Orden...“

1

NÁVRAT DOMŮ

Nevím, kdy jsem poprvé začal snít o tom, že uzdravím svět. Na světě bylo tolik bolesti, utrpení a zármutku. Asi to začalo, když jsem byl mezi gwardeeny. Jeden z našich letců, malý šestiletý chlapec jménem Zel, krmil právě vylíhlé mládě graaka a to mu ukouslo paži. Jsem si jistý, že to byla nehoda. Ale ať jsme se snažili sebevíc, nemohli jsme zastavit krvácení a chlapec mi umřel v náručí. Vzpomínám si, že jsem si myslel, že v lepším světě bych ho určitě zachránil. V lepším světě by děti nemusely takto umírat.

Bylo to jen o tři roky později, kdy mě začal pronásledovat sen o ohnivém kole, obrovské runě, a já jsem začal mít dojem, že se tento zničený svět dá uzdravit.

– z deníku Falliona Ordena

Právě vycházelo slunce, když se oni čtyři prodírali mezi stromy, unavení, ale odhodlaní jako lovci na stopě raněného jelena. Na okraji lesa se zastavili a tiše se dívali na letní pole plná obilí a hrad za nimi.

„Hrad Coorm,“ zašeptal jejich vůdce Fallion. „Jak jsem slíbil.“ Pohled na hrad ho naplňoval nostalgií a konejšil jeho napnuté nervy jako svařené víno.

Na předjitřní obloze byla stále jedna jasná hvězda, hrad byl ještě ve stínu a jeho ostré hradby byly spíše jemně namodralé než bílé. Okna ve věži byla orosená a strážní ohně u hradeb městských bran hořely jak žhavé drahokamy. Tančící ohně a vůně kouře ho lákaly. Fallion však jen tiše stál a prohlížel si scénérii před sebou. Hrad byl již částečně v ruinách, ale byl očividně obydlený.

Od chvíle, kdy se vrátil do Mystarie, viděl už mnoho pobořených měst a zdevastovaných míst. Dvory Přílivu byly zničeny. Jejich kdysi prosvětlené ulice se teď staly temnými pruhy, které blokovaly gangy, jež se mezi sebou praly jako zdivočelí psi, aby si uchránily zbytky jídla a oblečení. Ženy a děti měly ušvané pohledy. Zažily příliš mnoho znásilnění a rabování.

Fallion byl při pohledu na tu zkázu v šoku. V lepším světě, říkal si, by měly ženy ve vlasech květiny a neučily by děti, aby se bály cizích lidí.

Před smrtí Fallionova otce, Gaborna Val Ordena, se k Mystarii stahovali hrdlořezové z mnoha zemí a doufali, že se jim podaří svrhnout Falliona a jeho bratra. Nebyli to obyčejní hrdlořezové. Byli to mocní Runovládci, kteří převzali vytrvalost, rychlost a půvab od svých poddaných, ze kterých udělali válečníky, jakým se žádný prostý člověk nemohl postavit. A přestože Mystaria byla bohatou zemí s mnoha vlastními Runovládci, soustavnému náporu takových mužů nemohla odolat.

Jen posílením vlastních sil mohla doufat v přežití, ale to vyžadovalo magické tyče, které odnímalý vlastnosti z poddaných a přenášely je na vládce.

V tom selhali. Čistého, krvavého kovu měli nedostatek. Říkalo se, že vládci Kartishe, ležícího daleko na západě, shromažďovali každý kousek, který někde sehnali, aby ochránili své vlastní země v pohnuté době, která měla nastat.

Kancléř Westhaven, kterému bylo svěřeno velení nad Mystarii, dokonce odcestoval do Kartishe s nadějí, že přemluví ty, kteří byli kdysi jeho spojenci.

Nikdy se nevrátil. Povídalo se, že jeho kvilejícího ducha je občas možné vidět ve věžích Dvorů Přílivu, jak bloudí chodbami a prohrabuje se prázdnými pokladnicemi.

A tak byla Mystaria napadena přinejmenším z tuctu různých míst, jako obrovský býk trhaný smečkou šakalů, kteří se cpou svojí kořistí a nechávají ji napůl naživu. Její pokladnice byly vypleněny, věže strhány k zemi, usedlosti a města vypáleny, země rozdělena. Váleční diktátoři z Internooku zabrali pobřeží, zatímco Beldinook se usadil na východě a Crowthen obsadil zbytek na severu.

Po pravdě řečeno, po všem tom znásilňování, loupení a vraždění Fallion nenalézal nic, zač by stálo bojovat.

Díval se na zbytky hradu Coorm a byl docela překvapený, že stále ještě stojí.

Věže stály, ale vzpínaly se po nich pásy temného břechťanu, který jako by byl jejich součástí. Východní hradby byly šedavé a sešlé, většina jejich omítek byla za mnoho let omyta zimními bouřemi. V příkopu kvákal v rákosí osamělý skokan.

Fallion stál ve stínu. Měl na sobě krátkou pláštěnku sepnutou stříbrnou sponou ve tvaru sovy. V ruce držel meč, který se stříbrně leskl. Tmavé vlasy mu padaly až na ramena. V hnědých očích měl tolik světla, že mohly být klidně pokládány za zrcadla, v nichž se odrážejí vzdálené ohně.

Díval se na ohně a najednou měl pocit, že se dívá na obrovskou runu vytvořenou z ohně a obklopenou plameny – Pečeť Pekla. Bylo to už více než tři roky, kdy měl její vidinu před očima poprvé, když zíral po večeři do krbu. Od té doby si začal procvičovat své schopnosti: tvořit oheň, poslouchat množství jazyků, kterými oheň promlouvá, a hledat inspiraci ve slunečním světle. Věděl, kterým směrem se pečeť nachází, hluboko v podsvětí. To ohnivé kolo ho pronásledovalo, musel na ně denně aspoň stokrát myslet. Proto se ani nemohl dívat na slunce, dokonce ani na stříbrný měsíc, aby se mu na sítnici nepromítla runa.

Přelouval oceány, aby ji našel. Teď už mu zbývalo jen několik stovek mil, a bude moci vstoupit do Jícnu světa s nadějí, že Pečeť Pekla najde a opraví ji. Doufal, že tím, že ji dá do pořádku a připojí ji k Pečeti Nebe a Pečeti Země, znovu

obnoví rovnováhu světa, a ten se pak bude podobat Jedinému Pravému Světu legend.

Rhianna se postavila za něj tak blízko, že se ho téměř dotýkala. Pohled jejích divokých modrých očí byl ustaraný, svůj obušek tiskla k sobě, jako by byla ztracena v moři a obušek byl tím jediným, co ji může zachránit před utopením.

„Já si tohle místo pamatuju,“ řekla třesoucím se hlasem.

„Pamatuju si...“

Položila ruku na Fallionovo rameno a jen tak stála. Její dokonalý obličej byl zsinálý šokem a její rty se stáhly do bolestné grimasy.

Již skoro deset let si Rhianna nepřipouštěla vzpomínky na toto místo. Ale teď si Fallion všiml, že ji přemohly.

Za ní stál Fallionův mladší bratr Jaz, doprovázen jejich opatrovnickou sestrou Talon. Nesl válečný luk vyřezaný z načervenalého rohu. Talon měla lehkou šavli, jež by se spíš hodila k elegantnímu gentlemanovi, který si vyrazil do města za zábavou, ale v její šikovné ruce rozhodně nesloužila jen jako společenský doplněk.

„Na co si pamatuješ?“ zeptal se Fallion Rhianny.

Rhianna zamyšleně stáhla obočí; vynořila se jí vzpomínka na šílený úprk z kopce na silném koni, který byl bohatě vybaven odkazy síly a metabolismu. V sedle před ní seděl Fallion a ona se k němu vystrašeně tiskla. Uvědomovala si přitom, že je do něj zamilovaná. Vzpomněla si, jak si myslela, že je silný a hezký, a modlila se, aby ji byl schopen zachránit. Řítili se vpřed snad osmdesátimílovou rychlostí, borovice, mezi nimiž projížděly, jako by letěly dozadu. Srdce jí tlouklo tak silně, že měla pocit, že chce vyletět z hrudi, a bála se, že se konce cesty nedožije. Bolel ji žaludek a zdálo se jí, že ji něco pojídá. Do její dělohy umístila svá vejce strengi-saata, aby se tam vylíhla, a mlád'ata si teď prokousávala cestu ven. Všechno si to pamatovala.

„Pronásledovaly nás nestvůry,“ řekla Rhianna a neočekávaně zarazila svou hůl do země. Tenkrát byla jenom dítětem s dětinskými strachy. Ale během dospívání se naučila zacházet se zbraněmi a nebylo radno si s ní zahrávat. Hůl, kterou teď měla, byla ověšena šperky a pokryta runami. Kdysi

patřila samotnému Králi Země. Ušklíbala se. „Teď jsme zpátky a těmi nestvůrami jsme my.“

Jaz se zasmál. V poslední době se zdál být stále v dobré náladě. Rhianna se vydala na tuto cestu, protože Falliona milovala, a byla odhodlaná položit za něj život, aby ho ochránila. Ale Jaz šel, jak sám říkal, „protože od chvíle, kdy jsem začal lézt, jsem se držel stále za ním, a nevím, proč bych na tom měl teď něco měnit.“

„Už dlouhou dobu jsem si byl jistý, že do tohoto místa dojdeme. A podívejte se, uvnitř jsou lidé. Myslíte, že když je hezky požádáme, nabídnou nám soudek piva?“

Jaz si sedl a pokusil se sundat si botu. Byla uvnitř plná bláta a uvolnila se s mlaskavým zvukem.

„Za peníze lidé udělají cokoli,“ řekl Fallion, „a platí to i pro to pivo.“

Obrátil se zpátky k hradu. Dlouhá válka ho značně poničila. Kdysi se pod ním vzhůru šplhala vesnice, jmenovala se Travnatá. Tvořilo ji několik tuctů útulných domků z vepřovic, se střechami ze slámy. Jako dítě si Fallion představoval, že jsou ty domky živé a jenom lenoší mezi zeleninovými a květinovými zahradami, rozdělenými kamennými zídkami. V době parného léta byly vždy zastíněny ovocnými stromy.

Prohlížel si trosky chatky na kopečku, a najednou si vzpomněl, co tam zažil, když mu byly asi tři roky.

Tenkrát se jeho otec vrátil z cest a vzal ho do vesnice mezi lidi. Fallion se mu vezl na ramenou a pak se zastavili na kopečku pod třešňovým stromem. Fallion si trhal třešně ze stromu – a byly tak zralé, že mu praskaly v ruce a jejich šťáva mu protékala mezi prsty. Lízal si ji s prstů a jedl, až měl dost, a určitě svého otce umazal, tím si byl teď jistý.

Ale jeho otec se jen spokojeně smál.

Fallion si pamatoval, jak jel na ramenou krále, vyšší než kdokoli jiný, shlížel dolů na lidi, kteří byli jako trpaslíci, a přál si, aby takto vysoký zůstal navždycky.

Usmál se. Byla to hezká vzpomínka a byla jedna z mála na jeho otce. To cestování přes oceány se přece jen vyplatilo.

Ale žádný domek už v polích nebyl. Nic tam nezůstalo, jen ohořelé trosky; jeho kamenné základy vypadaly z té dálky jako mrtví brouci.

Lidé z hradu pravděpodobně všechny stavby spálili, aby se v nich nestvůry nemohly schovávat. Strengi-saaty – tak nazývali nepřítele ve starém jazyce – „ti silní“.

A povídalo se, že ještě horší monstra běhají v lesích. Říkalo se dokonce, že jedno z nich straší v hradu Coorm.

„Hrad Coorm se stal kamenným útočištěm v divokých lesích,“ uvažoval Fallion. „Teď už není široko daleko žádná vesnice.“

„Tím si můžeme být jisti,“ zabručela Talon. „My jsme se protloukali všude kolem a snad každou bažinou, která je mezi tímhle místem a Dvory Přílivu.“ Sedla si na bobek a odpočívala.

Falliona bolely nohy a byl vyhládlý jak nikdy předtím. A navíc měl ještě natržené lýtko. Nebylo to nijak ošklivé zranění, ale zaschlá krev přitahovala strengi-saaty.

Nebyl si jistý, jestli je tohle místo vhodné k odpočinku. Slyšel o něm podivné řeči – nejpodivnější ze všech, které kdy v životě slyšel. Říkalo se, že před několika lety tu nějaká žena z Coormu porodila ne dítě, ale strom, nízký pevný stromek se spoustou kořenů a dvěma zkroucenými větvemi. Stromek, jak se povídalo, měl kmen narudlý jako zlato. Falliona ten příběh zaujal. Žena měla mít zelenou kůži, jako jedna z těch kouzelně narozených s mocnými silami země, a někteří spekulovali, že jejím plodem byl Strom Světa, podobný Jedinému Pravému Dubu, který své kořeny rozprostíral široko daleko a nabízel na počátku stvoření ochranu všem lidem.

Zdálo se, že představa, že žena porodila Strom Světa, prostým lidem nepřipadá až tak nereálná. Měli v paměti, že od chvíle, kdy přišel Král Země, Fallionův otec, se svět změnil. Po jeho příchodu se rodily děti silnější než předtím, chytřejší a cílevědomější, i když svět kolem nich byl stále podivnější a nebezpečnější. Lidé se prostě stávali dokonalejšími.

A zlo se zdokonalovalo také.

Podle vyprávění měl být stromek zasazen mezi hradní zeleň, kde mohl být ochraňován a obdivován, ale pak z lesů přišel zloduch, lord Hale, který vládl velikou mocí.

Říkalo se, že čarodějku zabil.

Po této události mnoho lidí odtamtud uteklo a již mnoho let se o hradu nic nevědělo.

Znenadání se pod nimi ozval ženský křik.

„Co to je?“ zeptal se Jaz. Nazul si boty a vyskočil. To nebyl zoufalý výkřik někoho, kdo ztratil blízkou osobu. Začal vrčením a krátkými výkřiky bolesti a zaznívala v něm hrůza.

„Někdo bojuje,“ řekl Fallion.

„Někdo umírá!“ opravila ho Rhianna.

Z travnatého okraje lesa na východě se ozvalo hluboké zavrčení, které znělo jako vzdálená bouře a bylo následováno jakoby zvonivým hlasem strengi-saat.

V lesích na kopci najednou zakrákaly dvě vrány: „Krá, krá, krá.“

Fallion se podíval nahoru. Lesy tam byly do černa spálené, ohromné ohořelé duby už těžko mohly strengi-saaty ukrývat, domníval se Fallion. V nejbližších stromech uviděl vrány. Ptáci měli napůl zavřené oči, ale pozorovali hrad, jako by to byla rozkládající se mrtvola nějakého obra.

Žena opět vykřikla a její hlas se odrážel od zdí hradu. Fallion donutil srdce, aby se zklidnilo, a zaposlouchal se.

Zvuky potyčky se z Coormu nesly nepřirozeně čistě, stejně jako se hlasy rozléhají v horách za jasného rána.

Přál si, aby se mohl dozvědět víc, napůl si přál, aby mohl převzít schopnosti sluchu a očí někoho dalšího. Takový dar už mu byl nabízen při odchodu od dětí, které mu sloužily na základně na Konci země. Přijmout takový dar od člověka by bylo špatné, protože kdyby od něj převzal jeho schopnosti, mohl by takový člověk zemřít. Fallion nesměl na něco podobného ani pomyslet. Přesto měl ve svém vaku asi tři sta podobných darů, které byly součástí jeho dědictví, a věděl, že kdyby bylo opravdu hodně zle, mohl by je využít.

Ozval se chraplavý výkřik a nějaký muž zařval „Zatracená holka!“ a hned potom bylo slyšet mlaskavý zvuk, jako když pěst dopadne na obličej. „Kousla mě.“

Žena ztichla, přestože ještě byly slyšet zvuky zápasu.
„Otevřete bránu!“ vykřikl útočník hlubokým hlasem.
„Otevřete tu zatracenou bránu, bude to?“

V kopcích zařvaly strengi-saaty.

„Oni chtějí dát tu ženu strengi-saatám,“ zašeptala Rhianna.

To pomýšlení ji vyděsilo. Srdce se jí rozbušilo tak silně, že měla pocit, že jí nadobro vyskočí z hrudi.

Strengi-saaty ženu nesežerou. Přestože to byli divocí masožravci s drápy jako zahnuté háky a zuby podobnými kosám, lidskou kůži netrhali. Ne, jedna ze samic ženu znásilní a do její dělohy naklade půl tuctu kožovitých vajíček.

Pak ji zatáhnou do divočiny, ukryjí ji mezi větvě stromů a nechají ji vyděšenou, ale živou, do doby, než se vajíčka vylíhnou a prokoušou se jejím tělem ven.

„Blázni,“ zavrčel Fallion. „Když tu ženu zabijí tímto způsobem, jen rozmnoží počet svých nepřátel.“

„Tady se děje něco mnohem ohavnějšího,“ podotkla Talon.
„Možná je to to, co chtějí – aby těch nestvůr bylo víc.“

Uslyšeli vrzání otvíraných vrat. Talon nervózně stiskla svou krátkou šavli s ostřím širokým jen na dva prsty.

Fallion sledoval strážu u hradeb. Viděl jejich přecházející stíny. Bylo tam asi šest mužů. Dva se dívali do brány, jako by čekali, co se bude dít, ale ostatní byli moudřejší a pokračovali v hlídkování.

Hradní brána se rozletěla a z ní dva robustní strážní, oblečení do drátěných košil a helem, táhli ven ženu, kterou pak pohodili na zem. Otočili se a spěchali rychle do hradu. Brána se zavřela.

Fallion viděl ženiny rozcuchané plavé vlasy a roztrhané bílé noční roucho. Křičela hrůzou a snažila se zakrýt si prsa roztrhanou košilí.

Zoufale se podívala na bránu, rozběhla se k ní a začala na ni bušit.

„Radši utíkej, děvenko,“ křičel na ni strážný z hradby. „Za deset vteřin začnou naši lukostřelci střílet.“

Odvrátila se od brány na druhou stranu. Nebylo tam jediné místo, kam by se mohla ukrýt, jen trosky několika domků.

Od země u jejích bosých nohou se odrazil šíp a potom další. Uskakovala před nimi, pak si zvedla sukni a utíkala pryč.

Na západ. Mířila na západ k vysokému kopci, na kterém byl od hradu nejbližší shluk stromů.

„Tam ne, ty hloupá holko,“ zašeptala Rhianna.

Ze západního kopce se ozvalo zavytí strengi-saat, ve kterém Rhianna poznala touhu po lovu.

Žena se zastavila, obrátila se na východ, blíž k Rhianně, a zanechávala v rozbahněné cestě tmavé stopy.

Rhianna se podívala, ve kterém místě asi doběhne k lesu, bylo to zhruba dvě stě yardů od ní na sever. Když budu mít trochu štěstí, mohu se tam s ní setkat, pomyslela si.

Ale bude to závod se strengi-saaty, které poběží po ženině horké stopě.

Rhianna vyskočila a rozběhla se do lesa.

Musíme s nimi bojovat uvědomil si Fallion, a rozběhl se za Rhiannou. Přeskakoval padlé kmeny a brodil se hromadami popela. Ranní vzduch byl vlhký, s dusivým zápachem starého popela. Fallion musel napnout všechny své síly.

V lepším světě, pomyslel si, by zachránce mohl běžet tou nejvyšší rychlostí.

Při běhu si uvědomil, že se vrány probudily a s krákáním rozrážejí křídly ranní vzduch.

„Strengi-saaty přicházejí!“ vykřikl varovně Jaz, který s Talon běžel za Fallionem.

Na východě se uprostřed pustiny pohybovalo několik nejasných stínů. Fallion neviděl, co je kolem nich. Vstřebávaly totiž světlo a prohlubovaly temnotu kolem sebe. V noci v lesích nebo na opuštěné ulici tak mohli být schováni, pokud zůstali potichu, dlouhou dobu ve svých vlastních stínech. Je pravda, že jejich tvar byl nezřetelný, ale přesto se dala zjistit jejich přítomnost.

Žena doběhla k lesu před Rhiannou a padla na kolena, lapala po dechu a vydešeně se rozhlížela. Podívala se i Fallionovým směrem, ale zdálo se, že ho neviděla. Vzpamatovala se teprve v okamžiku, kdy vedle ní Rhianna rozšlápla kus bláta. V tu chvíli vyskočila a před sebou držela kus větve jako svou jedinou zbraň.

„Neboj se,“ zašeptala Rhianna. „My jsme přátelé.“

Rhianna se otočila, zaujala bojovou pozici a s připraveným obuškem zírala mezi stromy.

Mladá žena na ně na všechny nevěřicně zírala, ale před sebou stále držela svůj kus dřeva jako rapír. Bylo zřejmé, že nemůže pochopit, jak by se tu někdo v blízkosti strengi-saat mohl objevit. „Kdo jste?“

Fallion se na ni upřeně díval. Mohlo jí být tak sedmnáct nebo osmnáct let, byla o něco mladší než on. Její obličej se mu zdál povědomý.

„Deset let je dlouhá doba,“ nadhodil Jaz. „Ale ne dost dlouhá na to, abych zapomněl tvé jméno, Farion. Tvůj otec byl dobrým učitelem.“

Farion stála, jako by byla přikovaná k zemi, a třásla se. „Jaz?“ řekla nevěřicně a pak se podívala na Falliona. „Mylorde?“ vykřikla a poklekla na jedno koleno. Po tvářích se jí řinuly slzy. „Já – my jsme mysleli, že jste mrtev. Myslela jsem si, že jste zemřel už před dlouhou dobou.“

„Je nám líto, že jsme museli odejít,“ řekl Fallion. „Ale našich nepřátel bylo příliš mnoho, nemohli jsme s nimi bojovat. Mělo to vypadat, že jsme zemřeli.“

„Přišli jste zpátky, abyste si převzali hrad Coorm? Kde je vaše armáda?“ Rozhlížela se kolem, jako by doufala, že z lesů vystoupí tisíce Runovládců.

„Žádná armáda neexistuje, jsme tu jen my čtyři,“ přiznal Fallion.

Vypadalo to, jako by jí ta slova zlomila srdce. Zhroutila se na zem a zdálo se, že všechny její čerstvé naděje jsou ty tam, a znovu začala vzlykat. Fallion zaslechl burácivý řev strengi-saat. Už byly blízko.

Přestože už svítalo, tady v lesích bylo šero. Věděl, že by mohl monstra držet v odstupu ohněm. Zároveň by tím ale upozornil strážce na hradbách na jejich přítomnost.

„Všechno je tedy ztraceno,“ mumlala si pro sebe Farion. „Všechno je ztraceno.“

„Ale vůbec ne,“ řekl Fallion. „Brzy dám nějakou armádu dohromady.“

Farion zavrtěla hlavou. „Lord Hale se mě snažil dostat do postele. Poprala jsem se s ním a on mě vyhodil ven z hradu jako varování, co se stane s ostatními, když mu nebudou po vůli. Mám strach... mám strach, že zkusí něco podobného s mou sestrou. Je jí teprve třináct.“ Zoufale se rozhlédla kolem. Pak se podívala Fallionovi do očí. „Prosím, ona je to jediné, co my zůstalo.“

„Zatraceně,“ zaklel Jaz a pohledem se snažil Falliona donutit k boji. „Muži na hradbách mají slabé luky. Můj dostřelí dál,“ dodal s nadějí v hlase.

„Takže ty budeš střílet na strážě, zatímco já budu dobývat bránu. Mám pocit, že se ve vtipkování lepšíš,“ řekl Fallion.

Skupina neměla na dobytí hradu žádný plán. Čekaly je daleko důležitější úkoly.

Teď se ale museli zastavit, uvědomila si Rhianna. Nemohli tu ženu nechat trpět. Možná že by v lesích tak den dva přežila, ale nestvůry by ji stejně dostaly. Pohledem na Jazův obličej Rhianna zjistila, že je odhodlán třeba zemřít, ale hrad Coorm se pokusí dobýt.

Fallion však váhal.

Co je s tebou, Fallione? přemýšlela Rhianna. Oba víme, že je to jako být dětmi ve spárech nepřátel. Ať tě ani nenapadne jít od toho, Fallione. Jestli to uděláš, přestanu tě milovat.

Ale Fallion se nerozhodně díval do dálky.

Chce napravit svět, uvažovala Rhianna. Tlačí ho potřeba to udělat, rve mu srdce, že se musí držet zpátky, i když jde o užitečnou věc. Musí zvažovat riziko, že kvůli této jediné ženě zemře spousta jiných.

„Tak dobře,“ řekl nakonec Fallion. „Osvobodím tvoje město. Ale potom si budeme muset pospíšet pryč.“

Rhiannu naplnilo ulehčení. Dělán dobře, že ho miluji, pomyslela si.

Fallion udělal hromádku z listí, klekl si k ní a zapálil ji jiskrami vykřesanými kamínkem, který třel o svůj meč. Listí bylo suché a okamžitě vzplanulo. Byl-li Fallion překvapen, že chytlo tak rychle, nedal to na sobě znát. Jeho tvář vyjadřovala jen úlevu.

Za chvíli už měli pěkný oheň, podporovaný slabým vánkem.

„Je tvůj otec v pořádku?“ zeptal se Fallion. „Často mi chyběly jeho rady.“

„Ti, kterým zasvětil svůj život, zemřeli už před mnoha lety,“ řekla Farion. „Ztratil svůj důvtip, životní sílu i chuť do života. Všechno, co kdysi věděl o tradicích, zapomněl. Někakou dobu ho lord Hale využíval jako svého šaška, ale teď už je jenom prostáčkem, o kterého se musím starat. Chodí pro dřevo a je schopen nakrmit kočky, ale k ničemu jinému už není.“

Fallion si tiše povzdechl. Ve všech královstvích, která existovala, nebyl nikdo ani zpoloviny takový, jako byl její otec a jeho vychovatel Waggit. Miloval studium a rád poznával nové věci. Poté, co viděl tolik ruin a neštěstí, byla tato zpráva tím, co ho zarmoutilo nejvíc.

Na chvíli se zadíval do plamenů a objevila se v nich Pečeť Pekla jako ohnivé kolo, které se mu vtisklo na sítnici. Zvedl kus dřeva a strčil ho do ohně. Tančící plameny ho s radostí přijaly.

Po jeho levici se pohnul nějaký stín. Strengi-saata. Podíval se tím směrem a stín zmohutněl.

„Jazi,“ řekl Fallion varovně. Vytáhl z ohně kus dřeva a napřáhl ho proti stínu. Dřevo se jasně rozhořelo, do něčeho narazilo a ozářilo strengi-saatu.

Byla to jedna z těch větších, možná měřila osmnáct stop od hlavy po ocas, ale zdála se být menší, protože břicho zarývala do země. Její čelisti byly tak široké, že by v nich klidně mohla odnést člověka. Hlavu měla pokrytou kůží s ostny, na rozdíl od břicha a zad, která měla pokrytá srstí. Obličej jí pokrývala úplně holá, šeredně černá kůže. Neměla žádné uši, jen bubínky, kulaté membrány velikostí talíře, které byly umístěny hned za obrovskými očima. Otáčela se, aby mohla utéct.

Jaz vystřelil. Šíp se zabořil do hrudi nestvůry a propíchl jí plíce. Černá krev vytryskla jako fontána a strengi-saata řvala a válela se po zemi. Rhianna křičela a běžela k ní s připravenou holí, ale nestvůra vyskočila a snažila se utéct. Vrhla se do stínů a nechala Rhiannu daleko za sebou. Fallion věděl, že se bude snažit najít tiché místo, kde by mohla umřít.

Slunce ještě úplně nevyšlo, ale obloha už začínala být jasná. Za chvíli už zářící disk vystoupí vzhůru a spočine jako štít na ramenou světa. Fallion si zahříval ruce nad ohněm a nechal do sebe proudit jeho energii.

Celý uplynulý rok se se vši vážností pokoušel ovládnout tvorbu ohně. Cítil, jak se v něm hromadí energie – jako ukryté inferno. Když měl pocit, že už víc nesnese, rychle vstal a oznámil: „Pojďme si to vyřídit s tím lordem Halem.“

* * *

Vysoko nad Fallionem svítila hvězda tak slabě, že ji ani nebylo možno spatřit. I v nejtemnější noci se jevila jen jako zdeformovaná neznámá tečka v hlubokém vesmíru. Fallion tu hvězdu nikdy neviděl, mohli ji zaznamenat jen ti s velkým nadáním. Nikdy si v noci nelehl do trávy a nedíval se na oblohu, nikdy neuvažoval, jaké světy se tam líně otáčejí. Nikdy ho ani nenapadlo, že by na nich mohli být lidé, jako na tom jeho.

A právě na tom světě existoval mladý muž s ne tak docela lidskou podobou, a také měl před sebou těžký úkol...

2 NA VZDÁLENÉM SVĚTĚ

Když byla velká Runa stvoření zničena, rozpadl se Jediný Pravý Svět na miliony milionů stínových světů a každý byl jako zmenšená zkomolenina toho původního dokonalého.

Existují na takových světech lidé? ptával jsem se sám sebe. Věřil jsem, že ano, alespoň na některých z nich, protože Zářící dleli na Jediném Pravém Světě a my nejsme ničím jiným než jejich stíny.

Kolikrát jsem přemýšlel, jestli je na některém tom stínovém světě druhé já, pokřivená napodobenina mne samého, anebo zářný příklad toho, čím bych se měl stát.

Když už mluvíme o takovém světě, přemýšlel jsem, zda bych sám sebe poznal, kdybych na takový svět vstoupil. Ale nikdy mě ani nenapadlo, že by se mi to mohlo stát. Nedávám Fallionovi vinu za to, co udělal. Ani jeden z nás si neuměl představit, jaké hrozné věci z toho mohou vzejít.

– čaroděj Binnesman

Veliká bitva už byla skoro u konce a lidský druh prohrál.

Hrad na úbočí hory v Caer Luciare byl teď posledním osamělým útočištěm. V pustině pod ním byla jen odpudivá změť kamenů. Na sever, východ a jih už byly jen ruiny

prastarých měst. Obrovské duby, které kdysi osvěžovaly tuto zem, byly pryč, stromy i žaludy zemřely během bojů a na polích se teď válelo jen kamení a mezi ním rostl plevel a bodláčí. Svěží zeleň bylo možno spatřit v jen několika vzdálených bažinách.

V Caer Luciare se shromáždilo více než třicet osm tisíc uprchlíků. Sám nejvyšší král se sem uchýlil po pádu Gonartu a již šest roků tu měl rozmístěnou celou svou rodinu. A právě minulý měsíc odešlo kolem čtyř set kartochských bojovníků – s kůží bílou jako kosti – na sever, aby odtud odvedli další uprchlíky.

Všichni mluvili o tom, že vojenští diktátoři připravují nějaký divoký útok proti zlu, které se usadilo na severu v Rugasse.

Kdybyste se procházeli po věži Caer Luciare to ráno, mohli jste zahlédnout u brány Aluna, mladého muže, asi devatenáctiletého, který spíš stále ještě připomínal malého kluka než muže. Byl obklopen smečkou psů. Lovečtí psi a mastifové kolem něj nadšeně štěkali a vyli v tušení lovu.

Alun se překulil na záda a vrčel jako starý lovecký pes. Alun byl tulák s přeraženým nosem, s pažemi podobnými špalkům a hlavou a rukama příliš velkýma na to, aby se hodily k jeho tělu. Jeho kožené kalhoty a vlněná kazajka páchly, byly zamaštěné a plné psích chlupů.

Psi ve svých maskách, kyrysech z vyvařené kůže a s obojky plnými hřebů vypadali divoce. Všichni zuřivě vrtěli ocasy a to jejich divoký vzhled ještě víc zdůrazňovalo. I když všichni dávali najevo radost, někteří z nich věděli, že možná zemřou, až budou válečníci čistit les od „sklízečů“.

Alun věděl, že pro lov nemá dost psů, přinejmenším ne těch zdravých. V kotcích měl další se zraněnými tlapkami nebo rozpáranými břichy; dnes se právě chystal poslat do bitky Tulačku.

„Co tomu říkáš, lásko?“ ptal se Alun feny, zatímco ji česal. Chtěl, aby vypadala hezky pro případ, že by měla dnes umřít.

Tulačka byla stará. Černé chlupy na jejím čenichu už zešedivěly. Klouby měla nateklé, a když jí Alun zvedl čumák, díval se jí do milovaných očí a drbal ji za krkem, ani se

nesnažila zmírnit vrtění svého ocasu, jako by chtěla říct: „Další bitka? Jsem tak utahaná, ale půjdu.“

Na první pohled moc jako pes nevypadala. Ona však byla něco víc než obyčejný pes. Její matka byla písečný lovecký pes, pojmenovaný podle své pískové barvy a chovaný kvůli dobrému čichu. Její otec byl bestie, ve které byla zkřížena tři plemena bojových psů. Tulačka byla skoro stejně tak mohutná jako mastif, ale povahu měla bojovnou. I ve svém pokročilém věku vyrazila na lov jako první, když ucítla kořist.

Alun jí nasadil masku, podobnou zkrvavené lebce. Vyrobit ji sám, a teď mu připomínala, že velmi brzo z ní nezбудe nic jiného než lebka. Když ji nedostanou wyrmlingové, dostane ji věk.

Přiběhl k němu pes jménem Hrom a vyštěkl mu do obličeje. Alun se na něj přísně podíval a ukázal mu, aby si sednul. Pak se obrátil, zalovil ve svém velkém batohu a vytáhl z něj Tulaččin kyrys.

Na Aluna padl stín; vzhlédl. Stál nad ním vojenský diktátor Madoc. Byl to vysoký, vyzáblý, asi čtyřicetiletý muž se širokým hrudníkem. Byl to mocný člověk vychovaný k boji, stejně jako Alunovi psi. Holou lebku měl pomalovanou červenými válečnickými barvami, ale na sobě ještě neměl brnění. Za ním stáli jeho synové, osmnáctiletá dvojčata Connor a Drewish v modrých maskách. Alun se reflexivně stáhl dozadu, protože Drewish ho často nakopl.

„Brýden, pane,“ řekl Alun. „Hezký den pro lov.“ Ukázal směrem k pustinám. Nad zamlženými údolími se objevilo vycházející slunce a na místa ve stínu padla rosa.

„Fuj! Už začínám mít lovů po krk!“ zabručel Madoc a v jeho hlase bylo slyšet znechucení a únava. Ukázal na Tulačku. „Bereš tu starou čubku ven?“

„Jo, mylorde.“

Vojenský diktátor se zamyslel. „Vidím, že ji připravuješ na pohřeb. Zaslouží si určitou úctu. Myslím si ale, že dnes mám pro ni spíš živější úkol – a pro tebe také.“

„Ano, mylorde?“

„Pan Finnes mi říkal, že tvůj pes má čich tak silný, že dokáže chytit stopu starou jeden den, dokonce i ze vzduchu nebo vody.“

„To je pravda,“ řekl Alun a srdce mu začalo rychleji tlouct radostí, že Tulačka bude zatím omilostněna.

„V tom případě potřebuji, abys sledoval stopu... někoho.“

Alun přemýšlel, čím asi. V poslední době neslyšel o žádných kriminálnících, kteří by utekli z vězení, nebo o loupežnících, kteří by se skrývali v pustinách. Nikdo se v této době neodvážil opustit zdi hradu.

„Koho, mylord?“

„Přisáháš na své oči a ruce, že to nikomu neřekneš?“

To byla vážná přísaha. Kdyby ji Alun porušil, může Madoc požadovat jeho oči a ruce jako náhradu. „Nikomu to neřeknu.“

„Chci, abys stopoval Daylana Kladivo.“

„Pane?“ zeptal se Alun překvapeně. Daylan Kladivo byl hrdina. Ne, byl víc než jen hrdina, byl legendou – ne nějakým zločincem, kterého je možno sledovat a špehovat. Příběhy o jeho hrdinských činech se vyprávěly už po staletí. Říkalo se, že je nesmrtelný, že ve svém mládí odcestoval na jiný svět, kde se napil lektvaru, který mu nějakým způsobem pomohl obelstít smrt. Někteří si dokonce mysleli, že pochází z jiného světa. Nemohl být zabit a měl zvyk se na několik desetiletí ztratit a pak se zase náhle objevit. Přišel do Caer Luciare minulého léta na konci měsíce Pšenice a zůstal přes celou zimu.

„Slyšel jsi dobře,“ řekl Madoc. „Daylan Kladivo má ve zvyku se od lovců odloučit a pohybovat se pustinou sám. Tak to dělá skoro pořád. Jestli se nemýlím, opustí loveckou výpravu i dnes. Podezírám ho, že má nějaké špatné úmysly. Potřebuji vědět, kam půjde.“

Na Alunovi muselo být vidět, že mu to dělá starosti. Nevěděl, co na to má říct.

„Vezmeš na sebe ten úkol?“ naléhal na něj Madoc. „Nebudeš se bát v pustině být sám jenom s tímhle psem?“

„Já, já se nebojím,“ řekl Alun. „Tulačka mě může varovat, kdyby se objevilo nějaké nebezpečí.“

„Udělej to pro mne a já z tebe udělám pána psince...“ řekl Madoc. Odmlčel se a nechal ho uvědomit si význam těch slov.

„S tím titulem přijde tvoje svoboda a nárok na všechna privilegia, jako mají válečníci klanu...“

Alunovi poklesla překvapením brada. On a jeho předci žili vždy jako nevolníci. Patřili k té nepodřadnější lidské rase a po celé generace otrocky sloužili hradním pánům. Když byl Alun malý, často mu říkali, že až vyroste, válečník Madoc ho nechá vykastrovat, aby neznečistil krevní linie. Alun nikdy ani nesnil o tom, že by mohl být jeho osud jiný.

Ale jako válečník klanu by měl právo něco vlastnit. Jednoho dne by byl schopen si koupit hezký domek a nemusel by spát v kotci se psy. Seděl by u stolu válečného diktátora a pil by jeho víno, místo aby jedl odpadky. Bylo by mu dovoleno se oženit s hezkou ženou, třeba dcerou válečníka.

„Pan Finnes stárne,“ vysvětloval Madoc. „Říkal mi, že ty toho o psech víš víc než kdokoli jiný na světě a budeš pro klan velkým přínosem. Máš možnost se v tomto světě dostat výš.“

Alun poslouchal, ale velkou radost z toho, co slyší, neměl. Měl zkušenost, že lichotky jsou jako mastnota na držadle: když je jí hodně, dokáže se po ní pohodlně sklouznout, ale brzy se opotřebuje.

Madoc mu za tuto malou službu nabízel příliš mnoho. Asi neřekl všechno. Drewish se za ním jenom usmíval.

Madoc se bojí poslat své vlastní syny, aby špehovali Daylana Kladivo, uvědomil si Alun. Tahle hra je asi o hodně nebezpečnější, než vypadá. Nejsou to jenom wyrmlingové, koho se musím obávat, je to také Daylan. Jestli je zapletený do nějakého spiknutí, je schopen zabít, aby nebyl odhalen. Toho se Madoc bojí. To je to, co od Daylana očekává.

Vlastně válečník Croft zemřel za podivných okolností před několika týdny, když se sám vydal na lov. Teď když o tom Alun přemýšlel, měl dojem, že někdo mluvil o tom, že se vydal hledat Daylana Kladivo. Tenkrát si myslel, že byl zabit wyrmlingem, dřív než toho nesmrtelného našel.

Daylan Kladivo se zdál být slušným člověkem, moudrým a statečným. Stejně hbitě vtipkoval nebo si notoval nějakou píseň, jako ovládal luk, se kterým měl staleté zkušenosti. Nikdo tak neuměl střílet z luku jako on. Každý ho obdivoval. On

byl... takovým druhem člověka, jakým se lord Madoc nikdy nemohl stát.

Zatemňuje Madocova žárlivost jeho úsudek? napadlo Aluna.

„Vy ho podezíráte, že má něco společného s Croftovou smrtí,“ řekl Alun.

Tulačka vyrazila kupředu, položila mu packy na prsa a dožadovala se dalšího česání. U hradní brány se ozvalo klapání kopyt a objevili se dva válečníci. V polích pod hradem začaly krákat vrány a rozletěly se k polím ovsa.

Madoc se usmál. „Chytrý kluk,“ řekl. „Máš na víc než na co vypadáš. Podezírám ho z vraždy a mnoha dalších věcí. Jestli je tím zrádcem on, jak jsem přesvědčen, pak přikážu katovi, aby mu svázal ruce dozadu a párkrát ho zhoupnul.“

Drewish se zachechtal. „Pak poznáme, jak moc nesmrtelný doopravdy je.“

Jestliže budu Daylana Kladivo sledovat a zjistím něco nekalého, co udělám pak? přemýšlel Alun. Jestli Madoc uspěje se svou pomstou, lidé si navždy budou pamatovat, že jsem to byl já, kdo ho zradil.

Madoc jakoby četl jeho myšlenky. „Je možné,“ řekl, „že je Daylan Kladivo skutečně tak čestný, jak vypadá. Zjistil jsem, že je to neobyčejný člověk, kterému se dá věřit. Zároveň ale také vím, že každý člověk, především v této době, se snaží utrhnout si něco pro sebe. Takže jestli Daylan Kladivo uvidí příležitost, jak nás zradit...“

Poslal bych za ním nějakého válečníka nebo Drewishe nebo Connora, ale ty máš větší šanci uspět než oni. Kdyby tě Daylan chytil, můžeš mu říct, že hledáš ztraceného psa. To je koneckonců tvoje práce a bude znít pravděpodobně, že ses vydal hledat svou milovanou fenu.“

„Já si myslím,“ řekl Alun, „že Daylan Kladivo je dobrý člověk.“

„Dobrý ke komu?“ zeptal se Madoc. „Je loajální k tomuto království? Samozřejmě že ne. Narodil se dřív, než bylo založeno, a vytratí se později než ono. My pro něj znamenáme něco jako sny, které jsou živé v noci, ale ve dne se vytratí. Já si plánuji, co se svými zeměmi budu dělat. Moji nevolníci vědí,

že na jednom poli budeme po tři roky sít ječmen, a pak to pole necháme dva roky ladem. Ale uvědom si, jak asi myslí Daylan Kladivo. Co on plánuje pro tyto země na příštích sto let, možná tisíc nebo deset tisíc let?“

„A navíc, co on udělá pro to, aby ty rostliny mohly vyrůst? Záleží mu na tom, abychom měli co jíst?“

Alun přemýšlel a přitom drbal Tulačku na zádech. Zřejmě přijde na to, že Daylan se ničím neprovinil, a podle zhýčkaného válečníka Madoca za to sklídí vděčnost. Ale kdyby přišel na cokoliv důležitého... bude bohatě odměněn.

„Udělám to, pane,“ řekl Alun.

* * *

Když již Madoc a jeho synové odešli z doslechu, zeptal se Drewish svého otce: „Nechceš mu doopravdy dát klanová práva, že ne? Matka si myslí, že by se měl vykastrovat. Je spíš psiskem jako ti, se kterými spí.“

„Já se s ním vyrovnám,“ řekl Madoc. „Musím dát lidem vědět, že umím dodržet slovo. Ať se klidně ožení s dcerou válečníka, když najde nějakou, která s ním bude ochotná spát. Pošlu ho i jeho potomky do čela každé bitvy, kterou povedeme.“

„Co když Daylan přijde na to, co máme za lubem?“ zeptal se Drewish. „Je to přesvědčivý člověk. Myslím, že Alun by ho klidně následoval až do jícnu pekla, kdyby ho o to staroch požádal.“

„Alunovi můžeme věřit,“ řekl válečný diktátor Madoc: „Daylan Kladivo nemá nic, co by tomu klukovi mohl nabídnout, a my mu nabízíme víc, než o čem se mu kdy mohlo zdát. Ten Daylana Kladivo zradí.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“ zeptal se Drewish.

„Kvůli jeho psům,“ odpověděl Madoc. „Každý den Alun posílá na smrt ty, kteří ho nejvíc milují, a tím je zrazuje. Je to rozený zrádce.“

3

MILÉ PŘIVÍTÁNÍ

V mých snech to vypadalo vždy stejně. Stál jsem v podsvětí a před mýma očima zářila Pečeť Pekla jako obrovské ohnivé kolo.

Byly tam i jiné pečeti, třeba Pečeť Ráje nebo Pečeť Země, ale ty už byly opravené, nebo přinejmenším vypadaly vzdálenější.

Zíral jsem na runu. Někdo nezasvěcený ji mohl pokládat jen za ohnivou kouli se zelenými, rudými a modrými jazyky plamenů. Ale v mých očích měly plameny kolem ní účel a význam. Šeptaly mi, vyprávěly mi svá tajemství. A já jsem sledoval, jak se zklidňují a objevují se ve vzorech, které nemohly být náhodné, a já jsem jim začal rozumět. V těch plamenech byla bolest světa, jeho zoufalství a utrpení. Byly zahýbané a poskvrněné, kruté a znetvořené. Věděl jsem, že stačí pár malých změn, jen malá pootočení a srovnal bych je. A kdybych napravil je, napravil bych celý svět.

– z deníku Falliona Ordена

Fallion cílevědomě vykročil po rozbahněné cestě k bráně hradu Coorm. Slunce už bylo vysoko a na nebi ani mráček.

Za ním šli všichni ostatní. Každý nesl pochodeň a Fallion se ujistil, že ta jeho hoří nejjasněji.

„Světloňoš.“ Takové jméno mu dali ohňotvůrci. Když teď nesl pochodeň k hradu, napadlo ho, zda ho to jméno jen popisuje, nebo je v něm něco proročkého.

Hradní brána byla uzavřena a zvedací most byl nahoře. Fallion viděl v klidné vodě příkopu párek divokých kachen a kachňata, která plavala v jejich vodní stopě. Ale kdykoliv pohlédl na most, vždy se mu před očima mihl záblesk světla a on v něm viděl Pečeť Pekla, hořící uprostřed ohnivého kruhu.

„Podívej,“ zamumlal Jaz. „Tamhle je ten starý kámen, pod kterým se schovával skokan. Myslíš, že tam ještě je?“

Fallion se podíval na kámen v příkopu. Tvořily se kolem něj vlnky. Při vzpomínce na to, k čemu sloužil, se pousmál. „Jestli chceš, jdi se podívat.“

Jaz se zasmál. „Hele, můžou se kameny smrsknout? Celý tenhle hrad vypadá menší, než býval.“

Strážci na hradbách si jich všimli, zvedli luky a schovávajíce se mezi zuby hradby na ně mířili. Bylo tam osm lučištníků. Jeden ze strážců se otočil a spěchal dolů do hradu.

Fallion vykročil přímo k okraji příkopu, kde kdysi s bratrem jako děti chytali ryby.

„Dál už ani krok!“ zařval na něj z hradeb strážný. „Udejte své jméno a co tady pohledáváte!“

„Do mého jména vám nic není,“ řekl Fallion. „Přišel jsem se utkat v osobním boji s lordem Halem, abych očistil čest této dívky, lady Farion – a abych vrátil čest zemi Mystaria.“

Fallion zaslechl po své levici chraplavý smích a zvuky těžkých bot na dřevěném schodišti hradní věže. Lord Hale nepřicházel svižně. Přicházel pomalým odměřeným krokem, těžkopádně. Podle toho, jak pod ním praskalo dřevo schodů, si Fallion dokázal představit, jak mohutný muž to je.

Ale když se lord Hale objevil a opřel se o hradbu, nebyl si Fallion vůbec jistý, že je to člověk.

Byl obrovitý, měřil skoro sedm stop a měl kolem čtyř stop v ramenou. Nebylo na něm nic hezkého ani elegantního. Jeho ochablý obličej byl tak bledý, že to vypadalo, že nikdy nevychází na sluníčko, a jeho stříbřité oči byly bez jiskry a prázdné jako díry v ledu. Temeno hlavy měl lysé, jen kolem uší měl věneček dlouhých, mastných vlasů. Jejich konečky se

zdály být stříbrné, ale vypadaly spíš jako kořínky nebo chomáčky bavlny, které přes zimu shnily.

Ale nebyly to jen vlasy, co se na tom muži zdálo být shnilé. Na čele měl bradavice a žluté houbovitě skvrny. Vypadal jako ropucha, zahnívající ropucha umírající na sněť.

A pak tu byl jeho výraz a chování. Opíral se tlustými lokty o cimbuří, nadřazeně zíral dolů na Falliona a v každém rysu jeho obličeje byla taková nenávist, jakou ještě u nikoho neviděl.

Nejsou to jen vlasy, co mu hnije, pomyslel si Fallion. On hnije celý. Zlo v něm je tak silné, že ho jako hniloba celého pohltilo.

Fallion se díval na něj a skrz něj. Nenacházel v jeho duši žádný Lokus, žádné rozkládající se zlo z podsvětí. Ale Fallion už zjistil, že ne všichni zlí lidé v sobě nosí jeho parazity. Nenasytnost spolu s hloupostí už také nadělaly ve světě spoustu zla.

„Já tě znám,“ pronesl pohrdavě Hale. „Věděl jsem, že se vrátíš. Říkal jsem jí to. Říkal jsem Shadoath: ‚Nech mne tady ten hrad hlídat. Oni se vždycky vracejí.‘“

Tak je to, ten muž pracuje pro jeho úhlavního nepřítele, uvědomil si Fallion. Hale tu musel se svou lidskou posádkou strávit spoustu let, takže neví, že válka skončila a Shadoath prohrála. Skutečnost, že se Hale zmínil o Shadoath, Falliona na chvíli zarazila. Na krátkou chvíli ho napadlo, jestli se vrátila – jestli Lokus na sebe vzal novou podobu.

Možná že Hale ani není člověk, pomyslel si Fallion. Ona přece s sebou z podsvětí přivedla mravně padlé Zářící spolu se svými příšerami. Bylo možné, že Hale byl něco jiného než člověk, nějaká rasa obrů.

Hale si pozorně prohlížel Jaze, Rhiannu a Talon a souhlasně pokýval hlavou. „Takže já jsem věděl, že se vrátíte,“ řekl samolibě. „Ale nevěděl jsem, že přijdete zpátky jako losos k místu, kde klade jikry.“

Vybuchl do krutého smíchu a někteří z lučištníků na hradbách se k němu přidali.

Má v úmyslu nás zabít, uvědomil si Fallion, ale nechce to udělat hned. Chce si tu chvíli vychutnat a protáhnout ji.

„Víte, já si vás pamatuji,“ řekl Hale. „Pamatujete si vy mne?“

Fallion zakroutil hlavou. „Ne.“

„My už jsme se kdysi potkali,“ řekl Hale. „Pomůžu vám ve vzpomínání. Bylo to v ten den, kdy jste utekli.“

Fallion si vzpomněl. Lord Asgaroth zahnal vojska do hradu, obklíčil ho a požadoval po jeho matce, aby vydala své syny jako rukojmí.

Fallion tenkrát stál na hradbách a jako odpověď na tu výzvu přikázal svým lučištníkům, aby zahájili palbu.

„Pamatuji si to,“ řekl Fallion, i když ta vzpomínka nebyla tak zřetelná. „Pamatuji si tlustého muže na poníkovi, byl to obrovský terč, který spěchal pryč. Vzpomínám si, že mě letmo napadlo, jak mohou takový cíl minout?“

Lord Hale zachrochtal neskrývaným potěšením. Ó, jak on si vychutnával ten okamžik. Fallion počítal s tím, že za chvíli dá svým lučištníkům rozkaz ke střelbě.

Fallion se chytil příležitosti.

„Nepřikázal jsem svým mužům, aby stříleli naostro,“ řekl Fallion. „To je závažná věc, vzít někomu život, i když je to v rámci spravedlnosti.“

Hale předstíral, že vybírá slova. „Ó ano, to je opravdu závažná věc, vzít život. Že je to tak, mládenci?“

„Mě je teď líto, že budu muset vzít ten tvůj,“ řekl Fallion. „Nabízím ti poslední možnost. Vzdejte se a já budu shovívavý.“

Byla to upřímná nabídka, ale Hale se jenom klidně ušklíbnul a pronesl: „Pojď a vezmi si můj život, jestli si myslíš, že to dokážeš.“

Fallion zvedl ruku stejně tak, jako to udělal v ten osudný den, a zavolal na Halovy vojáky. Nebyli mezi nimi žádní, které by znal z dob, kdy tento hrad patřil jeho rodině. Byli to dobrodruzi a banditi, kteří sem sestoupili z hor.

„Vy, muži na těch hradbách!“ zařval na ně Fallion. „Já jsem Fallion Sylvarresta Orden, dědic Gaborna Val Ordena a právoplatný vládce tohoto království. Nabízím vám možnost, abyste mi pomohli vrátit této zemi mír a prosperitu.“

Podíval se směrem na Hala a zařval: „Palte!“ A vztáhl k němu zaťatou pěst.

Ani jeden z lučištníků na Hala nevystřelil. Ale Fallion stejně neočekával, že by to některý z nich udělal.

Hale se spokojeně smál a rozhlížel se napravo a nalevo po svých lučištnících. Když na ně padl jeho pohled, muži ztuhli a natáhli luky. Fallion viděl, že jeho trpělivost je u konce. Už ho nebavilo si hrát.

S viditelnou odevzdaností Fallion řekl: „Když tvoji muži nechtějí poslouchat moje rozkazy, možná nebesa budou.“ Zvedl ruce a podruhé zařval: „Palte!“

Nechal ze sebe uniknout trochu energie, kterou do sebe předtím vstřebal, a poslal ji za sebe, aby zapálila všechny pochodně, a ty okamžitě vzplály.

Spojil jejich ohně dohromady a poslal je do vzduchu. Okamžitě vzplanuly celé, protože jejich stébla byla dobře naolejovaná a lak byl také dobrým palivem.

V tu chvíli se Fallionovi přátelé rozptýlili a on nad ně poslal mrak černého kouře pro případ, že by některý z lučištníků na hradbách byl natolik duchapřítomný a vystřelil zápalný šíp.

Pár jich to udělalo, ale nemířili přesně. Stalo se jediné to, že Fallionovi proletěl hořící šíp kolem ramene.

Lord Hale si ani nestačil uvědomit, co se děje. Možná si nevšiml nepřirozeného lesku ve Fallionových očích, a jestli jej zaregistroval, pak si neuvědomil, že je to znamení ohňotvůrce. Na to, že udělal chybu, přišel příliš pozdě.

Fallion napřáhl ruce k nebi a poslal tam svou energii jako síťku na chytání hmyzu, aby odtamtud shromáždila světlo.

Obzor na všech stranách potemněl. Pak stáhl světlo do ohnivého trychtýře, který se mu jako pekelné tornádo stáhl do dlaně.

Chvilku nechal oheň růst a pak ho hodil na válečného diktátora Hala.

Ohnivá koule do něj udeřila, zapálila mu mastnou kůži a oblečení a Hale se s jekotem snažil plameny se sebe setřást. Ale Fallion je ještě zesílil, poslal do něj proud energie, takže věneček vlasů kolem jeho hlavy a kůže hořely, z jeho vnitřních

orgánů stoupala pára, dokud nezačaly hořet také, a ve chvíli hořel celý.

Stalo se to rychle, možná jen pár vteřin, a Fallion toho muže upaloval. Udělal z něj ohnivý sloup plný černého popela a bolesti.

Pouze jeho oči nechal Fallion netknuté, aby v nich jeho muži viděli tu hrůzu, kterou prožíval.

Lord Hale planul, ječel a nakonec přepadl přes cimbuří do příkopu jako meteor a skončil jako dýmající mršina ve vodě.

Všichni strážní se rozběhli do úkrytů se strachem, aby nebyli další, do koho se Fallion strefí.

Mezi prostým lidem, který lord Hale využíval jako otroky, vypuklo nadšení, a najednou byly slyšet na schodech spěchající kroky a někteří lidé se vrhali na stráž, aby se pomstili za roky ponížení a poroby.

Fallion s ostatními nemohl dělat nic jiného než čekat, až se spustí zvedací most.

Díval se upřeně na most a před očima se mu objevila Pečeť Pekla jako ohnivé kolo. Což ho velice překvapilo.

Vypadá tak blízko, pomyslel si. Ta pečeť musí být blíž, než jsem si představoval.

Protřel si oči, aby lépe viděl.

Z hradu se ozývaly výkřiky a řinčení zbraní. Měl obavy o prosté lidi, kteří v tom boji pokládali své životy.

Neměl rád násilí, ale nemohl se divit lidem tam uvnitř, že si chtějí vyřídit své účty.

Toužili po této chvíli, pomyslel si, a po tom, co sám viděl, měl nutkání se k nim přidat.

4

PORADA ZA SOUMRAKU

Je lepší zemřít čestnou smrtí než žít jako wyrmling.

– pořekadlo z Caer Luciare

Alun věděl, že psi dokáží mluvit, a Tulačka mu právě teď sdělovala, že ucítila wyrmlinga.

Samozřejmě že psi nepoužívají slova, ale podle pohybů jejich těl se dozvíte mnohé.

Tulačka stála v nejhlubších stínech močálu s čumákem přitisknutým k vlhké zemi a temně vrčela. Vůbec nemávala ocasem, to dělala, jen když chytila stopu medvěda nebo jelena. Tentokrát se jí jen jemně chvěly nozdry a ocas se jí ani nehnul, jako by byl z kamene.

Otočila se k němu a upřela na něj oči, jako by se chtěla zeptat, co má dělat. Kdyby byl wyrmling blízko, uskočila by kousek dozadu a dívala se jeho směrem. Bylo jasné, že tato stopa už je několik hodin stará.

„Nevšímej si toho,“ zašeptal Alun a pevně uchopil svůj krátký oštěp. „Máme lepší věci na práci,“ řekl a ukázal na otisky bot Daylana Kladiva v blátě.

Po tom, co Alun souhlasil, že bude špehovat Daylana Kladivo, odešel do své jizby a vzal si odtamtud kožené boty a krátký oštěp. Nebral si žádné brnění ani žádné kovové zbraně, aby ho jejich váha nezpomalovala. Daylan Kladivo byl malý, ale říkalo se, že má rychlost tří mužů.

Zachytit stopu nesmrtelného nebylo těžké. Alun prostě šel do ubikací, kde Daylan bydlel, a strčil Tulaččin čumák do jeho postele. Odtamtud už šli po stopě, přestože Daylan Kladivo jel na koni.

Alun se za ním hnál celé ráno, takže pronásledovaný měl stále náskok jen několik hodin.

Jak Madoc předpovídal, Daylan Kladivo se od lovců brzy oddělil. Jel asi deset mil na jih od hradu skrz skalnaté Hallow Hills a odtud dolů k močálu. Pak sesedl s koně a pokračoval dál pěšky, protože země byla příliš bahnitá.

Šel rychle. I v blátě byl schopen jít takovým tempem, že by mohl setrást pronásledovatele, který navíc musel dávat pozor, aby nezpůsobil žádný hluk.

Cesta byla lemovaná olšemi a vrby a Alun si musel dávat pozor, aby nešlápl na spadlou větev.

Naštěstí si Alun včas uvědomil, kam Daylan Kladivo jde. Asi míli od místa, kde právě stál, byl kopec, spíš malá vyvýšenina a na ní lidé kdysi v dávné době vybudovali z pískovce věž. Na vnitřních zdech byly vyryty obrovské postavy šesti překrásných žen: proto se té věži říkalo Věž poctivých. Přestože vítr a déšť vnější val poničily, ženy tam uvnitř zůstaly neporušené. V legendě o tomto místě se vyprávělo, že kdysi to byl domov bohatého obchodníka, který své dcery velice přísně hlídal před nežádoucími nápadníky.

V příjemnějších dobách to bývalo oblíbené místo milenců.

Alun se s Tulačkou prodíral křovinatým podrostem. Ona nikdy moc neštekala a Alun ji naučil, že když něco stopují, nesmí štekát vůbec.

Protože půda byla měkká a Alun nechtěl, aby Daylan Kladivo zjistil, že ho někdo stopoval, šel kousek dál souběžně s jeho stopou. Jak se zem zvedala, podrost zhoustl. Byl plný kapradí a ostružiní. Voda v nedalekém močále byla teplá, pocházela totiž z horkých pramenů a gejzírů z Mount Luciare a dříve byla rozvedená po hradě, aby dodávala teplo i v zimě. Proto byly rostliny kolem větší a svěžejší než ty v údolích.

Když Alun konečně uviděl starou věž, zvedající se z lesa, zastavil se. Byl jenom sto yardů od ní a viděl u ní záda Daylana

Kladiva. Ten si k její zdi přivalil kládu, která byla asi čtyřicet stop dlouhá, opřel ji o zeď a šplhal po ní nahoru.

Alun se skrčil pod spodní větev a s rukou kolem Tulaččina krku čekal, co se bude dít.

Daylan Kladivo vylezl až na vrcholek. Střecha se už dávno propadla, a tak musel balancovat na úzké zdi. Po krátké chvíli si sundal pláštěnku a hodil ji na zem. Pak sundal opasek s kladivem a poslal ho za pláštěnkou.

Pak jen tak uvolněně stál, rozpustil si kaštanové vlasy a díval se do slunce, jako by jen odpočíval a snil.

Daylan Kladivo vypadal jako mladík, asi tak mezi dvacítkou a třicítkou. Byl malé postavy, dokonce i mezi špatně živenými nevolníky byl malý, a mezi válečníky vypadal jako trpaslík. Měl větrem ošlehanou tvář a nakrátko ostříhané vousy. Ale v jeho modrých očích byl nekonečný smutek, jako by viděl příliš mnoho hrůz, příliš mnoho miloval a život ho přestal bavit.

Aluna by zajímalo, o čem tak může nesmrtelný snít. Možná, představoval si, je zamilovaný do jedné z těch krás, které jsou vyryté na zdi. Možná sem přišel jen truchlit.

Minuty přešly v hodiny. Tulačku už přestalo bavit být na stráži a uložila se s chrápáním do stínu. Když se již slunce blížilo k západu, začal snít i Alun. Byla tu naděje, že by se mohl dostat z otroctví. A začal proto přemýšlet, jaké by to asi bylo.

Tulačka ze spaní fňukala. Tlapky měla nahoře a škubala s nimi. Podle jejího úsměvu si Alun domyslel, že sní o lovu na zajíce nebo jeleny.

Psům rozuměl. Z pohybu jejich těla se dalo hodně vyčíst. Se ženami to bylo jiné. Můžete se dívat na mladou krásnou dívku, a nikdy nepřijdete na to, na co myslí nebo jestli vůbec myslí.

Alun ještě s žádnou dívkou nic neměl, nikdy dokonce ani žádnou nepolíbil. Jednou zašel za prodávčem ryb Gilem a požádal ho, zda by mu dal za ženu svou dceru, ale ten chlap se mu vysmál do obličeje. „Cože? Křupan, který smrdí jako pes, si chce vzít moji dceru, která smrdí rybinou? Jak zapáchající pulce byste asi zplodili?“

Dcera prodavače ryb byla hezká. Měla dlouhé hnědé vlasy a její oči byly vážné, jako ty psí. A moc nemluvila. To byla dobrá vlastnost, myslel si Alun. Jako dítěti se mu hodně krutě posmívali, a proto nesnášel pomluvy a nadávky.

Až se jednou stanu členem klanu, představoval si, přinese mi Gil svou dceru na rukou a bude mě prosit, abych si ji vzal.

A co na to řeknu?

„Cože, ty chceš, abych se oženil s tvojí dcerou, která smrdí rybinou?“

Zasmál by se a toho muže vyhodil.

A pak budu zase sám, pomyslel si.

Takže když se neožením s dcerou prodavače ryb, s kým se tedy ožením?

Byla tu spousta jiných, ze kterých se dalo vybírat, dcery starých vysloužilých válečníků, které byly bez peněz, nebo dcery obchodníků, které by ke svému majetku rády něco přidaly.

Proč se neoženit s tou nejlepší? napadlo ho.

A pak si najednou dovolil představit si nemožné.

Tu nejlepší. Nejlepší by byla z dobrého rodu a bohatá. Měla by být krásná, ale také velkorysá a s dobrým srdcem. Měla by být do něj zamilovaná a nemělo by jí vadit, že pochází z nízkého rodu.

Vzpomněl si na jednu mladou ženu. Nikdy předtím na ni tímto způsobem nemyslel. Ve společnosti měla vysoké postavení. Jmenovala se Siyaddah a jejím otcem byl emír Dalharristánu.

Často s Alunem mluvila, protože hrozně ráda chodila mezi kotce se psy a hrála si se štěňátky, rozmazlovala je a nosila jim z kuchyní zbytky a kosti, o které pak štěňata zápasila.

Siyaddah měla temně hnědé oči, skoro stejně tmavé, jako byly její vlasy. Jiskřily, když se smála, a kůži měla tmavou a hedvábnou.

Vždycky se k Alunovi chovala, jako kdyby nebyl otrokem. Smála se s ním, jako by byli přáteli, a jednou mu dokonce položila svou ruku na rameno; ženy z vyšší společnosti to nikdy neudělaly. Zajímaloby ho, jestli k němu chová nějaké city.

Až bude jednou moje postavení vyřešeno, mohu jejího otce požádat o její ruku, pomyslel si. Určitě se mu to nebude líbit. Ale když řekne ne, alespoň budu vědět, na čem jsem.

Silně pochyboval, že by emír řekl ano. Povídalo se, že má v úmyslu provdat svou dceru za syna krále Urstona.

Alun si ale myslel, že to se nikdy nestane.

Padl na něj obrovský stín a doprovázelo jej bušení těžkých křídel. Alunovi poskočilo srdce v hrudi. Najednou se cítil jako myš zasažená stínem jestřába.

S hrůzou se podíval nahoru a uviděl příšeru. Nebyl to kačer. Tohle monstrum mělo obrovská zlatě opalizující průsvitná křídla, která čeřila vzduch jako vítr.

Wyrmlinga Seccath! pomyslel si Alun a naplnil ho strach. Alun viděl Seccath pouze jednou, a to před devíti lety, kdy byl ještě malý. Sám král ji chytil a donesl ji do hradu Luciare, kde jí přistříhli křídla a vsadili jí do hradní kobky, kde přežila až do dneška.

Seccath letěla přímo k Daylanu Kladivovi a Alun si vzpomněl, že nesmrtelný nemá žádnou zbraň, kterou by se mohl bránit.

Právě když chtěl vykřiknout své varování, Seccath složila křídla a přistála na hradní zdi vedle Daylana Kladiva.

* * *

„Milé shledání,“ řekl Daylan Kladivo.

Wyrmlinga se usadila na zdi. Byla to rozložitá žena s bledýma očima a nakrátko ostříhanými blond vlasy. Krk a čelo měla potetované krutými piktografy, modlitbami k bohyni Zoufalství. Jak mohl Alun vidět, nebyla vůbec hezká, pokud nepokládáte brutální výraz za krásný.

Nebylo to poprvé, kdy si Daylan uvědomil, že k lidskému pojmu krása patří slušné chování a nevinnost. Skoro na každém světě, který navštívil, a snad u každého národa byla osoba s jemnou, dětsky nevinnou tváří pokládána za krásnější než ty, které tyto rysy neměly. Mezi wyrmlingy to však bylo jiné.

Samozřejmě že se předpokládalo, že jejich předky byli lidé, ale byli po mnoho generací vychováni jen k boji, a tím se vyvinuli v něco jiného. V této ženě byla tedy vrozená krutost a ostražitosť – měla hrubý obličej podobný jestřábu, zachmuřený výraz, sálající oči a ostražitý postoj těla, jako by v skrytu doufala, že bude mít příležitost ho napadnout.

Její umělá křídla se kolem ní složila, takže vypadala, jako by byla zahalena v žlutém hávu. Za ní jako krvavé oko viselo nízko nad obzorem slunce.

Dívala se posměšně na Daylana krutými očima plnými zloby. Wyrmlingové nesnášeli světlo. Bolely je z něj oči a páliho je na kůži.

Lidé se tmy báli, proto souhlasila s tím, že se zde setkají za soumraku.

Při pohledu na ni se Daylan otrásl. Něco jako čest nebo slušnost jí byly naprosto cizí. Červ, který ji nakazil, se o to postaral.

„Milé shledání?“ zeptala se, když se pokoušela vysvětlit si jeho slova. „Proč by mělo být milé setkat se právě se mnou? Tvoje tělo se třese. Cítí pohled dravce. A přesto si myslíš, že je dobré se se mnou setkat?“

Daylan se usmál. „To je jen obyčejný pozdrav mezi mými lidmi.“

„Opravdu?“ řekla s pochybností v hlase, jako by jí lhal.

„Takže, ty jsi chtěla důkaz, že tvoje princezna je stále ještě naživu,“ řekl Daylan.

„Můžeš jmenovat den, kdy prolila svou první krev?“

Daylan věděl, že je to těžká otázka. Wyrmlingové chovali velká zvířata, aby je mohli použít v dobách válek – světové wyrmy. Sami wyrmlingové měřili čas na „okruhy“, které trvaly tři roky – to byla doba, která byla součástí cyklu od jednoho krmení wyrmů k dalšímu. Každý den okruhu měl své vlastní jméno. Takže každý okruh měl kolem tisíce dnů, a kdyby musel Daylan lhát, měl by pramalou šanci strefit se do toho pravého.

„Princezna Kan-hazur říkala, že prolila svou první krev v den Hořkého měsíce.“ Stačilo říct jen tohle, ale on chtěl nabídnout přesvědčivější důkaz. „Bylo to dvě stě třetí rok vlády

strašlivého vládce Zul-toraca. Bojovala v údolí Perel proti on-zvířeti Nezyallahovi a přerazila mu krk svou holí.“

Daylan o tom, jak to ve wyrmlingské společnosti vypadá, něco málo věděl. Pochopil, že on-zvíře je ve skutečnosti princeznin vlastní starší bratr. Určitě byl větší a silnější než ona, ale princezna tvrdila, že je méně agresivní, a tím pádem podle wyrmlingských měřítek méně „schopný vést“.

„Ano,“ povzdechla si wyrmlinga. „To byl pěkný boj. Kan-hazur toho dne získala jizvy jak na kůži, tak i na srdci.“

„Ano,“ řekl Daylan. „A teď, uděláme dohodu?“

5 SVĚTLO NA NEBI

Smrt nikdy nepřijde v příhodnou hodinu.

– pořekadlo v podsvětí

Alun počkal, až ti dva opustí scénu – wyrmling odletěl zpátky na sever a Daylan Kladivo slezl z věže.

Dal mu pětiminutový náskok a pak spěchal k věži.

Ted' jsem v tom až po uši, pomyslel si Alun. Zpátky k hradu je to jedenáct mil a mně se nepodaří dostat zpátky za světla. Tou dobou se už objeví wyrmlingští sběrači. Vlastně v okamžiku, kdy začal utíkat zpět, se poslední paprsek slunce přehoupl za obzor a on věděl, že mu zbývá už jen asi půlhodina světla a že měsíc bude v noci malý.

Třeba budu mít štěstí, pomyslel si. Panstvo uspořádalo na sběrače několik honů. Takže by jich kolem hradu nemělo být hodně.

Ale byla to slabá naděje. Wyrmlingští sběrači lidi zabíjeli, vybírali z nich určité orgány a z těch se pak míchaly elixíry. Právě proto se wyrmlingové stahovali kolem hradu, jako vlci kolem mršiny.

A tak Alun utíkal, srdce mu v hrudi bušilo, z krku mu na záda stékal pot a obličej měl také celý mokrý. Přeběhl už bažiny a dostal se na suchou pustinu, kde se snažil skrytě utíkat v suchém korytu potoka.

Stíny se prodlužovaly a tmavly a on měl co dělat, aby udržel krok s Tulačkou.

Ona by mě varovala před nebezpečím, pomyslel si, dokud nezahnul za jeden omletý kámen; náhle se před ním tyčilo cosi obrovského.

Uslyšel zvuk kovu vytahovaného z pouzdra a najednou měl u nosu nůž Daylana Kladiva.

„Co si myslíš, že děláš?“ ptal se ho Daylan a prohlížel si ho chladným pohledem. „Proč mě sleduješ?“

„Já, já, já jsem hledal ztraceného psa,“ lhal Alun. „Tahle Tulačka je moje nejmilejší.“

Pes na Daylana Kladivo vrčel, ale zaútočit se neodvážil. Tedy, ona by ho napadla, kdyby jí to Alun přikázal, ale ten věděl, že by ji tím odsoudil na smrt, Daylanův nůž ji mohl propíchnout oko, dřív než by ho stačila kousnout.

Daylan se usmál a schoval nůž. Zřejmě se rozhodl, že Alun pro něj neznamená žádné nebezpečí. „Sleduješ mě už spoustu hodin.“

„Nic jsem neviděl!“

„Ty jsi mě neviděl s wyrmlingou Seccath?“ Daylan se té lži zasmál jako by nic neznamenal.

„Ne!“ tvrdil Alun.

„V tom případě jsi velice špatný vyzvědač a nestojíš ani za polovinu toho, co ti za to platí.“

Daylan si sedl na placatý kámen a naznačil Alunovi, aby si sedl vedle něho a může si trochu odpočinout. Alun těžce popadal dech strachem a vyčerpáním. Daylan mu poradil: „Polož si hlavu mezi kolena a zhluboka dýchej.“

Alun ho poslechl a uvědomil si, že nemůže udělat nic, co by ho ochránilo před mužem, jako je Daylan Kladivo. „Co se mnou uděláte?“

„Chceš říct, co ti udělám?“ řekl Daylan s úsměvem. „Nic. Kdybych tě chtěl zabít, stačilo by, abych tě nechal tady v pustině na pospas wyrmlingům. Pro ně bys byl ale skrovné sousto. Ale já tě neopustím a nic ti neudělám. Chci vědět jen jednu věc: Kdo tě poslal?“ Jeho hlas byl klidný a přátelský, jako by se ho ptal na počasí.

Alun ještě chvíli popadal dech. Nemělo cenu lhát. Kdyby zalhal, mohl by ho tu Daylan Kladivo nechat wyrmlingům a dál už by nebylo nic.

Ale bylo tu ještě něco jiného.

Líbilo se mu, jakým způsobem s ním Daylan mluvil. Když k němu přišel Madoc se svými brutálními syny za zády, snažil se ho zastrašit. V tom, co říkal, byly drobné výhrůžky, uvědomil si teď Alun.

Ale Daylan, i když mluvil o případném trestu, neznělo to, jako by to myslel vážně. Dokonce se usmíval, jakoby šlo o žert.

„Válečný diktátor Madoc,“ řekl Alun konečně. „Poslal mě válečný diktátor Madoc.“

„Co o mně řekl? Z čeho mě podezírá?“

„Myslí si, že jste zrádce, který zabil sira Crofta.“

„Sir Croft si smrt způsobil sám,“ řekl Daylan. „Sledoval mě stejně jako ty, ale nedokázal se tak dobře schovat. Já jsem ho neviděl, ale wyrmlinga ho viděla. Ve chvíli, kdy jsem uslyšel Crofta křičet, už bylo pozdě.“

Na to Alun neřekl nic.

„Slyšel jsi náš rozhovor?“ zeptal se Daylan. „To, co jsme si se Seccathou povídali?“

Alun zavrtěl hlavou. „Byl jsem příliš daleko. A neodvážil jsem se dostat blíž.“

„Dobře,“ řekl Daylan. „Snažím se nějak s wyrmlingy domluvit. Mají v zajetí syna krále Urstona. Drží ho už víc než deset let. A jak víš, my máme Zul-toracovu dceru. Zul-toraca už opouštějí síly, je jako stín. Už není schopen mít dalšího potomka a svou dceru velice miluje. Doufám, že se mi podaří uskutečnit výměnu zajatců.“

„Princ Urstone je po všech těch letech ještě naživu?“

„Jen tak tak, podle toho, co jsem slyšel.“

„A je ještě lidský?“ zeptal se Alun. „Touhle dobou je už určitě v křišťálové kleci s nasazeným wyrmem.“

„Vzepřel se kleci i wyrmovi,“ řekl Daylan. „Stále ještě je lidský.“ Alun pochyboval, že by se někdo mohl kleci vzpírat tak dlouho. Říkalo se, že při bolestech ve vězení touží člověk po smrti, po uvolnění. Je lepší, když si nechá duši zamořit wyrmem a ztratí svou lidskost, než vzdorovat. „Jako posel jsem mu dal několik otázek,“ vysvětloval Daylan, „morálních otázek, které nikdo zamořený wyrmem nemůže správně zodpovědět. Křišťálová klec zničí mnoho mužů, ale některé

pročistí, naplní je soucitem a moudrostí, které lze získat jen velkou bolestí a dokonalým zoufalstvím.“

Alun k němu vzhlédl s nadějí v očích. Jestli má Daylan pravdu, pak ten princ je ten druh hrdiny, o jakých se vypráví v legendách.

Daylan Kladio stiskl Alunovi zápěstí. „Starý král Urstone upadá. Nevydrží o moc déle než tvůj pes.“

„Za tři dny tisíc nejsilnějších válečníků z Caer Luciare vyrazí na sever a napadnou wyrmlingy, aby dobyli zpátky pevnost v Cantularu. Za sedmnáct let ještě žádný útok nebyl tak odvážný. Král se snad musel zbláznit a přepadla ho touha po krvi a princ Urstone může přijít o život.“

A proto se snažím udělat dohodu o výměně rukojmí – dřív než by došlo k útoku.“

„Ale jakmile jim vydáme jejich princeznu, nevezmou wyrmlingové Caer Luciare útokem?“ zeptal se Alun.

„Samozřejmě že to udělají,“ řekl Daylan.

Alun to nechápal. Nesmrtelný se chce vzdát rukojmí, které jediné odrazuje nepřátele od takového rozhodnutí. Jestli to Alun dobře pochopil, když nebudou mít zajatce, wyrmlingové zaútočí a na konci týdne budou všichni mrtví.

„To je šílenství!“ vykřikl Alun. „Musel jste se zbláznit! Král Urstone s takovým plánem nebude nikdy souhlasit! Co bychom tím získali? Vy se snažíte přivodit náš konec!“

„Ten konec přijde tak jako tak, ať se ti to líbí nebo ne,“ řekl nesmrtelný. „Válečný diktátor Madoc přesvědčil ostatní, že musí zaútočit, aby ochránil hranice. Madoc je hlupák, který sní o tom, že obnoví bývalé království. Ostatní už jsou unaveni neustálým strachem, sledováním, jak jich den ode dne ubývá, a tak doufají, že zemřou v boji jako praví válečníci.“

Ale jakmile Madoc dobude Cantular, princův život bude v nebezpečí a vládce Zul-torac se bude chtít pomstít. Zákony wyrmlingů vyžadují pomstu. Mají takové přísloví: ‚Každá urážka musí být zaplácena krví.‘ Zul-toracova čest vyžaduje, aby na nás zaútočil tvrdě, i když kvůli tomu bude muset obětovat život své dcery.“

Alun to stále ještě nechápal. Pro vydání rukojmí nebylo žádné ospravedlnění. Daylan Kladivo dělá symbolické gesto, aby zachránil dva životy na... třeba týden?

„Nevidím žádný užitek ve snaze zachránit princův život,“ řekl Alun. „Jestli máme všichni zemřít, proč nezaútočit jen na ně a prince neponechat jeho osudu?“

„Tak si to Madoc představuje, že?“ řekl Daylan. Alun si uvědomil, že má pravdu. „Zní to odvážně, troufale. Mnoho lordů tleská jeho odvaze. Ale zamysli se: co když lidský druh nebude zničen úplně? Co když několik stovek, možná několik tisíc lidí bude schopno utéci do divočiny nebo se ukrýt v jeskyních pod Caer Luciare? Co pak? Jestli princ zemře a Madoc vyhraje bitvu, komu království připadne, když král zemře?“

„Válečnému diktátorovi Madocovi,“ řekl Alun, protože král nemá žádné další dědice.

„Samotný Madoc by nemusel být špatným vládcem,“ řekl Daylan Kladivo. „Ale co jeho synové? Kdyby se dostali na trůn, byla by to tragédie. Kdyby se Madoc nebo jeho synové dozvěděli o mém plánu, nesouhlasili by s ním. Nebo by ho prostě mohli sabotovat. Nikdo by jim nevyčítal, že zabili wyrmlingskou princeznu.“

Já nechci jen zachránit našeho prince, Alune, já doufám, že zachráním naše království, náš lid.“

Přes balvany kolem se najednou přehnal studený vítr.

V Daylanově vysvětlování bylo příliš mnoho jestliže.

„Řekněme, že máte pravdu,“ řekl Alun. „Řekněme, že lordi dobudou Cantular a wyrmlingové ze šílenství nebo vzteku přijdou a vyhladí nás, což vypadá nejpravděpodobněji. Pak... co tím my všichni získáme? Je výsledkem všeho vašeho snažení zachránění jedné princezny?“ Ta myšlenka byla absurdní. „Je v tom něco, co mi nechcete říct?“

Daylan se usmál a najednou vypadal starý, utahaný a nahrbený. „Samozřejmě že je,“ odpověděl. „Mám pocit, že je čas princeznu propustit. Myslím si, že bychom ji měli přestat používat jako štít, i když tím ztratíme všechnu naději pro náš lid.“

„Proč?“ zeptal se Alun a pocítil strach. Cožpak by se Daylan Kladivo zbavil rukojmí jen tak pro nic za nic?

„Nikdo by neměl být vystaven takovému ponížení. Žádný život by neměl být tak zneužíván. My jsme jí ukradli svobodu, zastrášovali ji a uvěznili. Byla ještě dítětem, když ji chytili. Dá se takové chování, zbabělost a slabost národa ospravedlnit?“

„Oni si začali,“ upozornil Alun.

„Oni zajali válečníka. Vaši lidé chytili dítě. To není to samé. Ale i kdyby byli oba činy rovnocenné, znamená to, že protože jsou wyrmlingové krutí a zbabělí, vy se budete chovat stejně jako oni? Neuvědomuješ si, že to je přesně to, co chtějí? Červi, kteří nakazili jejich duše, nemohou být ve vašich tělech, pokud zůstanete dostatečně čistí a nevinní. Jako lidé nemůžete klesnout na jejich úroveň. V dělání věcí se cítí je mocná síla, a když takoví přestanete být, budete ztraceni. I když se nebezpečí zdá být veliké, je lepší ztratit život než ztratit svou duši.

Alune, já se nesnažím jen osvobodit dvě rukojmí. Doufám, že se mi podaří zvednout ten příkrov hanby, který spočinul na Caer Luciare. Doufám, že se mi alespoň trošku podaří ty lidi očistit.“

* * *

Zvedací most se začal spouštět a jediné, co Fallion na nádvoří viděl, byl strom, docela vysoký, skoro třicet stop. Každá větev, každá větvička na něm vypadaly zázračně, jako by je vytvořil nějaký umělec z jiného světa.

Kolem něj se tlačili otrhaní a zkrvavení vesničané, ozývaly se nadšené výkřiky radosti ze svobody a pozdravy Fallionovi, ale jejich hlasy jako by přicházely z velké dálky, připomínaly mu zvuky nesené větrem z obrovského lesa.

„Mylorde,“ volala jedna stará žena, „pamatujete si mne?“ Fallion se usmál, samozřejmě že si na ni pamatoval. Bývala hradní umývačkou nádobí; naučila ho, jak se vaří puding.

„A co mne, pane?“ volal na něj nějaký muž. Byl to švec, který dal Fallionovi, když byl malý, ferrina jako domácího mazlíčka.

Jak se postupně most otvíral, z Falliona opadávala všechna tíha nahromaděná během jeho cestování a on se cítil jako znovuzrozený, nejen na těle, ale i na duši.

Bylo to víc, než jen návrat domů. Byl to ten strom, který ho ovlivnil.

Ted' nastala doba, kdy musí přikročit k činům. Ted' byl ten správný čas stát se lepším člověkem, snažit se získat dokonalost.

Ta potřeba se jevila tak jasná, že to vypadalo jako rozkaz.

Ale když se most otevřel ještě víc, začínal si Fallion uvědomovat, že není všechno v pořádku. Mezi větvemi byla temnota a přetrvávající stíny, strom neměl skoro žádné listí – pár listů bylo jen na nejvyšších větvích, přestože bylo léto.

A když uviděl kmen stromu, zjizvený a zčernalý ohněm, začínal chápat, proč je na tom strom tak špatně.

Most dosedl na zem a on to ted' viděl. Strom byl obehnan zídrou z kamení a z ní vyšlehovaly zelené plamínky, které prskaly a pálily a občas vyletěly do běla rozžhavené jiskry, které vytvářely ohnivou runu. Byla to Pečeť Pekla.

Ta představa ho zasáhla, začala mu vířit před očima tak silně, že neviděl nic jiného. Zamrkal a odvrátil se, snažil se pročistit si zrak, ale ta vidina se nedala nijak odehnat. Stál před Pečetí Pekla a ta se k němu rychle blížila.

Služ mi, naléhal šeptavý hlas plamenů. Oddej se mi celý.

Fallion poklekl na jedno koleno a dal si ruku před oči.

Tady neměla být. Pečeť měla být v podsvětí vedle Pečeti Země a Pečeti Nebe. Fallion se snažil splést jejich plameny a doufal, že se mu podaří dát dohromady zničené zbytky Jediného Pravého Světa.

Ale ta věc před ním ležela obnažená v prostoru jako hnisající rána.

I když měl oči zavřené, runa se mu stále tlačila do vědomí.

Ty mi nemůžeš utéct, šeptala.

„Fallione?“ uslyšel Rhiannin naléhavý hlas. „Fallione, co se děje?“

„Pečeť,“ vykřikl Fallion. „Je něčím obalená! Byla zhanobena a pokroucena.“ Nevěděl, jak to jinak popsat. Runa byla zkroucená a rozvrácená nějakou lstivou silou. Musela být zuřivá a bezohledná. Runa by měla zlatě zářit a být pod kontrolou. Ale jediné co viděl, byly její nebezpečné trosky.

Stejná síla, která poškodila runu, poškodila i toto místo, uvědomil si Fallion, a musela to udělat královna Lokusů.

„Můžeš ji dát do pořádku?“ zeptala se Rhianna a její hlas přicházel jakoby z velké dálky.

Falliona naplnil obrovský strach. Ta runa by tu neměla být. Neznal žádného ohňotvůrce z lidského rodu, který by byl schopen ji dát do pořádku. Pouze královna všech Lokusů by toho byla schopna. Obával se, že je někde nablízku.

V jeho snech byla oprava runy snadná. Ale teď, když tu ohavnost viděl reálně na vlastní oči, nebyl si jist, zda se mu to podaří.

Potřeboval energii, proto sáhl do oblohy, popadl světlo, stahoval je dolů jako ohnivé šňůry a nechával je mohutnět.

Otevřel oči, díval se do ohnivého kruhu a hledal jeho poškození.

V kruhu se pohybovaly všelijaké tvary. Normálnímu člověku by kruh připadal jako koule z ohně, který hoří, aniž by měl nějaký zdroj, ale Fallion věděl, že ty tvary mají svůj význam.

Musel se na něj soustředit, studovat jeho vzory, vidět, kde se objevují nové plameny a kde staré hasnou, jak se krouží a plápolají a jak vysoko vyšlehují. Dokázal by pochopit smysl jejich pohybů, kdyby měl dost času. Ale jak dlouho by mu to asi trvalo? Snad týdny, obával se. Možná měsíce, nebo i roky. V tom kruhu byly za jedněmi runami skryté další, bylo jich tam celé bludiště. Musel by je prozkoumávat jednu po druhé.

Nejdřív vyřeš největší problém, řekl si. Modré jazyky plamenů se zdály vyšlehovat nahodile, fosforově bílé stoupaly a prskaly. Vnímál, jak jazyky plamenů mumlají a klejí trýzní z toho, jak jsou zkroucené. S tím se teď ale nedalo nic dělat.

Runou procházela klikatá čára, ze které vylétaly jiskry.

Ta představuje červa v srdci světa, uvědomil si. Ale proč je tak velká?

Sledoval její tvar zpátky a viděl, že její konec je omotaný kolem kmene zlatého stromu, proniká jím a jako červ vytahuje z jeho větví světlo.

To je ale hnus, pomyslel si.

Fallion v ruce uhnětl kouli ohně a hodil ji na ocas červa, aby ho oddělil od Jediného Pravého Stromu. Ozval se praskavý zvuk, hukot ohně a stíny kolem stromu se rozptýlily.

Plameny Falliona proklely a zpětně udeřily jako nějaká živá věc. Zachvátila ho vlna žáru a vnikla mu do nitra těla.

Fallion málem skončil v plamenech. Peklo ho žádalo, aby všeho nechal a aby opustil své tělo a splynul s ohněm, jako to udělal jeho učitel v bitvě o Shadoathin hrad.

„Ne!“ vykřikl Fallion, protože věděl, že nemá jinou možnost než bojovat. Pečeť Pekla byla smrtelně nebezpečnou záhadou. Buďto ji bude muset uzdravit, nebo ho zabije.

Ve svých snech runu vždycky opravil. Ten sen přicházel každou noc a vždycky byl stejný. Plameny mluvily miliony hlasů. Ve snu je Fallion zvládal a naučil je, že má mluvit vždy jen jeden.

Podíval se na zem, kde měla být jeho koule z ohně, a viděl plameny. Skoro okamžitě však vyhasly a zůstaly jen dva.

Na chvíli zůstal klečet s otevřenou pusou a nevěděl, co by měl udělat. Toto je místo, kde by měl svázat světy dohromady a vytvořit z nich jen jeden. Ale v jeho ohnivě kouli zůstaly jen dva plameny. Každý z nich se svíjel ve svém vlastním tanci.

Dlouhou chvíli zůstal Fallion na místě a čekal, kdy se objeví další plameny.

Horkost v něm se stupňovala a hrozilo nebezpečí, že ho udolá. Cítil ji až v krku. Z oblečení mu začala stoupat pára.

Zoufalý Fallion se soustředil a vyvrhl ze sebe oheň, který ho málem pohltil, a spletl zbývající dva plameny dohromady.

Ohně Pečeti vyšlehly, s burácením se odvrátily od Falliona a v mžiku zanikly.

Jediné, co zůstalo, byl kroužek černého kouře, který obtáčel zlatý strom.

V nastalém tichu slyšel Fallion tlouci své srdce a cítil, jak se mu po obličejí řine pot. Ze zbytku ohně nevycházel žádný hlas. Nic se neozývalo ani se stromu.

„Je to za námi?“ zeptal se Jaz.

Zdálo se, že svět kolem nich se vrátil k normálu. Fallion slyšel z nedalekého křoví ranní zpěv drozdů a skřivanů. Na obloze stálo zlaté slunce. Z hor za nimi přicházel chladivý vánek.

A nad nimi se nebe začínalo plnit jasným světlem.

* * *

Daylan Kladivo se na dlouhou chvíli odmlčel a nechal Aluna, aby o jeho slovech uvažoval.

„Nemůžete, nemůžete nám pomoci nějakým jiným způsobem?“ zeptal se Alun. „Říká se, že jste navštívil podsvětí. Určitě existuje... nějaká zbraň, kterou byste nám mohl půjčit?“

„Ty si myslíš, že lepší zbraň vás zachrání?“ uvažoval Daylan. „Chceš moc nebezpečnou věc. Slyšel jsem příběhy, ve kterých byly celé světy srovnány se zemí jen proto, že někdo jako já světil takovou zbraň těm, kteří byli v nouzi.

To je zakázané.

Dokonce i kdybych vám ji dal, nezachránila by vás. Za nějakou dobu by ji získali vaši nepřátelé a obrátili by ji proti vám.

A navíc, vy máte všechny zbraně, které potřebujete, abyste zničili tento svět.“

Alun se snažil si představit, o čem tak asi mluví. Meče? Válečné hole? „Které zbraně?“

„Nenávist,“ odpověděl Daylan. „Tvoji lidé nežijí jen tak ve stínu wyrmlingů. Oni už se dostali dál. Během další generace už nebude mezi nimi a wyrmlingy žádný rozdíl.“

Daylan se odmlčel a pak se zeptal: „... takže co řekneš válečnému diktátorovi Madocovi?“

Alun se zamyslel. Kdyby řekl pravdu, dostane možná svou svobodu a nepředstavitelné bohatství. Může se dobře oženit a žít si dobře.

A kdyby zalhal...

Pak Daylan osvobodí princeznu Kan-hazur a vystaví jeho lid divokému útoku wyrmlingů. Princ Urstone možná začne vládnout, snad pomůže těm, kterým se podařilo utéct.

I kdyby moji lidé přežili, odměnila by mě někdy Urstonova rodina?

Nikdy toho prince neviděl. Neměl ponětí, jak vypadá.

Najednou se na obloze objevilo jasné světlo, jako by se zrodila nová hvězda.

Alun si toho úkazu hned nevšiml. Ale to světlo bylo během chvilky stále jasnější a jasnější.

Podíval se nahoru a viděl bílý disk velikosti měsíce. Padá hvězda, pomyslel si Alun. Míří přímo na nás.

Světlo bylo stále jasnější a Alun si najednou vzpomněl na vyprávění o meteoritu, který kdysi spadl do hor a byl plný železa z hvězd. Zároveň si ale uvědomoval, že něco tak velkého, jako je tohle, by ho určitě rozmačkalo, kdyby to na něj spadlo.

* * *

Fallion zíral na zvětšující se kouli. Viděl obrovská moře a zářící bílá oblaka nad nimi. Viděl, jak jimi prosvítá na zem ranní slunce. Rozeznal kontinent s rozsáhlou rudou pouští a sněhem pokryté vrcholky hor. Viděl stříbrné toky řek, smaragdově zelené lesy a jezero ve tvaru ledviny.

Lidé kolem Falliona začali křičet úžasem a strachem a někteří z nich zvedali ruce, aby se ochránili před dopadem.

* * *

„Co to je!“ křičel Alun a zíral na blížící se svět. Nemohl uvěřit, že by měl zemřít. Chtěl, aby mu Daylan Kladivo vysvětlil, co se děje, aby ho nějak uklidnil.

Podíval se na Daylana, jehož oči byly doširoka otevřené překvapením. „To je konec světa,“ řekl, když obrovská koule zaplnila celé nebe.

* * *

„To je konec!“ vykřikla Talon.

Fallion se díval na blížící se svět, strach ho zasáhl jako blesk z čistého nebe a zašeptal: „Ne, přátelé, to je teprve začátek.“

* * *

Zem pod jejich nohama se třásla a sténala a Alunovu tvář zasáhl silný poryv vzduchu – jako při výbuchu. Nebe hořelo.

Kolem nich řval vítr a zaplavilo je silné světlo.

Alun zvedl ruce, aby si ochránil oči, a pevně zatnul zuby.

* * *

Dva světy se srazily a stal se z nich jeden. Z nebe nebylo slyšet žádné drčení padajících skal, nevytvořily se žádné krátery, žádná plazma se nevyřinula z rozbíjeného světa.

Místo toho padal déšť nukleonů, které se se syčením dostávaly na volná místa, jež jsou mezi nukleony každého atomu.

Na Falliona to mělo takový účinek, že měl pocit, jako by se jím prohnala obrovská řvoucí vichřice. Cítil, jak se mu přehnala přes hlavu a ramena, jak do něho vnikla a prošla až do chodidel, odkud se vytratila. Všude kolem až k hradu jiskřila statická elektřina a ozývaly se hlasité spěchající kroky a dupot a nad vším se vznášel křik, že to skutečně připomínalo konec světa.

A najednou se země pod ním začala kroutit a vzdouvat. Cítil, jak se pod ním zvedá kopec, a bylo to tak rychlé, že se mu podlomila kolena.

Zdi hradu Coorm se třásly a bortily jako při zemětřesení. Východní stěna spadla do příkopu a královnina věž se naklonila a sesypala se na zem. Obrovské balvany se válely po

zemi a znenadání vypadaly, jako by byly zvětralé už celá staletí.

Atomy, které si hledaly volná místa, se najednou zastavily a držely se při sobě, pevně spoutané podle nějakého vzoru prapůvodní runy věčnosti.

Půda pod Fallionovými nohama se zastavila a on ucítil úder. Takovou ránu by nebyl schopen dát žádný člověk. Bylo to, jako by ho uhodil obr, a on upadl do bezvědomí.

6 NOVÝ SVĚT

Když ořeme pole před novou setbou, hodně toho zničíme. Díry a domovy myší a hadů jsou rozbořeny, o život bojující kořeny z minulé úrody jsou zničeny. Pro mne jsou myši a rostliny zázračnými věcmi, ze kterých bychom se měli radovat a které bychom měli chránit. Ale my je ničíme v naději na další úrodu. Takže tím, že děláme jednu úžasnou věc, jinou ničíme.

– kouzelník Sisel

Fallion se se zasténáním probral a pomalu přicházel k sobě. S pomrkáváním otevřel oči, ale kvůli hustému prachu ve vzduchu je zase musel zavřít.

Všude kolem volali lidé z města o pomoc a Jaz křičel: „Fallione, s Talon je něco v nepořádku!“

Fallion ležel chvíli v klidu a snažil se sebrat síly. Cítil se napůl mrtvý. Byl tak slabý, že ani nedokázal zvednout ruku. Jako by prodělal nějakou těžkou chorobu a teď nastala chvíle, kdy by se měl začít uzdravovat, ale zároveň měl pocit, že by mohl také zemřít.

„Fallione, slyšíš mě?“

„Slyším,“ podařilo se Fallionovi odpovědět.

Podíval se směrem k Jazovi a skrz hustý oblak prachu, který byl podobný husté mlze, viděl, že klečí vedle Talon. Kolem nich vyrostla hromada balvanů.

Fallion se cítil tak slabý, že se obával, že se mu nepodaří vstát, proto sebral všechny svoje síly a chtěl se pokusit přelézt po čtyřech k Talon, ale když zvedl levou ruku, zjistil, že ji má pevně ovinutou tlustým šlahounem, který je přisátý k jeho dlani.

Snažil se ji uvolnit, ale příliš to bolelo. Když se podíval pozorněji, viděl, že šlahoun není k dlani přisátý, ale že jí prorůstá. Šlahoun měl asi čtvrt palce v průměru a čistě procházel skrz jeho dlaň.

Chvilí na ruku zíral a snažil se pochopit, co se děje.

Dva světy se spojily, uvědomil si. A na těchto dvou světech dvě živoucí věci obývaly stejný prostor. Proto jím ten šlahoun prorůstá. Ale co se děje s Talon?

Se strachem vytáhl dýku, rozsekl šlahoun a vytáhl ho jako šíp z rány, a pak stiskl ruce, aby zastavil krváčení.

Jak Jaz řekl, Talon je zraněná. Co když jí také něco prorůstá, keř nebo dokonce strom?

Proč jsem ji sem s sebou bral? ptal se sám sebe. Nepotřeboval ji tu. Mohla zůstat doma, najít si nějakého chlapce a zamilovat se. Ale ona chtěla dobrodružství.

Snažil se k ní dohlédnout, ale prach byl tak hustý, že ji neviděl. Cítil se teď o něco lépe. Postavil se na nohy. Oči měl plné drsného prachu a napůl oslepený kulhal k Jazovi.

Když se dostal na místo, byly tam už Rhianna s Farion, které se tam s nadávkami a klením dostaly po čtyřech.

Ona je mrtvá, pomyslel si. Naše malá Talon je mrtvá. Vždycky ji pokládal za sestru, divokou malou sestru, a teď si představoval, jak tuto smutnou zprávu řekne Myrrimě, jejich nevlastní matce. Jejich nevlastní otec Borenson byl válečník, ten to přijme statečně, přestože mu to zlomí srdce. Ale Myrrima... byla příliš citlivá, než aby unesla takovou zprávu.

Když se dostal blíž, viděl, že dýchá – hrud' jí stoupala a klesala.

„Je jí zima,“ říkal právě Jaz ostatním.

Jaz vzhlédl a posunul se trochu stranou, aby na ni Fallion lépe viděl. Ten zalapal po dechu.

Jejich Talon se změnila. Nejdřív si myslel, že jenom vyrostla. Talon byla vždy drobná dívka, mísila se v ní matčina křehkost a otcova síla. Teď už ale drobná nebyla.

„Co myslíš?“ zeptal se Jaz. „Sedm stop vysoká? Nebo víc?“

Tak to asi bude, pomyslel si Fallion. A tři stopy v ramenou. Vypadala, že váží dobrých tři sta liber a je samý sval.

Její obličej vypadal skoro jako předtím, Fallion si alespoň namlouval, že rozpoznává její dřívější podobu. Ale její rysy se nějak podivně natáhly. Nad jejím obočím byly dva zvláštní hrbolky, podobné začínajícím rohům, a její čelo se zdálo být větší, jako by jí na něm vyrostl kostěný plát. Její tváře byly rovněž jakoby opancéřované. Vrchela, otvírala ústa, jako by klela ze špatného snu, a přitom odkrývala řezáky, které byly obrovské.

„Co se stalo?“ zeptal se Jaz.

Fallion měl dojem, že to ví. Nějaké jiné stvoření muselo stát v tom stínovém světě na místě, kde byla Talon, a ty dvě bytosti se spojily v jednu.

LOVEC SE PROBOUZÍ

Bývala doba, kdy byli Nesmrtelní rytíři nejnebezpečnější zbraní Paní Zoufalství. Ale jak její moc rostla, stávali se i její oblíbenci silnějšími, a krácející stíny, Mrtví lordi, nás začali strašit ve snech. Při splnutí dvou světů jsme si však měli uvědomit, že je jen otázkou času, kdy Nesmrtelní rytíři znovu nabudou nadvlády.

– kouzelník Sisel

V Rugasse zvonily gongy, jejich hluboké tóny se odrážely od kamenných zdí pevnosti a zdálo se, že přicházejí odevšad a odnikud, jako by hřměly ze samého středu země.

Díky jejich vyzvánění se ve věžní kryptě probudil Vulgnash a mocným kopnutím uvolnil víko své rakve.

Chytil se jejích stěn a prohlížel si své rozkládající se maso. Kůže mu vyschla, zešedivěla a okorala, maso mu popraskalo a zkrabatilo se. V jeho pažích si vyžrali cestičky červi.

Jak je to dlouho, co jsem se naposled prošel po zemi, napadlo ho. Tenkrát doufal, že už zůstane mrtvý navždycky.

Ale Paní Zoufalství ho povolala a on se na její příkaz zvedl. Slíbil, že bude sloužit Velkému červu, ať jako živý nebo jako mrtvý, a teď musel uposlechnout rozkazu.

Navíc byl radši povolán Paní Zoufalství než císařem.

Podle toho, jak vypadaly jeho ruce, neměl klid moc dlouho. Takové tři roky, možná pět, déle určitě ne.

Proto se Vulgnash cítil jako zbitý; každý sval v těle ho bolel; už se dlouho necítil tak zesláblý.

Vylezl z rakve a chvíli se díval z věžního okna. Pod ním, asi tisíc stop hluboko, pobíhali lidé jako brouci na hnojišti.

Pevnost byla v troskách. Černé čedičové zdi vypadaly Jako by popraskaly při zemětřesení.

Podíval se k hradní bráně, jestli není pod útokem, a strnul překvapením. Země kolem pevnosti se podivně změnila: na pláních před hradem rostl les. Pláně by přece měly být holé. Minule věděl, že se vypalovaly dvakrát do roka, aby se kolem nemohla skrytě shromáždit armáda.

Tady ale byl les starobylých borovic, které vypadaly, že jsou tisíce let staré. Mezi nimi létali podivní ptáci, jaké nikdy v životě neviděl.

Jak je to dlouho? přemýšlel. Tisíc let? To nemůže být. Moje maso by se obrátilo za tu dobu v prach a ani Paní Zoufalství by nebyla schopna ho přivolat zpátky.

A teď zvoní gongy, které mu oznamují, že Velký červ si žádá jeho služby.

Vulgnash s klením odešel do své komory a tam si oblékl karmínovou róbu, aby skryl svůj zdevastovaný obličej, a pak se vydal po schodech dolů do hlavní haly.

Cítil se tak slabý, že potřeboval výživu, a proto když vstoupil do veliké haly – kde se služebnictvo s očima navrch hlavy rozuteklo, když ho vidělo – popadl malou dívku, asi osmiletou nebo devítiletou.

„Tvůj život je můj,“ zašeptal a položil jí všech pět prstů na hlavu – jeden mezi oči, dva ke každému oku a palec a malíček na dolní čelist.

Po tomto doteku se dívčina krev v žilách změnila v ledovou vodu a ona se pomočila.

Snažila se mu v hrůze vytrhnout, ale jeho prsty držely její kůži, jako by byla jeho vlastní. Někteří ze služebnictva, když to viděli, sténali, nebo se strachy dívali jinam; někdo zamumlal dívčino jméno: „Ach, malá Wenya!“

Po zašeptaném zaklínadle se dívčino rozpoložení – touha po životě, její naděje, ambice a oheň v její duši – rozplynulo.

Zaklínadlo začalo působit a dívčino maso, voda a krev se začaly rozkládat a zahnívat, zatímco Vulgnashova kůže se napínala a získávala normální barvu.

Když s ní byl hotov, nechal ji padnout na zem jako vysušenou zkaženou slupku. Cítil se osvěžený, ale ještě to nebylo ono. Bude se muset přiživit na dalších, aby získal svou dřívější sílu.

Ale gongy byly a neměl na další krmení čas.

Popadl pochodeň z držáku a vydal se do nižších pater. Statní strážci křičeli hrůzou, když kolem nich procházel, protože věděli, co je zač.

Černé čedičové tunely byly popraskané a rozbité a průchody byly často zasypané sutí a kameny. Vulgnash se brodil nebo přeskakoval, podle potřeby.

Je tohle důvod, proč mě volá? Obyčejné zemětřesení? Věděl však, že to nebude ten pravý důvod, že to musí být něco vážnějšího, co království ohrožuje.

Spěch ho kvůli celkovému oslabení vyčerpal.

Pevnost Rugassa byla vybudována na jícnu bývalé sopky a při spirálovitém sestupu měl pocit, že padá. Gongy mezitím zesílily, zněly neodbytně, a on konečně došel na konec chodby, která ústila do přijímací místnosti.

Dva další už tam přišli před ním a stáli po stranách dveří jako čestná stráž, rovněž oblečení v karmínové róbě. Jmenovali se Thul a Kryssidia.

Ona povolala tři Nesmrtelné rytíře, uvědomil si Vulgnash, celé kvorum. To musí být v opravdu vážné situaci.

Plošina vyčnívala nad jezero bublající lávy, která vyhřívala místnost jako řvoucí vysoká pec. Horký vzduch stoupal tunely nahore, zatímco nižší otvory, z nichž jeden byl hned za plošinou, přiváděly dolů studený vzduch.

Když Vulgnash došel na konec plošiny, ocitl se nad ústím otvoru, ze kterého proudil studený vzduch, a krvavě rudá róba se mu třepotala jako pták zavřený v kleci. Bez osvěžujícího vzduchu by v tomto místě nevydržel žádný smrtelník. Dokonce

i Vulgnashe by to udolalo. Zíral dolů na jezero z magmatu do hloubky dobrých sto stop.

„Paní Zoufalství,“ volal, „slyšel jsem tvé volání a čekám na rozkaz.“

Jezero magmatu pod ním bylo do ruda rozžhavené. Najednou divoce zabublalo a začalo stoupat. Roztavené kameny vířily a stoupání hladiny pokračovalo, až se zdálo, že pohlít i plošinu.

Pak se objevila hlava obrovského červa, která stoupala ze žhavého proudu lávy. Měla asi sto yardů v průměru a její huba, která měla pět pantů a každá čelist byla ve tvaru rýče, mohla spolknout malou pevnost.

Červ se zvedl a magma z něj steklo.

Vulgnash padl na jedno koleno a ukláněl se, až se kostnatým čelem dotkl sálající země.

Místnost naplnil mohutný uspěchaný hlas. „Mluv, Vulgnashi. Mám pocit, že tvá mysl je naplněna otázkami.“

To bylo něco, co si sám Vulgnash sám sobě nedovolil připustit. Nebyl zvyklý se své paní na něco ptát. Ale před Velkou Matkou své myšlenky skrýt nemohl. Ten červ, kterého měl v sobě, mluvil za něj a odhaloval i ta nejhlubší tajemství.

„Jak dlouho?“ zeptal se.

„Od doby, kdy jsem tě naposled zavolala, uplynuly čtyři roky.“

„Ale... tam před bránou roste les,“ odporoval Vulgnash. Věděl, že musel spát mnoho století.

„Stala se obrovská a podivná věc,“ řekl červ. „Svět se změnil, byl vytvořen nový – kouzelníkem jménem Fallion Orden. On sloučil dva světy v jeden, svůj a ten náš. On je naším nepřítelem. Musí se s ním něco udělat.“

Že by nějaký kouzelník měl takovou moc, bylo nepředstavitelné. „Stačí, abys mi dala rozkaz, má paní, a já se pustím do boje bez ohledu na to, jak hrůzostrašný je nepřítel. Ale... jak se dá bojovat s takovým stvořením?“

„Ničeho se neboj,“ řekla Velká matka. „Mám v úmyslu přivést ho sem. V jeho světě je jeho moc veliká. Ale v tomto novém světě... ti nemůže vzdorovat. Je to ohňotvůrce, svým způsobem dost talentovaný, ale ještě toho moc neumí.“

Vulgnash se zasmál a jeho roztažené rty odhalily přerostlé řezáky. Jestli bylo něco, v čem se vyznal dobře, pak to bylo tvoření ohně. Už tisíce let své umění zdokonaloval.

Velká matka pokračovala: „Vy tři odejděte do lesů na jih od zřícenin v Caer Golgeata. Najdete tam zlatý strom. Zničte ho, kmen i kořeny.

Najdete tam také lidi malého vzrůstu, které vede kouzelník Fallion. Přiveď ho sem a připrav jeho duši na příjem červa.“

Vulgnash věděl, že mocní nepřátelé občas potřebují červa s velkou mocí, aby si je dokázal podmanit. Kdyby věděl, jaký červ ho dostane, mohl by podle toho přizpůsobit svoje mučení při přípravě oběti.

„Máte na mysli nějakého určitého červa, pro kterého bych ho měl připravit?“

Odpověď naplnila Vulgnashe překvapením.

„Toho bych ráda ovládla sama,“ odpověděla Paní Zoufalství.

8 TALON

*Život je nekonečným probouzením.
Jako děti se probouzíme do zázraků a hrůz
vesmíru.*

*Jako dospívající se probouzíme do našich
vlastních sil dospívání, i když nás zotročují lásky
mládí.*

*Jako dospělí se probouzíme do zodpovědnosti
a starostí o ostatní.*

*A naposled se probouzíme do smrti a světla
za ní.*

– král Urstone

V nejvyšší věži hradu Coorm rozkopl Fallion dveře do malé místnosti. Chvilí jen tak postál a snažil se očima proniknout zvířeným prachem.

Tato místnost byla jeho ložnicí, kterou jako dítě sdílel s Jazem. Ale jak řekl Jaz, nějak se za ty roky zmenšila.

Pokoj byl plný rozlámaných křesel z královské audienční síně, válelo se tu kolo od vozíku, různé hřídele a další věci, které by ještě byly užitečné, kdyby je někdo spravil.

Pod příkrovem prachu tu ještě stála Jazova postel, ale Fallionova byla pryč. Také tu už nebyly jejich největší poklady – královské dýky, které kdysi visely na zdi. Zmizely i jemné záclony z oken a malovaná vyřezávaná zvířátka, se kterými si Jaz hrával jako dítě.

Fallion doufal, že tu najde něco, co by mu připomnělo dětství, ale nic takového tu nebylo. Ani v komnatě válečného diktátora nic cenného nenašel. Vypadalo to, že všechno, co za něco stálo, bylo dávno zničeno, prodáno nebo ukradeno.

Zavřel dveře a po schodech vystoupal do nejvyšší místnosti věže, kde kdysi sídlila matčina věštkyně.

Odtamtud se zpod rozpadající se střechy plné mechu rozhlížel po krajině kolem hradu. Vyrostly v ní shluky pokřivených a děsivých skalisek. Nevypadaly, jako by právě vyrostly ze země. Naopak, byly zbrázděné deštěm a větrem, jako by tu stály už tisíce let. Jejich tvary byly ladné a zvláštní a vůbec se sem nehodily.

V posledních hodinách se prach začal usazovat, nebe si stále udržovalo žlutavou barvu a v dálce v několika směrech bylo možno rozeznat ruiny prastarých měst, jejichž architektura byla podle částečně zřícených věží nádherná a nepozemská.

Žluté mury, jaké Fallion ještě nikdy v životě neviděl, se v hejnech vznášely nad lesy, a zdálo se, že jsou tou obrovskou změnou značně rozrušeny.

Fallion byl také vynervovaný. Slunce bylo příliš jasné a stálo na nebi v jiné pozici. Planiny jako by měly jakýsi podivný kovový nádech. Cítil se nesmírně unavený, jako by mu něco vysálo všechno sílu. Měl pocit, že má blízko do zhroutení, ale uvědomil si, že se tím pocitem nesmí nechat přemoci, protože kdyby mu jen na minutu podlehl a přestal myslet, upadl by a už by nesebral sílu, aby znovu vstal.

Po schodech za ním beze slova přišla Rhianna, postavila se vedle něj a hladila mu záda.

„Už se Talon vzpamatovala?“

„Ještě ne,“ odpověděla Rhianna. Talon byla ještě v bezvědomí a byla umístěna v chatrči, ve které žil její otec Waggit. Fallion se pro ni snažil najít v hradu lepší místo, ale pokoj válečného diktátora Hala byl jako prasečí chlívek plný hnijících zbytků jídla a podivných pachů.

„Tohle je past,“ řekl Fallion při pohledu na lesy. „Celé tohle místo je pastí. Měli bychom odsud odejít.“

„Ne bez Talon,“ řekla Rhianna. „Nemohla bych ji tu nechat a ty také ne. Musíme počkat, až bude schopna cesty.“

Byla v bezvědomí už několik hodin. Fallion se bál, že zemře. Bylo pravdou, že několik dalších lidí z vesnice již bylo mrtvých. Jeden byl rozmačkán padající zdí; další nepřežili zranění, která utrpěli při dobývání pevnosti. Dva starší muži zemřeli bez zjevné příčiny, možná za to mohl šok z náhlé změny.

A byly tu další podivnosti. Jeden mladý muž nesmírně vyrostl a pokroutil se – stejně jako Talon. I on byl v bezvědomí.

Navíc se čtyři lidé ztratili. Fallion se obával, že leží někde rozdrčený pod sutinami. Slyšel hlasy jejich synů a dcer, kteří obcházel ruiny a volali marně jména svých rodičů.

Další mladé dívce prorostl plícemi hlodášový keř a bylo jisté, že se rána nedožije.

Možná ani Talon nepřežije, uvědomoval si Fallion. Ať už se stala čímkoliv, stále je smrtelná.

„Měl bys jít dolů mezi lidi,“ řekla Rhianna. „Mluví se o tom, že by se dnes večer měla uspořádat oslava.“

„Nemám náladu na zpěv a tancování,“ odvětil Fallion. „Ani oni by neměli mít důvod něco oslavovat.“

„Tys je zachránil,“ řekla Rhianna. „Chtějí to na tvou počest.“

„Všechny jsem nezachránil.“

„Možná ne,“ řekla Rhianna. „Ale slyšela jsem tu jednu ženu říkat: ‚Ve službě pro válečného diktátora Hala jako bychom byli mrtví. Ale dobrý Fallion nás přivedl zpátky k životu.‘ To vypadá jako dobrý důvod pro oslavu na tvoji počest.“

Rhianna ho vzala za ruku a stiskla mu ji. Chtěla ho podpořit svou láskou, kterou k němu cítila, ale věděla, že by ji nepochopil, protože lásce, kterou cítila ona, se nenaučila v matčině náručí. Její láska byla hlubší a daleko důkladnější. Dala kdysi dar důvtipu mořské opici a poznala, jak vypadá svět jejíma očima. Opice jí byla oddána stejně, jako to umí pes. Milovala svoji paní. Neexistovala slova, která by popsala hloubku její náklonnosti. A nyní Rhianna cítila to samé k Fallionovi. Jen dlouhými roky tréninku dosáhla toho, že ho stále nesledovala očima, nehladila po tváři a nelíbala na rty.

Dávala si velký pozor, aby na nic nepřišel, protože věděla, jaké by to pro něj bylo břemeno, vyrovnávat se s nechtěnou láskou.

„Jestli mi vesničané chtějí udělat radost, řekni jim, ať postaví silné stráže,“ řekl Fallion po chvíli. „A řekni jim, ať s tím neotálejí. Možná jsou teď v těch lesích daleko horší věci než strengi-saaty.“ Odmlčel se a s rukou položenou na hlavě chrličce, jako by jí mu dával požehnání, chvíli odpočíval; pak, když se mu pomalu začaly vracet síly, řekl: „Jdu se podívat na Talon.“

Dolů scházel v pochmurné náladě. Až dolů šel v temnotě, ale pak vyšel do zeleně. Tři ženy se staraly o strom, něžně obvazovaly jizvy po spáleninách na jeho kmeni.

Před několika hodinami, vzpomínal Fallion, slyšel jejich radostné výkřiky, když je osvobodil od válečného diktátora Hala.

Nečekaně se mu v mysli objevila slova vyřčená krutým syčivým hlasem. „I když ti svět k tvému vítězství tleská, ty zjistíš, že každé z tvých vítězství je moje.“ V nitru viděl svého dávného nepřítele Asgarotha, vysokého muže v černém na jeho krvavé klisně, mizícího ve stínech. A Fallion znovu cítil, jak se mu na hrudi trhá košile a na jeho prsou se vytvářejí slova z run vzduchu – a jako hmyz mu pochodují po kůži.

Fallion se kousl do rtu. Naplnila ho chladnokrevná jistota. Davy mu ani ne před hodinou tleskaly, když zabil válečného diktátora Hala, ale příchut' toho vítězství chutnala trpce.

Fallion dlouho zíral na strom. Cítil se v jeho blízkosti dost divně. Chtělo se mu být lepším člověkem a vzpomněl si, že předtím slyšel jeho hlas, jeho volání o pomoc. Ale teď bylo v jeho nitru hluboké ticho. Vypadalo to, jako by strom spal.

Spěšně se vydal zadní uličkou, v níž byly poházeny dlažební kostky a plno bláta a děr, k chatrči pana Waggita. Uvnitř ho viděl, jak se motá kolem krbu a tře oči sem a tam, jako by se snažil rozhodnout, jestli už má připravovat jídlo. Waggitova nadání způsobila, že předčasně zestárnul. Vlasy mu zešedivěly a měl je dlouhé a rozčuchané. Stále ještě měl výšku válečníka, ale jeho svaly na prsou a pažích se ztenčily a byly ochablé.

Vzhlédl od krbu a zvolal s neskrývanou radostí: „Fallione! Ty ses vrátil domů!“

Fallion se za ty roky tolik změnil, že byl překvapený, když ho poznal.

Waggit radostně vykřikoval a poskakoval. „Moc rád tě zase vidím, chlapče!“ Skokem byl u Falliona, políbil ho a rozplakal se.

„Také tě rád vidím, starý příteli,“ řekl Fallion a vrátil mu polibek.

Waggitovo letní sako bylo rozedrané a staré a na jeho pohublé postavě úplně viselo.

„Kde jsi byl?“ zeptal se Waggit. „Porazil jsi lupiče?“

To se stalo jen před pár hodinami, ale Waggit to evidentně zapomněl. „Obávám se, že to nebylo nic tak velkolepého,“ řekl Fallion. „Odešel jsem se plavit na Konce světa do Landesfallenu.“

„Ach!“ řekl Waggit. „Doufám, že tě tam dobře krmili.“ To byla ta nejlepší odpověď, na kterou se zmohl. Stál s hlavou nakloněnou na jednu stranu, jako by doufal, že může být ku pomoci.

„Dobře jsem jedl,“ řekl Fallion. „Máš pro mne dnes nějakou radu, starý příteli?“

Waggit upřeně zíral na Falliona uslzenýma očima, tvář měl celou zkroušenou úsilím o to, aby si vzpomněl, jaké zvyky mezi nimi dvěma existovaly. Spodní ret se mu začal třást a očima těkal po celé místnosti, jako by něco hledal. Nakonec jen pokrčil rameny a znovu se rozplakal.

Fallion starého muže objal kolem ramen. „No tak,“ řekl. „Dal jsi mi už tolik rad, že mi vydrží do konce života.“

„Já... já si nemůžu vzpomenout,“ řekl Waggit.

„Já si pamatuji za oba,“ řekl Fallion. Ještě jednou Waggita políbil a myslel na krutost, které byl starý muž vystaven.

Waggit kdysi Fallionovi vyprávěl, že se nenarodil jako hlupák. Ale jako dítě spadl do ledového potoka, když chtěl matce donést vodu, a skoro se utopil. Po této události ztratil paměť a skončil jako dělník v dole na stříbro.

Ale když lupiči Carris napadli, Waggit s nimi bojoval se svým rydlem a několik jich zabil. Za svou odvahu a sílu byl

odměněn a dostal několik darů moudrosti a životní síly. Stal se učencem a byl jedním z nejchytřejších v celé zemi.

V současnosti byli všichni ti, kteří ho obdarovali, mrtví a s jejich smrtí se ztratila i Waggitova schopnost pamatovat si, a zároveň přišel o všechnu svou moudrost.

Udělal můj otec dobře nebo špatně, když ho obdaroval takovými dary? zamyslel se Fallion. Nebylo by Waggitovi mnohem lépe, kdyby zůstal prostáčkem a nemusel o všechny dary nakonec přijít?

Fallion přemohl smutek a shýbl se, aby mohl vejít skrz závěs do útulného pokojíku, ve kterém na nízkém lůžku ležela Talon. Byla teď příliš veliká, než aby se na něj vešla.

Jaz ji přikryl hrubou dekou, klečel u ní se svěšenými rameny a byl tak potichu, že to vypadalo, že se bojí, že by jí mohl ublížit hlasitějším dýcháním.

„Jak je na tom?“ zeptal se Fallion. „Nějaká změna?“

Jaz pomalu zavrtěl hlavou.

„Tamhle v rohu je židle, můžeš se posadit,“ nabídl mu Fallion.

Jaz pokrčil rameny. „Já vím. Byl jsem příliš unavený, abych se zvedl a sedl si.“

Fallion sebou praštil na židli.

Jaz se ani neohlédl. Upíral oči na Talon a jeho tvář byla plná zármutku.

„Byl jsem si jistý,“ řekl tiše, „že když jsi uzdravil světy, dostaneme sudy piva a louky budou plné tančících dívek krásných jako květiny...“

„Omlouvám se, že jsem tě zklamal,“ řekl Fallion.

„Co se to s námi děje? Cítím se jako medvěd spící zimním spánkem, kterého vytáhli z jeho brlohu uprostřed zimy. Chtěl bych ještě několik měsíců spát.“

„Jaz, my musíme odejít pryč,“ řekl Fallion. „Musíme odtud vypadnout hned teď.“

„Co tím myslíš?“ Jaz se ani nepohnul. Vypadal tak unaveně, že mu bylo všechno jedno.

„Ta runa byla past. Strom byl návnada. Jakmile se moje mysl dotkla runy, věděl jsem, že buďto ji budu muset opravit, nebo zemřu. Ale nemohla být opravena, ne doopravdy.“

Objevila se jen kvůli jediné věci: aby spojila dva světy v jeden. Nic jsem neuzdravil. Obávám se, že jsem všechno zhoršil.“

Jaz nepatrně kývl hlavou, jako by k ničemu dalšímu neměl dost sil.

„Jazi, tu runu nevytvořil žádný lidský čaroděj. Žádný smrtelník by to nedokázal. Vím, kdo ji vytvořil: pradávný nepřítel našeho otce, královna Lokusů.“

Ted' se na něj Jaz podíval, nepatrně zvedl hlavu a pozoroval ho koutkem oka.

„Ona je někde tady, Jazi. Ona ví, co jsem udělal. Obelstila mě, donutila mě to udělat.“

„Možná, možná tě jenom zkoušela,“ namítl Jaz. „Možná chtěla zjistit, jestli skutečně dokážeš spojit světy. Jestli mají kouzelníci pravdu, pak ona nebyla nikdy schopna to udělat. Kdyby to dokázala, spojila by všechny světy a držela si je pod svou kontrolou.“

„Byla to zkouška,“ souhlasil Fallion. „Ale tím, že jsem ji splnil, zklamal jsem nás všechny.“

Jaz se konečně zhluboka nadechl, jako by se snažil nasát novou energii. „Tak si jdi, jestli musíš,“ řekl. „Já tu Talon nechat nemohu. A také nesmíme dopustit, aby tě královna dostala do své moci. Kdyby se jí to povedlo, oba víme, co by se pokusila udělat: chtěla by tě donutit, abys spojil všechny světy, a ona by nad nimi měla kontrolu.“

Fallion zaváhal. Nechtěl se smířit s myšlenkou, že by tu Talon nechal, ne v tomto stavu.

Nebyl si jistý, co se s ní stalo. Možná se jí při tom prolínání zvětšily všechny orgány. Možná to stvoření, co tu leží před ním, mělo dvě srdce, a jenom polovinu plic. Neměl jak se o jejím stavu něco dovědět.

Byl si jistý pouze tím, že při spojování dvou světů to neudělal správně. Udělal chyby, velice nebezpečné chyby. Ten šlahoun, který mu prorostl rukou, byl jednou z nich, a palčivá bolest a zakrvácený obvaz toho byly důkazem.

Co kdyby se pokusil spojit všechny světy dohromady, napadlo ho. Znásobily by se chyby milionkrát?

To by byla katastrofa. Zničil bych celý svět.

Možná proto nastražila královna Lokusů tuto past: aby viděla, co se stane.

Na stolku byl džbán s vodou. Fallion měl žízeň, ale byl příliš unavený, než aby se napil. Věděl však, že jeho tělo vodu potřebuje.

Talon najednou ze spaní zasténala. „Ishna! Ishna! Bolandaka!“ Převalovala se ze strany na stranu. Její hlas byl hluboký a chraplavý.

„Co říkála?“ zeptal se Jaz.

Fallion zavrtěl hlavou. Nebyl to žádný jazyk, který by znal, a to jich uměl několik.

Zajímalo by ho, jestli to bylo jenom nesmyslné blábolení, jen křik, který způsobila horečka a ošklivý sen.

Fallion vstal, vzal ze stolku ručník a nalil na něj trochu studené vody.

Poklekl vedle Talon a otíral jí čelo. Pak jí jednou rukou přidržel ručník na čele a druhou jí hladil tvář a zjišťoval, jestli má horečku.

Byla výrazně teplá.

Když jí držel ručník na čele asi třicet vteřin, náhle doširoka otevřela oči plné hrůzy a praštila ho.

Fallion odletěl dozadu, jako by ho nakopl válečný kůň.

Talon byla v okamžiku na nohou v bojové pozici a odhodila Jaze stranou. „Wyrmlingové!“ křičela a očima přehlížela celou místnost.

„Talon! Všechno je v pořádku!“ řekl Jaz. „Ty jsi v pořádku! Jsi s přáteli!“

Talon stála a ztěžka dýchala. Z výšky svých sedmi stop shlížela na ty trpaslíky kolem sebe a vnímala, v jak malé místnosti je. Každý sval jejích rukou a zad se zdál být napjatý a znovu zaujala bojovou pozici. V tu chvíli vypadala jako hrůzostrašná válečnice, strašnější než kdokoliv, koho Fallion kdy viděl. Očima těkala kolem sebe, jako by byla uvězněna v nějaké noční můře. Zrak se jí pomalu vyjasňoval. Poznala Falliona a Jaze a v šoku se snažila najít nějaký smysl té situace, ve které se ocitla.

„Všechno je v pořádku,“ ujišťoval ji Jaz. „Jenom se ti něco zdálo. Jen jsi snila. Víš, kde jsi?“

Talon zírala na podlahu – byla tak hluboko – a pak se podívala na své ruce, obrovské a silné, a nedokázala pochopit, co se děje. „Sním ještě?“

Dívala se na Falliona, který ležel na zemi a držel si ruku, do níž ho praštila.

Fallion si vzpomněl, jak byl napaden býkem, a tehdy tolik zraněn nebyl. Zkusil rukou pohnout. Neměl dojem, že by byla zlomená, ale bude mít týdny modřinu.

„Ne,“ řekl Jaz. „Svět se změnil. Dva světy jsou propojené a já si myslím... že ty jsi se propojila s nimi. Nejsme si jisti, co se stalo.“

Fallion čekal na její reakci. Myslel si, že bude plakat pro svou ztracenou lidskou podobu, nebo bude mít špatnou náladu. Místo toho přišly šok a uvědomění si celé situace zároveň.

„Tak je to,“ řekla a zírala na své ruce, jako by si potvrdzovala jeho slova. Pak s povzdechem dodala: „Tak se pojďme na ten nový svět podívat.“

Když nic jiného, tak tohle Fallionovi ukázalo, jak hluboká změna se s ní stala. Ta mladá žena, kterou znal, byla pryč.

Talon se shýbla, aby vzala Falliona za ruku. Napřáhl k ní tu zdravou, ale když mu ji stiskla, Fallion vykřikl bolestí. „Nedrží mě tak pevně!“

Nevěřící se na něj podívala. „Oh, promiň. Vždyť jsem se tě skoro nedotkla.“

Byl si jistý, že říká pravdu. Také si byl jistý, že kdyby chtěla, odtrhla by mu paži od těla stejně snadno, jako křídlo z pečeného kuřete.

Zvedla Falliona na nohy a na nejistých nohou, jako by si zvykala na jejich velikost, vyšla z místnosti.

Vyšla na chodbu a ke schodišti hradní brány, pak poskočila a brala schody po čtyřech. Nahoře jenom čekala, až ji Fallion dožene.

„Sakra,“ zašeptala, když byl na dosah. „Ty jsi udělal pěkný nepořádek.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Fallion. „Necítíš se dobře?“

„Fallione,“ řekla Talon, „cítím se skvěle. Cítím se... lépe než ve své bývalé podobě.“ Otočila se a upřeně se na něj

zadávala „Ty jsi mi nijak neublížil. Vlastně je to naopak. Cítím se... víc ucelená, tak jsem se nikdy předtím necítila.“

Fallion částečně chápal, co tím chtěla říct. Říkalo se, že svět je jen stínem Jediného Pravého Světa, a někteří čarodějové se domnívali, že člověk by měl mít svůj stín na každém stínovém světě.

Falliona napadlo, že asi Talon spojil s jejím vlastním stínem.

„Přichází večer,“ řekla. „Wyrmlingové... přijdou s ním. Musíme pryč, někam, kde budeme v bezpečí.“

Fallion si nedovedl představit bezpečnější místo, než byl hrad, i když napůl rozpadlý. Ani nevěděl, co je wyrmling. Ale tento svět byl v troskách. A wyrmlingové toho byli příčinou.

Válka měla svá pravidla. Prvním bylo, jak Falliona učili, vědět, kdo je nepřítel.

„Co jsou wyrmlingové?“ zeptal se.

„Obři.“

„Jako jsi ty?“

„Větší než já,“ zasmála se Talon. „Já jsem lidského druhu, vyšlechtěná jako válečnice klanu, větší a nelítostná. Tak byli vychováváni moji předkové, stejně jako vy chováte větší kruté psy pro boj. A tak jsem větší než ostatní lidé, ale wyrmlingové jsou ještě o hlavu větší než já a váží o několik stovek liber víc. My jsme jen slabá imitace wyrmlingů. A my, skutečně lidští, jsme už skoro vymizeli. Zůstalo nás jen něco kolem čtyřiceti tisíc.“

„Wyrmlingové loví v noci,“ vysvětlovala Talon, „protože nesnášejí světlo. Živí se pouze masem a uctívají Paní Zoufalství.“

„Chápu,“ řekl Fallion.

„Ne, počkej,“ řekla Talon. „Je toho víc, co bych ti měla říct, ale zabralo by to hodně času. Nejdřív se musíme odsud dostat.“

„Kam bychom měli jít?“

Talon se podívala do dálky a zděšeně zavřela oči. „Nemohu si vzpomenout... je to jako sen. Vidím to místo, ale nedokážu mu dát jméno.“

„Tak počkej, až se probudíš.“ řekl Fallion.

Talon dlouho zírala do dálky. „Luciare. Ten les se jmenuje Luciare.“

„Kde je?“ zeptal se Fallion.

Talon v soustředění znovu zavřela oči. Uviděla před nimi svého otce a matku. Rodinné vztahy byly na obou světech přibližně stejné, pomyslela si, ale její matky si nebyly podobné ani trochu. Přemýšlela, jak to bude fungovat. Kde je můj otec – v Luciare nebo zpátky v Landesfallenu? A co moji bratři a sestry?

Chtěla je najít a ujistit se, že jsou všichni v pořádku, že tu proměnu přežili. Ale svět se změnil a ona byla na neznámé půdě.

Talon potřásla hlavou. „Nejsem si jistá. Všechno je... jinak. Já si ani nejsem jistá, jestli jsem tu někdy předtím byla.“ Ukázala na vzdálenou horu na jihu, která měla charakteristický hrbol na východním úbočí. „To by mohla být hora Shuneya. To by znamenalo, že Luciare by měl být na západě, nebo spíš jihozápadě, asi sto až sto dvacet mil daleko. Tam dnes nedojdeme, ani zítra...“

To by nedokázali ani za čtyři dny, pomyslel si Fallion, ne když je v takové špatné kondici. Ale v Talonině hlase slyšel značnou naléhavost.

Podíval se na ni a napadlo ho, proč on nemá tělo jako ona? Proč já jsem se nezkombinoval se svým stínem? Na rozdíl od ní se cítil slabý a unavený.

Celé tohle místo je pastí, uvědomil si Fallion. Ten, kdo ji připravil, si nemohl být jistý, kdy se objevím nebo jestli vůbec přijdu. Ale teď, když se spojení uskutečnilo, lovec se na nás soustředí. Fallion to předpokládal a Talon to zřejmě cítila v kostech.

„Jak dlouho to bude trvat, než se sem wyrmlingové dostanou?“ zeptal se Fallion.

„Mají pevnost nedaleko, ani ne třicet mil odsud,“ řekla. „A mohou existovat skrytá stanoviště o hodně blíž. Jestli místní náčelníci sledují tohle místo, můžou se tu objevit už dnes v noci. Dokonce i kdyby Paní Zoufalství poslala zálohy z Rugassy, mohly by být na cestě již za soumraku.“

Takže, pomyslel si Fallion, závod začal.

„Musíme se schovat pod stromy, během noci ležet na zemi a ve dne běžet...“

„Jak tohle všechno víš?“ zeptal se Fallion. „Jak si můžeš být tak jistá?“

Talon vypadala chvíli zmateně, ale pak zavrtěla hlavou. „Můj otec, ten, kterého ty znáš jako lorda Borensona, je... Aaath Uber, Nejvyšší strážce. Já... my jsme klan válečníků.“

Ted' už neměl Fallion žádné pochybnosti. Talon se nespojila s žádnou šelmou. Sjednotila se svým vlastním stínem, se ženou, kterou byla na tomto světě.

Jsou všechny tak obrovské? napadlo Falliona. To by vysvětlovalo ty podivné ruiny, tak vysoké a vznosné. Ale Talon je vlastně ještě mladá dívka, může ještě vyrůst. Lidští tvorové na tomto světě budou o hodně větší.

Přenesl jsem nás do země obrů, uvědomil si, obrů, kteří byli skoro vyhlazeni wyrmlingy.

Najednou dostal strašný strach. Ať už přicházelo cokoliv, věděl, že s tím nemůže bojovat. Padl do léčky. Byl donucen spojit tyto dva světy dohromady a viděl, jakou pohromu to udělalo.

To, co udělal, nemohl napravit. Nevěděl, jak tyto dva světy rozpojit.

A měl podezření, že Paní Lokusů v tom měla prsty.

Možná nejlepší způsob, jak zmařit její plán, bude pokračování jeho putování do Ústí světa a spojení všech stínových světů v jeden.

Ale musel mít na paměti, jaké poškození způsobil, a zajímalo by ho, jaké si z toho má vzít ponaučení.

Kdyby další spojení zpackal, mohl by celý svět zničit, a ne uzdravit.

A ještě jedna věc mu dělala starosti. Možná že to, co si předsevzal, bylo přesně to, co si nepřítel přál.

Talon se obrátila na Falliona s tázavým pohledem. Pak její oči zachytily Jaze, který se uboze snažil přešourat přes nádvoří pod nimi, ale byl příliš zesláblý, než aby mohl normálně jít.

Fallion žasl nad Taloninou proměnou. Vypadala vzrušeně a energicky.

„Jak brzy budeme připraveni odejít?“ naléhala na něj.

„Já jsem připraven už teď,“ lhal Fallion, který se cítil příliš slabý na rychlý pochod. „Ale ty jsi spala několik hodin. Mysleli jsme, že umřeš. Otázka zní, jak se cítíš ty?“

Zasmála se a ukázala přitom své přerostlé tesáky. „Nikdy jsem se necítila lépe,“ řekla a v hlase měla údiv. Dívala se na své ruce, svírala je a rozevírala, jako by se ujišťovala, že jsou skutečné. „Mám pocit, že bych těma rukama mohla drtit kamení.“

„Myslím, že máš pravdu,“ řekl Fallion. „Málem jsi rozdrtila mně.“

9 ZASEDÁNÍ

*Král, který je slabý a bezmocný, je svým
způsobem zrádce, a svržení takového vládce
může být pokládáno za důkaz patriotismu.*

– válečný diktátor Madoc

Alun se s vyplazeným jazykem plahočil k Caer Luciare.

Všude kolem byly stromy, horu teď lemovaly mohutné jedle a nad nimi bílé osiky. Vyrostly naráz, začaly se objevovat jako vidina a pak se jejich mihotavé tvary zhmotnily.

Viděl je předtím, než upadl do bezvědomí, a když se rozbolavělý a zesláblý vzbudil, všechno se změnilo. Vysoko na nebi ještě svítilo slunce a kopce kolem byly plné mračen prachu a ptáků.

Daylan Kladivo nikde kolem nebyl.

Tulačka stála vedle něho a jakmile se postavil na nohy, vydala se opět trávou po Daylanově stopě a mířila přímo k Caer Luciare.

Ale když se k němu Alun přiblížil, musel se zastavit a jen tiše zírat na tu zkázu. Pevnost byla v troskách. Hora, na které stála, se o stovky stop propadla, a to způsobilo, že se její tvar úplně změnil. Skalnatý převis spadl a odhalil tak změt' tunelů ukrytých uvnitř, které teď vypadaly jako díry po červotoči.

Z horkých jezírek, která byla pod hradem, stoupala na několika místech pára, a říčka, která tu bývala, změnila směr a jako vodopád vytékala ze tří tunelů.

Všude pobíhali lidé jako mravenci v porušeném mraveništi. Alun omámeně klopýtal k hradu a cítil se unavený jako nikdy předtím.

Měl strach, co by se stalo, kdyby se teď objevili wyrmlingové. Díky dírák v pevnosti by všichni byli snadnou kořistí. Mohl by to být jejich konec.

Dal Tulačku do psince, přesvědčil se, že všichni psi mají dostatek jídla a vody, a vydal se hledat válečného diktátora Madoca.

Našel ho v audienční síni spolu s válečným štábem, králem a jeho šlechtici. Všichni se hádali. Byl tam také Daylan Kladivo a kouzelník Sisel. Král Urstone vypadal na svém vyvýšeném místě vyčerpaně a stejně jako Alun byl v šoku z toho, co se stalo. Válečníci stojící v audienční síni vypadali rozezleně, jako by nemohli najít nic, na čem by si vybili svou zuřivost.

„Já říkám, abychom zaútočili teď a tvrdě!“ vykřikoval Madoc.

„A jinak zůstat bezbranní?“ zeptal se emír. „V naší obraně jsou mezery. Abychom je vyplnili, potřebujeme muže, silné muže, jako jsou naši válečníci, a také potřebujeme čas.“ Emír byl přes svůj druh vysokým mužem. Byl menší než Madoc a užší v ramenou. Ale chodil vzpřímeně jako král, a proto se jeho stín zdál delší.

„A co když mají wyrmlingové v obraně také mezery,“ zeptal se válečník Barrest, „nebyla by to naše životní šance? Mohli bychom se snadno dostat do jejich vězení a osvobodit prince, a pak poslat naše hrdlořezy proti Zul-toracovi.“

„Jakou zbraň bys použil, abys ho mohl propíchnout?“ zeptal se emír. „Je vůbec možné ho zabít?“

„Je,“ řekl Madoc, „studeným železem a slunečním světlem.“

„To je ale jen domněnka,“ řekl král Urstone. „Nikdo ještě nezabil Mrtvého lorda.“

„Myslím si, že je to víc než jen domněnka – je to pravděpodobná možnost. Sluneční světlo by oslabilo kouzla toho netvora, udržující jeho duši připoutanou k tomuto světu.“

Mohlo by ho to oslabit natolik, že by mohl být zabit,“ řekl kouzelník Sisel.

Král Urstone byl o něco vyšší než Madoc, ale nebyl tak svalnatý. Nenosal žádné odznaky své moci. Měl na sobě jen obyčejnou drátěnou košili a na ní hnědou pláštěnku, takže vypadal jako vojáci v pevnosti. Obličej měl moudrý a zbrázděný vráskami a jeho hnědý vous, který už začínal prokvétat, mu dodával vzhled ještě moudřejšího. Uvážlivě pronesl: „Zaútočit na Zul-toraca je nerozumné. Nikdy se k němu nemůžeme dostat. Neopouští území pod horou Rugassa. Skrývá se mezi stíny s ostatními Mrtvými lordy. Toho na světlo nikdy nedostanete. A kdybyste na něj zaútočili, jeho odvěta by naše království zničila. Přestaňme mluvit o nepříteli Zul-toracovi. Jen díky tomu, že držíme v zajetí jeho dceru, si užíváme po několik posledních let míru. Pokud bude Zul-torac žít, můžeme doufat, že budeme žít také.“

Emír byl vždy v radě rozvážný. Ted' zamyšleně sklonil hlavu. „I kdybychom se pokusili zaútočit ze severu, mohli bychom zjistit, že toto kouzlo, ta devastace, je jen místní záležitostí. Na Rugassu to žádný vliv mít nemuselo.“

Podíval se na kouzelníka Sisela. „Co si myslíš ty, kouzelníku? Je to místní záležitost?“

Kouzelník Sisel se opřel o svou hůl a zadumal se. Obličej měl opálený od slunce a ošlehaný větrem, jeho tváře měly barvu zralého jablka. Ruce a nehty měl špinavé od práce na zahradě a jeho oblečení vypadalo zanedbaně. I přes ošuntělý vzhled to byl úctyhodný člověk.

Byl mocným čarodějem a jeho kouzla a rady po dlouhý čas pomáhaly chránit Caer Luciare. Všechny uši se natáhly, když pronášel svůj názor.

„Není to místní záležitost,“ řekl kouzelník. Jen jeho hlas byl v porovnání se všemi ostatními klidný a rozvážný. „Viděli jsme z nebe padat svět – a ted' je celý náš svět změněný. Nastaly závažné změny. Cítím to. Svět úpí bolestí. Cítím to v hlíně a slyším mezi kamením. Proč se to stalo, nevím. Mohu říct jen tolik: Ted' je čas na přípravu války, ne na její rozpoutání. Čí je tohle kouzlo, wyrmlingů nebo Zul-toracovo? Jestli je jeho, možná věděl, jak je tím vydráždí. Jako by klackem píchl do

vosího hnízda. Mám pocit, že nás wyrmlingové napadnou, ať se děje cokoliv.“

„Proto je zcela nezbytné, abychom dobili Cantular teď,“ řekl Madoc. „Tím, že zabereme most a udržíme ho, zabráníme vážnějšímu pokusu o útok.“

„Tvoje argumenty jsou přesvědčivé,“ řekl král Urstone. „Skoro mě přesvědčily, abych začal válku teď. Jestli má Sisel pravdu, wyrmlingové brzy vyrazí a život mého syna bude ztracen, protože nemohu dát přednost lásce k synovi před potřebami svého lidu.“

Přesto,“ pokračoval král, „se o tom budu muset poradit s Daylanem Kladivem – pro jeho moudrost, kterou za dlouhá léta získal. Toto kouzlo, Daylane, které nás postihlo – tento nový svět, který spadl z nebe – slyšel jsi o něm někdy?“ Urstone byl starý muž, udolaný svým úřadem, a vypadal stejně vyčerpaně jako Alun. Ale patřil k válečnické kastě a byl mocným mužem. Bylo to poprvé, kdy ho Alun viděl, že ukázal svoji slabost.

Daylan Kladivo vykročil do středu audienční síně a tam se vzpřimil. Mezi válečníky byl malý, i ten nejmenší z nich byl aspoň o hlavu větší než on.

„Něco takového se ještě nikdy nestalo, pokud mne paměť neklame,“ řekl Daylan. „Ale v podsvětí doufají, že se taková věc stane.“

„Doufají?“ otázal se ohromeně král Urstone.

„Doufají, že jednoho dne se najde někdo tak mocný, že dokáže spojit světy dohromady. Kdysi dávno existoval jenom jeden svět, jeden měsíc, a všichni lidé žili v naprosté spokojenosti, v ideálním míru. Neexistovala smrt ani bolest, znetvoření nebo chudoba, války ani nectnosti.“

Ale mezi našimi předky se našla jedna žena, která zatoužila po moci. Toužila násilím získat kontrolu nad ostatními. Kontrola nad světem byla tehdy spojována s mocnou runou, Pečetí Stvoření. Chtěla ji překroutit, připoutat si ji k sobě, aby se mohla stát paní země.

Ale jak se ji snažila změnit, Pečeť Stvoření se rozbila a Jediný Svět se rozpadl na tisíce a miliony dalších – každý z nich obíhal své vlastní slunce, každý se stal vadnou kopií Jediného Pravého Světa.“

„Ten svět, na kterém žijete, je jen chybným stínem toho světa, podobný rozbitému krystalu, který je jen náhražkou toho, co býval.“

Daylan Kladivo se na chvíli odmlčel, ale král Urstone naléhal. „Proč jsem o něčem takovém nikdy neslyšel?“

„V tvém světě se o tom neví, ale na jiných světech si to pamatují.“

Existuje naděje, proroctví, že jeden z lidského rodu získá schopnost spojit všechny světy v jeden. Jestli je to pravda, vím, kdo to udělal. Možná tu moc nakonec získal –“

„Nebo?“ naléhal král.

„Nebo takovou kontrolu získal nepřítel. Dlouho o to usilovala, doufala, že se naučí spojit světy dohromady. Ale tahle dovednost jí unikala.“

„To je šílenství,“ vykřikl válečník Heddict. „Jaký máme důkaz, že cokoli z toho, co tu říkáš, je pravda?“

„Jestli na to existuje důkaz,“ řekl Daylan Kladivo, „hledejte ho uvnitř sebe. Někteří z vás musí pociťovat změnu. Za poslední dvě hodiny jsem slyšel tucet lidí mluvit o podivných snech, o jiných svých životech, které si pamatují. Jestli mám pravdu, pak mnoho z vás se propojilo se svým druhým já, stínovým já. A důstojníci nám říkají, že zmizely tisíce našich lidí. Předpokládám, že jsou odtrženi od tohoto světa a spojili se se svými stínovými já. Ty ‚sny‘, které máte, jsou vaše vzpomínky. Jsou důkazem, který hledáte, a když se zeptáte těch, kteří je mají, poznáte jejich příběhy a vzpomínky, které to potvrzují. Má je některý z vás?“

Několik důstojníků vypadalo zaraženě. Ze všech, kteří ho slyšeli, byl nejvíc ohromen válečný diktátor Madoc. Jeho obličej zbledl šokem a začal se třást.

Kouzelník Sisel pokýval zadumaně hlavou a zamumlal: „Tahle záležitost... si zaslouží pozornost.“

A právě v tom okamžiku se Madoc podíval ke dveřím a uviděl tam stát Aluna. Tajnůstkářsky se pousmál a kývl směrem k Daylanovi.

Alunovi okamžitě zmizela všechna barva z obličeje a srdce se mu divoce roztlouklo. Báł se, že bude povolán, aby udal Daylana Kladivo, že proti němu bude muset přede všemi

mluvit, a víc než smrti se bál mluvit před králem. Těžce polkl a rozhlédl se kolem sebe.

Daylan ho požádal, aby v jeho prospěch lhal. Tvrdil, že jeho vlastní plány jsou lepší než Madocovy.

Ale opravdu byly?

Odvážil by se teď Alun nechat nesmrtelného osvobodit princeznu Kan-hazur? Zbavili by se své jediné ochrany, když je teď hrad rozbitý?

„Co radíš?“ zeptal se král Urstone Daylana Kladiva.

„Myslím si, že to, co říká kouzelník Sisel, zní moudře. Myslím si, že bychom se měli především postarat o svou obranu, to znamená zůstat za zdmi pevnosti. Sloužila vám dobře po mnoho let a ty teď budeš potřebovat všechnu sílu, abys ji udržel.“

Král zamyšleně pokýval hlavou a Alun věděl, že král je nucen nechat své jednotky doma. To bylo to nejbezpečnější, co mohl udělat, a provokovat teď wyrmlingy znamenalo ohrožení života jeho syna. I po tolika letech by to udělal nerad.

„Počkat!“ řekl válečný diktátor Madoc a dupl nohou, aby si vynutil pozornost. „Vaše Výsosti, dřív než dáte na radu Daylana Kladiva, je tu něco, co byste měl vědět. Třikrát během šesti týdnů opustil Daylan Kladivo loveckou skupinu a někam zmizel. Před čtyřmi týdny jsem poslal lorda Crofta, aby ho stopoval, a lord Croft byl nalezen mrtev. Dneska jsem za ním poslal tady mladého Aluna.“

Rychle se otočil. „Tak co jsi zjistil?“ naléhal na něj.

Alun se zhluboka nadechl. Když řekne pravdu, vyzkoušejí lordi, jestli je Daylan Kladivo opravdu nesmrtelný.

Když bude lhát, mohlo by to znamenat smrt pro všechny.

A pak tu byla ta záležitost s jeho odměnou...

„Daylan Kladivo odešel do Věže poctivých. Tam... tam se sešel s wyrmlingou,“ řekl Alun.

Mezí šlechtici se ozývaly rozčilené výkřiky, „Zrádce! Zabijte ho!“ V místnosti okamžitě zavládl zmatek.

Nebyl čas se Daylana Kladiva zeptat, co to znamená. Ten při tom, jak se rychle sunul ke dveřím, sáhl podvědomě po své šavli. Šlechtici si to vyložili jako znamení viny.

Kdyby byl mezi normálními lidmi, unkl by snadno.

Ale byl mezi válečníky, muži vychovávanými k boji již pět tisíc let. Začaly létat hole, jedné se vyhnul, druhá ho praštila do zad. Po té ráně se Daylan svalil na zem a přitom stačil ještě seknout lorda Cowana do podkolení šlachy. Madocův syn ho v tu chvíli prudce kopl do hlavy a to ho poslalo přes půl místnosti přímo do náruče samotného Madoca, který nesmrtelného popadl a přidržel ho na zemi.

Ozývaly se výkřiky: „Držte ho!“ „Popadněte ho!“ „A kruci!“ „Hod’te ho do hladomorny, třeba ho koupel v chcankách uklidní!“

Během chvilky ho mladí válečníci – bylo jich na tučt – popadli za ruce a za nohy, mlátili ho a kopali, a pak ho kolem Aluna táhli do hladomorny.

Když šli kolem Aluna, viděl Daylanovu tvář zrudlou vztekem a námahou.

„Alune?“ řekl Daylan Kladivo s hrůzou, že ho chlapec zradil.

A pak už by li mladí válečníci i se svým zajatcem pryč.

Král se schoulil na svém vyvýšeném místě a vypadal zestárlý a zmatený. Válečníci kolem čekali, co řekne. Alun se ohromeně snažil protlačit dopředu. Chtěl vysvětlit, co chtěl Daylan Kladivo udělat, jaké k tomu měl důvody, protože si byl jistý, že tím pro něj získá trochu pochopení.

Ale válečníci byli přesvědčeni, že Daylan Kladivo tím, že jednal s wyrmlingy, dokázal svoji zradu.

„Tedy,“ začal říkat Alun, ale v tom okamžiku se zarazil, protože mu na rameno dopadla obrovská ruka. Patřila Drewishovi, který ho svým znepokojujícím pohledem zastavil.

„To se ti povedlo,“ šeptal Drewish. „Dnes večer budeš jíst u stolu mého otce. A zítra s námi půjdeš do boje jako člen válečnického klanu.“

Po tom slibu odměny již Alun ani nehlesl.

Starý král s obličejem plným nekonečného zármutku kývl na své muže.

„Madoc má pravdu. Lepší doba k útoku už by nemusela přijít,“ řekl král. „Dlouho jsem si přál vybojovat svému synovi svobodu a poslouchal jsem rady Daylana Kladiva. Ale teď již

nemohu déle váhat. Prospěch mého lidu musí mít přednost před
mými přáními. Připravte se do boje.“

10

MUŽ V NEMILOSTI

Mír může být získán za každého počasí a za jakýchkoliv okolností.

Ten, kdo se naučil bez bázně čelit smrti a zneuctění, si svůj mír nemůže nechat vzít.

– Daylan Kladivo

Daylan Kladivo se svými vězniteli bojoval, když ho vedli do hladomorny. Mlátil kolem sebe a kopal, ale ani se čtyřnásobnými dary svého svalstva se nemohl ubránit spojené síle válečnického klanu. Ti muži byli vychováni pro boj po mnoho generací a byli příliš velcí. Tím, že s nimi zápasil, riskoval zlomeniny kostí.

Přesto se s nimi pral, ale přiměřeně. Nechtěl, aby odhadli jeho skutečnou sílu.

Dotáhli ho do hladomorny.

Nahoře měla pět cel, ve kterých byli před dávnými časy vězněni šlechtici. Teď v nich bylo jen pár rozedraných nuzáků. Spravedlnost v Caer Luceare nikoho dlouho ve vězení nenechávala. Přechyňky řešila rychle: za rušení veřejného pořádku bylo bičování, za krádež se usekla ruka, za urážku šlechtice byl jeden den veřejně prospěšných prací – tak byly stanoveny tresty, které se ukládaly. Vězení se používalo jen k zadržení delikventů na několik hodin předtím, než bude vynesena rozsudek.

Proto Daylan doufal, že se do jedné z těchto cel dostane. Oni ho však táhli dolů kolem mučírny, ve které byly kleště a další kovářské náčiní se zaschlou krví jako připomínka toho, co se tu kdysi dělo.

Princezna Kan-hazur byla v cele blízko vchodu do sklepení. Viděl ji tam sedět v šedivých hadrech s rozčuchanými černými vlasy plnými špíny. Byla větší než většina válečníků, měřila skoro osm stop, a přestože jí bylo teprve osmnáct let, její silné dlouhé paže vypadaly, že by mohly člověka roztrhnout vejpůl.

Když průvod přecházel kolem ní, zuřivě zavrčela, skočila vpřed, popadla jednoho válečníka za límec a zarazila mu hlavu mezi mříže.

Daylan kolem sebe divoce kopal a skoro se z jejich rukou osvobodil.

Ale po letech věznění byla princezna zesláblá a za okamžik se válečníkovi podařilo popadnout ji za vlasy a zkroutil jí hlavu do smrtícího sevření.

Válečníci přenesli Daylana kolem její cely k malému roštu a Daylanovi, neustále se vzpouzejícímu, se ještě předtím, než ho strčili do smrduté díry, podařilo kopnout jednoho z nich do obličeje takovou silou, že mu vyrazil pár zubů.

Sklouznul po strmém svahu asi čtyřicet stop dolů a skončil až po prsa v tůňce fekálií a moči.

Na tomto místě bylo velice málo světla. Podíval se nahoru. Světlo přicházelo z několika suchých záchodků asi sto stop nad ním. Byl pod ubikacemi vojáků.

Stěny byly kluzké od exkrementů a příliš strmé, aby se po nich dalo vylézt.

Několika puklinami ve skále vytékala černá voda, která páchla po síře. Pocházela z horkých pramenů, kterých v zimě využívali k vytápění města. Voda byla příliš teplá na to, aby se s ní dalo umýt.

Nad ním se ozvalo řinčení klíčů, jak jeho věznitelé zamykali mříž. Někdo se zasmál a zavolal na něj: „Večeře!“

Po slizovitém svahu se odrážel krajíc chleba a přistál s mokřým plesknutím dole. Daylan ho zvedl. Byl starý a okoralý.

Dlouho jen bez pohnutí stál a promýšlel svou situaci.

Smrad byl nesnesitelný, ale ze zkušenosti věděl, že se na něj dá zvyknout. Již byl za svého života v mnoha strašlivých místech, ale nikdy ne v tak smrdutém.

Nebylo tam místo, kde by si mohl sednout a odpočinout. Žumpa nebyla velká a představil si, že kdyby byl unavený, mohl by si do ní lehnout.

Exkrementy v žumpě však měly konsistenci tekutého písku. Na povrchu byla vrstva vody a moči, vysoká možná čtyři palce, a pod ní byla odporná šlichta.

Kdyby se pokusil si odpočinout, mohl by se utopit.

Jistě, proto tady byl. To byla forma jeho mučení. Mohl stát ve fekáliích, zatímco vojáci na něj budou svrchu kadit a močit a bude dlouhé dny bez jídla a pití čekat, až se král rozhodne, že už nastal čas ho soudit. A může jen doufat, že bude odsouzen k rychlé smrti.

A nebo se může rozhodnout, že si odpočine a utopí se.

Pokusil se trochu brouzdat a cítil pod nohama ostré převalující se předměty – kosti těch, kteří se rozhodli odpočívat.

Po několika minutách se hrubý smích válečníka vytratil a zůstal sám.

Měl jsem zítra přivést princeznu na určené místo, uvědomil si.

To bude fuška, pomyslel si a chraplavě se zasmál.

Během několika hodin se tolik věcí změnilo. Zajímalo by ho, jestli by teď wyrmlingové dohodu dodrželi, kdyby se mu podařilo princeznu dovést.

Přešlapoval – hledal místo, kde by se mu lépe stálo.

Možná že kdybych vylezl nahoru, podařilo by se mi protáhnout mříží, pomyslel si.

Ale vylézt nahoru se zdálo nemožné. Bez provazu by to nešlo. Ale ani s ním by se po kluzké stěně daleko nedostal.

Budu muset zarýt nehty do skály, abych se nějak zachytil, pomyslel si. Pak se mi možná podaří vyšplhat nahoru.

Ale ten pokus by mohl vzbudit pozornost. Jakmile se zpráva o zajatci donese do vojenských ubikací, najde se mnoho očí, které se budou dívat dolů záchodovými dírami.

Ale to bude trvat jen do zítřka.

Jednotky měly odejít za svítání.
Jako na potvrzení jeho obav se seshora ozval nějaký hlas,
„podívejte se, v žumpě je krysa.“
„Však víš, co máš udělat,“ zavolal v odpověď hrubý hlas.
Začal padat žlutý déšť.
„Vy jste se mnou sedávali u stolu,“ volal na ně nahoru
Daylan. „Který z mých vtipů nebo popěveků vás tak naštvál?“
Shora žádná odpověď nepřišla.
Daylan Kladivo bezmocně zkřížil ruce na prsou a pokusil se
vzpomenout si na lepší časy.

11 MEZI HVĚZDAMI

*Ani vesnický hlupák si nebude vážit šlechtice
se špatným charakterem a každý člověk, který
upevňuje své dobré vlastnosti, ať je nízkého nebo
šlechtického původu, bude vážen všemi.*

– učitel Waggit

Fallion opouštěl hrad Coorm s těžkým srdcem. Na hradě zůstalo asi sto osmdesát lidí, většinou zbídačené rodiny se špinavými dětmi, jídla málo, a neměly jak se ochránit.

Jestli měla Talon pravdu, pak by byli ve velkém nebezpečí, kdyby v Coormu zůstali.

„Odejděte odsud,“ varoval je Fallion. „Dnes v noci se skryjte v jeskyních pod hradem. Jsou tam čluny, které vás ráno odvezou ven podzemními řekami, takže ti maličcí nebudou muset tolik ujít. Dáte si na ně i zásoby jídla. Ať už uděláte cokoliv, neukazujte se dnes v noci venku. Zůstaňte v úkrytu až do rána a pak vyrazte na sever do Ravenspellu nebo na východ do Dvorů Přílivu. Tam by měli být lidé a větší bezpečí. Cestujte jen ve dne, na noc se schovejte.“

Zadíval se na malého chlapce, ani ne tříletého, který byl vystrašený a zranitelný. Jeho pravá tvář byla pohmožděná a otok mu zavřel oko.

Fallion ho pohladil po hlavě a zašeptal mu pár uklidňujících slov.

V lepším světě, pomyslel si, by děti nikdy takový strach nezažily.

Přál si, aby pro ně mohl udělat víc. Měl nutkání tu zůstat, odvést je do bezpečí, ale Talon mu to rozmluvila. „Jestli máme pravdu, pak jsi to ty, koho nepřítel hledá. Přítomnost uprchlíků by tě jen zdržovala a byli by s tebou ve větším nebezpečí.“

Proto se Fallion smutně loučil, políbil Waggita a Farion a opustil hrad jen hodinu před setměním a pouze se svými třemi přáteli a malou zásobou jídla. Když opouštěli hradní bránu, Fallion s ostatními zvedli meče na pozdrav a zvolali: „Přísaháme, že budeme chránit.“

Lidi jim provolávali slávu a vůbec si neuvědomovali, k jakým smutným vzpomínkám se tato přísaha váže. Prvně ji vyslovili, když tento hrad poprvé opouštěli a vydali se na dalekou cestu.

Fallion se naposledy ohlédl na zlatý strom a snažil se vrýt si jeho podobu do paměti. Chvilku čekal a poslouchal, jestli se mu jeho hlas ještě jednou neozve. Neozval se.

Stále plný lítosti kráčel přes louky a mířil k horám na západě. Vzduch voněl borovicemi, byl čistý a osvěžující a teplé slunce pražilo do polí.

Fallion si uvědomil, že při každém kroku šlape po pšenici nebo ovsu a vyklepává z jejich klasů zrní. Chůzí mezi poli vyrušili hejna lučních kobylek a včel, které nad nimi poletovaly.

Brzy došli do chladivého stínu lesa. Slunce svítlo mezi stromy, vrhalo stíny a ozařovalo mračna prachu a pylu ve vzduchu.

Lesy byly plné štěbetání, klepání datlů, pípání brhlíků a občasného vrkání hrdliček.

Byla by to úžasná procházka, kdyby se Fallion necítil tak vyčerpaný. Únava ho neopouštěla, cítil se tak zesláblý, že mu dělalo potíže udržet s Talon krok. Přesto ho pořád vybízela k rychlejšímu pochodu.

Jaz si občas postěžoval, protože byl unavený stejně jako ostatní, ale Rhianna byla zticha a kráčela za Fallionem jako jeho stín a několikrát mu něco pošeptala, aby ho povzbudila.

Stará cesta do Hay už cestou nebyla. Na tomto novém světě byla plná balvanů a drobného kamení, procházela kaňony a byla blokována horami. Během pochodu občas Fallion viděl následky svého činu, například stromy prorůstající skálu, nebo brhlíka propíchnutého chomáčem trávy, marně se snažícího odletět pryč.

A také ho napadlo, jaké poškození asi způsobil sám sobě. Proč jsem tak unavený? Cítil, jak se z něho řine pot, i když je chladný den.

Ale ne všechny „nehody“ byly špatné. Při západu slunce došli ke skále, v jejímž stínu rostla jakási popínavá rostlina. Byla trochu podobná hrachu, s nádherně bílými květy, a také měla bobule – čistě bílé bobule podobné divokým perlám, které jasně zářily mezi stíny.

Rhianna se zastavila a udiveně si je prohlížela. „Jak se ta rostlina jmenuje?“ obrátila se s otázkou k Talon.

Talon jen pokrčila rameny. „Já nevím. Nikdy předtím jsem ji neviděla a ani o ní neslyšela – ani na jednom světě.“

Fallion si představil, že dvě rostliny se zkombinovaly a vytvořily něco, co bylo nyní dokonalejší než na obou světech původně. Jestlipak světlé bobule, jak se je rozhodl pojmenovat, rostly na Jediném Pravém Světě? To sice nevěděl, ale přál si, aby tomu tak bylo.

Rhianna si utrhla několik bobulí a nesla si je v dlani s sebou.

Teprve když se tu noc utábořili v jeskyni, chráněné ze tří stran skálou a ze čtvrté mohutnou borovicí, došlo Fallionovi, proč je tak vyčerpaný.

Za úkryt si vybrali toto místo, protože je dobře chránilo před strengi-saatami. Jaz hodil tlumok na zem, praštil sebou na lůžko z jehličí a dramaticky prohlásil: „Jsem mrtvý.“

Fallion odstranil ze své mechové postele několik větviček. Z nedalekého křoví vyletěla světluška, pak začaly svítit další a proměnily se ve světélka tančící mezi stromy.

Rhianna položila světlé bobule na zem a Fallion viděl, že uvaďají.

A právě tehdy ho napadlo vysvětlení. „Samozřejmě že jsi mrtvý,“ řekl Fallion Jazovi. „Mrtvý jsem i já a Rhianna.“

Rhianna se zarazila a přes stíny na něj zírala, stejně jako Talon. „My všichni tři jsme mrtví – tedy byli jsme na tomto světě.“

„Co tím myslíš?“ zeptala se Talon, která nad ním stála jako hora.

„Talon, ty jsi říkala, že na tomto stínovém světě lidé skoro vyhynuli. Kolik jich zbylo?“ zeptal se Fallion.

„Třicet osm tisíc.“

„A přitom na našem světě jsou jich miliony,“ řekl Fallion. „Talon, přemýšlel jsem, proč zrovna ty jsi se spojila se svým stínovým já, kdežto my ne. Teď to chápu. My tu žádná stínová já nemáme.“

Všichni na něj zírali a on rychle přemýšlel nahlas dál. „Jako děti jsme byli pronásledováni, dokonce ještě před svým narozením. Já, Jaz a Rhianna taky. Na tomto světě se naším stínovým já nepodařilo přežít. Proto se cítíme... tak mrtví.“

Dlouho bylo ticho. „Ty mě děsíš,“ řekla Rhianna. Posadila se, protože ji nohy odmítaly nést, vyčerpáním skoro ztratila vědomí.

„Kdybychom na tomto světě zemřeli, nepamatovali bychom si aspoň něco ze svých životů?“ zeptal se Jaz. „Neměli bychom si pamatovat svoje dětství?“

„Copak si prach něco pamatuje?“ zeptala se Talon.

Nastalo dlouhé ticho, ve kterém Fallion přemýšlel o svém zdůvodnění. Zajímalo by ho, jestli vůbec měl na tomto světě nějakou minulost. Zemřel on nebo někdo z jeho předků? Třeba se tu nikdy nenarodil.

„Fallione,“ zeptala se Rhianna zvědavě, „ty jsi se vydal na tuhle cestu, abys uzdravil svět, spojil stínové světy do jednoho dokonalého. Ale zvážil jsi možnost, že ani jeden z nás na těch ostatních nebude existovat?“

„Teď se cítíme napůl mrtví,“ řekl Jaz. „Umřeli bychom, kdyby se všechny světy spojily?“

To Fallion nevěděl.

Když spojím světy – uzdravím je – bylo by možné, že to udělám pro jiné a ne pro sebe?

A co se pak stane s těmi nešťastnými dušemi, co se ocitnou v situaci, jako jsem já? Odsoudím je do zapomnění? Nebo budeme všichni žít a doplníme jediný svět?

Na to odpovědi neznal. Ale najednou si uvědomil, že musí přestat se svým úsilím o spojení světů. Mnoho let cítil, že ho někdo řídí. Ale teď potřeboval určité odpovědi, dřív než se pokusí ve svém poslání pokračovat.

„Talon,“ zeptal se, „je ve městě Luciare nějaký kouzelník, se kterým bychom mohli mluvit?“

Talon chvíli přemýšlela a pak přikývla. „Jmenuje se Sisel. Naši válečníci jsou silní, ale myslím si, že město bylo chráněno díky jeho umění.“

„Pak s ním tedy musím mluvit, až dorazíme do města,“ řekl Fallion.

Skupina se uložila ke spánku, Rhianna se schoulila hned vedle Falliona. Talon si vzala první hlídku. Zdálo se, že každý je ponořen do svých vlastních myšlenek. Brzy potom začal Jaz chrápat a Rhianna upadla do neklidného spánku.

Fallion tu noc nespál, jen vleže odpočíval v přítmi stromů, ve kterém jediným zdrojem světla byly světlušky.

Mezi větvemi bylo vidět několik hvězd. Jeho matka ho učila, že hvězdy jsou jen vzdálená slunce a kolem nich obíhají světy podobné tomu jejich. Přemýšlel, jaké asi ty světy jsou a jestli se tam nahoře na některém stínovém světě někdo dívá dolů na jeho svět.

Fallion pozoroval Talon, která trochu odpočívala, zády opřena o skálu. Byla malá šance, že by je našli wyrmlingové, ale Fallion se obával strengi-saat, ale i dalších šelem, které si ani nedokázal představit.

„Vyprávěj mi,“ požádal Fallion Talon, když už ostatní spali, „o svém životě na hradě a o otci.“ Chtěl ji udržet vzhůru, a zároveň byl zvědavý na její příběh.

„Já... já si toho moc nepamatuji,“ řekla Talon tiše. „Je to všechno jako sen, takový ten sen, který zapomeneš, a ráno se snažíš si ho vybavit. Něco si pamatuji, ale je to... nesouvislé.“

„Tak mi řekni, co si pamatuješ nejlíp.“

A tak vyprávěla.

Na tomto světě se Borenson oženil se ženou, ale nebyla to Myrrima. Byla to členka válečnického klanu, která se k němu hodila, a on s ní řádně zplodil sedm dětí.

Talon byla vychovávána v jeslích – spolu s ostatními válečnickými dětmi – k boji. Učila se, co jsou její povinnosti, a plození pokládala za jednu z nich. Otcovo postavení bylo tak vysoké, že se jí mnoho mužů dvořilo, ale jen několik z nich bylo hodných stát se jejím manželem. Její otec studoval rodokmeny a snažil se rozhodnout, který by si ji měl vybojovat.

Vedla neradostný a omezený život, pomyslel si Fallion. Neměla žádné hezké vzpomínky na svoje dětství, pokud v ně nepočítáme počet vítězství v sehraných soubojích – nebo zabití prvního wyrmlinga, když jí bylo čtrnáct.

Ta informace Falliona rozesmutněla. Doufal, že život na tomto světě bude radostnější, než byl na tom jeho.

Podobnosti těchto dvou světů se mu budou hledat těžko. Krajina nebyla stejná. Nízké kopce Coormu byly zde vysokými horami, a změnilo se i mnoho dalšího. Válečnický klan Stínů, jak se rozhodl tento svět pojmenovat, se moc lidem nepodobal.

Ale čím víc o tom přemýšlel, tím víc docházel k názoru, že ty světy si jsou podobné. Na obou byly borovice a medvědi, jeleni a zajáci.

Zeptal se jí, jestli tu existuje zločinecké podsvětí, a Talon ho ujistila, že ano. „Ale wyrmlingové s ním bojovali asi před sto lety a už nepředstavuje žádnou hrozbu. Ne jako na našem světě.“

Možná, pomyslel si Fallion, ale jisti si tím být nemůžeme.

„A přesto...“ dumal Fallion, „na obou světech je situace lidské rasy neutěšená. Můj otec používal Síly Země, aby zachránil miliony lidí. Nebýt jeho, byl by náš svět již zničen, stejně jako tento.“

Fallion se na dlouho odmlčel.

„Takže světy jsou ve skutečnosti vzájemnou reflexí,“ uvažovala Talon.

„Ne,“ řekl Fallion. „Já si myslím, že nejsou ani tak reflexí, spíš pokroucením Jediného Pravého Světa. A myslím si, že se o něj stále bojuje, a to i mezi lidmi.“

Tahle myšlenka ho nikdy předtím nenapadla, ale zdálo se mu, že je správná. Vyprávělo se, že královna Lokusů se pokusila před mnoha věky získat kontrolu nad Velkými pečetěmi a že během boje o ně si je vypůjčila a rozbila je.

Fallion si vždycky myslel, že tím příběh skončil. Ale boj o kontrolu pokračuje mezi bezpočtem stínových světů – teď si tím byl jistý.

Rhianna tiše zavolala ze spaní: „Fallione?“

Otočil se a viděl ji ležet ve stínu borovice. Ve spaní se otočila, složila ruce a položila si na ně hlavu jako na polštář.

„Fallione,“ šeptala, „co se stalo se všemi lidmi na našem světě? Jsou ještě naživu? Převedl jsi je všechny s námi?“

To bylo něco, co trápilo Falliona celý večer.

„Věřím, že ano,“ odpověděl. „Jaz, Rhianna a já jsme všichni napůl živí. Lidé v Coormu také, i když někteří staří, jak se zdá, nepřežili ten šok.“

„Nezní to moc přesvědčivě.“

„Problémem je,“ řekl Fallion, „že na obou světech byla tato oblast pustinou. Možná v Indhopalu žijí miliony lidí, ale to je nějakých tisíc mil daleko, a dokud je neuvidím na vlastní oči, nemůžu si být jistý.“

„Vsadím se, že jsou poněkud zmateni!“ zasmála se Talon a ukázala přitom své přerostlé tesáky. „Miliony lidí na tomto světě, to by byla dobrá zpráva pro obyvatele Luciare. Otec se radostí roztančí, až se to doví.“

„Ale budou k něčemu, když budou muset bojovat s vašimi obry?“ To by Fallion rád věděl. Bylo mu jasné, že nebudou, ne pokud budou mít jen svou vlastní sílu.

Fallion chtěl něco říct, ale Talon mu přikryla ústa rukou.

„Tiše,“ zašeptala. „Wyrmlingové.“

V tichu se najednou zdálo, že Jaz chrápe příliš hlasitě. Bylo slyšet jen pár cvrčků, kteří noc ozvučili svým cvrkotem. Fallion čekal, že uslyší lesem pádit nohy a praskání větviček.

Ale co slyšel, bylo třepotání jakoby kožených křídel.

Talon se podívala nahoru. Fallion viděl skrz větve stromů kousky oblohy a světla vzdálených hvězd. Slyšel šelest křídel nedaleko, a další někde pod svahem.

Fallion ani nedutal. Jaz stále chrápal, Fallion se k němu proto natáhl a dal mu ruku na ústa.

Pleskání křídel nebylo tak docela blízko, snad nějakých dvě stě stop od nich, a to druhé asi na tři sta stop z jižního směru. Ty příšery nemohly nic slyšet přes hluk svých křídel.

Fallion natáhl hlavu, aby se na ně mohl podívat, ale balvany a stromy mu bránily v rozhledu.

„Tys mi neřekla, že mají křídla,“ zašeptal Fallion, když je nestvůra přelétala.

„Oni je nemají,“ řekla Talon. „Tedy ne všichni, jen ti nejvyšší z nich, Seccath. Křídla jsou vzácná a kouzelná. Mám dojem, že ti wyrmlingové jdou po nás.“

Fallion litoval, že je neviděl. Chtěl vědět, jak ta křídla pracují, ale Talon mu to nebyla schopna říct.

O chvíli později si šla Talon lehnout a Fallion zůstal vzhůru dokud si nebyl jistý, že usnula; teprve pak vzbudil Rhiannu, aby převzala hlídku.

Krátce ji informoval o wyrmlinzích a požádal ji, aby si dala pozor na zvuk křídel.

Lehl si. Byl tak unavený, že se bál, že když usne, nikdy se už nevzbudí.

Ale díky všem trampotám toho dne neusnul. Měl starost, co je s Waggitem, s Farion, a také jak se asi má neznámý chlapec s napuchlým obličejem. Přemýšlel, kolik lidí asi dnes zemřelo a kolik dalších bude trpět kvůli jeho chybě.

V dokonalejším světě bych byl lepším člověkem, pomyslel si.

Jak tam tak ležel, plný podobných neradostných myšlenek, lehla si vedle něj Rhianna, pohládila ho po tváři a pak ho vášnivě políbila.

Tak, pomyslela si. Ted' jsem mu to dala najevo.

Naposledy ho políbila, když zemřela jeho matka. Co Rhianna věděla, od té doby ho žádná jiná dívka nepolíbila, až na mladou šlechtici z Gwardeenu, která v něm našla zalíbení.

Překvapeně se na ni zadíval. Na mechu kolem něj ležely světlé bobule a Rhianně to připadalo, jako by ležel na loži z hvězd.

Jeho nikdy nenapadlo, že by mě mohl milovat. Ale já jsem se narodila s královskou krví po obou rodičích, jak z Crowthen, tak z Fleeds, říkala si, a jsem úctyhodná jako kterákoliv jiná šlechtična.

„Vím, co si myslíš,“ zašeptala Rhianna.

Obkročmo se na něj posadila, pak se sklonila a znovu ho políbila.

Už dva roky své touhy skrývala. Déle už to nevydržela.

Fallion ji pohladil po tváři a ona v jeho očích viděla žádostivost. Přesto ji od sebe jemně odstrčil.

„Co to znamená?“ zeptal se. „Vím, jak se cítíš. Viděl jsem, jak v tobě láska ke mně roste, podle toho, jak ses na mně dívala a pořád se kolem mě točila. Jsi jedna z nejkrásnějších žen, které znám. Ale my dva jsme jako bratr a sestra.“

Milovala ho. Fallion to věděl. Ale vždy k ní byl chladný. Dělal to proto, že věděl, že jednoho dne se bude muset oženit kvůli ztvrdnutí politického spojení.

Ale dělal to ještě z důležitějšího důvodu: Ve svém srdci věděl, že ji nemiluje tak jako ona jeho.

Tajně se usmála. „Já vím, že mě chceš.“ Nepopřel to. „A každým dnem chci já tebe ještě víc.“

Fallion věděl, že Rhiannina matka pocházela z Fleeds, ze země, kde vládou ženy a kde si ony vybírají své manžely, stejně jako koně. To pozdní poznání, že si na něj bude chtít dělat nárok, ho zaskočilo. „A proč ses rozhodla projevit mi svou lásku zrovna dneska?“

„Dnes,“ řekla váhavě, „víc než kdy jindy, si přeji, abys věděl, že jsi milován.“

„Aha,“ řekl Fallion a dusil smích, který se mu dral do krku.

„Ty jsi zachránil můj život,“ řekla. „A zachránil jsi i mou duši. A také jsi zachránil tento svět. Přejde doba, kdy ti lidé tohoto světa budou děkovat.“

Pocítil vděčnost za to gesto, i když přišlo tak neočekávaně.

Uvolnil si boky a převrátil ji do jehličky. Pak se nad ní sklonil a jemně jí vrátil polibek.

Dlouho se jí díval do očí, dokud se ho se zvědavostí a nadějí nezeptala: „Co to má znamenat?“

„To je důkaz mé vděčnosti.“

12

CIZINCI VE VZÁJEMNÉM OBJETÍ

*Dokonce ani největší z hrdinů a lidí
nejdou tím, čím by mohli být.*

– přísloví Mystarie

Válečný diktátor Madoc té noci ležel v posteli a nemohl usnout. Dělal mu velké starosti změny, které nastaly – trhliny v hradních zdech, náhle vzrostlý les na místě, kde měly být jenom skály a bodláčí.

Na světě se vynořila nová síla, se kterou musel bojovat – síla větší než jeho meč a možná větší než wyrmlingové.

Ta síla ho rozvrátila. Stejně jako mnoho dalších, i on upadl na zem, když do sebe světy narazily. To mu ani tak starosti nedělalo. Už mnohokrát předtím dostal ránu, až upadl do bezvědomí.

To, co ho trápilo, byly probuzené sny.

V těchto snech byl farmářem, svobodným člověkem s jednou kravkou, která dávala akorát tolik mléka, aby to uživilo jeho třináct dětí. Ve svém snu pracoval od úsvitu do soumraku každý den, aby uživil svou rodinu. Miloval svou manželku mnohem divočeji, než si dokázal představit, že by láska mohla vypadat, a přestože v tom světě nebyli žádní wyrmlingové, měl obavy o budoucnost. Na jaře mu mohlo zničit úrodu krupobití, nebo mu ji v létě mohly sežrat kobylky, a to by bylo stejně katastrofální jako nějaký wyrmling; a kdyby mu kráva úlekem z vytí vlka přestala dojit, bylo by to stejně zlé jako hladomor.

Nikdo důležitý v tomto snu neznal jeho jméno. Nebál se ho žádný král; žádní válečníci neusilovali o čest jíst u jeho stolu. Neměl žádné postavení ani titul. Neměl žádnou budoucnost.

A přesto, což ho nejvíc rozčilovalo, v tom snu byl šťastným člověkem, opravdu šťastným.

Když se probíral, myslel si, že měl jen podivný sen, velice živý a zneklidňující. Vzpomněl si na tolik detailů – způsob, jakým liliový keř u jeho domu provoněl noční vzduch, jak si hrál na koníčky se svými dětmi, opravdovou slast každou noc, když se miloval se svou ženou Deralynne, někdy i třikrát za noc.

Mohlo to být skutečné?

Jeho žena ležela vedle něho a on měl dojem, že má také problémy. Řekl jí o válečné radě a o slovech Daylana Kladiva.

A co ho ještě víc rozrušovalo, byla skutečnost, že žena, která vedle něj ležela, nebyla tou, se kterou se ve snu na stínovém světě miloval. Tohle byla žena válečnice, s kostmi silnými jako kosti býka a s nevalným temperamentem. Porodila mu syny, ale z milování žádné potěšení neměla.

Vtom mu stiskla ruku, jako by ho chtěla uklidnit. Od ní to bylo podivné gesto, nic takového předtím neudělala.

„Zdálo se mi,“ řekla, „že jsem manželkou ševce a nemáme žádné děti. My... jsme byli bohatí, předpokládám. Měli jsme všechno, co jsme si mohli přát, až na jedinou věc, po které jsem velice toužila – dceru. A pak přijeli nájezdníci, ti zatracení váleční diktátoři z Internooku, a vydrancovali náš dům, vzali si všechno, co chtěli, a zbytek zapálili.“

Madoc se nad tím zamyslel. Zajímalo by ho, zda půjde svého ševce ze snu hledat. Také přemýšlel, jestli by měl jít hledat Deralynne. Jeho mírumilovný domov s ní byl v zemi zvané Toom, ve které příběhy o drancování a nájezdnících byly pouze... příběhy.

Byly ty lásky z minulého života, na které zapomněli, méně smysluplné než ty, které se vytvořily tady?

Konečně Madoc vyslovil otázku, která ho pálila.

„Kdybys mohla mít ten život, přijala bys ho?“ zeptal se jí.

„Zabíla bych každého, riskovala cokoli, abych ho žít nemusela,“ řekla. Pak se k němu obrátila a měsíční světlo,

proudící oknem dovnitř, slabě ozářilo křivky jejího obličeje a její oči se zaleskly.

„Jsme zámožná rodina,“ řekla, „vážená. Ty bys mohl být jednou králem. Ty bys *měl být* králem. Co udělal Urstone pro tento lid? Jeho syn je léta uvězněn wyrmlingy a ti nás neustále napadají. Že se s tím nic nedělalo, je vlastizrada. Urstone by měl být... vyměněn.“

Madoc o zavraždění krále nikdy předtím neuvažoval. To byl odporný nápad.

Přesto věděl, že má pravdu. Království potřebovalo nyní víc než kdy jindy silného vůdce a Urstone během let hodně ochabl.

Jeho zabití by byla služba lidu.

13 HLEDAČ CEST

*Smrt je dokonalá lovkyně a najde si nás
všechny. Pani Zoufalství, udělej ze mne dnes v
noci úctyhodnou kořist, rychlou a
nepochopitelnou.*

– modlitba dětí wyrmlingů

Asi tak hodinu před rozedněním, když začali ptáci vítat blížící se ráno, našli Nesmrtelní rytíři na jih od Caer Golgeata lidskou pevnost, právě tam, kde jim ji Paní Zoufalství slíbila.

Dvakrát obkroužili pevnost shora a prostudovali si její kuriózní mistrovskou stavbu, a pak slétli na nádvoří.

Když Vulgnash přistál, jeho křídla se kolem něj složila jako krvavá róba.

Zatímco jeho společníci začali hledat kořist, Vulgnash si prohlížel strom na nádvoří. Spodní strany jeho listů ve světle hvězd jemně zářily a vytvářely tajemné světlo. Zvuk ševelícího listí v nočním vánku ho uklidňoval a vyvolával v něm pocit naděje a touhy po slušnosti, který ho už před dávnými věky opustil.

Zatímco Thul si přetáhl kápi přes obličej a plížil se ode dveří ke dveřím a hledal živé věci, Kryssidia se jen přikrčil na zdi a díval se jestli se někde neobjeví strážce.

„Jsou schovaní,“ zasyčel konečně Thul hrobovým hlasem.
„Ale jsou tady.“

„Samozřejmě že tu jsou,“ řekl Vulgnash. Kolem brány se vinulo divoké víno a rostla tu vysoká tráva, kterou pošlapalo jen několik párů nohou. Kdyby obyvatelé hradu utekli, zanechali by stop o hodně víc.

Když budou mít štěstí, kouzelník Fallion Orden tu stále ještě bude.

Vulgnash vyskočil na hradní zeď a dlouhým krokem se vydal ke stromu. Pohladil jeho zlatý kmen a cítil, jak je jemný a příjemný na dotek. Exoticky voněl, podobně jako kmín, jen o něco sladčeji.

Prsty na něm nakreslil runu, pak o několik kroků odstoupil a vyslovil jediné zaklínací slovo.

Kůra zavřeštěla a popraskala, jako by ji zasáhl blesk, a najednou byla plná plísně. Pokryla ji houba v podobě žlutobílých strupů, které jí prorůstaly. Listy se scvrkly a zešedivěly jako staré hadry.

Vulgnash musel odstoupit, když se nádvořím začal šířit zápach hniloby.

I ve smrti byl strom nádherný, pomyslel si.

Z druhé strany nádvoří u vstupu do pevnosti se ozvalo zasyčení. „Tady,“ šeptal Thul.

Kryssidia slétl s rudými křídly ze zdi dolů jako obrovská zkrvavená vrána, a rovněž Vulgnash se vydal ke dveřím.

Thul do nich strčil a ty se otevřely směrem dovnitř.

To je zajímavé, pomyslel si Vulgnash. Dalo by se očekávat, že je zabezpečí. Samozřejmě, kdyby to však udělali, prozradili by, kde se skrývají.

Thul stál v otevřených dveřích a jeho jazyk kmital jako hadí. Vulgnash také zkoušel vzduch. Jeho smysly si na pach smrti zatím zvykly a každé stvoření, ať už živé nebo neživé, mělo také příchut' smrti – pach rozkládající se kůže a hnijícího tuku. Ano, ve vzduchu byl víc než jen pach smrti. Byl tu i zápach těch, kteří byli zranění nebo umírali.

Jako na povel všichni tři tasili meče a vplížili se do pevnosti jako tiché stíny. Okny dovnitř proudilo ve slabých paprscích světlo hvězd. Vulgnash ho svou vůlí rozptýlil, takže všichni tři se ve stínech ztratili.

Chodbami šli za známým pachem smrti, až došli ke schodišti, které vedlo dolů. Tam pach zesílil.

Sešli tiše po kamenných schodech a zastavili se u dveří.

Zápach hniloby byl teď silný. Někdo stál na druhé straně dveří, střežil je – a byl to člověk, starší muž. V jeho mysli nebyl žádný strach. Nevěděl, že ho někdo vystopoval.

Kryssidia zatlačil na dveře a použil k tomu jenom sílu svého ducha.

Tyhle dveře byly chráněny.

Nesmrtelní rytíři se podívali jeden po druhém a pak spojili své vůle proti dveřím.

Rozrazil se, jako by na ně zaútočil býk. Všude kolem létaly kousky dřeva a třísky.

Vyděšený starý muž křičel: „Co se děje? Co se děje? Kdo sem leze? Já, já, já mám meč.“

Vulgnash se za svůj dlouhý život naučil mnoho jazyků, ale tenhle neznal. Tomu, co stařec křičel, nerozuměl.

Muž vykřikoval: „Pomoc! Pomozte mi někdo! Pojdte mi pomoci všichni!“ Tasil meč a začal divoce sekat do tmy.

Bylo evidentní, že to není wyrmling. Neměl ani slabé noční vidění členů válečnického klanu. Ve tmě byl slepý a bezmocný.

„Shawve zek Fallion Orden?“ syknul Vulgnash. Kde je Fallion Orden?

Starý muž křičel a sekal po zvuku Vulgnashova hlasu. Thul popadl muže za zápěstí a zmáčkl mu ho tak silně, že meč se zazvoněním vypadl z jeho ruky na podlahu a byl slyšet zvuk lámaných kostí.

Stařec zařval bolestí, padl na kolena a Thul ho popadl za obličej, připraven z něj vysát život.

Chodbou se ozývaly další výkřiky, bylo slyšet, že přicházejí další lidé, a Vulgnashovi poskočilo srdce radostí. Dnes v noci tu bude dost životů, kterými se nakrmí! Samozřejmě že Kryssidia byl připraven jít rychle za jejich hlasy, aby svůj hlad uspokojil.

„Počkej!“ přikázal Vulgnash Thulovi dřív, než vzal starému muži život. „Nejdřív musím dostat odpověď na svou otázku!“

Přistoupil k Thulovi, který držel starcovu ruku, a popadl jeden prst. Stařec zaječel a bránil se, co mohl, ale Vulgnash se jen sklonil a prst mu ukousl.

Chodbou teď přicházeli lidé, bylo jich pět, a v rukou drželi pochodně, které vrhaly na stěny tančící stíny. Křičeli a snažili se napadnout Kryssidia.

Ti blázni nevěděli, že mrtvé nelze zabít.

Odhodil je stranou, jako by byli štěňaty, a každým máchnutím lámal kosti a rozbíjel hlavy.

Vulgnash mezitím ve slabém světle pochodní vyplivl prst na zem, který tam sebou škubal.

„Azgan ka u-zek Fallion Orden.“ Ukaž mi cestu k Fallionovi Ordenovi.

Najednou se začal prst točit, jako by s ním hýbala neviditelná ruka, pak se zastavil a ukazoval k západu.

Takže Fallion je pryč a starý muž ví, kam se vydal. Vulgnash viděl ve starcových očích hrůzu, v prstu zaznamenal odpor, zřejmě k tomu, že zradil. Vulgnash se usmál, potěšila ho ta drobná ukázka mučení.

Vycházelo slunce. Ted' už asi bylo příliš pozdě jít po kouzelníkově stopě. Ale byl čas nasytit se i čas ztloustnout – k tomu tady byly životní síly, a všichni tři Nesmrtelní rytíři byli vyhladovělí.

„Thule,“ řekl Vulgnash, „ted' se můžeš nakrmit.“

14 PUSTINA

Oči každého skutečného člověka v Luciare hodnotí jakýkoliv objekt podle jeho stupně bytí mezi životem a smrtí, a proto má v oficiální mluvě každé podstatné jméno odpovídající koncovku.

Živá žena by se mohla jmenovat Norak-na, Živý Mrak. Ale když zemře, z jejího jména se stane Norak-bas. Mrtvý Mrak.

Všechny žijící stromy a zvířata v sobě mají život, proto jejich jména končí na -na. Teplo a voda mají také -na, stejně jako úrodná půda, vítr a mraky.

Věci, jejichž atributem je smrt, jsou zbraně, neúrodná půda, třesutý mráz a oheň.

Při kladení důrazu na život a smrt není překvapením, že naši kouzelníci z tohoto světa kladou tak veliký důraz na „Živé Kouzlo“, kouzlo, které vytahuje energii z jedné živé věci a předává ji jiné, aby byly zachráněny obě. A jestli si někdo myslí, že mrtvé kouzlo je pravým opakem živého kouzla, pak se mýlí. Ve smrti není žádná energie. Mrtví rytíři vytahují energii z živých věcí do sebe. Proto jejich síla není opakem živého kouzla, pouze jeho překroucením.

– kouzelník Sisel

Když se Fallion probudil, les naplňoval zpěv ptáků, brhlíků a střízlíků, kteří tak vyznačovali svoje teritorium. Rhianna ležela vedle Falliona s tváří zabořenou do jeho hrudi, a proto se ani nesnažil rychle vstát. Ranní slunce se šikmo prodíralo mezi stromy a on pozoroval lesní lelky a sovy, jak prolétají mdlým světlem, a napadlo ho, že je to nejkrásnější úsvit, jaký kdy viděl.

Skutečný východ slunce měl přijít až za půl hodiny.

Cítil se odpočatý, a přestože se jeho normální vitalita ještě nevrátila, cítil, že se uzdravuje. Za den nebo za dva bude úplně v pořádku, pomyslel si.

Když chvatně něco málo snědli, oznámila jim Talon novinu. „Musíme toho dneska hodně ujít, musíme odtud co možná nejdál. Jste schopni běžet?“

Ani jeden z nich nebyl, přesto přikývli.

A tak se bez zbytečných zdržení vydali na cestu.

Přeběhli hory po horských stezkách a seběhli dolů se strmého kopce do dubového lesa, který byl nejhezčí ze všech, které kdy Fallion viděl. Vysoko ve vzduchu se vznášely větve plné mechu a krásně tvarovaných listů a na zemi leželo jen pár spadlých větviček. Skupina při svém běhu vyplašila stádo jelenů, nějaké zajíce a lišky; jednou je Jaz upozornil i na vzácného šedivého rysa, který šplhal ve větvích.

Wyrmlingy nebylo nikde vidět, neslyšeli za sebou žádný zvuk loveckých rohů a na zemi nebyly žádné stopy.

Když již bylo slunce vysoko, opustili les a utíkali přes roviny, které Fallionovi připomínaly ty, které si pamatoval z dětství: byly plné trávy a třapatky srstnaté a jen v dálce se objevilo několik stromů, které pravděpodobně rostly na břehu potoka.

V jeho vlastním světě byla zem zničená nájezdníky, usedlosti byly rozbořené.

Nějaký prvotní smysl ho varoval, že všechno není takové, jak to vypadá. Byli tady wyrmlingové, nájezdníci a – ano, také strengi-saaty. Měl pocit, že nepřátelé, jaké si nikdy nedokázal představit, natož je pochopit, se všichni připravovali, aby se proti němu spojili.

Co mu dělalo největší starosti, byla skutečnost, že bylo pozdní léto a tráva usychala. Stálo jen několik nazlátlých stébel. Nebylo tu nic, kde by se mohli ukrýt, a on měl stále ještě v uších zvuk těch křídel.

Wyrmlingové mohli být na stromech před nimi, nebo možná byli v lese, kterým proběhli, a teď sledují, kudy běží. Talon ho ujistila, že by nezaútočili ve dne. Sluneční světlo by jim spalovalo oči a bledou kůži.

Ale viděli pořád. Mohli je sledovat ze stínů mezi stromy.

A proto toužil po úkrytu.

Při běhu si všiml, že některé křehké rostliny a divoké víno začaly během noci vadnout. Chřadly jako by byly vytaženy z kořenů.

Jednou, když odpočívali u potůčku, Talon dřepla a pozorně si prohlížela řechu, která vypadala, že uschne; zatvářila se přitom velmi nešťastně. „To je plíseň,“ řekla lítostivě. „Obávám se, že v nejbližší době napadne všechny zelené louky, květiny, vrby a duby. Ty se stanou jenom snem a vzpomínkou. A tento svět se znovu stane pustinou.“

„Plíseň?“ zeptal se Jaz.

„Plíseň Mrtvých lordů,“ řekla Talon. „Wyrmlingové před mnoha lety tuto zemi prokleli. Většina rostlin zahynula. Jen nejtvrdší plevy a trní dokázaly přežít do teď.“

„Kdo jsou Mrtví lordi?“ zeptal se Fallion.

„Jsou vůdci mezi wyrmlingy. Oni jsou... vypadají jako živí,“ řekla. „Jsou víc duchy než bytostmi z masa a kostí. Samozřejmě že duchové nemají žádné kosti a těla, jsou něco jako kouř nebo ranní mlha. Ale na rozdíl od duchů, kteří strašili na tomto světě, jsou Mrtví lordi mocnými kouzelníky, kteří si svůj osud vybrali. Rozhodli se vznášet se mezi životem a smrtí, mezi naším světem a nicotou. Takže jsou pány obou světů.“

Falliona při těch slovech zamrazilo a během dne za běhu sledoval, jak rostliny čím dál víc odumírají.

Měl strach o farmáře na vzdálených místech, o ovocné sady a vinice Mystarie a obilná pole v Heredonu. Jak tito lidé přežijí, když se plíseň rozšíří až k nim?

A jak den pokračoval, viděl další důkazy toho, že měla Talon pravdu. Za dva, možná za tři dny se z lesů a luk, kterými prošli, stane pustina.

Jednou uviděli v dálce kouř, vinoucí se líně nad skupinou stromů.

Talon zaklela a v plném běhu zabočila na jih k další řadě stromů.

Když se dostali do jejich stínů běželi podél potůčku, který se tudy klikatil. Když procházeli vysokou trávou, na níž ještě byla ranní rosa, dávali si pozor, aby je nebylo slyšet.

Talon běžela od rána před nimi, ale v jednu chvíli se zastavila, její tělo se vzepjalo, rozpřáhla ruce a zírala do hlubokých stínů na okraji lesa.

Ve vysoké trávě, asi padesát yardů od nich, stál mladý muž. Jeho odhalená hrud' byla porostlá chlupy. Zlatohnědé vlasy mu padaly až na ramena jako lví hříva. Oči měl zvláštní a divoké.

Dlouhou chvíli stál bez pohnutí a Fallion si všiml, že je s ním něco v nepořádku. Jeho oči, podobné zvířecím, byly vyděšené. A neměl ruce.

Talon byla zticha, ale mladík se najednou začal rozhlížet, jako by chtěl utéct.

A právě tehdy si Fallion všiml parohů. Nejdřív si myslel, že jsou to větve olše, ale teď je viděl zřetelně, když se mladý muž otočil a odskákal pryč na čtyřech silných nohách, které se současně odrazily od země a při každém skoku ho vynesly vysoko do vzduchu. Tím, jak vysoko skákal, dopadal na zem a rychle utíkal po poli, se podobal jelenovi.

„Co to je?“ zeptal se Jaz překvapeně.

„Legenda,“ řekla Talon, „a ne z vašeho světa.“

„Legenda?“ zeptal se Fallion.

„Je to galladem,“ řekla Talon. „Legendy říkají, že v dávných dobách byli gallademové přáteli skutečných mužů. Ti, kteří lovili vlky a medvědy, často přicházeli k jejich táborovým ohnům a vyprávěli příběhy z lesů. Říkali jim, že stromy během dlouhé zimy sní, a překládali ptačí písně do lidského jazyka. Pomáhali lidem při lovu, protože vlci, medvědi a skalní lvi byli i jejich nepřáteli.“

„Můžeš s ním promluvit?“ zeptal se Jaz.

Talon něco zavolala v cizím jazyce a galladem se zastavil; zmateně k ní na chvíli otočil hlavu a pak pomalu odcházel pryč.

„Už to budou stovky let, kdy byl galladem spatřen. Obávám se, že už nemluvíme stejným jazykem,“ řekla Talon s pocitem marnosti.

„Co jsi řekla?“ zeptal se Fallion.

„Říkala jsem slova požehnání ve starém jazyce,“ řekla Talon. „Ať je ovoce lesů a polí tvé. Vyhřívej se na louce, na slunci, a najdi přístřeší v horách. Občerstvi se studenou vodou a nikdy neměj nouzi.“

Najednou se to stvoření zastavilo. Otočilo hlavu v neuvěřitelném úhlu a něco volalo.

Pak ztichlo a odskákal pryč.

„Co říkal?“ dožadovala se Rhianna. Talon musela chvíli přemýšlet.

„Mluvil starým jazykem,“ řekla Talon. „Myslím si... myslím, že říkal, že země je v bolestech. Kameny řvou trýzní a sojky se hašteří a střízlíci se ptají proč. Varoval nás, abychom si na své cestě dali pozor na vlky, kteří nemohou zemřít, a přeje nám hodně štěstí.“

Fallion se na dlouho zamyslel. Když jsem spojil tyto dva světy, uzdravil jsem je alespoň trochu? Pomohl jsem vrátit do života stvoření, které bylo pouhou legendou – nebo tu byl galladem pořád? Třeba byl vzácným exemplářem, posledním svého druhu.

Fallion neměl žádnou možnost se to dozvědět. Ani co znamenalo to varování.

Brzy se opět dali do běhu. Jejich nohy s každým došlápnutím lámaly klasy pšenice a ovsa a zrní se z nich vysypávalo. Fallion si představoval, že je to jako hudba, chřestění vytvářené přírodou, a že jeho pot zem zavlažuje jako čistý déšť v suchém období.

Oddával se hřejivému doteku slunce a vnímal jen svůj pohyb, zvuk dechu, plíce mu bušily jak měchy, rozčilující úderý nohou, vzdychání větru a bzučení včel a hmyzu v trávě.

V poledne našli opuštěný hostinec a Jaz prosil, aby se zastavili. Talonino tempo bylo brutální a ani jeden z nich se

ještě úplně nevzpamatoval z předchozího vyčerpání. Fallion to před ostatními nechtěl přiznat, ale nohy měl zesláblé, jakoby gumové, a začínala se mu točit hlava. Při běhu se soustředil jen na to, aby měl vždy jednu nohu před druhou, a přitom doufal, že se mu brzy vrátí ztracená síla.

Ale začínal mít podezření, že už se nikdy docela nevzpamatuje. Proto byl rád, že Talon souhlasila s přestávkou a malou přesnídávkou, ovšem s podmínkou, že bude krátká.

„Zdá se, že tam mezi těmi stromy je potok,“ řekl Jaz. „Půjdu pro nás naplnit polní láhve.“

Fallion mu za to byl vděčný. Chtěl se napít, ale připadalo mu, že voda je příliš daleko.

„Pojďme se najíst,“ řekl Fallion ostatním. „Ale vezměte si jen malé porce. Je lepší jíst méně a častěji.“

Sáhl do svého tlumoku a vyndal jídlo. Ti dobří lidé z hradu Coorm je zásobili dobře. Podezíral Farion, že to byla ona, kdo zásoby připravoval. Měli čerstvý chléb a dobře uleželý sýr, pečené hovězí a malé pikantní pečivo, které vonělo po kuřeti a cibuli. Balíčky obsahovaly dokonce několik velkých jahod.

Ty si vzal Fallion nejdřív, protože mu umazaly tlumok. Tou dobou se už vrátil Jaz s vodou. Fallion se rozhodl, že pečivo a hovězí si nechá na později, a s kouskem chleba v puse si šel prohlédnout hostinec.

Podobnou stavbu ještě nikdy neviděl. Hostinec byl postaven do kruhu a stěny tvořily kamenné desky. Měl tři patra, v nejvyšším byla strážní věž. Každá kamenná deska byla třicet stop vysoká, měla obdélníkový tvar a byla šest stop silná. Desky byly složeny k sobě tak dokonale, že ani myš by mezi nimi neproklouzla. Kdysi byl na zdech vyryt obraz a vymalován červenou, černou a bílou barvou – lovci se psy, pronásledující obrovského losa. Nyní bylo vyobrazení poškrábáno vandaly a popsáno hanlivými nápisy.

Talon vešla dovnitř a Fallion ji následoval. Budova byla zničena ohněm, ale zbytky ohnišť prozrazovaly, že je občas používána jako útočiště.

Fallion vyšel ven na slunce, protože uvnitř byl nezdravý zápach, a studoval rytiny s rostoucí zvědavostí. Ještě nikdy neviděl nic podobného, z čeho by vyzařovalo tolik zla. Ale

tady byla rytina obrovského pavouka, sklánějícího se nad dítětem, na další válečníci stínali ženě hlavu, a dále tu bylo vyobrazení muže, který jedl nepřítelova játra.

„Co je na těch rytinách?“ zeptal se Talon, když vyšla ven.

Talon odvrátila hlavu, jako by se na ně bála podívat. „Tady tábořili wyrmlingové,“ řekla. „To je jejich styl. Malují pouze ve třech barvách, červené, černé a bílé, protože to jsou jediné barvy, které jejich oči vnímají.“

„Rozumíš tomu, co je u toho napsáno?“

„Něčemu rozumím.“

Talon ukázala na černý kruh, ze kterého vycházela klikatá červená čára. „Tohle je symbol Paní Zoufalství, velkého červa, který napadá svět. Její vliv se rozšiřuje stejně, jako se červ prokousává jablkem, dokud není celé zkažené. Ona je tou, kterou uctívají a poslouchají wyrmlingové. Zbytek nápisu je modlitba k ní.“

Ukázala na bílého pavouka s černým dítětem. „Tohle je modlitba, která říká, že Zloděj duší opustí mrtvě narozené lidské děti. Ten zbytek... to si dokážeš představit.“

„Zloděj duší?!“ zeptal se Fallion.

„On je místem, které byste ve vašem světě nazývali Lokusem; je to velice mocný červ.“

Fallionovi poskočilo srdce. Věděl, že wyrmlingové jsou druh obrů – něco jako obři v jeho vlastním světě. Ale tihle byli něco víc: byli obry ovládanými Lokusi, bytostmi ryzího zla, které se živily jejich dušemi a vedly je k hlubším zvrhlostem.

Fallion se už s Lokusi setkal a donutil jeho příslušníky k ústupu. Ale teď neměl nejmenší chuť se s nimi setkat.

Tolik se toho změnilo. Tolik toho ještě nevěděl.

„Řekni mi o těch wyrmlinzích víc,“ řekl Fallion.

„Jsou vysocí,“ řekla Talon, „dokonce asi o půl hlavy vyšší, než naši největší válečníci, a jsou silní. Říká se, že byli kdysi lidmi, ale když je vidíš, poznat se to nedá. Po tisíciletí sloužili červům, pokládali si za čest být posedlí někým z mocných. Není v nich žádná laskavost, slušnost nebo upřímnost. Respektují pouze sílu. Jsou motivováni jen strachem a nenasyceností. Ti lepší z nich v sobě nemají žádného červa, ale i ti jsou nepředstavitelně nebezpeční. S radostí ti budou

odtrhávat jednu nohu po druhé, a přitom budou doufat, že budou shledáni vhodnými pro umístění červa. Ti nejhorší z nich...“ Talon pokrčila rameny a odvrátila se.

„Co?“ naléhal Fallion.

„Ti nejhorší z nich jsou posedlí mocným Lokusem: jsou to kouzelníci, kteří si pamatují tradice světa z doby, když byl ještě mladý, které by bylo nejlepší zapomenout. To jsou Mrtví lordi. Ty bys nechtěl potkat...“ její hlas se změnil v šepot, „ale bojím se, že nebudeme mít jinou možnost. My jsme včera v noci slyšeli šumění křídel. Oni přicházejí.“

Fallion se otrásl. Zíral na obraz Paní Zoufalství, na svět pod ní, a najednou znovu viděl ohnivý kruh, Pečeť Pekla, hořící jako pochodeň. Zamrkal, aby se vidiny zbavil, a protřel si oči.

Bylo to pouze v mých snech, že mohu uzdravit svět? napadlo ho.

„Říkala jsi, že wyrmlingové byli kdysi lidmi –“ řekl Fallion a náhlá myšlenka ho donutila vyskočit na nohy.

„Co?“ zeptala se Talon.

Mohlo by to tak být? přemýšlel Fallion. Obával se, že každá věc na tomto světě má stín na jeho vlastním. Čeho jsou wyrmlingové stínem? Určitě ne nájezdníků. Talon říkala, že wyrmlingové s nimi bojovali.

Mohli mít na jeho světě protějšky?

Bílá kůže. Oči, které nesnášejí denní světlo. Uctívají Paní Zoufalství. Nebyli to Inkarrané, kdo uctívali temnou Paní Smrti? Mezi králem a kulty uctívajícími smrt byly neustále války.

„Odkud wyrmlingové pocházejí?“ zeptal se Fallion.

„To nikdo neví,“ odpověděla Talon. „Již před tisíci lety zničili jižní země a pak se přestěhovali na západ, do místa zvaného Indhopal. Na východ a sever přišli teprve před několika stovkami let. Pohybují se jako kobylky a zničí všechno, co jim stojí v cestě.“

„Inkarra,“ řekl Fallion s jistotou. „Jsou to Inkarrané.“

Talon se zatvářila překvapeně. „Samozřejmě. Že mě to nenapadlo!“

„Ale to, že to víme, nám nijak nepomůže,“ namítl Fallion. „My na našem světě nečelíme invazi Inkarry, tady je to jiné.“

Vypadá to, jako by se v minulosti naše dějiny od sebe hodně odchýlily, takže tyto dva světy si nejsou moc podobné.“

Talon souhlasně zavrčela.

Tenhle svět je pastí, připomenul si Fallion. Lokus mě sem přenesl schválně. Tady je ve výhodě.

A pak ho přepadl nový strach. Sny začaly krátce po tom, co zabil Asgarotha. Říkalo se, že ten, kdo se dostane do podsvětí, může prostorem posílat sny. Poslal mu tyto sny jeho nepřítel?

Jestli je tomu tak, pak uzdravení světa není v jeho moci. Nepřítel mu mohl poslat falešnou naději. Tím, že spojil tyto dva zkažené světy dohromady, opravdu nic nenapravil.

Falliona by zajímalo, jestli je tohle všechno, co nepřítel chce.

Nevěděl, jak to zjistit, ale ta domněnka mu dělala velké starosti. A když to odpoledne pokračovali v běhu, nemohl se zbavit myšlenky, že se nechtěně stal nástrojem svého nepřítele.

Skoro hodinu běželi rozlehlou planinou. Když se Fallion otočil, viděl, kudy proběhli: ohnutá stébla značila jejich cestu jako šíp, což ho naplnilo obavami.

Po nějaké době před sebou uviděli další řadu stromů a představovali si, že mezi nimi bude potok, ale když k nim doběhli, zem najednou končila a před nimi byl asi dvě míle široký kaňon.

Na dně kaňonu vířil rychlý proud hnědé vody, ze které stoupala pára, a v ní plavaly rozlámané velké stromy vytržené i s kořeny. Vypadalo to, jako by se protrhla přehrada a smetla s sebou celý svět. Ve Fallionově světě žádná podobná řeka nebyla. Ale tady byly hory vyšší a oblast, kterou nazývali Alcairs, se přetvořila do jiných tvarů. Teď se zdálo, že díky změnám v krajině odplavila řeka stromy, které po staletí někde stály. Co mátl Falliona nejvíc, byla skutečnost, že voda tekla na západ, místo aby tekla k východu. Mohl se jen domýšlet, že se voda v určitém bodě stočila do jiného směru.

„Sakra,“ zaklela Talon. „Tohle je řeka Dyll-Tandor. Doufala jsem, že je víc na severu.“

„Je vždycky tak nebezpečná?“ zeptala se Rhianna.

Talon zavrtěla hlavou. „V létě ne. V horách bylo několik obrovských jezer. Zdá se, že díky těm změnám se vyprázdnila.“

„Můžeme ji přeplavat?“ zeptala se Rhianna.

Všichni se k ní otočili, jako by jí chtěli říct, že se zbláznila. Fallionovi se únavou třásly nohy.

„Do toho nejdu,“ řekl Jaz. „Ale co kdybys to přeplavala ty a my ti vlezeme na záda a budeme tě řídit jako člun?“

Fallion se nemohl zbavit pocitu, že ta potopa je jeho vina. „Na druhou stranu musí být i jiná cesta.“

Na ta slova se Talon nejistě kousla do rtu. „Je tu most, dole po proudu ve městě Cantular. Ale ten bude hlídáný.“

„Kolik je tam strážců?“ zeptal se Fallion, aby zvážil, jaké mají šance. Oni byli čtyři, a přestože nikdy žádného wyrmlinga neviděl, byl připraven se s několika utkat, když bude muset. Byl dobrým šermířem. A v denním světle byl stále ještě ohňotvůrcem.

„Tucet, možná stovka,“ řekla Talon. „Kdysi tam byla rozsáhlá pevnost a most byl vždy důležitým strategickým bodem. Wyrmlingové na něm budou mít dobře vyzbrojenou posádku.“ Podívala se kriticky na Falliona. „Wyrmlingští lučištníci jsou dobří,“ řekla. „Používají luky vyrobené z kostí.“

Pochopil, co tím chtěla říct. Fallion měl nadání kouzelníka, ale ohňotvůrce mohl zemřít na zranění šípem stejně snadno jako každý jiný člověk.

„Proto si budeme muset dávat velký pozor,“ řekl.

15 ŠTVANICE

*Říká se, že Nesmrtelní rytíři nikdy nezemřou.
Ale někdo by mohl namítnout, že nikdy nebyli
živí, protože jsou rekrutováni z mrtvě narozených
dětí.*

– kouzelník Sisel

V chladném ranním vzduchu spěchali Vulgnash a Nesmrtelní rytíři na svých rychlých nohou soutěskou. Během noci se dobře nasýtili. Zabili čtrnáct silných mužů a vysáli z nich život. Tito malí lidé z jiného světa byli sladcí, naplnění přetékajícími nadějemi a touhami, na něž lidé z tohoto světa už pravděpodobně zapomněli.

Vulgnash si nemohl vzpomenout, kdy naposled ochutnal duše tak sladké – jako tučný červotoč. Ostatní lidské bytosti, které měl naposledy, byly prázdné jako slupky mrtvých brouků.

Vedle mužů, žen a dětí tam byli ještě jiní malí lidé. Vulgnash a jeho kohorta je nechali na pokoji. Třeba se jednou vrátí zpět a nasytí se jimi.

Teď byl přesycený a plný naděje. Doufal, že toho čaroděje brzy chytí.

Už pomalu vycházelo slunce – jeho světlo se objevilo mezi stromy na východě. Kryssidia se tím směrem zamračeně podíval, jako by ho chtěl poprosit, aby jim ještě dalo čas najít jeskyni, ve které by se mohli skrýt.

„Trpělivost,“ zavrčel Vulgnash. „Možná je ještě chytíme.“

Lidské bytosti zanechaly stopy, které bylo snadné sledovat. Dokonce i bez Thulova čichového smyslu viděli stopy mezi borovicovým jehličím a pošlapanými zlomenými stébly trávy.

Vulgnash použil své kouzlo, aby kolem nich vytvořil stíny, takže cestovali v lehkém kouřmu. Kdyby je kdokoli zaznamenal, viděl by jen neidentifikovatelnou černou masu pohybující se šerem.

Konečně se dostali k jeskyni, která byla ze tří stran chráněna strmými stěnami, asi osmdesát stop vysokými. Několik pokroucených starých borovic do ní vrhalo stín.

„Tady je zápach lidí silný,“ zamručel Thul. „Je na nich silný odér smrti. Tady se na noc utábořili.“

Bylo to dobré místo k odpočinku, pomyslel si Vulgnash. Chránilo je v noci před slídivýma očima, před *jeho* slídivýma očima, a jeho ochránilo před žhoucím sluncem.

„Nemohli se dostat daleko,“ řekl. „Slunce ještě není nad obzorem. Mohou být jen několik stovek yardů před námi.“

Kryssidia nesouhlasně zasyčel, ale Vulgnash už se vydal dolů s kopce směrem na západ a použil všechno své umění, aby ho nebylo na lesní půdě slyšet: občas vyskočil do vzduchu a použil křídla, když byl křovinatý podrost příliš hustý, nebo když byla zem plná kamenů.

Thul byl před ním, lehce klusal, ale po každých dvanácti stopách se zastavil a věřil u země. Na úpatí kopce vešli do dubového háje, mezi jehož stromy bylo více světla.

Sluneční paprsky procházející mezi větvemi bičovaly Vulgnashovu kůži. Přetáhl si kápi přes obličej a svou vůlí donutil světlo ustoupit a zahalil se do stínu.

Zanedlouho došli na konec hájku. Před nimi ležela rozlehlá zlatá pole. Slunce již vystupovalo nad obzor a jeho světlo mu znemožňovalo vidění.

Kryssidia zasyčel a ustoupil dozadu, ale Vulgnash se díval dál, i když ho světlo v očích bodalo jako špendlíky.

Ve vzdálenosti asi čtvrt míle před nimi běžely mezi rozlehlými poli a loukami, na kterých se v ranním vánku kývaly žluté květy s černými středy, čtyři postavy.

Tak blízko, pomyslel si. Tak blízko.

Ti lidští tvorové nemohli vědět, že jsou jim na stopě. Vulgnash a jeho muži se pohybovali tiše jako stíny. Ti lidé běželi, ale pro ně by byl takový běh jen tréninkem. Takhle si mohli svoje síly šetřit na později.

Vulgnash si pozorně prohlížel zlomená stébla trávy. Ve svitu hvězd bude jejich stopa viditelná stejně dobře jako černá cesta.

„Dnes v noci za nimi poletíme na křídlech,“ řekl. „Přestože běží celý den, my je dohoníme za hodinu.“

16 CANTULAR

*Dohlédněte, aby každý nepřítel, který
překročí řeku Dyll-Tandor, zaplatil mýtné krví.*

– vládce Zul-torac

Když Fallionova skupina došla k ruinám Cantular, slunce už se ve žlutavém oparu sklánělo za obzor.

Šli dlouhé míle podél řeky na kraji lesa, kde by mohly stopy zajíců a jelenů překrýt ty jejich, a najednou prošli zatáčkou a uviděli rozlehlé město v troskách. Jeho středem byla obrovská kamenná pevnost stovky stop dlouhá a plných čtyřicet stop vysoká.

Ať už byla opuštěna před pěti lety nebo pěti tisíci, nebyl by v tom žádný rozdíl. Masivní pískovcové desky, ze kterých byly zdi města postaveny, vypadaly, jako by byly z jednoho kusu a měly tu stát na věčnost. Byly v nich vytvořeny díry a byly obroušeny do tvaru pilířů. Přes ně byly položeny další desky, tvořící masivní střechy.

Uvnitř se mohly schovávat stovky jednotek wyrmlingů.

Kolem nebyla žádná pole, ani stáje pro zvířata. Ta už byla dávno vyhlazena. Ale i z dálky mohli vidět zbytky ovocných sadů, velké stromy stojící v řadách, jejichž ovoce zplanělo, a mezi nimi výhonky mladých stromků.

„Vypadá to opuštěně,“ řekl s nadějí v hlase Jaz.

„Zrak často klame,“ odvětila Talon.

Nad řekou se stále ještě klenul obrovský most. Mohutné balvany sloužily jako zábrany proti rozbouřenému přívalu, a přestože do nich bušily rozbité stromy a další trosky, ani se nehnuly. Voda však byla vysoko. Kdyby se zvedla jen o dvě stopy, most by zaplavila. Za mostem se zem snižovala a byla pod vodou na několik mil daleko. Falliona napadlo, jestli nejsou svědky vzniku nového moře.

Na každém konci míli dlouhého mostu byly masivní kamenné pevnůstky se závorami, budovami pro strážné a věžemi se střelnami. I z dálky Fallion viděl, že závory na obou stranách jsou nahoře.

„Většina posádky bude na vzdálenější straně mostu,“ hádala Talon. „Vlastně si nejsem jistá, jak dobře bude strážěn tady na severu. Možná tam bude jen pár strážných. A třeba tam nebude žádný.“

„Takže bychom se mohli probouzet na most severní bránou,“ řekl Fallion, „ale i kdyby se nám to povedlo, musíme mít na paměti i bránu se závorou na druhém konci.“

„To je pravda,“ řekla Talon. „Ale řekněme, že se nám podaří probouzet bránou na této straně. Nemusíme běžet celou míli přes most, můžeme skočit do vody a plavat.“

Fallionovi se ten plán moc nelíbil. I kdyby ke vzdálenějšímu břehu plavali, mohli se ocitnout v dešti šípů. A co potom? Když se jim podaří dostat se na druhý břeh, wyrmlingové se za nimi poženou v noci.

„Tak dobře,“ řekla Talon. „Jdeme na to.“

„Až ráno,“ řekl Fallion. Nepatřil mezi váhavé lidi, ale čím víc o celé situaci přemýšlel, tím méně se mu líbila.

„Až ráno?“ zeptal se Jaz. „Proč ne teď?“

„Už brzy přijde noc,“ řekl Fallion. „Jednotky wyrmlingů se probouzejí. Když zaútočíme teď, budou v plné síle. A i kdybychom se probouželi a dostali se na druhou stranu, budou se za námi hnát celou noc. Měli bychom počkat do rána a napadnout je v denním světle.“

Talon kývla na souhlas.

„Kde se utáboříme?“ zeptal se Jaz. Nelíbilo se mu, že by měli zůstat v otevřené krajině. Stromy podél řeky byly docela

košaté, ale mnoho z nich odplavila voda. A podrost, který tu zůstal, by nedokázal ukrýt ani dva zajíce.

„Vyspíme se uvnitř,“ řekl Fallion a mávl směrem k ruinám.

„Mezi wyrmlingy?“ zeptal se Jaz.

Fallionovi se ten nápad líbil. Byl si jistý, že wyrmlingové po něm jdou, jak se Talon obávala, a dnes v noci budou prohledávat pole a lesy. A posledním místem, kde by ho hledali, je jejich vlastní pevnost.

„Jak jsem říkala, jdeme na to,“ řekla Talon.

A tak se ve slábnoucím slunci začali plížit podél břehu.

Pod stromy ve stínu našli popínavou rostlinu plnou světlých bobulí a pár si jich utrhli. Rostlina už začínala vadnout a Fallion se domníval, že příští den už bude uschlá.

Dostali se až na okraj městských ruin. Dříve město chránila vysoká zeď, ale wyrmlingové ji na několika místech zbořili. Za branami stále ještě ležely opuštěné trosky beranidel a obrovských klád, které měly konce ve tvaru obludných hlav šelem. Na rozbitých zdech byly vyryty d'ábelské symboly. Fallion mezi nimi rozeznal znak Paní Zoufalství.

Teď už jim zbývalo jen proběhnout otevřeným prostorem a skočit skrz díru ve zdi. To jim zabralo jen pár vteřin.

Přeběhli ke zdi vysoké budovy, skrčili se a čekali, jestli se ozve nějaký poplach. Pokud měli být napadeni, Fallion si přál, aby to bylo raději na volném prostranství, kde by bylo ještě trochu vidět, než na rohu temné budovy.

Když se žádný poplach neozval, plížili se prázdnou ulicí podél zdi.

Čerstvé stopy v prachu naznačovaly, že wyrmlingové tudy často procházejí.

Ocitli se ve staré obchodnické čtvrti. Po obou stranách ulice stály stánky, místy se dokonce válelo rozbité zboží. V jednom stánku hnily štůčky bavlny a lnu, v dalším byly rozbité židle a dětská kolébka, jinde kotlíky s jilem.

Dál v ulici se ozval chraplavý smích, spíš to znělo jako zavrčení. Wyrmlingové se vzbudili.

Fallion se už neodvážil v cestě městem pokračovat. Zahlédl vhodné místo a vrhl se do opuštěné kovárny s pecí, kovadlinami a měchy.

Vzadu tvořil dveře kožený závěs a odděloval tak kovárnu od obytných místností.

Vběhli dovnitř.

„Nahoru nebo dolů?“ zeptala se Talon, zatímco si Fallionovy oči zvykaly na šero. Uvědomil si, že asi použila své noční vidění. Když se rozkoukal, uviděl dřevěný žebřík, který vedl nahoru na půdu. A další vedl dolů do spižírny.

Na podlaze ležely části kostry, několik odtržených kostí v plesnivějících šatech. Hlava tam nebyla.

Také žebřík byl v rozkladu. Fallion si představoval, že obr by se musel obávat, že se pod ním zlomí nějaká příčka. Proto se rozhodl vylézt nahoru. Navíc, kdyby byla skupina napadena, Fallion by se radši bránil shora než zdola.

„Nahoru,“ řekl a začal vystupovat po žebříku.

Když byl nahoře, našel tam ložnici. Byla tam dětská postýlka s matrací ze slámy, umístěná blízko komína, a na podlaze ležel dřevěný kůň. Jinak byla místnost prázdná. Okno bylo zavřené a okenní tabulkou dovnitř vnikalo poslední sluneční světlo.

Prach na podlaze už dlouho nebyl narušen.

„To bude muset stačit,“ řekl Fallion.

Rozhlížel se po místnosti. Stěny byly z pískovce a zdálo se, že jsou dobré dvě stopy tlusté. Strop tvořila jediná kamenná deska.

Cítil se tu bezpečně, chráněný jako myš ve své díře.

Všichni vylezli nahoru a Fallion se rozhodoval, jestli má vytáhnout žebřík. Ale obával se, že kdyby sem přišel někdo, kdo to místo zná, všiml by si, že není na svém místě. Bude lepší nechat všechno tak, jak to bylo.

17

OTOČKA NA TANEČNÍM PARKETU

Nezasloužená odměna je zkázou duše.

– Daylan Kladivo

Tu noc při slavnosti v Caer Luciare odhodil za sebe Alun zbytky masného labutího stehna jako žrádlo pro psy. Královi mastifové se rychle zvedli ze svých pelechů u krbu a rozběhli se pro kořist. Když přestali vrčet, Alunovi to nedalo a otočil se, aby zjistil, který pes zvítězil.

Bylo to devítiměsíční štěně, takové hladové mládě, ale již dost velké, aby si kořist nenechalo vzít.

Je skoro jako já, pomyslel si Alun se spokojeným úsměvem. Již byl z králova vína napůl opilý, i když večeře vlastně ještě nezačala.

Dnes v noci bude velká hostina. Válečníci budou potřebovat velkou sílu, když zítra potáhnou na sever zaútočit. Velcí muži poběží vyčerpávajícím během. Od válečníka se očekává, že poběží deset mil za hodinu, sto mil za den, a běh začne při rozbřesku a skončí v noci.

Zdolání takové vzdálenosti v jednom dnu je jejich jedinou nadějí, že útok bude překvapivý.

Alunovi nezbývalo než zarmouceně svěsit hlavu. On by nikdy takhle běžet nemohl. Brzy si všichni uvědomí, že ač byl jmenován válečníkem, je jenom podvodníkem.

Ted', když se šlechtici dohodli na konečném postupu, hostina může samozřejmě začít. Přijdou žongléři a bude se tančit. Opičit se po šlechtě může jenom dvorní šašek.

Madoc povstal a jeho muži začali tlouct do stolů stěnkami nožů, korbely na pivo nebo kostmi – co měl kdo po ruce.

„Stačí, chlapi,“ zařval, aby si sjednal ticho, protože místnost byla veliká a kolem stolů seděly stovky lidí. Tak velká sešlost tu nebyla od posledního letního slunovratu.

„Řádní pánové a dámy,“ řval Madoc. „Mám pro vás oznámení. Ode dneška necht' je všem pánům i dámám, válečníkům i prostým lidem známo, že Caer Luciare má nového správce psince, našeho vlastního Aluna.“

Z řad šlechticů se ozývaly výkřiky a povzbuzování, když Madoc ukázal velkou zlatou sponu, na které byli vyobrazeni tři závodící psi. Byla to hezká věcička. A co bylo nejdůležitější, byl to odznak jeho hodnosti. A ted' mu ji Madoc slavnostně připínal a jeho starou mosaznou položil na stůl.

Potlesk netrval dlouho, protože hosté se chystali, že se vrátí ke svým rozhovorům, ale Madoc řval dál: „... a ať vejde ve známost, že Alun se dnes zachoval jako statečný muž, muž s důvtipem, pevným odhodláním a neobyčejným charakterem. Je samozřejmostí, že už není v očích rodiny Madoců prostým člověkem. Není vazalem. S upřímnou vděčností ho jmenuji válečníkem klanu Madoců a ochráncem svobodných.“

Po tomto prohlášení bylo potlesku o hodně méně. Mnoho šlechticů jen chvíli nevěřicně zíralo. Vždyť Alun se jako válečník nenarodil. Byl to nevychovaný pobuda. To viděl každý.

Přesto se tato pocta dala občas vyhrát, asi tak jednou v každé generaci.

Bylo slyšet vzrušené šeptání žen, které se ptaly svých mužů, co Alun udělal.

Co si budou myslet? To by Aluna opravdu zajímalo.

Bylo mu to jedno, tedy alespoň si namlouval, že mu na tom nezáleží. Podíval se nalevo přes celou místnost, kde jedl král. Tam po jeho pravici, na čestném místě, seděl králův dlouholetý spojenec a nejlepší přítel, emír z Dalharristánu, oblečený ve

zlatém hedvábném kabátci a v bílém turbanu, na kterém měl připnutý planoucí zlatý opál.

O čtyři sedadla dál seděla jeho dcera Siyaddah, jejíž temné oči zářily ve světle svící. Podívala se na Aluna a mírně se usmála, jako by ho vítala mezi lepší společností.

Ona si mě pamatuje, uvědomil si Alun. A smýšlí o mně laskavě.

Srdce se mu rozbušilo a vyschlo mu v ústech.

Ona nestojí tak vysoko nade mnou. Ted' jsem válečníkem.

Napil se z poháru vína, ale jeden doušek mu nestačil, proto do sebe obrátil celý stříbrný pohár.

Ještě nikdy předtím z poháru nepil. Zvedl ho a díval se na něj. Byl hezký, měl dvě dlouhé labutí nohy, po stranách peří, a dlouhý zahnutý krk tvořil ouško.

Uvědomil si, že takový džbánček měl větší cenu než jeho život, když byl otrokem. S takovým by si svoji svobodu mohl vykoupit dvakrát.

Ted'?

Kývl na jedno z obsluhujících dětí, které čekaly u zdi. Přiloudal se k němu asi šestiletý chlapec a s námahou mu pohár naplnil ze sudu s vínem.

Alun seděl a čekal. Čekal, zatímco dvorní šašek si vykračoval sálem a napodoboval pány i dámy. Čekal, když se při zpěvu pěvců podával desert.

Čekal, dokud král nevyhlásil tanec.

Pak do sebe obrátil další pohár vína a šel požádat Siyaddah o tanec.

Nohy měl hodně nejisté, když se snažil projít mezi kroužícími páry a do nikoho nevrazit.

Když došel ke stolu Siyaddah, poklonil se a vznesl svoji žádost: „Vaše Výsosti, mohu vás požádat o tanec?“ Upřelo se na něj mnoho překvapených pohledů.

Alun pohlédl na jejího otce, legendární Světlo Dalharristánu, jehož obličej byl lhostejný, ale přesto slabě přikývl.

„Myslím si, že to jsi právě udělal,“ řekla Siyaddah.

Alun musel chvíli přemýšlet, než mu došla logika její odpovědi.

Šla s ním na taneční parket. Alun ještě nikdy takhle netancoval. Byl to majestátní dvorský tanec, se spoustou společného vykračování, při kterém se muž občas zastavil, zvedl dámě ruku a nechal ji kroužit kolem sebe.

Alun v tom tanci neměl žádný cvik. Jeho velké nohy se mu stále zamotávaly, nevěděl, kdy má nechat dámu kroužit, a dvakrát se mu zdálo, že by se měl otočit také. Slyšel, jak se mu někdo směje, zrudl v obličeji a uvědomil si, jak velký podíl na jeho chování má vypitý alkohol.

Přestal tancovat a Siyaddah se na něj měkce usmála. „Neber si to tak. Vždyť je to tvůj první tanec. To se hned naučíš.“

A pak chvíle napětí zmizela a ona se zase začala pohybovat a on spokojeně poskakoval a sledoval, jak se otáčí. Oči měla plné světla a smíchu a vlasy jí zářily. Vypadaly, jako by jiskřily, ale pak si všiml, že v nich má pudr – asi vyrobený z diamantů, pomyslel si.

„Gratuluji,“ řekla nakonec. „Tohle je pro tebe veliký den. Měl bys být hrdý, pane správce psince.“

Líbila se mu ta slova vycházející z jejích úst. Ale zároveň mu něco připomněla. Dnes večer ještě v kotcích nebyl. Měl tam několik fenek, které měly mít štěňata, a usoudil, že by je měl jít zkontrolovat. V tuhle roční dobu bylo dobré být správcem psince, protože se rodilo mnoho štěňat.

„Brzy čekáme nové přírůstky. Třeba Jelení Dech, ta by měla mít svůj první vrh dnes večer nebo zítra ráno. Vzpomínáte si na ni?“ Siyaddah si s ní před necelými dvěma roky hrála, když byla Jelení Dech ještě štěnětem.

Siyaddah zavrtěla hlavou.

Není divu, že si ji nepamatuje, pomyslel si Alun. Hrála si přeci s mnoha štěňaty. Neznala jejich jména. Ty jsi ale pitomec, řekl sám sobě.

V rozpacích přestal mluvit. Přišla chvíle, kdy se měla Siyaddah znovu točit.

Vypadala moc hezky, tak roztomile. Její tmavá pleť, připomínající čokoládu, ostře kontrastovala s jejími bílými hedvábnými šaty. A pod těmi šaty bylo možné rozeznat ladné kontury jejího těla.

To je ten jediný důvod k tancování, uvědomil si, aby mohli svobodní mládenci vrhat zamilované pohledy na dívky.

„Pověz mi,“ řekla Siyaddah, „co tak úžasného jsi udělal, že sis zasloužil takovou poctu a byl povýšen do válečnického klanu?“

Alunovi se v žilách se rozšířil studený strach – zjistil, že není schopen cokoliv říct. Nechtěl jí říct, co udělal.

„Ale nic,“ řekl po chvíli. Doufal, že pravdu ještě neslyšela. Doufal, že ji neuslyší nikdy.

„Bylo to kvůli špehování Daylana Kladiva?“ zeptala se.

„Já... ano,“ přiznal. Začal koktat a na chvíli se zastavil, ale pak ji zase nechal, aby se kolem něj otočila.

„A řekni mi,“ zeptala se, „co udělal ten statečný?“

Ona si myslí, že jsem podvodník, napadlo ho. Ona ví, že jsem podvodník.

„Myslí se... že zabil lorda Crofta.“

„A udělal to?“ zeptala se Siyaddah laškovně, ale Alun rozeznal v jejím tónu víc než jen žertování. V jejím hlase byly i pochybnosti. Usmívala se a měla světlo v očích. Nesnažila se dát Alunovi najevo pohrdání. Ale bylo zřejmé, že pokládala Daylana Kladivo za dobrého člověka a že pochybuje o jeho vině.

„Já tomu také nevěřím,“ špitnul Alun, aby ho nikdo neslyšel.

Krátce se zasmála. „Tvůj názor je v rozporu s ostatními,“ řekla. „Existují někteří, kteří si žádají Daylanovu hlavu. Tvrdí, že nemůže být žádný dobrý důvod, proč by se měl scházet s nepřítelem. Říkají, že ptát se ho, proč to udělal, je zbytečné, protože by stejně lhal. Jiní si myslí, že by měl mít možnost se obhájit. Já... nemohu uvěřit, že by se dal do spolku s nepřítelem.“

„Smýšlím stejně,“ řekl Alun.

„Přesto jsi musel být hodně statečný, když jsi ho sledoval a tolik riskoval,“ řekla Siyaddah.

Byla to statečnost nebo chamtivost? To by sám rád věděl.

„A on se setkal s wyrmlingou?“ zeptala se.

„Ano, opravdu se s ní sešel.“

„To muselo být hrůzyplné,“ řekla.

Moc ne, pomyslel si Alun. Já jsem byl schovaný.

„Jestlipak mezi nimi došlo k nějaké dohodě, to by mě zajímalo,“ řekla.

Alun přestal tančit. Srdce mu bušilo a najednou mu bylo strašné horko. Zdálo se, že všechno to vydatné jídlo se mu v břiše mění v mastnou kouli. Měl strach, že se mu zvedne žaludek.

„Někdy,“ řekla Siyaddah tiše, aniž by byl v jejím hlase odsuzující tón, „to chce velkou odvahu udělat to, co je správné.“

Alun se otočil a utíkal pryč ze sálu, a přitom vrážel do tanečníků. Vyběhl ven, opřel se o sloup a popadal dech.

Ví to? přemýšlel. Ví, proč se Daylan Kladivo setkal s nepřítelem a riskoval při tom svůj život a čest? Nebo se jenom dohaduje?

Jen odhaduje, rozhodl se Alun. Kdyby to věděla, řekla by mu to. Ale věří, že je to poctivý člověk.

Říkalo se, že Daylan Kladivo večeří u králova stolu. Siyaddah mohla někdy sedět blízko něj a slyšet jeho vtipy, nebo písně, když vzal do ruky loutnu. Možná ho zná o hodně víc než Alun. Je to sensitivní žena a možná zná Daylana Kladivo lépe než všichni ostatní.

Možná je do něj dokonce zamilovaná.

Ne, tak to nebude, pomyslel si Alun. On je příliš malý a zvláštní, úplně jiný než my.

Alun klopýtal do kotců.

Zpátky k psům, kam patřím, pomyslel si.

Tam se věci odvíjely tak, jak předpokládal. Jelení Dech vrhla jedno štěně a měla ten ustrašený výraz jako každá fena, která rodí poprvé. Co se to se mnou děje? – tak promlouvalo její tělo, boky se jí třásly a s vytřeštěnými očima očichávala štěně. Co je ta kroutící se černá věc na zemi?

Alun zůstal u ní, hladil ji po hlavě a říkal jí uklidňující slova, zatímco ona přiváděla na svět další štěňata. Každé jí přidržel u čumáku, aby si ho mohla očichat, a říkal jí, jak je šikovná. „Ach, ty jsi takový dobrý pes,“ říkal pokaždé, když štěně olizovala, „taková dobrá matka. A podívej se, jak krásné jsou tvoje děti.“

Brzy začala po každém porodu vrtět ocasem, hrdá na své potomky, a když ji Alun pozdě v noci opouštěl, byla tím nejšťastnějším psem na světě.

Když se vracel do královských komnat, byl utahaný, ale skoro střízlivý. Slavnost už dávno skončila, stoly byly uklizené a služebnictvo už šlo spát. Před dveřmi stáli dva strážci a zahradili mu cestu.

„Musím mluvit s králem Urstonem,“ řekl jim Alun v odpověď na jejich výzvu, aby řekl, co tam dělá.

„V tuto hodinu?“ zeptal se jeden. „A čeho se to týká?“

Odněkud shora zdálky slyšel Alun plakat muže, ten zvuk se ztrácel a zase přicházel jakoby z otevřeného okna. Král pláče a truchlí ve svých komnatách.

„Týká se to záchrany jeho syna,“ řekl Alun.

Neposlali nikoho, aby se zeptal, jestli může být král vyrušen. Strážní se podívali jeden na druhého a jeden z nich ho popadl za paži a strčil ho dovnitř, jako by právě chytil zloděje.

Alun se přistihl, že se třese hrůzou. Chtěl říct králi o šíleném spiknutí Daylana Kladiva kvůli záchraně jeho syna.

Válečník Madoc mě zbaví mého úřadu, jestli zjistí, co jsem udělal, pomyslel si Alun.

18 V NEJCHLADNĚJŠÍ HODINĚ

Jsou tací, kteří kritizují krále Urstona kvůli jeho chabé rozhodnosti, ale nebyla to jeho rozhodnost, co ho zradilo, byla to jeho obrovská láska, která ho oslabila.

– kouzelník Sisel

Hodinu před rozedněním, v nejchladnější hodině noci, přišel za králem kouzelník Sisel v doprovodu pekaře Shauna. Stačilo jedno zaklepání na dveře a hned byli uvnitř.

Král Urstone seděl u stolu a psal rozkazy, které měly být vykonány během jeho nepřítomnosti. Nařizoval, že se nebudou konat žádné práce, dokud nebude hrad v pořádku. Žádná hospodyně nebude prát rodinné prádlo. V ulicích nesmí být žádný prodávající obchodník.

Všichni se budou věnovat opravám zdí, které popadaly a potřebovaly být postaveny na svá místa. Bylo třeba opravit pukliny. A práce na opravách se příští den zúčastní každý muž, žena a dítě.

Byl oblečen ve stejné kaštanově hnědé a šedivé tunice, jako předchozí den na hostině. Ale zdálo se, že je v lepší náladě, než si Sisel představoval.

„Siseli,“ zeptal se. „Co mohu pro tebe – a dobrého muže Shauna, je to on, že – udělat?“ Král měl vynikající paměť na jména, přesto se vždy ujistil, že řekl to pravé, aby neudělal

chybu. Tím lidi potěšil a poctil, i když měl omluvný tón v hlase.

„Je tu něco, co bych vám rád ukázal, Vaše Výsosti,“ řekl Sisel. Otočil se na Shauna. „Jak se jmenuješ?“

Pekař se díval střídavě na kouzelníka a na krále, a nakonec řekl, „já si tím nejsem tak docela jist.“

Krále Urstona napadlo, jestli ten muž nedostal ránu do hlavy.

„Bývalo to jméno Shaun,“ řekl pekař. „Ale v tom druhém světě to bylo Hugheart, kapitán Hugheart.“

Á, pomyslel si král, už je to tu zase.

„A jaké jsi měl na tom druhém světě postavení?“

„Byl jsem vládcem, Runovládcem,“ řekl Shaun. „Já... byl jsem královským strážcem na hradu Corneth, v zemi Aven.“

„Vy tvrdíte, že jste Runovládcem,“ řekl Sisel. „Můžete králi vysvětlit, co to znamená?“

„Byly mi dány odkazy síly vazalů, rychlosti, vytrvalosti a moudrosti. Dali mi je při obřadu. K přenosu jsme používali magické tyče. Vypálené znaky mi zanechaly jizvy.“

Shaun si vyhrnul rukáv a ukázal biceps. Měl na něm několik malých vypálených jizev, z nichž každá měla kolem sebe svůj vlastní ornament. Král Urstone nikdy nic takového neviděl. Přesto se mu to vyprávění zdálo šílené.

„Ukaž králi, co dokážeš,“ řekl kouzelník.

Pekař Shaun, muž se kterým si kdysi král Urstone jako malé dítě hrál, najednou vyskočil osm stop do vzduchu, udělal přemet s lehkostí kočky a stočil se do klubíčka. Když dopadl na zem, zaťal pěst a praštil s ní do stolu vyrobeného z břidlice. Stůl se zatřásl, jako by do něj vrazil býk.

Král jen zíral úžasem. Žádný muž království, ať se narodil jako válečník, nebo ne, neměl takovou sílu.

Kouzelník sáhl do kapsy a vytáhl z ní malý červený kámen. „Vaše Výsosti, pohlédněte na nejnebezpečnější zbraň na světě!“

Král se upřeně zadíval na kámen. Byl vzdělaným mužem. „Corpuscit?“ zeptal se. Byl to kov měkčí než olovo, a když se vložil do úst, chutnal slaně, podobně jako krev.

„Na tom světě, kde žijí Runovládci, mu říkají krvavý kámen. A je tam nesmírně vzácný.“

„Ale... existuje ho celý kopec –“ začal říkat král.

„Na jih od města,“ dokončil kouzelník. „Budeme ho potřebovat, když se budeme muset bránit. Už jsem ve městě vyhlásil pátrání. Potřebujeme najít někoho, kdo pracoval na tom druhém světě jako kouzelník, jenž umí vyrobit magické tyče, které potřebujeme, abychom mohli přenést sílu z jednoho člověka na druhého. Když si pospíšíme, můžeme tady mít bojovníky, jako je Shaun, ještě dřív, než wyrmlingové zaútočí.“

„Kde jsou vazalové, kteří ti dali sílu?“ zeptal se král.

„V zemi Aven, která je daleko na sever a na východ odtud,“ řekl Shaun. „Domnívám se, že jsou stále ještě naživu, protože kdyby byli mrtví, jejich sílu bych ztratil.“

Sisel si olízl rty. Bylo zřejmé, že usilovně přemýšlí. Pokračoval, „můj pane, musím se k něčemu přiznat. Daylan Kladiovo se zmínil, že mezi námi jsou někteří, jako je tady Shaun, kteří mají své stíny na tom druhém světě. Takoví lidé jsou teď dvě poloviny spojené do jednoho člověka. A já jsem jedním z nich. Sloužil jsem jako kouzelník na tom druhém světě a začínám si na ledacos vzpomínat... na podivné věci. Ale vzpomínky se mi vracejí pomalu. Někdy stačí stisknout zuby a vybavují se mi detaily. Jmenoval jsem se Binnesman a byl jsem poradcem úžasného krále, hrdiny, jakého náš svět nikdy nepoznal.“

„Proč si já na nic nepamatuji?“ zeptal se král Urstone.

Kouzelník odvrátil zrak, jako by nevěděl, co říct. „Protože vy jste na tom světě neexistoval. Neměl jste tam žádný stín. Vy jste na tamtom světě zemřel dřív, než se oba světy spojily.“

„Aha,“ řekl král Urstone. Z nějakého neznámého důvodu se cítil podvedený a sklíčený, jako by o něco přišel.

„Ne každý měl svůj stín. Na tamtom světě byly hrozné války a zmatky, stejně jako je tomu nyní tady. Lidé byli zabíjeni po stovkách tisíc. Takže některé z našich životů... se nepřekryly.“

Král Urstone se otočil, přešel k balkonu a otevřel dveře. Na balkoně byly květináče s bujnými květinami a keři a jejich

vůně naplnila noční vzduch. Někde mezi keři zpíval slavík srdcervoucí píseň.

Král se pokusil zvážit důsledky těchto zpráv.

„Mohli by to wyrmlingové vědět,“ přemýšlel nahlas, „že je v corpuscitu taková moc?“

„I kdyby to nevěděli, my se musíme připravit na nejhorší,“ řekl Sisel. „I jiní si začali vzpomínat. Šel jsem na kopec, abych si vzal nějaký ten corpuscit, a když jsem tam v noci došel, našel jsem tam kopající muže. Utekli pryč.“

„Kdo to byl?“ naléhal král Urstone.

„Do tváře jsem jim neviděl, ale oni se vrátí. Kdybych byl vámi, poslal bych tam pár svých mužů, aby začali co nejdříve kopat.“

„Samozřejmě,“ řekl král. „Lorde Hughearte, dohlédnete na to?“

„Jak si přejete, pane,“ řekl Shaun. Nepotřeboval žádné další instrukce, ani se nevzpíral úkol splnit. Shaun pouze srazil podpatky a odpochodoval z místnosti, stejně jako by to udělal vycvičený voják.

Jsem jenom polovina muže, pomyslel si král Urstone. Muži, jako je Shaun, jsou kompletní takovým způsobem, o jakém si já nemohu nechat ani zdát. Budou mít oproti jiným mužům v jejich věku dvojnásobné vědomosti, dvojnásobnou moudrost.

Takoví muži budou pro svět velkým přínosem, dumal král.

Když Shaun odešel, zadíval se kouzelník Sisel králi upřeně do očí a zašeptal: „Je tu ještě jedna věc, Vaše Výsosti. Ten úžasný král, kterému jsem sloužil, ten velký hrdina stínového světa, je tvůj syn, Areth Sul Urstone. Ve stínovém světě, kde se narodil, se jmenoval Gaborn Val Orden. Vím to tak jistě, jako znám svoje vlastní jméno. Měl velikou moc, větší, než si dokážeš představit. Musíme se ho okamžitě pokusit zachránit. Kdyby se Zul-torac dozvěděl jen náznak toho, čím by se mohl stát, jeho život... by ztratil cenu.“

Král Urstone se začal třást. Zdálo se, že všechno má příliš rychlý spád. Muži se měli vydat na pochod k Cantular už za hodinu a on se je neodvážil zastavit. Řeka Dyll-Tandor se vylévala z břehů, její naplaveniny tvořily kolem této země

bariéry, a on se potřeboval zmocnit mostu a upevnit tak svou hranici. Ale ještě toho bylo hodně, co se muselo udělat.

„Řekni mi,“ zeptal se král Urstone, „na tom druhém světě, stínu toho našeho: měl jsem hezkou smrt?“

Sisel se laskavě usmál. „Zemřel jste v obrovské bitvě při bránění své rodiny a svého lidu. Nikdo nemohl zemřít lépe.“

„Tak dobře,“ řekl král po chvíli přemýšlení, „nedopusťme, aby se to opakovalo.“ Slabě se usmál. „Dozvěděl jsem se, že existuje plán na záchranu mého syna. Proto se Daylan Kladivo setkal s wyrmlingy. Pokusil se vyjednat výměnu rukojmí, mého syna za wyrmlingskou princeznu. A já se postarám o to, aby se ten plán zdařil. Když půjde všechno dobře, bude Areth zítra za svítání volný.“

„Věříš wyrmlingům, že dodrží takovou úmluvu?“ zeptal se Sisel po chvíli přemýšlení.

„Ne. Ale mám na výběr? S jakou armádou bych byl schopen prolomit brány Rugassy? Jak jinak bych mohl svého syna osvobodit?“

Ale krále napadlo, že by ty brány mohl prolomit s armádou Runovládů.

Kouzelník vypadal ohromeně. „Ten plán se mi nelíbí. Já wyrmlingům nevěřím. A v našich řadách je několik takových, kterým věřím ještě méně. Válečník Madoc se už dlouho a ze všech sil snaží o to, aby vedl útok. Už roky na to čeká. Vy i já, oba dobře víme, po čem prahne.“

„Obávám se,“ řekl král Urstone, „že nevidím žádný důvod jeho plán odmítnout. Tahle obrovská změna, která postihla náš svět, zalarmuje wyrmlingy tak, že budou ještě nebezpečnější než předtím. Jestli se chystají zaútočit, musíme zabrat most v Cantular – to je stejně důležité jako zachránit mého syna.“

Kouzelník zavrtěl hlavou. „Váš syn stojí za víc než ten most, věřte mi.“

„Tvá rada bude tedy stále stejná: zastavit tenhle útok?“

Sisel zarmouceně zavrtěl hlavou. „Ne. Obávám se, pane, že nepřítel je mnohem chytřejší, než si myslíme. Možná už ví o tom, co se tady děje, a uvědomuje si, kdo je jejich zajatec. A jestliže to ví, pak se žádná výměna za tvého syna konat nebude

a nebude ho možno zachránit. Pokračujte ve svém plánu a doufejme, že to dobře dopadne.“

19 TEMNÉ VODY

*Zjistil jsem, že nejlepší způsob, jak snést
ošklivost a bolest, je myslet na krásu. V mých
vzpomínkách je to tvář ženy, která mi dala sílu.
Jmenovala se Yaleen.*

– Daylan Kladivo

Do žumpy se dostalo denní světlo, jako slabý ruměnec prosvítající dírami shora. S úsvitem přišel nezdravý déšť, když si stovky vojáků ulevovaly po včerejší hostině.

Daylan Kladivo stoicky stál, hlavu skloněnou, ústa pevně sevřená, a neskonale trpěl.

Stál tak dlouho, že jednou, když se mu nahrnula krev do nohou, zavrával a upadl do fekálií.

Takže teď už byl ponaučený, proto střídavě zvedal jednu a pak druhou nohu, aby mu krev proudil a i do hlavy.

Brzy to skončí, pomyslel si. Vojáci odejdou.

A opravdu, po hodině to vypadalo, že už jsou pryč. Dolů už nepadala žádná špinavá sprška, i hrubé posměšky skončily.

Přebrodil se na vzdálenější konec a pokusil se vyšplhat ven z žumpy.

Nebylo tam nic, čeho by se mohl držet. Stěny byly mokré a kluzké. Rostla na nich plíseň a houba. Díra nebyla vyzděná, nebyla tam žádná vydrolená malta, v jejichž škvírách by se mohl chytit, jen léty vyhlazený kluzký kámen.

Přesto to musel zkusit.

Vrazil prsty do vrstvy houby a doufal, že se neutrhne.

Byl promočený od hlavy až po paty – to mu přidávalo na váze.

Pomalu se vytáhl vzhůru a nechal ze sebe odkapávat moč. Doufal, že tak bude lehčí. Ale vrstva houby se utrhla a on sklouzl zpátky.

Budu vážit míň, když budu nahý, rozhodl se.

Nechtěl být tak ponížený. Nechtěl riskovat, že ho někdo uvidí, jak se pachtí, aby se dostal ven ze žumpy.

Ale na druhou stranu pochybuji, že bych ještě někdy chtěl mít toto oblečení na sobě, pomyslel si.

S neradostným odhodláním se sebe strhl kalhoty, roztrhl tuniku a začal se šplhat nahoru.

Trvalo mu to skoro hodinu, než se dostal deset stop nade dno. Ale od té chvíle byla najednou stěna strmější. Prsty na rukou i na nohou mu krvácely a v těle cítil každý sval.

Neodvážil se zastavit. Byl příliš mokrá a kluzký. Pokaždé, když se přitiskl ke stěně, skoro sklouzl zpátky do žumpy.

Kdybych byl suchý, možná bych se méně třel a mohlo by to dopadnout dobře.

A tak zůstal viset na jednom místě, nechal ze svého čela, zad, hrudi a paží stékat pot a doufal, že se osuší alespoň natolik, aby mohl pokračovat v lezení.

Všechny jeho dary síly, dobrých mravů a nadlidského úsilí mu pomohly dostat se tak vysoko.

Najednou uslyšel slabé žuchnutí a dolů se z temnoty spustilo houpající se lano.

Napadlo ho, kdo ho asi spustil. Daylan si všiml vylekaného výrazu na tváři Aluna, když ho zajímali. Je to on, aby odčinil, co způsobil?

Ale nebyl to Alun, kdo promluvil. Byl to sám král, jehož truchlivý hlas se rozléhal dírou.

„Daylane Kladivo, jednotky se shromáždily u brány a brzy odejdou. Bude tu minimum strážných. Existují lidé, kteří by ti překazili tvůj plán, kdyby věděli, proč jsi ho vymyslel. Ale já si přeji tvoje dobro. Při Mocnostech, které nás chrání, prosím, zachraň mého syna.“

20

LOVECKÉ TROFEJE

Existuje zvláštní vztah mezi lovcem a štvaným zvířetem. Oba jsou ve stejném stresu, prožívají niterné vzrušení, které se objeví, jen když je život v nebezpečí. Je přáním Paní Zoufalství, aby všichni pochopili radost z lovu. A v příhodné době by každý měl pocítit vzrušení z toho, že je štván lovci.

– Zul-torac

Zatímco se stíny prohlubovaly, Fallion a jeho přátelé se tiše krčili na půdě. Vzduch byl hustý strachem a očekáváním a nikdo z nich se neopovážil pohnout. Připadalo jim, že sebemenší zvuk – každé šoupnutí nohou na dřevěné podlaze, slyšitelný dech – by je mohl prozradit.

Tlukot jejich srdcí zněl jako dunění bubnů.

Nebylo tam dost světla. Jediné světlo vydávaly uvadající bílé bobule na podlaze.

Tohle není normální, pomyslel si Fallion, když mu začalo srdce tlouct rychleji a ten zvuk naplňoval celý malý prostor. Pozorně se rozhlédl po ostatních. To musí být nějaké kouzlo, možná nás očaroval čaroděj vzduchu.

Snažil se ztišit dech, být úplně neslyšitelný. Světlé bobule zhasly. Ostatní v místnosti moc dobře neviděl. Pouze cítil jejich přítomnost podle tepla jejich těl a potu. Zavřenou okenicí

pronikalo jen trochu světla z hvězd. Přesto byl přesvědčen, že se stejně jako on snaží být naprosto nehluční.

„Při Mocnostech,“ zaklela Talon tiše, „lovci vyrazili na lov.“ Mluvila šepem, ale zvuk jejího hlasu zněl v místnosti jako řev.

Jací lovci mohou mít takovou moc, že dokáží zvýšit tep srdce své oběti?

Fallion měl skoro strach, že i jeho myšlenky se budou hlasitě rozléhat mezi kamennými stěnami.

Slyšel, že dole na ulici někdo pochoduje, snad stovka nebo i víc wyrmlingských jednotek. Doprovázelo je obvyklé řinčení zbroje, klení v nějakém podivném jazyce a drsné povely velitele.

Ale bylo tam i něco jiného. Falliona začal svrbět nos, ten pocit znal už z dřívějšíka a věděl, co znamená. Byl to Lokus. V těch vojácích venku byl Lokus – byly to bytosti čistého zla.

Přicházejí si pro nás, pomyslel si a z obočí mu začal kapat pot. Pevně uchopil svůj meč a teď si přál, aby býval byl přijal ty dary svalstva, které mu předtím jeho přátelé nabízeli.

Ne, to si nepřejí, říkal sám sobě. Oni budou svou sílu v následujících dnech potřebovat. A jeho srdce jim vyšlo vstříc a tiše jim přálo vše dobré.

Natáhl uši, aby slyšel, jestli se pochodující nohy zastaví u jejich malého krámku, a aby věděl, jestli jdou vojáci dovnitř.

Možná, pomyslel si, nás někdo viděl vcházet dovnitř. Možná jdou najisto.

Ale po několika dlouhých minutách bylo jasné, že vojáci jdou dál ulicí směrem na východ, tam, kde je hrad Coorm.

Možná že jdou právě tam. Možná mají rozkazy, aby mě chytili.

Jak minuty ubíhaly, zvuk pochodujících nohou se ztratil v dálce a všichni si s úlevou vydechli.

Ale zvuky v místnosti byly stále zesílené. Mezi zdmi stále rezonovalo těžké oddychování a zdálo se, že je hlasitější než předtím.

Fallionovi bylo jasné, že jdou po něm. Ta okřídlená monstra. Přicházejí a dostávají se stále blíž. Mohou tu být každou minutou.

Skoro si přál, aby zariskoval, kvůli troše světla. Použil své síly ohňotvůrce během slunečného dne, aby nabral novou energii, ale právě v tuto chvíli mu unikala ze všech pórů. Kdyby se ho jeho společníci dotkli, mysleli by si, že má horečku.

Neopovážil se však riskovat.

Takže čekal další půlhodinu. Zvuky jejich dýchání a tlukotu srdce teď byly ještě hlasitější.

Něco proletělo kolem okna a zastínilo na okamžik světlo hvězd. Snad nějaká sova. Fallion doufal, že to byla jen sova.

O chvíli později přestaly být zvuky slyšet. V místnosti bylo ticho. Fallion stále ještě slyšel bušení krve v uších, ale už o hodně slaběji.

Rhianna si s úlevou vydechla a Jaz zašeptal: „Jsou pryč.“

Vtom vyletěla masivní kamenná střecha do vzduchu, jako by ji odhodila ruka rozhněvaného boha. Silné sloupové stěny se zatřásly, jako by do nich vrazili útočící berani, a Fallion zjistil, že sedí na vyvýšené plošině.

Nad nimi zakrývaly hvězdy tři létající bytosti. Jejich obrovská křídla skoro neslyšně rozrážela vzduch.

Všechny tři byly oblečeny v červeném.

Fallion ještě nikdy nepocítil přítomnost takového zla. Bylo neklamně jako zápach.

„Našli nás!“ zaječel Jaz a sáhl po svém luku. Rhianna zavřeštěla, popadla své zbraně a vyskočila na nohy.

Talon křičela: „Ach, Nesmrtelní rytíři! Je s námi konec!“

Fallion věděl jen o jediném způsobu, kterým se dalo s Lokusi bojovat. A tak teď udělal něco, co zkusil předtím jen jednou v životě.

Rozzářil se. Vysílal kolem sebe záři jasnou jako slunce. Světlo mu vycházelo ze všech pórů a rozlévalo se kolem něj jako plamen. Jeden z Nesmrtelných rytířů si dal ruku před sebe, aby si chránil oči. V tu chvíli vystřelil Jaz z luku.

Šíp se mihl jako blesk a udeřil jednu příšeru do prsou.

Nesmrtelný rytíř pronikavě zakvílel, byl to nepopsatelný zvuk podobný zavytí raněného vlka, a pak se podivně zmuchlal: dolů padaly kusy rozkládajícího se masa a jeho křídla se složila jako plachta v bezvětrí.

Vulgnash se otočil a podíval se na místo, kde měl být Kryssidia. Viděl, že z něj odpadlo maso.

Žádná zbraň vyrobená obyčejným smrtelníkem by nedokázala něco takového způsobit. Toho byly schopny jen zbraně očarované mocnými vodními vílami a Vulgnash se na zemi takových čarodějek zbavil už dávno.

Světlo zesílilo a útočilo na něj jako bičující slunce. Tenhle lidský kouzelník byl mocnější než kterýkoliv, jež za tisíce let potkal.

Znám ho, uvědomil si Vulgnash. Světlonoš znovu kráčí po zemi.

To ho znepokojilo, ale strach do srdce mu to nepřineslo.

Světlonoš byl velice mocný. Ale měl i velké slabiny.

Fallion hořel jako slunce a třímal světlo jako meč. Ted' ve svých nepřátelích rozeznával Lokus, když světlo používal k propíchnutí jejich duší. Duše jeho nepřátel vypadaly jako balónky naplněné bleděmodrým světlem, ze kterých vycházela chapadla energie.

Ve zdravém člověku by bylo světlo oslnivé, nespoutané.

Ale Fallion v nich viděl černé parazity, živící se slupkou scvrklých duší – temné tvary, které vypadaly jako enormně přerostlé vodní blechy. Ty byly Lokusi.

„Při mocnostech,“ zavelel Fallion, „odejděte!“

Vyšlehl, poslal své světlo do Lokuse, aby ho spálilo, a doufal, že ho sežehne do nenávratna.

A jak rychle to udělal, tak rychle světlo zmizelo.

Jeden z Nesmrtelných rytířů natáhl ruku a všechno světlo, které Fallion vyzařoval, zhaslo.

Fallion vyslal vlnu energie a doufal, že kouzlo zlomí, ale ohnivý provazec horka se stočil do nepřítelovy dlaně.

Nesmrtelný rytíř mrštil ohnivou koulí po Talon – a Fallion musel použít všechny své síly, aby ji odvrátil dřív, než ji mohla zasáhnout.

„Ohňotvůrci!“ vykřikla Rhianna.

Jsem bezmocný, pomyslel si Fallion.

Jaz se pokusil vystřelit další šíp, ale jedna z příšer se vrhla kupředu a ukázala na něj prstem.

Narazil do nich závan ledově studeného vzduchu. Jaz a ostatní vykřikli a svalili se na zem. Vzduch byl studený, jako by vanul z hrobky, a vysával Fallionovi vzduch z plic.

Fallion byl odmrštěn dozadu a klátil se na okraji zdi. Najednou mu byla zima, tak strašlivá zima, že necítil ruce, nohy, ani obličej. Srdce mu zběsile bušilo, ale nemohl se pohnout. Svaly ho nechtěly poslouchat.

Pokusil se zvednout ruku, vykřiknout, nebo se dát do běhu, ale zdálo se, že má všechny nervy zmrazené.

Jsem mrtvý, pomyslel si. Jsem mrtvý.

Nepřítel se spustil ze vzduchu, s žuchnutím přistál na dřevěné podlaze a přistoupil k němu.

Fallion nebyl schopen udělat nic jiného než zamrkat.

Vedle něj se ve světle srpku měsíce rýsovala vysoká postava v rudé róbě a kápi. Zlo v ní Falliona udeřilo a rozteklo se po něm jako nečistota. Fallion se z té břečky snažil dostat.

Wyrmling mu hleděl do očí a pak mu začal hladit tvář. Jako milenec, pomyslel si Fallion. Laská mne jako milenec. Ale ne, uvědomil si. Hladí mě jako lovec, který miluje zvláštní zabíjení.

Postava v kápi mluvila podivným jazykem, ale na Fallionovi musela být nějaká kletba, protože v mysli těm slovům rozuměl.

„Vítej v mém světě, malý kouzelníku,“ řekl wyrmling.

21

MALÍ LIDÉ

Když jsem byl mladý muž, učili mne, že být válečníkem znamená být typickým představitelem poctivosti a že válečníci by se měli těšit větší vážnosti než ostatní lidé. Vždyť my jsme ti, kdo chrání.

Ale co válečník vytváří? Neměl by být zahradník stejně vážen kvůli svým sadům? Nezasloužila by si matka, která vychovává své dítě, větší úctu?

Celý svůj život jsem se cítil jako podvodník. Byl jsem pokořován skromnými lidmi.

Nikdy předtím jsem se necítil tak pokořený, jako když jsem poprvé spatřil malé lidi ze stínového světa.

– král Urstone

Alun té noci dovrávoral do tábora na třesoucích se nohách. Měl uběhnout sto mil, ale podle očekávání ho jeho síly zradily.

Ostatní válečníci ho předbíhali, nadávali mu, a zároveň ho povzbuzovali. „Teď jsi válečník!“ „Hejbej těma zatracenejma párátkama!“ „Unavil by se vlk, kdyby šel do bitky?“

Smáli se a byli docela milí.

Ale Alun věděl, že se ho chystají zabít.

Uvědomil si to ve chvíli, kdy ho jeho nohy zradily a on se svalil na zem.

Drewish ho popohнал dál mocným kopnutím do žeber a posměšným smíchem, ale pak spěchal dál. Ale Connor se jen na okamžik zastavil, aby mu řekl: „Zvedni tu línou prdel. Nestrpíme opozdilce.“

Alun se neobratně pokoušel vstát, lapal po dechu a Connor jen obrátil oči v sloup. Nakonec popadl Aluna za límec, postavil ho na nohy a rozběhl se dál, napůl ho přitom nesl, a zároveň donutil jeho unavené nohy k pohybu.

Po několika takto uběhlých mílích ztratil Alun vědomí, a když znovu přišel k sobě, zjistil, že ho nese nějaký statný voják na zádech jako pytel. Když Alun zasténal, voják se zasmál a hodil ho na zem. „Dělej, žádné fňukání. Jdeme do bitvy. Měl bys zazpívat nějakou válečnickou píseň.“

A tehdy si Alun uvědomil, že ho chtějí zabít. Madoc ho pociť tím, že se mohl stát členem klanu, a teď ho posílá do přední linie, aby byl zabit wyrmlingy.

Ti válečníci nedopustí, aby se někdo nečisté krve, jako byl Alun, pářil s jejich krásnými dcerami.

Takhle to dopadne, představoval si. A nebo ho zabijí, protože vědí, co udělal. Řekl někdo Madocovi o jeho schůzce s králem?

Král Aluna ujistil, že „tato schůzka musí být uchována v tajnosti. Nikomu o ní neříkej. Chci vidět svého syna, jak jednou převezme trůn. Nedělám to jenom pro sebe, ale jak říkal Daylan Kladivo, také pro tebe, pro tvé potomstvo.“

Ne, Madoc ani jeho muži nevědí, co jsem udělal, usoudil Alun. Pouze vědí, kým jsem.

A tak utíkal, jak nejrychleji mohl, a po zbytek cesty byl tažen, nesen a kopán.

Neuběhl sto mil. Ale čtyřicet uběhl určitě, tím si byl jistý.

To byl dobrý výsledek pro někoho, kdo se narodil v nevolnické kastě. Slyšel fámy, že jedna z jeho prababiček se vyspala s válečníkem, a proto si namlouval, že má částečně dobrou krev. Ale to samé se dalo říct o každém nevolníkovi v království.

Všechny kosti v těle ho bolely, a když se to odpoledne snažil vymočít, měl v moči krev – to kvůli nakopnutým ledvinám. Byl tak unavený, že se tím ani nezabýval.

Posledních několik mil bylo nejtěžších. Dostali se až k zajímavému kaňonu, který se jmenoval údolí Anguish. Byly tam podivné skalnaté formace, hromady sutin, které spíš připomínaly lidi než kameny – skoro to vypadalo, jako by byly obří bytosti zdeformovány a proměněny v kámen.

V kopcích se nalézaly jeskyně, kde se mohli válečníci na noc schovat a trochu vyspat – nebo bojovat, kdyby byli zahnáni do úzkých.

Ale když přišel do tábora, osvětleného jen svitem hvězd a srpkem měsíce, všude bylo plno vzrušení.

„Našli malé lidi,“ říkal někdo, „drobné lidičky, kteří neumějí mluvit. Žijí v chatrčích z kamene a se střechami z trávy a rákosu. Je jich tam celá vesnice, hned pod tím kopcem.“

Za normálních okolností by Alun takovým nesmyslům nevěřil, ale včera se svět otočil vzhůru nohama. Lesy se rozrostly tam, kde žádné být neměly. Hory se zřítily a řeky změnily směr. Všechno bylo možné.

„Malí lidé,“ smál se voják, „k čemu jsou dobří? K jídlu asi ne, že?“

Jako zdůraznění toho, co řekl, utrl zuby velký kus chleba jako by trhal malého člověka.

„Třeba budou k něčemu jejich ženy,“ zavtipkoval další a následoval drsný smích.

Alun přemýšlel. Chtěl ty malé lidi vidět, ale jeho nohy byly tak unavené, že si nebyl jist, jestli by na kopec vůbec vylezl. Přesto si vzal krajíc suchého chleba z košíku a džbáněk piva a kolem smějících se a odpočívajících vojáků pomalu stoupal do strmého svahu.

Cestou zaslechl několik útržků rozhovorů. „Říká se, že se řeka rozvodnila. Těžko se nám v ní bude plavat.“

„Já neumím plavat,“ řekl podsaditý válečník.

„Neboj se,“ řekl ten první. „Budeš jenom splývat a já tě potáhnu.“

„V tom je problém, neumím splývat,“ řekl podsaditý válečník. „Mám příliš těžké kosti. Potopím se jako kovádlina. Kdykoliv jsem to zkusil, vždycky to tak dopadlo. Jen doufám, že nás král nechá obsadit most.“

Na vrcholku kopce stál král Urstone, válečník Madoc, emír z Dalharristánu, kouzelník Sisel a další význační lidé a všichni se dívali dolů na podivnou malou vesnici.

Přesně jak říkali vojáci, byly tam domky z malých balvanů a další z vepřovic a všechny měly střechy vytvořené z vrstev trávy, která byla svázána do otepí. Kolem domků byly malé zahrádky, oddělené jedna od druhé kamennými zídkami.

Venku byli poněkud ustaraně vyhlížející lidé, muži měli oštěpy a pochodně, ženy hole. Nebyli tak malí, jak by si Alun přál. Nebyl by schopen zvednout žádného z nich jednou rukou. Ale byli malí, to bylo jisté, spíš jako děti než dospělí.

Králi Urstonovi se jejich vesnice líbila. „Jsou pořádní, že,“ řekl. „Mají důmyslně postavené domky a svěží zahrádky. Možná bychom se od nich mohli učit.“

„To je možné,“ řekl jeden z válečníků. „Přesto si nemyslím, že by nám to k něčemu bylo.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se král okolostojících šlechticů. „Evidentně se nás bojí, ale my je tu nemůžeme jen tak nechat bez ochrany, když jsou kolem wyrmlingové. Sběrači je do týdne najdou. Pro jejich vlastní dobro je musíme dostat zpátky do Caer Luciare, i kdybychom je tam museli dotáhnout.“

„Můžeme se pokusit je tam dovést,“ řekl emír. „Když jim třeba nabídneme chleba a pivo, začnou nám důvěřovat.“

„Já si myslím... já si s nimi můžu promluvit,“ řekl válečník Madoc zasněným hlasem, jako by byl ponořen do myšlenek. A pak odešel dolů z kopce.

Malí lidé začali křičet a mávat svými zbraněmi a Madoc si ze zad sundal velkou sekeru, opatrně ji položil na zem a volal na ně něco v neznámém jazyce.

Alun ještě nikdy taková slova neslyšel a zajímalo by ho, kde se je Madoc naučil.

Najednou se na severním obzoru rozzářilo bílé světlo tak jasně, že se zdálo, že na zem spadl jeden paprsek slunce.

Všichni se otočili tím směrem, aby zjistili, co to bylo. Někteří vydechli údivem.

„Přichází to z Cantular,“ řekl emír.

A opravdu, i pouhým okem bylo vidět, že světlo vychází z Cantular. Budovy z pískovce zlatě zářily a na všechny strany se

táhly dlouhé stíny. Samotné město bylo ještě dobré čtyři míle daleko, takže z něj Alun moc neviděl.

Emír vyndal okulár – dvě čočky vyrobené z horského křišťálu, spojené k sobě dlouhou rourou. Namířil okulár k městu, dotkl se rytého piktogram po straně roury a vyslovil jméno piktografu.

Najednou se ve vzduchu ani ne čtyři stopy před ním objevil mihotavý obraz.

Byla to zmenšená replika vzdáleného města.

Alun jasně viděl, že na střeše budovy stojí nějaký muž. Byl tak rozpálený, že žhnul jako slunce. Mával mečem, a nad ním se vznášely tři postavy v rudých hávech, jako jestřábi.

„U dobrých Mocností,“ vykřikl kouzelník Sisel, „Nesmrtelní rytíři povstali!“

Alunův strach se brzy změnil ve zvědavost. S Nesmrtelnými rytíři bojovali lidé, čtyři malé postavy, jako byli ti lidičkové ve vesnici pod nimi. Lučištník vystřel šíp a jedna ze tří bytostí se řítila k zemi.

Ten zářící se rozsvítil ještě víc a světlo ozářilo oblohu až k obzoru.

Pak obloha nečekaně zhasla.

Okulár ukazoval scénu, ve které se mezi zářícím a Nesmrtelným svíjely svazky ohně, a pak světlo zhaslo a lidé se svalili na zem. Hned nato se z oblohy spustili dva wyrmlingové, jako sokoli připravení zabít svou kořist.

Co se stalo potom, se ztratilo ve stínech. Bez světla nebyl okulár schopen odhalit víc.

Válečníci stáli v němém úžasu.

„Viděli jste to?“ vykřikl jeden. „Jejich lučištník dostal Nesmrtelné rytíře! On zabil jednoho ze Tří!“

Jiný válečník se zeptal: „Jsou všichni tito malí lidé takoví válečníci? Jestli ano, budou vynikajícími spojenci! Radši si z nich udělejme spojence, než nás pobijí!“

Král Urstone se díval dolů z kopce na ubohé zemědělce s jejich pochodněmi a holemi. Celá vesnice nevypadala na to, že by byla schopná odrazit jediného wyrmlinga. „Já si myslím, že ti čtyři byli výjimeční,“ řekl zamyšleně král. „To kvůli nim byli

wyrmlingy vyslání ti tři Nesmrtelní.“ Kolem se ozvalo souhlasné mručení.

„Daylan Kladiovo říkal, že to byl kouzelník, kdo spojil naše dva světy dohromady,“ řekl zamyšleně emír. „Jeden z těch lidiček je určitě kouzelník. Mohl by to být ten, kdo spojil naše světy?“

„Podívejte se,“ řekl jeden z válečníků, „Nesmrtelní je táhnou pryč. Myslím si, že vašeho kouzelníka zajali.“

Madoc, který byl dole ve vesnici, se rozmrzele vracel do kopce a vzrušeně dýchal. Díval se k severu, odkud přicházela předtím světla.

„V tom případě budeme ty zajatce muset osvobodit,“ řekl král Urstone. „Možná právě proto jsme tady. Mocnosti to nějak zařídily, abychom se ocitli na tomto místě pro případ, že nás bude zapotřebí.“

„Vy byste chtěl bojovat ve tmě s Nesmrtelnými rytíři bez opevnění?“ vrčel Madoc. „To je šílenství. Zhatíte účel naší mise.“

Král skousl svůj spodní ret. „Ti malí lidé přemohli jednoho ze Tří. Když zjistíme, jak to udělali, mohli bychom být schopni ukončit toto válčení jednou provždy.“ Upřeně se Madocovi zadíval do očí. „Svět se změnil. Už nemáme jen svoje vlastní lidi, jen svoje ambice, na které musíme myslet. Zaútočíme hodinu po rozednění, v plném denním světle, a ty wyrmlingy najdeme. Jestli některého z nich dopadneme, uřízneme mu hlavu. Když se to udělá za denního světla, bude trvat možná týdny, než se zase vzchopí. Do Rugassy se nesmí dostat ani slovo o tom, co se tady stalo.“

22

UKRYTÝ POKLAD

*Člověk nemůže být dokonalý ve všem, ale
někdo může být dokonalý v určitých věcech.*

– Vulgnash

Thul roztrhal batohy zajatců, vyndal z nich nějaké prádlo, studoval cetky a vzpomínky, a pak všechno odložil stranou, jako by to byly exkrementy. Tvář Nesmrtelného zakrývala kápě, ale jeho znechucení bylo znát v každém jeho vzteklém pohybu.

Zajatci leželi bez pohnutí na zbytcích patra domu, bytí popáleni, jako by za sebou měli bitvu. Dotkla se jich smrt a oni leželi paralyzovaní jako myši otrávené jedem škorpióna.

Ta kletba měla pominout při úsvitu.

„Vidím tady jenom tři batohy,“ řekl Vulgnash. „Kde je ten čtvrtý?“

Thul se rozhlédl kolem, jestli ten batoh někde neuvidí. „Možná spadl, když jsme strhli zdi,“ odpověděl.

„Najdi ho,“ řekl Vulgnash.

Thul zlostně zavrčel a pozorně si prohlížel zem. „Nevidím ho. Myslím si... ten kouzelník je jejich vůdcem. Ten by nic nenesl. Všechno by nechal nést ostatní.“

Na to neměl Vulgnash co říct. Žádný wyrmlingský šlechtic by se neponížil takovou podřadnou činností. Seskočil na zem a nasbíral několik uschlých šlahounů, a pak vyskočil zpátky k zajatcům a hodil hrst šlahounů na Falliona.

„Pevně je svažte,“ přikázal.

Rostliny se začaly plazit kolem rukou a nohou zajatců, svazovaly je dohromady a přitahovaly jejich paže k hrudi.

Když byli zajatci pevně svázáni, Vulgnash poklekl a prohlížel si jejich zbraně. Dotkl se jemného kostěného luku, který patřil Jazovi, a s hrůzou rychle odtáhl ruku zpátky. V luku byl život, požehnání mocné vodní víly.

Odkopl ho přes okraj svou holínkou a studoval další zbraně. Všechny byly stejně očarované. Odkopl je dolů do keřů za krámkem.

„Ať zrezivíte a shnijete,“ zasyčel kletbu. Do měsíce nezbude z jemné oceli víc než hromádka rzi, luk se změní v prach a dřevěná hůl se stane potravou pro červotoče.

Thul se odvrátil od batohů a přidřepl k jedné ženě, té menší. Vulgnash se podíval, co dělá, a viděl, že se jí chystá vrazit prsty do obou očí.

„Tou se nekrm!“ zasyčel.

„Ale ona je tak sladká!“ odporoval Thul. „A navíc, my potřebujeme jen toho kouzelníka!“

„My je potřebujeme všechny,“ řekl Vulgnash. „Musíme donutit kouzelníka, aby přijal červa. Někdy se nepovede člověka mučením zlomit, ale když zjistí, že by měl být mučen někdo místo něho, vzdá to.“

Thulovi se z hrdla vydralo hluboké zavrčení. Vrátil se zpátky k batohům a začal kolem sebe vztekle rozhazovat věci.

Ozval se zvonivý zvuk, jako by o sebe zavadily kousky kovu, snad mědi. Thul hodil batoh s pruty na zem a číchal k nim. „Co je to?“ zeptal se. „Cítím kouzla.“

Vulgnash k němu rychle přešel, klekl si, zíral na pruty a přemýšlel přitom, že třeba patří k výbavě zemědělců, že mohou být koncovými bodci nějakého polního sběrače. Ale pruty nebyly vyrobeny z kovu. Byly z corpuscitu. Každý byl dlouhý asi jako ruka od zápěstí ke špičce prostředníčku. Každý měl průměr vrbového lístku.

A na konci každého prutu byla runa vyrytá v prvotních tvarech, které tvořily slovo.

Vulgnash jeden zvedl a prohlížel si runu. Pro toho, kdo uměl runy číst, bylo snadné zjistit, jaká jsou to slova: *rychlost*. K ní byla připojena další – *schopnost držet, jednat a spojit*.

Nic podobného nikdy v životě neviděl, ale instinktivně věděl, co znamenají. Prut byl vytvořen k tomu, aby přenesl odkazy z jedné osoby na druhou.

„Toto je zbraň,“ řekl Thulovi s radostí v hlase, „úžasná zbraň.“

S rostoucím vzrušením vytahoval další pruty a četl jejich runy: pružnost, paměť, síla, krása, vidění, sluch, čich, zpěv. Byl tam tučt typů run a Vulgnash okamžitě rozpoznal, že by mohl vytvořit další – takové, které by jejich tvůrci neočekávali: chtivost, krutost, vzpurnost... jejich seznam by byl nekonečný.

„Ale umíme je přimět, aby fungovaly?“ naléhal Thul.

Vulgnash se nemohl dočkat, aby to vyzkoušel. Ale nejdřív musel zajatce dopravit do Rugassy. Jeho křídla by takovou váhu neunesla. Musel vězně dovést po zemi.

„Vezmi pruty k Zul-toracovi,“ nařídil Thulovi. „Bude vědět, co se s nimi dá udělat. Dopravím zajatce do Rugassy během tří dnů.“

„Rozkaz, pane,“ řekl Thul. Sebral malé pruty, došel na konec plošiny a jeho krvavě rudá křídla nabrala vzduch. Ve chvíli již stoupal k hvězdné obloze.

* * *

Fallion ležel bez pohnutí, tělem mu procházel ochromující chlad, byl pevně svázaný a nemohl pohnout rukama ani nohama. Byl tak prochladlý, že ani nemohl přemýšlet. Nemohl vymyslet žádný plán. Řídil se jenom instinktem.

Vyslal ven smysly, aby našly nějaký zdroj tepla. Slunce už dávno zašlo. V kamenech kolem něj žádné teplo nezůstalo, žádné nebylo ani v Nesmrtelném rytíři.

Dokonce i jeho přátelé byli na kost zmrzlí. Z nich si teplo vytáhnout nemohl, mohlo by je to zabít.

Wyrmlingové se sem dostali z pevnosti. Svým způsobem vypadali jako lidé, byli to obrovští muži, bílí jako kosti, se znetvořenými lebkami, a byli velmi mocní.

Jeden z nich si hodil Falliona na záda jako mršinu, snesl ho po žebříku dolů a pak kamenitou ulicí k vozu. Na voze ležela velká kamenná truhla. Nebyli tam žádní koně nebo osli, kteří by mohli vůz táhnout. Místo nich byla vepředu držadla. Byl to vlastně ruční vozík, poháněný zvířecím potem wyrmlingů.

Wyrmling odhodil jednou rukou víko truhly – což byl výkon, ke kterému by bylo zapotřebí několika silných mužů – a pak surově hodil Falliona dovnitř. O chvíli později k němu přibyli Jaz, Rhianna a Talon a víko se zavřelo.

Fallion cítil, že chlad odchází. Z jeho rukou mizelo znečitlivění. Svíral ruce, aby se mu v nich rozproudila krev.

Sáhl kolem sebe svými smysly. Ucítil teplo wyrmlingů. Kolem vozu jich stál asi tucet. Pokusil se použít své nadání ohňotvůrce, aby si odčerpал z jejich těl teplo.

Nepotřeboval ho moc, stačilo by mu trochu, aby si mohl přepálit pouta na rukou.

Najednou měl pocit, že mezi něj a wyrmlingy spadla stěna. Ta trocha tepla, kterou měl v těle, se ztratila a Fallion opět trpěl chladem. Jenom na okamžik zažil omračující bolest a pak ztratil vědomí.

Vypadalo to, že trvalo dlouhé hodiny, než zase přišel k sobě. Musel se probojovat domnělým tunelem bolesti. Zuby mu cvakaly a třásl se po celém těle.

Neměl dost síly, aby mohl se svým únoscem bojovat. Ani se o to nepokusil.

Příště, napadlo ho, ho Nesmrtelný zbaví tepla úplně.

Vůz se zatřásl, když jeden z wyrmlingů zvedl jeho předeek, a kola začala na rozbité cestě skřípat.

Jedeme na sever, uvědomil si Fallion matně, když cítil, že se vůz otočil. Ale co leželo tím směrem, nevěděl.

Pomyslel si, že by mohl zkusit použít jazyk, i když ho měl nateklý a připadal mu v ústech jaksi cize, jako by to byl kus masa, který mu uvízl v krku. „Talon? Talon? Kam nás vezou?“

Dlouho bylo ticho.

Konečně se po chvíli ozval Jaz: „Myslím si... že je naše sestra mrtvá. Neslyším ji dýchat.“

V bedně byla černočerná tma. Fallion se podíval směrem, kde by měla být Talon.

V jeho vzpomínkách se všichni vrátili do jejich malého domečku na louce. Bylo to tu noc předtím, než se vydali na cestu, a všichni sousedé se s nimi přišli rozloučit. Na předním dvoře v koruně meruňky visely lucerny a osvětlovaly bohatou tabuli, která se před nimi rozprostírala – hromádky jahod a čerstvého hrachu ze zahrádky, šťavnaté bylinky a divoké houby, hromady kořeněných kuřat a sladkých vdolečků.

Oslavovalo se a byla tam hudba. Kapela přišla až z dalekého Rye.

A byla tam i ustaranost. Fallion ji viděl v Myrrimaniných a Borensonových očích, protože Fallion se rozhodl odplout na vzdálený konec světa, do podsvětí.

Fallion se cítil tak přehnaně sebejistý.

„Postarej se dobře o moje děťátko,“ prosila ho Myrrima. Milovala Falliona jako svého vlastního syna, to věděl. Vždy k němu byla laskavá a pečovala o něho, i když byl jen adoptovaným synem. Talon byla však její prvorozená, a navíc holčička, a Myrrima ji odmalička slepě milovala.

„Postarám se o ni,“ slíbil Fallion.

„Přiveď ji zpátky a ať je vcelku,“ prosila ho Myrrima se slzami v očích. Fallion na ní viděl, že by nejradši utekla domů, aby se mohla v skrytu vyplakat.

„Až se vrátíme,“ řekl tenkrát Fallion, „bude to do mnohem mírumilovnějšího světa a Talon bude celá a krásnější, než si dovedeš představit.“

Myrrima se tehdy slabě usmála, jako by tomu chtěla věřit.

Fallion vyslal své smysly, ale nemohl v Talon najít žádné teplo. Nesmrtelný rytíř z ní všechno vytáhl.

Co jsem to provedl? přemýšlel. Změnil svět a z Talon se stalo monstrum, obrovské a groteskní skoro stejně, jako byli wyrmlingové.

A teď leží na pokraji smrti.

Rhianna začala plakat. Fallion slyšel, jak popotahuje.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se ho.

„Je mi strašná zima,“ odpověděl skrz drkotající zuby. Ještě nikdy se takhle necítil, ani v nejstudenější arktické bouři.

Rhianna se k němu překulila a ukázala tím, že má víc síly než on. Lehla si vedle něj a omotala se mu kolem těla jako deka. „Tak,“ zašeptala. „Vezmi si teplo z mého těla.“

Pořád se třásl a doufal, že ho její teplo udrží při životě. Žádná slova vděčnosti se nezdála být dost dobrá. „Děkuji ti,“ podařilo se mu tiše říct. A pak si uvědomil, že je tak blízko smrti, že už by nikdy nemusel mít možnost s ní znovu mluvit. „Miluji tě.“

* * *

Wyrmlingové tlačili káru se skřípajícími koly celou dlouhou noc. Ta se otrásla, vždy když vjela do výmolu, jako by se měla každým okamžikem rozpadnout.

Pro Vulgnashe bylo únavné kráčet za károu, snadno by mohl letět. Ale ten kouzelník uvnitř kamenné bedny byl mazaný, a on ho nechtěl nechat bez dozoru.

Několikrát za noc z něj vytahoval teplo a udržoval ho ve stavu blízkém smrti; pak ho nechal chvíli na pokoji, aby nabral nějakou sílu, a pak ho znovu zmrazil.

Vulgnashe ta činnost vyčerpala.

Za úsvitu jsem už mohl být v Rugasse, pomyslel si, a přitom vzpomínal na pruty, které odhalovaly svá tajemství a otvíraly svou moc.

Ale ne. Jsem odsouzený jít pěšky a hlídat malého kouzelníka.

Vulgnash plnil každé přání své paní. Ve vykonávání svých povinností byl dokonalý. Takový byl vždycky.

Ale jak to nenáviděl.

A tak pochodovali nocí – pěknou krajinou, kde v měsíčním světle zářily divoké rostliny, nebo ohavnými lesy, které vrhaly dlouhé stíny, když procházeli mezi kopci.

Nemuseli se obávat žádného útoku. Tyto země wyrmlingové obsadili už dávno a klan válečníků se už ani nesnažil si je vybojovat zpátky.

Během noci Vulgnash viděl jen pár divokých volů a jeleny pijící vodu z jezírka; a na louce mladého poskakujícího vlka, který chytal myši.

Vulgnash udělal přestávku, až když v dálce uviděli vesnici. Ta vesnice byla plná nových lidí, těch zakrslíků. Jejich domky ležící v údolí vypadaly poklidně. Z komínů kroužil kouř z posledního večerního vaření, a viděl i malé chlívky, ve kterých byly ovce a dobytek.

Vulgnash o těch zakrslících moc nepřemýšlel. Ten kouzelník, kterého chytil, byl jedním z nich. A teď ho napadlo, jestli ho nějaké příbuzenstvo nehledá.

Jako bezpečnostní opatření zastavil káru. „Jděte tam dolů do té vesnice,“ řekl svým společníkům, „a všechny tam zabijte.“

Stál na stráži a díval se, jak se wyrmlingové vznášejí nad poli, která v měsíčním svitu zlatě zářila. Pár psů se rozštěkalo, když se přiblížili, ale to štěkání se změnilo na zoufalé vytí, když psi zjistili, jaká se k nim žene nová hrůza.

Nějaký člověk vyšel před dveře, aby zjistil, co se děje, právě když wyrmlingové dorazili do vesnice. Jeden z nich ho propíchl kopím.

Wyrmlingové byli mezi domy. Neprocházeli dveřmi. Rovnou bořily zdi a odtrhávali střechy. Ječeli a vrčeli jako divoké šelmy a v srdcích těch lidiček rozsévali hrůzu.

A pak zabili každého, kdo se snažil utéct.

Ze zabíjení měli potěšení, trhali živým mužům nohy od těla, pěstmi zatloukali matky do země, prohledávali trosky rozbitých domů a hledali nemluvňata, a když je našli, zmáčkli je jako ptáčata. Celá ta akce netrvala víc než čtvrt hodiny, ale ten čas se vyplatil.

Vulgnash měl pocit, že něčeho dosáhl.

Asi hodinu běželi dál, vojákům přitom divoce bušila srdce vzrušením z vůně krve, až se dostali ke staré opuštěné pevnosti na kopci. Měla jednu hlídkovou věž, ze které bylo vidět široko daleko na zvlněné pahorky, dále velikou místnost, kde dřív bydlela posádka, a kuchyni. U pevnosti bylo jen několik rozpadajících se chatrčí, jejichž dřevěné střechy se zborily pod nánosem mechu a šlahounů ostružin.

Ptáci začali zpívat a hvězdy na nebi bledly. Pevnost se zdála být dobrým útočištěm pro nadcházející den. V noci vlastně žádné podobné místo neminuli a pravděpodobně žádné ani nebylo v dosahu. Pro Vulgnashe byla pevnost jedinou možností.

23

POD OBLUDNÝMI KAMENY

Jeden učenec mi kdysi řekl, že může dokázat, že člověk s dobrou pověstí žije déle než ostatní. Třeba moudrá vesnická žena, hrdina z bitev, všeobecně uznávaný řemeslník – je jedno, jestli je to pekař nebo kovář, nebo pouhý hokynář. Každý z nich žije o sedm let déle než jejich vrstevníci.

„Tajemstvím je pochvala,“ řekl. „My všichni ji potřebujeme. Je to povzbuzení, které obnovuje jak tělo, tak duši.

Děti ji potřebují, aby z nich vyrostli zdraví lidé.

Bohužel, hlupáci a špatní lidé ji potřebují také, i když si ji často nezaslouží. Podívej se na motivy těch, kteří spáchali zločin: velmi často to dělají s nadějí, že získají obdiv ostatních.

A právě kvůli chvále okolí se dobrým lidem daří. Takže naše potřeba pochvaly nás může popostrčit buď na cestu dobra nebo na dráhu zla.“

– kouzelník Sisel

„Král Urstone se chytá stébla,“ řekl tu noc Madoc svým synům. „Plán, že zachrání toho kouzelníka z jiného světa, je jen marnou nadějí. Chce zabránit nevyhnutelnému.“

„Smrti svého syna?“ zeptal se Drewish.

„Ano, smrti svého syna,“ řekl Madoc. Armáda se utábořila dole v jeskyních, ale Madoc a jeho synové byli v malém údolí ve stínu tří obrovských pískovcových balvanů, které vypadaly jako monstrózní obličej, pokřivené a groteskní.

„Člověk by si myslel, že touhle dobou už na něj zapomněl,“ řekl Connor. „Že už ho pokládá za mrtvého.“

„Hm,“ zabručel souhlasně Madoc. „U něj je to otázka cti. Chce být vnímán jako soucitný muž. Nemůže si dovolit, aby se ve spojitosti s ním říkalo, že wyrmlingové svoje děti milují víc než on svého syna. Vypadal by tak nějak... necitelný, poskvrněný.“

„Myslíš si, že wyrmlingové milují své děti víc než my?“ zeptal se Connor.

Madoc se zamyšleně poškrábal na pomalované tváři. „Medvědice udělá cokoli, aby ochránila svá mláďata. S wyrmlingy je to stejné. Mají svůj instinkt a ten je velmi silný. Zul-torac je krvežíznivý wyrmling, který vždy vedl války, přesto svou dceru miluje. A skutečnost, že ji nemůže mít u sebe, ji dělá ještě drahocennější.“

„Může wyrmling skutečně milovat?“ zeptal se Connor.

„Ne takovým způsobem jako lidé,“ řekl Madoc. „Ale oni mají city – jako nenasytost a strach. To, čemu říkají láska je s nimi spjata. Nenasytost proto, že chtějí dítě ovládat – vlastnit něco, co je prodloužením jejich chlípností. Strach proto, že věří, že děti jsou zárukou jejich věčného omilostnění. Dávají své děti jako služebníky Paní Zoufalství postupně, tak jak se jim rodí, a věří, že dokud jejich linie pokračuje, nebude je v příštím životě Paní trestat.“

Madoc vlastně o těch věcech moc nevěděl. Nikdy psychologii wyrmlingů nestudoval. Opakoval jen to, co slyšel u táborových ohňů. Nedokázal pochopit, proč ještě wyrmlingové nesrovnali Caer Luciare se zemí. Podle něj byla Kan-hazur jen bezvýznamným wyrmlingským dítětem. Smysl by dávalo, kdyby Zul-torac vybil všechny lidi do posledního, a to i za cenu života vlastní dcery.

Nicméně už mnoho let nechávali wyrmlingové město na pokoji. Nikdy ho nenapadli. Jediné vpády měli na svědomí

sběrači, kteří lovili v lesích a polích kolem hradu a chytali jen neopatrné jedince.

Přesto si Madoc vytvořil teorii, proč wyrmlingové neútočili, teorii tak monstrózní, že se o ní nikdy neodvážil mluvit otevřeně. Teprve teď ji vyslovil.

„Moji synové,“ pravil. „Pro to, aby nás wyrmlingové ušetřili, je zde dobrý důvod. Potřebují lidský druh. Jejich sběrači potřebují jen naše žlázy, aby mohli vyrobit ten jejich smrdutý elixír. Král Urstone o tom nikdy takhle nepřemýšlel, ale wyrmlingové by se nás všechny vybit neodvážili. Místo toho nás nechají žít jako prasata v chlívků, čekající na porážku. To není naše rukojmí, kdo nás tak dlouho chránil. Je to... nezbytnost.“

Drewish se zasmál a vzhlédl k nebi. Zřejmě ho ta myšlenka rozveselila. „Kdybychom byli jenom zvířaty čekajícími na porážku, proč nás nezavrou do klece?“

Connor se rozesmál. „Protože to dá práci krmit prase a čistit mu chlívek. Proč by se ta prasata neměla žít sama?“

„Zvířata v chlívků je snadnější zabít.“

„Honit prase v chlívků není žádná velká zábava,“ prohlásil s úsměvem Madoc. „A wyrmlingové jsou milovníky krvavé zábavy.“

To byla pravda. Wyrmlingové byli vychováni k touze po krvi. Kdyby neměli lidi, které by lovili, začali by se zakrátko lovit sami mezi sebou. Madoc věděl, že jsou schopni sbírat žlázy z jedinců svého druhu, ale mohlo by to vést ke krvavým bitkám.

Connor vypadal, že ho to nepřesvědčilo. „Jsi si jistý, že to je pravda?“

„Tím jsem si jistý,“ řekl Madoc. „Minulou zimu chytili moji muži jednoho sběrače. Až po použití ohně a kleští z něj vypadla pravda. A před pěti týdny jsme dostali dalšího a ten řekl přesně to samé.“

Madoc se zhluboka nadechl a dal synům chvíli na přemýšlení o tom, co právě řekl. „Teď se sem dostali ti malí lidé. Jedna vesnice tady, další jinde. Kolik by jich tu tak mohlo být?“

„Tisíce,“ odhadoval Drewish.

Ale Madoc se na něj vševědoucně podíval a zavrtěl hlavou. „Miliony, desítky milionů. Na tom druhém světě bylo na severu velké království, země Internooku, která byla přelidněna. Na východ byly spousty lidí v Indhopalu. Na tom světě bylo málo kovů, a proto používali k výrobě magických tyčí krvavý kov. S těmito tyčemi získávali šlechtici odkazy svých vazalů, jako je síla, rychlost, moudrost a krása. Tak se stávali nepředstavitelně mocnými.“

Madoc držel v ruce kousek červeného kamene a ukázal ho synům v měsíčním světle.

„Co to je?“ zeptal se Drewish.

„Corpuscit,“ řekl Madoc, „ti malí lidé mu ve svém rodném jazyce říkali krvavý kov. S ním se dělají kouzla. Na jejich světě byl vzácný. Ale na tom našem až tak vzácný není. Blízko Caer Luciare je ho celý kopec. Už jsem tam poslal kopat dělníky.“

Nechal je, aby si důsledky domysleli sami. Podle Drewishova pohledu poznal, že si hoch plně neuvědomuje dosah takového objevu. Ale brzy ho pochopí.

Madoc si rychle uvědomil, že takových, kteří žili oddělené životy na obou světech, jsou stovky. Brzy si najde někoho z klanu, kdo byl mágem a kouzelníkem na druhém světě a kdo dokáže převádět vlastnosti, a pak se Madoc stane mocným.

„Je to jen otázkou času, kdy na to wyrmlingové přijdou taky,“ řekl Madoc. „Nebude to trvat dlouho, než si uvědomí, jací by naši válečníci mohli být, kdybychom spojili ty lidičky pod jednu vládu a pak bychom je vedli do války. Je jen otázkou času, kdy si uvědomí, jakou hrozbu pro ně představujeme, a pokusí se Caer Luciare zničit.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se Connor.

Ted' přišla ta chvíle, kdy Madoc řekl to, co si doopravdy myslí. „Král Urstone je hlupák, je příliš slabý, aby vedl tento lid. Pokud bude jeho syn v zajetí, neodváží se Rugassu napadnout. Musíme... se krále zbavit.“

„Jak?“ zeptal se Drewish s radostí v hlase.

„Ve válečné vřavě, zítra, až se nebude nikdo dívat,“ řekl Madoc. „To bude nejlepší doba k hození oštěpu.“

Zdalo se, že Connor je tou myšlenkou šokován. Podle Madocova mínění to byl vždy slušný chlapec. Někdy může být taková slušnost na škodu.

„Držte se při mně a už brzy budete vládnout národu,“ řekl Madoc.

„Který z nás?“ zeptal se Drewish.

Connor se na něj překvapeně obořil. „Já, samozřejmě. Jsem starší.“

„A já jsem schopnější vést,“ odporoval mu Drewish, odskočil od nich a vytáhl z pouzdra dýku.

Connor vyštěkl, o krok ustoupil a také vytáhl dýku. Sevřel čelisti a svaly se mu napnuly, jako by se připravoval k boji.

Madoc se napřímil, vstoupil mezi ně a upřeně zíral na Drewishe, jako by očekával útok.

„Budou dvě království,“ slíbil Madoc. „Pro každého jedno.“

24 ÚTĚK

Často si říkám, že bych neměl podceňovat laskavost lidské duše. Čas od času zjišťuji, že se mohu spolehnout na milosrdenství a citlivost ostatních. Možná je to proto, že v nich neustále hledám a živím dobro, takže jsem často vyděšený, když v nich najdu také zlo.

– Daylan Kladivo

Daylan se po provaze vyšplhal až k okraji díry a chvíli poslouchal, jestli neuslyší strážce. Ale slyšel jen kroky wyrmlingské princezny, která přecházela po cele.

V kopkách žádní jiní vězni nebyli. Daylan se díval do všech cel, když procházel chodbou. Byla velmi malá pravděpodobnost, že by se tu někdo objevil.

Ten dobrý král mu nechal klíč k vězení. Daylan jím lehce otočil v zámku a měl cestu z hladomorny volnou.

Když odcházel, šlápl na nějaký balík. Našel v něm své kladivo, dýku, polní láhev a nějaké jídlo. Krále bohužel nenapadlo nechat mu nějaké ošacení. Byl stále ještě nahý, pokrytý nečistotami. Nahlížel do cel jestli by tam něco na sebe nenašel. Vězni neměli žádné matrace, byla tam jen sláma, kterou se snažil trochu očistit. Ale moc to nepomohlo.

Neutekl jsem z hladomorny, usoudil. Nesu si její polovinu s sebou.

Představil si, jak se pokouší dostat z města – nahý a pokrytý fekáliemi.

To vyvolá rozruch, pomyslel si a neradostně se usmál.

Když se jakžtakž očistil, přistoupil k princeznině cele. Svítla v ní slabá louč. Kan-hazur se krčila v koutě s lokty opřenými o kolena a rukama si svírala hlavu. Znechuceně po něm šlehla koutkem oka. „Jsi tady, abys mě znásilnil?“

„Ne,“ řekl Daylan a pokusil se svým klíčem odemknout zámek její cely. Pocítil ulehčení, když se dveře otevřely. Jak doufal, nechal král k hladomorně vyrobit universální klíč.

„To je škoda,“ řekla Kan-hazur, „hodila by se mi menší sportovní aktivita. A když tak na tebe koukám, víc mi nabídnout nemůžeš.“

Daylan se jejímu drsnému humoru nezasmál. Byl tak pokrytý fekáliemi, že by se ho ani nedotkla. Jenom si z něj dělala legraci.

„Kde ses naučila mluvit tak sprostě?“ zeptal se jí Daylan.

„Na prsou své matky,“ řekla princezna, „ale devět let tady v té smrduté díře mě zdokonalilo.“

Daylan se rozhlédl po cele. Na podlaze ležel džbán s vodou.

„Přišel jsem tě vysvobodit,“ řekl. Zvedl džbán, pomalu si z něj nechal stékat vodu po těle a snažil se očistit, jak nejlépe to šlo.

Kan-hazur ho dlouho jen sledovala. „Nejsem blázen. Nevěřím ti.“

„Je to pravda,“ řekl Daylan. „Já jsem zařídil výměnu rukojmí, tebe za prince Urstona.“

Očekával, že se tomu alespoň zasměje, nebo začne plakat, nebo mu dá najevo vděčnost. Ale ona se na něj jen dívala a ani se nepohnula.

„Paní Zoufalství učí, že jediným smyslem života je naučit se pokoře,“ řekla Kan-hazur po chvíli.

„A pravá pokora přichází tehdy, když dosáhneš poznání, že vlastní matce, otci, milenci, spojenci, Mocnostem nebo jakékoliv síle přírody hovno záleží na tom, jestli žiješ, nebo jsi mrtvý.“

„Naučila jsem se pokoře.“

Daylan si uvědomil význam jejích slov. Princezna nevěřila, že by jejímu otci na jejím životě záleželo natolik, že by se jen tak vzdal svého rukojmí. Mohla mít pravdu? Tón jejího hlasu by to potvrzoval. Byla o tom přesvědčena.

„Věť tomu nebo ne,“ řekl Daylan, „mně záleží na tom, jestli budeš žít nebo zemřeš. Přeji ti všechno dobré.“

„Vždyť mě ani neznáš,“ odporovala mu. „Já jsem wyrmling, a tím pádem tvůj nepřítel.“

„Na některých světech se učí, že smyslem života je milovat, a prototypem lásky je milovat svého nepřítele, přát jen dobré těm, kteří tě nenávidí, sloužit těm, kteří by ti mohli ublížit. Jen skrze takovou lásku se mohou nepřátelé stát spojenci a nakonec i přáteli. Já jsem se v lásce zdokonaloval tisíciletí.“

Kan-hazur se pohrdavě zasmála.

„Pojď,“ řekl Daylan a natáhl k ní ruku.

Odmítla ji přijmout.

„Prosím?“

„Ty mě vedeš na smrt,“ řekla, „a nezáleží na tom, jestli to víš nebo ne. Můj otec mi před tebou setne hlavu, jen aby ukázal, jak málo mu na mně záleží.“

„To je lež, ať už to víš nebo ne. Dokonce i wyrmlingům záleží na jejich dětech. Jsou jejich krve. Tvoje přítomnost zde uchránila pevnost devět roků. Kdyby tvému otci na tobě nezáleželo, mohl to dokázat útokem snad tisíckrát.“

Kan-hazur zavrtěla hlavou.

„Dokonce i kdyby tě nemiloval, tím, že se stal Nesmrtelným rytířem, opustil své lidské tělo. A nemůže zplodit dalšího dědice,“ řekl Daylan. Princezna vypadala překvapeně a v očích se jí mihla naděje. „Podívej, co můžeš ztratit?“ zeptal se Daylan. „Dřív než vyrazíme, můžeme se zastavit na trhu, koupit ti nějaké dobré maso a nechat si ovívat tvář vánkem; a dnes v noci se dívat na hvězdy. I kdyby tě přišel tvůj otec zabít, jak si stále podle všeho myslíš, nestál by ten výlet za ten poslední potěšení?“

„Nevyměňuj mne,“ řekla najednou ustrašeně. „Vezmi mě ven z města a nech mě jít do divočiny. Já si cestu zpátky do civilizace najdu.“

Daylan ji chápal. Tím, že uprchne a vrátí se ke svému druhu, může začít nový život. Za to, že utekla, může být dokonce oslavována jako hrdinka. Ale když zůstane a on se ji pokusí vyměnit, má skutečný důvod se obávat, že z ní její otec udělá odstrašující příklad.

„Nebudu ti lhát,“ řekl Daylan. „Když tě nechám jít, ztratím poslední naději, že se mi podaří prince Urstona zachránit.“

„Proč?“

„Protože, jak jsem ti říkal, jsem uzavřel dohodu o výměně rukojmí.“

„Ne,“ řekla. „Proč bys mi neměl lhát? Všichni vždycky lžou. Dokonce i lidé. Lži jsou... nezbytné.“

Chápal, co tím myslí. Většina lidí lhala – snažili se zakrýt, co k ostatním cítí nebo čemu věří. Na takové nečestnosti byla založena civilizace a Daylan souhlasil, že některé lži jsou nezbytné.

Ale někteří lidé lhali jen proto, aby někoho zmanipulovali. Obchodník, který zákazníka nenáviděl, se s ním mohl zdravit jako se starým přítelem, předstírat kamarádství, a přitom skrývat svůj odpor k němu.

A aby víc vydělal, může dokonce zákazníka podvést, když lže o ceně zboží, nebo dokonce změnit dobu trvanlivosti.

Mezi wyrmlingy byly takové lži běžné.

A kdyby ji chtěl Daylan podvést, mohl jí snadno slíbit, že ji vezme ven z města a nechá ji jít, a potom slib nedodržet.

„Nebudu ti lhát, protože si tě částečně vážím,“ řekl Daylan. „Lidé nejsou nástroje, se kterými se může manipulovat. Tím, že bych z tebe chtěl udělat svůj nástroj, bych tě ponížil. A nebudu ti lhát také proto, že by to ze mne udělalo podřadnějšího člověka, než jakým bych chtěl být. Na moje slovo musí být vždy spolehnutí. Kdyby nebylo, už by mi nikdy nikdo nevěřil.“

Jak říká, princezno, žádám tě, abys šla se mnou podle mých podmínek. Nebo, když budeš chtít, můžeš zůstat, kde jsi, a dohoda, kterou jsem uzavřel s tvým otcem, bude zrušena.“

Kan-hazur se krčila v koutě a přemýšlela o jeho slovech. Daylana by nikdy nenapadlo, že ji bude muset přesvědčovat,

aby odešla. Ale ten červ, kterého měla na duši, měl opačný názor než ona. Vyhybal se rozumu, důvěře a soucitu.

Najednou si uvědomil, že by ji měl zpracovávat podle toho, na co je zvyklá – strach, lačnost, pocit potupy. Ale kdyby to udělal, jednal by proti všem principům, podle kterých žil. Mírumilovnost, milující laskavost, mírné přesvědčování – to byly prostředky, které mohl za těchto podmínek použít.

Rozhodl se pro mírné přesvědčování. „Mám otázku, princezno. Ty říkáš, že smyslem života je dosáhnout pokory. Ale jestliže jí dosáhneš, co tím získáš?“

Zírala na něj. „Jakmile si jednou uvědomíš, že vesmír je studená bezcitná svině, znamená to, že máš v životě jen jednu možnost, jak přežít – rvát se za to, co chceš. Nutí tě to k sebezdokonalování, a to je základ všech ctností.“

Daylan souhlasně pokýval hlavou. „I já si cením sebezdokonalování a pokládám je za živnou půdu, ze které mohou vyrůst ctnosti. Takže se musím zeptat: jestli jsi rozhodnuta jít v životě cestou sebezdokonalování, jak to chceš realizovat v této cele? Budeš tady sedět a zemřeš na místě, kam tě umístili Urstonovi muži? To mi jako sebezdokonalování nepřipadá. Spíš mi to připomíná jejich figurku. Nebylo by lepší si vybrat možnost vrátit se domů a domáhat se práva na své království i za tu cenu, že by s o ně musela bojovat se svým otcem?“

Zabodávala se do něj pohledem. Ale aspoň vstala. Daylan ji nabídl ruku, že jí pomůže, ale ona ji odmítla.

„Já si nevezmu svoje království proto, že mi ho nabízíš,“ zavrčela. „Já si ho vezmu, protože *můžu*. Ty jsi dojednal moje osvobození ze svých vlastních důvodů, proto ti nebudu nic dlužná.“

Daylan pokrčil rameny. „Mně je jedno, který d'ábelský wyrmling bude vládnout zemi. Vy jste všichni stejní.“

Nicméně s ním vyšla z cely.

V mučírně našel Daylan vedle mučicí lavice roztrhanou tuniku. Někdo ji musel strhnout z vězně předtím, než ho zbičoval. Tunika byla příliš velká, ale svému účelu posloužila.

Potichu vyšli po schodech nahoru a tam našli jen jednoho strážného. Seděl u stolu a hlasitě chrápal. V jedné ruce svíral láhev vína. Bylo zřejmé, že ta láhev byla dárkem od krále.

Daylan Kladivo a princezna Kan-hazur otevřeli dveře vězení a byli na svobodě.

25 SKLIZEŇ

Hrdina není vždy statečný a silný. Mnohem častěji je to obyčejný člověk, který v sobě našel odvahu a sílu udělat něco, co musel, zatímco ostatní přihlíželi.

– Fallion Odvážný

Oni se mě chystají zabít, myslel si Alun, když běžel v jitřním světle. V téhle bitvě si musím velice pozorně hlídat záda.

Alun běžel po hrbolaté cestě do Cantular a mohutné válečníky měl za sebou i před sebou. Cesta byla po změně v troskách. Kdysi rovná silnice, dlážděná čtyři stopy tlustými kameny, byla teď rozbitá. Mezi kameny vyrážely mohutné kořeny dubů a objevilo se v ní i koryto nového potoka.

Proto si Alun dával při běhu pozor, kam šlape. Stejně tu nebylo nic k vidění. Celé údolí bylo pokryto mlhou. Jen občas zahlédl strom, až když ho míjel.

Slyšet bylo jen dupot válečnických nohou, řinčení zbroje a sípavý dech.

Aluna stále ještě bolely nohy po včerejším běhu. Ale zatím se mu po nerovné cestě dařilo běžet. Jen občas do něj někdo zezadu strčil a křičel: „Pohyb, červe!“ nebo nějakou jinou nadávku.

S helmou na hlavě moc dobře neslyšel. Byla vyrobena pro většího muže a špatně mu seděla. Jako dítě si Alun hrával na

vojáky a míval na hlavě dřevěnou misku, která byla o hodně pohodlnější. Prsní pancíře a zbraně jim rozdali za úsvitu. Přivezli je dřív, než sem armáda dorazila, a ukryli je do jeskyně. Na pancíři, který měl Alun na sobě, byl vyryt světový červ. Čím byl pancíř starší, tím byl odřenější, ale stále ještě byl pevnější než medvědí kůže.

Alun měl do boje sekeru. A zase ten problém: do jeho ruky byla příliš velká. Ale měla na každém konci velký bodec a on si představoval, že s ní může případně bodnout wyrmlinga do kolene.

Alun se díval dopředu i dozadu a hledal Connora nebo Drewishe. U těch dvou bylo nejpravděpodobnější, že mu vrazí oštěp do zad. Ale nikde je neviděl.

A tak utíkal, vděčný za to, že nemusí dělat nic jiného. Jednotky byly rozděleny do dvou divizí. Tři sta mužů se za úsvitu vydalo k řece. Měli ji přeplavat, i když byla rozvodněná, a zaútočit na pevnost ze vzdálenější strany.

S ním teď běželo šest set mužů. Těžce oddychovali a každý vypadal, že je ponořen do vlastních myšlenek.

„Netvař se tak nešťastně,“ řekl mu voják nalevo.

Podíval se tím směrem a viděl podsaditého vojáka, už staršího, možná čtyřicetiletého. Alun ho poznal. Občas přicházel po honu se psy do psince. Alun si nemohl vzpomenout na jeho jméno.

„To je tvoje první bitva?“ zeptal se voják.

„Jo,“ řekl Alun. Chtěl přikývnout, ale nechtěl, aby bylo vidět, že lapá po dechu.

„Jen si pamatuj, že oni se tě bojí víc než ty jich.“

„Opravdu?“ řekl Alun. To si nedokázal představit.

„Hele,“ zasmál se další voják za nimi. „Dělá si z tebe legraci. Ztraceně, oni jsou wyrmlingy a ty jsi jen špína u jejich nohou.“

Greeves, tak se ten muž jmenoval. Greeves se také zasmál a Alun se přistihl, že se také trochu směje. Byl to dobrý pocit, že se můžete smát, když víte, že možná zemřete.

„Jen si pamatuj, že se musíš držet při zemi,“ řekl Greeves.

„Nepřibližuj se k nepříteli čelně. Měň směr zprava doleva. A

když ho budeš moci bodnout, nemiř vysoko. Vyber si nízký cíl, třeba ledviny nebo koleno. A pak uskočit zpátky. Chápeš?”

Najednou se před nimi ozval křik a jednotky do sebe začaly narážet. Alun byl až vzadu na konci divize. Vtom uviděl krále Urstona a tucet válečníků, jak stojí na kraji cesty a dívají se všichni dopředu. Connor a Drewish stáli králi za zády a Alun je sledoval se strachem, že ho najdou, půjdou během bitvy za ním a vrazí mu zezadu oštěp mezi žebra.

Zavrával, šlápl na patu jednomu vojákovvi před sebou a pak si uvědomil, že se nad nimi rýsuje šedý stín. Došli k pevnosti – znenadání byli u ní.

Najednou zesílilo i řinčení kovu a výkřiky umírajících mužů se odrážely od kamenných zdí.

Když Alun zjistil, že je válečná linie tak blízko, vyděsil se. Pochodoval dál po cestě a vojáci kolem něj začali zpívat:

*Co budeme říkat na konci dne,
až bitva bude vyhraná a sláva nás nemine?
Já jsem byl první v boji.
Já jsem vzbudil ve svém nepříteli strach.
Já první jsem zasadil smrtící ránu!*

Najednou se ocitli v domnělém kaňonu – ten dojem vzbuzovaly vysoko se tyčící zdi pevnosti. Z věže se střílnami nad nimi vyletěl těžký šíp, odrazil se od helmy jednoho z mužů a padl na zem. Alun se podíval nahoru a snažil se zahlédnout wyrmlinga, který vystřelil, ale lučištníci dole v ulici věž zasypali deštěm šípů a wyrmling se schoval.

A pak uviděl poprvé těla, lidská těla členů válečnického klanu, rozházená na okraji silnice a plná oštěpů a šípů. A pak utíkal pod klenbou nějaké budovy až k obrovským dveřím, které byly rozbité, a těmi se dostal na nádvoří.

Zdálo se, že všichni kromě něj vědí, kam jít. Ti nalevo se rozvinuli na levou stranu, ti napravo šli doprava. Alun žádné známky boje neviděl, ale v mlze kolem sebe slyšel výkřiky.

Alun zaváhal.

„Uhni!“ zařval nějaký voják a odstrčil ho stranou.

Z mlhy zahvízdal černý šíp a zapíchl se muži za ním do zad. Alun se rychle otočil a viděl, jak se muž v šoku potácí dozadu a vytahuje si šíp z rány. Vyřinula se krev, ale nebylo jí mnoho. Muž se podíval na Aluna a zasmál se. „Budu v pořádku.“ Další šíp se mu zabodl do prsou.

Alun usoudil, že každé jiné místo bude bezpečnější než tohle.

Kolem něj právě procházel obrovský válečník, v každé ruce měl válečnou sekeru a vykřikoval válečné pokřiky, a Alun se rozhodl: Chci být za tím monstrem!

Doběhl ho a viděl, že se vrhá do temné chodby a mává rukama jako šílenec. Cestu mu blokovali dva wyrmlingové. Byli mohutnější než lidský válečník, ale po prudkém útoku padli a Alun vběhl do budovy.

Jeho válečník byl před ním a dobýval se do další chodby.

Na zemi všude kolem se válela mrtvá těla, jak lidská, tak wyrmlingů. Bylo zřejmé, že wyrmlingové se snažili bránit prostor přede dveřmi a v boji střídavě vítězily obě strany. Alun se podíval za sebe – měl strach, že ho Connor nebo Drewish sledují.

Někdo vykřikl „Pomoc!“ a Alun se podíval do stínů. Na zemi tam ležel muž a z rány na hrudi mu stříkala krev. Spěchal k němu, aby mu pomohl.

Zaslechl chroptění a viděl wyrmlingského velitele, jak se mátožně snaží na rukou a na nohou zvednout ze země. Černé brnění měl slizké od krve. Měl rozbitou helmici a na hlavě ošklivou hlubokou ránu. Snažil se dosáhnout na malý váček, který měl připevněný k opasku.

To zranění není dost hluboké, rozhodl se Alun, a vrazil bodec své sekery do rány.

Wyrmling se svalil, ale nepřestával k sobě tisknout ten váček.

Alun se ze zvědavosti sehnul a vytrhl mu váček z mrtvé ruky.

Možná je v něm nějaký poklad, pomyslel si a představoval si zlaté prsteny nebo amulety.

Ale když ho otevřel, uviděl jen tři primitivní kovové hroty, zohýbané a zrezivělé, asi čtyři palce dlouhé.

Alun na ně překvapeně zíral, protože byly větším bohatstvím než zlato. Byly to hroty sběrače – železné hřeby pokryté extrakty vytaženými z těch, které wyrmling zabil. Extrakty dávaly člověku obrovskou sílu a přinejmenším na chvíli v něm vzbuzovaly touhu po krvi.

Zezadu k němu přispěchal válečník. Musel vidět, jak Alun wyrmlinga vyřídil, protože na něj volal: „Tak se to dělá, chlapče!“ Pak se zastavil a zíral na bodce. „Sběrači! Ty jsi sám zabil sběrače! Ty se budou hodit, chlapče. Kvůli nim umřeli dobří lidé.“

Válečník mu vytrhl jeden z ruky a Alun si myslel, že mu ho chce ukrást. Zaprotěstoval „Hej!“ a otáčel se, aby byl k němu čelem, a právě v tom okamžiku mu muž zabodl bodce do krku a probodl mu tepnu.

A uschlé zbytky ze sběračových žláz se rozproudily v Alunových žilách.

Jeho první reakcí byl pocit, že se mu divoce rozbušilo srdce, až měl strach, že mu vyskočí z hrudi. Pak mu oschla ústa a měl v nich nepříjemnou chuť krve poté, co se mu zvedl žaludek.

A pak přišel vztek, tak zuřivý, že mu vymazal všechny myšlenky z hlavy. V uších mu bušila krev jako vzdouvající se moře.

Z hrdla se mu vydralo zařvání, při kterém tuhla krev, popadl další sekeru s podlahy a najednou si uvědomil, že se prodírá rudou mlhou, přeskakuje těla padlých a předbíhá příslušníky válečnického klanu.

Ve dveřích před ním se nečekaně objevil wyrmling, bylo to obrovské stvoření se sekerou, s ohavně potetovaným obličejem a přerostlými řezáky, které mu vyčnívaly z huby jako tesáky. Na sobě měl těžké brnění a v ruce štít. Alun se ho vůbec nebál.

V jeho zamlžené mysli mu vyvstal obraz Drewishe a on měl pocit, že před ním stojí.

Alun se ještě víc rozzuřil.

Já jsem nesmrtelný a neporazitelný, napadlo ho v poblouznění a vyskočil vysoko do vzduchu. Wyrmling zvedl na obranu štít, ale Alunovi sběračův bodce v krku dodával

nadlidskou sílu. Máchl sekerou, rozťal štít vedví a zasekl sekeru do wyrmlingovy lebky.

Když Alun dopadl na mrtvou příšeru, uviděl ve stínech za sebou další tři wyrmlingy.

Bože, ono jejich víc! pomyslel si a radostně se zasmál.

A tak bojoval v rudém oparu. Souboj připomínal tanec, vyskakoval do vzduchu, přitom se otáčel a mával sekerou.

Část jeho rozumného vědomí ho varovala: Kryj si záda! Ještě stále chtějí tvoji smrt!

Ale to byl poslední zbytek rozumu, který měl.

Asi za hodinu, možná za dvě, se probral z poblouznění. Byl v místnosti, která evidentně sloužila jako vojenská ložnice a proudil do ní jediný paprsek světla skrz škvíru ve dveřích.

Stále ještě měl jednu sekeru, bodec druhé byl ulomený. Zasekával právě dobrou sekeru do těla wyrmlinga a přitom ječel: „Chcípni, ty potvoro! Chcípni, ty zatracený prase!“

Na zemi se válela těla asi tuctu wyrmlingů a všechna byla rozsekaná na kousky.

Ve dveřích stálo několik lidských vojáků, zírali na něj a smáli se.

Alunovi stále ještě bušilo srdce, jako by chtělo vybuchnout, ruce ho bolely a byl tak vyčerpaný, že měl pocit, že se z toho stavu nedostane ani za týden. Měl ošklivou řeznou ránu na čele a přes oči se mu hrnula krev. A ostatní vojáci se mu smáli.

„Hele,“ ozval se velitelský hlas, „už toho bylo dost, chlapče. Už jsi je všechny zabil.“ Vojáci se rozchechtali.

Alun, naprosto šokovaný, zvedl hlavu. Byl to kapitán.

„Já jsem je zabil?“ zeptal se a nevěřil svým uším. Ale do mysli se mu hrnuly vzpomínky: byly jak morbidní zjevení.

Kapitán k němu přistoupil, vytáhl mu z krku bodec a dal mu na ránu obvaz, aby zastavil krvácení.

„Ty máš štěstí – takový malý chlap, jako jsi ty, a bojuješ jako sběrač,“ řekl kapitán. Zvedl zakrvácený bodec. „To ti dalo sílu, rychlost a instinkty zabijáka, ale bylo to připraveno pro wyrmlinga, který je osm stop vysoký a váží přinejmenším pět set liber. Dostal jsi obrovskou dávku. Máš štěstí, že ti to neroztrhlo srdce.“

Alun se najednou cítil slabý. Extrakty ze žláz opouštěly jeho tělo a jedině, čeho byl schopen, bylo sedět. Těžce dýchal, lapal po dechu a po těle mu vyrazil studený pot.

Kapitán dával svým mužům rozkazy. „Uklid'te to tady! Prohledejte všechny místnosti! Nevynechejte ani kumbály! Ujistěte se, že se nikde nikdo neschovává! Král chce, aby měli všichni useknuté hlavy! Přineste je na denní světlo a hod'te je na nádvoří!“

Tak začala příšerná práce. Alunovi bylo dalších patnáct minut špatně, snažil se zastavit krvácení na čele, pevně si utahoval zakrvácený obvaz, a pak odsekl hlavu mrtvému wyrmlingovi a vyvlekl ji za dveře.

Snažil se vzpomenout si, jak přišel ke svému zranění, ale nedokázal to. Dál si chtěl vzpomenout, kde ztratil helmu, i ji hledal, ale nikde ji nenašel.

Zjistil, že vojáci obsadili kasárna a našli spící wyrmlingy. Mnoho z nich na sobě nemělo brnění.

Když skončil, byl celý od krve. Přišel kapitán a spočítal všechna těla; pak vyšel na nádvoří a spočítal hlavy.

Přišel král se svými válečníky a obdivovali hromadu hlav. Connor a Drewish byli stále za královými zády. Ani jeden z nich nenesl známky boje.

Drewish se na Aluna výsměšně šklebil, zřejmě měl radost, že je zraněný.

Představ si, jak by se smál, kdyby tě viděl mrtvého, šeptal slabý hlásek v Alunově mysli.

„Dvě stě padesát,“ hlásil kapitán válečníkům. „To bude celých pět eskader.“

„A kolik je mrtvých našich?“ zeptal se král Urstone.

„Padesát čtyři.“

„To není špatné,“ zašeptal voják vedle Aluna, ale pak se podíval na krále a viděl jeho zármutek. Válečníků až tak moc nebylo. Litoval ztráty každého.

„A co Nesmrtelní rytíři?“ zeptal se král.

„Nikdo je neviděl,“ prohlásil kapitán.

Král Urstone pokýval hlavou a vypadal ustaraně. Pak se jednotky vydaly přes most.

Tou dobou už se zvedla mlha a Alun zjistil, že je nepředstavitelně hladový. Ten včerejší dlouhý běh, bezesná noc a dnešní tělesné vypětí mu chuť k jídlu zvýšily.

Běželi přes most a Alun byl překvapen, jak je voda vysoko. Plavaly na ní vyvrácené stromy a všelijaké trosky a byla velmi kalná.

Doběhli na druhý břeh a zjistili, že mají cestu volnou. Postarali se o to jejich vlastní vojáci – jak si Alun uvědomil – a obsadili most. Dobyli Cantular!

Po mnoha letech to bylo první opravdové vítězství lidí. Provolávali slávu a všichni byli vzrušení.

Chováme se jako kluci, kteří rozbili nos násilníkovi, pomyslel si Alun, aniž si uvědomil, že boj teprve začíná.

„Prohledejte všechny budovy!“ volal král. „Podívejte se do každého domku, do každého hokynářského krámku! Chci vědět, kde jsou Nesmrtelní rytíři a jejich zajatci!“

Král a jeho družina se vydali ulicí směrem k východnímu konci města. Vojáci se rozptýlili do všech stran, aby mohli město pořádně prohledat. Alun šel za králem v jeho stopách. Báł se, že ho někdo zastaví a donutí ho dělat něco pořádného, ale nikdo ho nezastavil.

Došli na tržiště a našli krámek, ve kterém se odehrál boj. Nebylo těžké ho najít. Stěny domku byly vyvrácené a střecha odhrozena stranou. Na dřevěné plošině, kde se bojovalo, byly známky ožehnutí.

Král a jeho družina vylezli na plošinu a rozhlíželi se. Alun si myslel, že by nebylo dobré je následovat, a proto dům obcházel. Na keři našel nějaké hadry a chvíli nad nimi postál.

To jsou šaty, napadlo ho. Ale pro naše lidi příliš malé.

Podíval se do křoví a za oblečením na zemi uviděl kožený tlumok a meč.

„Vaše Výsosti,“ zavolal někdo. „Něco jsem našel!“

Alun sáhl po meči a opodál zahlédl nádhernou válečnou hůl. Zvedl obojí a začal cpát do tlumoku oblečení. Pak se vedle něj objevili další dva vojáci a pročesávali křoví s nadějí, že ještě něco najdou.

Alun vyběhl na plošinu a položil na popálené dřevo svou kořist. Ostatní udělali totéž. Našli další oblečení, luk a šípy.

Muži rozložili nalezené věci na zem a emír z Dalharristánu se sehnul, aby je prozkoumal. „Nehrajte si s tím mečem. Ničeho se nedotýkejte. Nevíme, jaké kletby na těch věcech leží.“

Nejdřív se podíval na luk a špičkou boty ho obrátil. „Nejsou na něm žádné symboly,“ řekl, „tedy žádné takové, které bych viděl.“

Kouzelník Sisel se luku dotkl svou holí a ohnul se, až měl málem hlavu na zemi. Přičichl k luku. „Ale jsou na něm požehnání,“ řekl. „Je čistý. Cítím v něm dobro.“

Král se na kouzelníka pochybovačně podíval. „Ale síla, která mu žehnala, se vytratila. To musí být staré kouzlo!“

„Ne na světě, ze kterého pocházejí oni.“ Sisel zíral na meč ležící u Alunových nohou. „Zvedni ten meč, mladý muži.“

Alun ho zvedl. Ocel byla světlejší, než by měla být, a zářila jako vyleštěné stříbro. „Krásné ostří,“ řekl Sisel. „Jejich ocel je lepší než naše.“

Kouzelník se rozhlédl po vojácích kolem sebe. „Nepoužívejte ten meč, tedy přinejmenším ne proti obyčejnému nepříteli. Je na něm požehnání. Schovejte ho na Nesmrtelného rytíře, nebo radši na jeho vládce.“

„Kdo ponese ten meč?“ zeptal se král Urstone.

Ani jeden z lordů se neodvážil vystoupit dopředu, a Alun se neodvážil požádat, aby ho mohl nést on. Ale král se na něj usmál. „Sir Alun, není-liž pravda?“ zeptal se, jako by s ním nikdy předtím nemluvil. „Vy jste náš nový... správce psince?“

„Ano, mylordé.“

Král si prohlédl zkrvavený obvaz na jeho hlavě. „Vypadáte, že jste se v této bitvě choval znamenitě. Prolil jste nějakou krev?“

Alun se snažil něco odpovědět, ale žádná slova mu z úst nevycházela. Voják vedle něj se zachechtal. „Ten udělal víc než jen prolil krev. Zabil skoro tucet nepřátel.“

Mezi shromážděnými lordy byly slyšet, jak se překvapeně nadechují, a Alun viděl Drewishe, za královými zády, jak si ho nenávistně prohlíží.

„To znovu dokazuje, že v bitvě na válečnickově velikosti nezáleží,“ pronesl Sisel a vyměnil si s králem pohled.

On mluví o těch malých lidech, uvědomil si Alun. Zajímalo by ho, jaké s nimi mají plány.

„Tak dobře,“ řekl král Urstone tiše, „vypadá to, že máme mezi sebou nového přeborníka. Prokážeš nám tu čest a poneseš ten meč, dokud ho nebudeme moci vrátit jeho majiteli?“

Alun ho vzal na zkoušku do ruky. Cítil, že je silný, mocný a lehký – ne tak těžký jako sekera, kterou musel nést. „Ano, mylorde. Bude mi ctí ho nést.“

Král se usmál. Studoval obdivuhodnou hůl, posetou nahoře drahokamy, a runy, které se táhly po celé její délce. Otočil se na kouzelníka Sisela. „Mohl by sis ji vzít?“

Sisel smutně potřásl hlavou. „Ta hůl se ke mně nehodí. Je spíš pro člověka s menší postavou.“ Podíval se na emíra. „K vám se bude hodit lépe.“

Emír ji vzal do ruky, máchl s ní a zůstala mu. Tedy do té doby, než ji bude muset předat majiteli.

Muži se vrátili k prohlížení nalezených věcí. V jednom batohu našli malý pytlík a v něm zlatý pečetní prsten. Na prstenu byl starobylý symbol – obličej muže s vousem, který měl kolem hlavy dubové listy.

„Tohle je nebezpečná věc,“ řekl emír a odstrčil nohou pytlík stranou. „Člověk by to neměl mít jen tak při sobě, hlavně ne v lesích.“

„To je symbol Lesního krále?“ zeptal se Urstone.

„Přitahuje duchy,“ řekl emír. „Nikdo by neměl takový symbol nosit.“

„Pokud ovšem –“ ozval se kouzelník Sisel se staženým obočím, „– k tomu nemá právo.“

Sám Sisel čerpal síly ze země a jeho moc byla nejsilnější právě v lese. Zdálo se, že se podivného prstenu nebojí.

„Máš právo ho nosit?“ zeptal se král Urstone.

„Ne,“ řekl kouzelník po dlouhém přemýšlení, „ale zariskuji a vezmu ho, dokud nenajdeme jeho právoplatného majitele.“ Rychle ho zvedl a strčil si ho do kapsy.

Aluna náhle přepadl podivný pocit, jako by jím procházel studený vítr a obstoupili ho neviditelní duchové. Přepadl ho strach a přál si být kdekoliv jinde – jen ne tady.

Členové královny družiny se prohrabávali batohy a našli kousky jídla. Mezi nimi byly laciné cetky – medailonek s obrázkem ženského obličeje, náramek vyrobený z mušlí. Tyhle věci zřejmě důležité nebyly.

Po chvíli se objevil voják a táhl za sebou červená křídla. „Tohle jsme našli v jejich zbrojnici – křídla Nesmrtelného rytíře.“

To byl opravdu velký úlovek, protože ta křídla si mohl připnout kdokoli – a král věděl, že jeho válečníci se o ně poperou. „Podle prastarého práva,“ řekl král Urstone, „nařizuji, aby tato křídla patřila tomu, kdo Nesmrtelného rytíře porazil.“ Kývl na vojáka. „Do doby, než se najde ten, komu se to podařilo, je hlídej.“

„Našel jsem další batoh!“ zavolal jeden voják zezdola.

Tento nebyl otevřený. V něm byl pod jídlem, oblečením a upomínkovými předměty kožený váček.

Když král vysypal na zem jeho obsah, hvízdal kouzelník Sisel překvapením. Objevilo se asi sto vyhlazených prutů, vyrobených z nějakého rezavějícího materiálu.

„To jsou dary Runovládů,“ řekl Sisel a ukázal jeden králi. „Toto musíme okamžitě odnést do hradu.“

Král se nijak nešířil o tom, k čemu ty dary jsou. Místo toho rezervovaně přikývl a vybral čtyři muže, aby se s pruty vrátili do hradu.

Jen o chvíli později přišel kapitán a hlásil, že prohledali město. „Nenašli jsme ani vězně, kteří tu byli minulou noc, ani Nesmrtelné rytíře. Ale na cestě na sever jsou čerstvé stopy vozu a nepřátelských nohou.“

„Takže se vydali na sever,“ řekl Madoc.

Bylo už dopoledne. Bylo pravděpodobné, že wyrmlingové jsou už daleko, velmi daleko před nimi.

„Pak tedy musíme jít za nimi,“ řekl král Urstone. „Musíme je dohonit, dřív než přijde noc.“

26

CHRÁM SMRTI

*Ty nejhroznější bitvy, které v životě vedeme,
málokdy zanechávají viditelné jizvy.*

– kouzelník Sisel

Fallion přišel k sobě a přestal snít o ledu a sněhu. Měl pocit, že místo krve mu proudí v žilách ledová voda. Nohy i ruce měl jakoby zmrazené. Snažil se vzpomenout si, jak se to stalo, že je taková zima.

„Někdo musel nechat otevřené okno,“ řekl. Tím to bylo. Jaz rád spal při otevřeném okně v ložnici a Fallionovi pak často byla zima. Ve svých zkomolených snech si představoval, že Jaz nechal okno otevřené celou zimu, a to byla příčina jeho problému.

Zasténal bolestí a zkusil se rozhlédnout kolem, ale nic neviděl, protože byla naprostá tma.

„Fallione,“ šeptala naléhavě Rhianna, „ohřej se ode mne.“

Zajímalo by ho, jak se sem dostala. Snažil se vzpomenout si, jaké bylo počasí, když šel minulou noc spát, ale v mysli měl prázdko. Jediné, na co si vzpomínal, byl ukrutný chlad a bolest.

„Vytáhni si teplo ze mne,“ šeptala Rhianna naléhavě. Cítila, jak se celý třese. Ještě nezažila, aby se někdo tak hrozně třásl. Dokonce i tenkrát, když ji jako dítě zatáhli strengi-saaty do lesa a ona byla mokrá a skoro nahá, se tolik netřásla.

Ted' se začala třást i ona – a měla pocit, že se nezadržitelně noří do ledově studené vody.

Netroufala si Fallionovi říct, že se bojí, že ji zabijí. Můj život patří jemu, pomyslela si. Tak tomu vždy bylo a tak to také zůstane.

Ale něco se v ní vzpříčilo. Nechtělo se jí zemřít, když si vlastně ještě život ani neužila. Své dětství strávila s matkou, neustále spolu někam utíkaly a schovávaly se před Asgarothem. Dlouhé roky její tělo i mysl využívala Shadoath. Pak byla dva roky konečně svobodná, ale byla tak hluboce zamilovaná do Falliona, že jí její život opět nepatřil.

Nechci zemřít, aniž bych se naučila doopravdy žít, říkala si, když tam tak ležela s drkotajícími zuby a snažila se Fallionovi předat své teplo.

Fallion si pomalu uvědomoval, v jaké je situaci. Jeho ruce i nohy byly tak pevně svázané, že mu v nich neproudila krev. Zdálo se, že to chlad ještě prohlubuje. Pamatoval si vrzání a pohyb vozíku. A dusný vzduch v kamenné bedně.

Ale teď už v bedně nebyli – cítil nad sebou otevřený prostor. A najednou zaslechl štěkávé zavrčení wyrmlinga, jakoby z jiné místnosti.

Jsme v nějaké budově, uvědomil si. Někde zdálky zaslechl brebentění veverky, a když se zaposlouchal ještě víc, slyšel pípání ptácat v hníždě, čekajících na svou matku.

Jsme v lese, došlo mu. Venku musí být denní světlo.

Začaly se mu vracet vzpomínky na minulou noc, na boj v Cantular, na jejich nemilosrdné útočníky a na zlou novinu, že Talon je mrtvá. Naplnilo ho zoufalství.

Musím se osvobodit, pomyslel si. Nikdo jiný to nedokáže, jen já. Snažil se vyčistit si hlavu z otupělosti, únavy a bolesti.

Natáhl svou mysl, aby našel nějaké zdroje tepla. Lehce se dotkl Rhianny, Jaze a Talon. A ta byla ještě teplá, až moc!

Talon žije! Uvědomil si. Do očí mu vhrkly slzy. Ale kletba, kterou na ni poslal Nesmrtelný rytíř, ji vysávala: byla strnulá a blízko smrti.

„Talon žije,“ zašeptal Fallion, aby potěšil Jaze a Rhiannu, „jen tak tak.“ Rhianna začala ulehčením vzlykat.

Fallion natáhl svou mysl ještě dál a našel v místnosti napravo od nich wyrmlingy. Bylo jich tam několik. Jejich obrovská těla byla teplá.

Nepotřeboval z nich vytáhnout moc tepla. Jen se jich dotkl a nechal se jejich teplem zalít.

Z vedlejší místnosti se ozval výkřik. „Eckra! Eckra!“

Dvěma prošly těžké kroky a Fallion zaslechl šustění róby. Věděl, co přijde. Nesmrtelný rytíř z něj vytáhne všechno teplo.

Pokud si já z něj nějaké nevytáhnou první, pomyslel si.

Fallion se zoufale pokusil vytáhnout z Nesmrtelného rytíře životní teplo. K tomu, aby se mu to povedlo, potřeboval víc koncentrace než kdy předtím.

Ale když se soustředil, zjistil, že už je příliš pozdě, že ta nestvůrná obluda, která se tyčila nad ním, v sobě žádné živočišné teplo nemá. Byla studená jako kamenná podlaha.

„Eckra,“ zaklela, a v tom okamžiku Falliona opět zalila vlna chladu a zase se vrátily vidiny zimy, vanoucích ledových vichrů ženoucích sních nad zamrzlým jezerem a Falliona pod ledem, vzhlížejícího vzhůru, lapajícího po dechu, toužícího po světle a teple.

* * *

Král Urstone uháněl s tisícovkou válečníků v zádech časným ránem.

Po velké změně vyrazila za jedinou noc na silnici tráva. Cesta nebyla natolik porušena, aby se v ní nedaly rozeznat těžké stopy wyrmlingů, takže je bylo snadné sledovat.

V prachu byla jenom jedna stopa vozíku, kolem ní však hodně šlápot wyrmlingských válečníků.

Zastavili se u potůčku, který silnicí protékal, a několik mužů se sehnulo, aby se mohlo napít. Den byl velice teplý, lil z nich pot. Potok zastiňovalo několik topolů, bylo to příjemné místo k odpočinku. „Deset minut! Odpočiňte si tu jen deset minut!“ volal král Urstone.

Ve stínu viděl rybu, jak vyskakuje z vody za komáry, a chvíli ji pozoroval. Ve vodě zahlédl také párek tlustých pstruhů.

Přišel za ním válečník Madoc a zeptal se: „Myslíte, že je dnes chytíme?“ Nejprve si král myslel, že mluví o rybách. Rychle potřásl hlavou, aby si ji pročistil od únavy.

„Ale ano, my je chytíme,“ ujistil ho král. „Sice jsme se vydali na cestu pozdě, ale i tak to stihneme. V tomto období mohou wyrmlingové cestovat jen v noci. Před setměním bychom je mohli dohonit.“

Madoc přikývl a zřejmě neměl žádné námitky. To bylo divné. Králi připadalo, že v poslední době má Madoc neustále nějaké připomínky.

„Bude to těžký boj,“ řekl Madoc, „proti dvěma Nesmrtelným rytířům.“

„Máme proti nim zbraně,“ prohlásil král.

Madoc jednu z těchto zbraní nesl: elegantní mečík, který v jeho ohromné ruce vypadal jako hračka. Vyndal ho z pouzdra a ukázal ho králi. Na tenkém ocelovém ostří byla rzivá patina. „Sisel říkal, že ty zbraně jsou požehnané, ale já tvrdím, že jsou prokleté. Ta rez se šíří jako houba už od rána.“

Král se zasmál, ne z radosti, ale z obdivu nad nepřítelovou pohotovostí. „Já bych řekl, že jsou jak požehnané, tak prokleté. Budeme ten meč muset použít pro dobrou věc, jinak ho rez rozežere na prach.“

„Vy jste dal tomu hlupákovi Alunovi nést jeden z těchto mečů,“ řekl Madoc. „Necháte mu ho i v boji?“

„Ty ho nazýváš hlupákem? Byl jsi to ty, kdo z něj udělal válečníka, a on se dnes ráno tak dobře osvědčil. Mrzí tě teď, žes to udělal?“

„Ale jistě že ne,“ vztekal se Madoc. „Ale... on nemá s mečem žádnou zkušenost! A navíc je to očarovaná zbraň!“

„V tom máš pravdu,“ řekl král Urstone. Alun zaostával za ostatními válečníky, neměl nohy jako oni a neudržel s nimi tempo. Král poručil několika mužům, aby mu pomohli, i kdyby ho měli nést jak pytel brambor.

Králi se vrátily do mysli starosti o jeho syna. Navrhl proto Madocovi, že by mohli najít někoho jiného, kdo by meč nesl. „Co tvůj syn Connor, ten je vyškolený v boji s mečem, není-liž pravda? Říkají, že je docela dobrý. Přijal by tu čest?“

„Já, já... ale...“ rozzuřil se Madoc. Věděl, že jeho syn s mečem moc zacházet neumí. Měl silnou ruku, do které se hodila spíš sekera. Ale co bylo nejdůležitější: nechtěl svého syny poslat do boje s Nesmrtelným rytířem, ať už s očarováným mečem nebo bez něj.

Král Urstone stěží zadržoval smích.

Madoc si často svým přátelům stěžuje, že jsem hlupák, uvědomil si král, ale nechám ho při tom, ať si myslí, že je chytřejší než já. „Neboj se,“ řekl Urstone po chvíli. „Já sám ponesu ten meč do bitvy a odseknu s ním Nesmrtelnému rytíři hlavu.“

Bylo na místě, že meč si vezme král. Urstone se cvičil s mečem od dětství a bylo jen málo takových, kteří by se s ním mohli rovnat. Navíc v Luciare se říkalo, že „král nese na ramenou naděje celého národa“. V dávných dobách se věřilo, že spojené naděje lidí dají válečníkovi v boji větší sílu.

Tyto zbraně byly očarovány dávným kouzlem. Třeba je staré kouzlo i ve mně, pomyslel si Urstone.

Přesto boj, na který se chystal, nebyl bojem mezi dvěma lidmi. Urstone musí bojovat za naděje Luciare proti moci Paní Zoufalství.

Madoc zavrčel: „Tak to bude nejlepší, myslím. Ano, tak to bude v pořádku.“

Urstone se na něj upřeně podíval. On nevěří v můj úspěch v boji, uvědomil si. Přeje si vidět mě mrtvého.

Ano, jak by to vypadalo dobře: král Urstone zabit ve slavném boji, byla by to hrdinská smrt, a Madocovi by nezbývalo nic jiného, než se ujmout vlády nad královstvím.

Ale ještě mám syna, a ten by mohl jeho plány překazit.

Dnes při západu slunce, asi za dvanáct hodin, se měla konat výměna rukojmí.

„Popřeješ mi štěstí?“ zeptal se král.

„Určitě,“ odpověděl Madoc. „K tobě se upírají všechny moje naděje.“

* * *

Soumrak měl přijít až za několik hodin, přesto bral wyrmlingský strážný schody dolů po třech.

„Lidé přicházejí, válečnický klan!“ řval. „Silnice se jimi jen černá!“

Vulgnash vyskočil. Už dvě hodiny jen tak seděl, nic nedělal, jen poslouchal občasný hovor těch malých lidí, kteří šeptali ve svém podivném jazyce, a jinak byli tiše jako myšky. Natahoval uši. Věděl, že nebude moci pochopit význam jejich slov. Neměl se čeho chytit, ale kdysi zjistil, že když se učí nový jazyk, je nejlepší začít s poslechem jeho zvuků. Tiše si rozdělával krátká a dlouhá slova a chvilkami se je snažil vyslovit.

Ted', když nadcházela bitva, musel se starat o jiné věci.

Vyběhl nahoru na věž. Sluneční světlo tam bylo ostré jako břitva. Na nebi nebyl ani mráček.

Z jihu viděl přicházet vojsko, od jehož kostěných pancířů se odráželo sluneční světlo. Muži se zkrvavenými válečnými sekerami běželi za sebou. Z dálky vypadali na klikaté cestě jako had, dlouhý asi jednu míli.

K pevnosti dorazí ani ne za půl hodiny.

Za Vulgnashem přiběhl kapitán. „Pane, měli bychom pevnost opustit a ukrýt se v lesích?“

Všude kolem byly stromy. Duby a olše měly široké koruny. Ale nemohly nabídnout takovou ochranu jakou Vulgnash potřeboval. Jeho wyrmlingské jednotky se se světlem vyrovnávaly o hodně lépe než on.

„Ne, budeme bojovat odtud.“

Kapitán se snažil nedat na sobě znát strach a raději mlčel. Vulgnash ho odsoudil k smrti.

„Já kolem pevnosti prohloubím stíny,“ řekl Vulgnash, „každého z vás poznamenám dotekem smrti a dám vám svoje požehnání. A mám taky tohle –“ sáhl si na váček na krku, pak ho sundal a otevřel. Byl plný sběračových bodců.

„Vezmi si pro své muže tři,“ řekl Vulgnash kapitánovi a položil mu váček do ruky, „ne víc.“

Wyrmlingský velitel se usmál. On a jeho muži možná zemřou, ale bude to nádherná smrt, když budou moci bojovat v rudém oparu touhy po krvi a bez starosti o svůj život.

„Mám dát zabít vězně,“ zeptal se velitel, „jako výstrahu?“
Za normálních okolností by to Vulgnash udělal. Ujistil by se, že nikdo z lidí nepřežije.

Ale musel poslechnout rozkazy své velitelky – a Vulgnash vždy její rozkazy plnil přesně.

„Nech je na pokoji,“ řekl rezignovaně. „Jestli se válečníci probijí až sem a osvobodí je, budu si je muset najít později.“

* * *

Při běhu po silnici Alun neustále myslel na to, že ho chtějí zabít. Connor a Drewish mě teď zabijí. Nesmím si ty psy pustit za záda.

Měl z Connora a Drewishe strach. Ani skutečnost, že před nimi jsou možná wyrmlingští válečníci, vedení Nesmrtelným rytířem, ho tolik netrápila.

Padal únavou.

Nohy měl na kaši a už nemohl dál běžet. Sípál jako umírající člověk, nedokázal se pořádně nadechnout, ať se snažil jak chtěl, měl zimnici a lil se z něj pot.

Běželi nahoru do kopce mezi stromy. Alun už nemohl dál, klopýtl a padl na obličej. Chvilí ležel na zemi roztažený jako mrtvá ropucha a byl šťastný, že leží a může alespoň trochu odpočívat.

„Vstávej,“ zařval na něj nějaký voják, popadl ho za paži a škubnul s ním. Jiný ho vzal za druhou a za chvíli ho táhli a bolestivě mu svírali paže. „Hejbej těma nohama, sakra. Tam před námi jsou wyrmlingové a my potřebujeme, abys je pro nás všechny zabil.“

Alun věděl, že v tomhle boji bude k ničemu. V tom pytlíku byly tři bodce, ale on je někde v pevnosti ztratil. Připadal si nečestný a styděl se, že je vůbec použil. Vždyť byly potřísněny žlázami lidí chycených v Caer Luciare. Třeba pana Crofta nebo toho malého kluka, Daka, který se ztratil minulý měsíc. Bodce sběračů byly urážkou slušnosti. Teď, kdy šel do boje, však toužil po tom vzrušení, které předtím pociťoval. Bez bodců bude ztracen.

Najednou se zepředu ozvaly výkřiky. „Obklíčili jsme je! Máme je!“

A vojáci se rozběhli do kopce, táhli za sebou Aluna jako loutku a nedbali větví šlehajících ze všech stran.

Alun doufal, že až se dostanou na kopec, bude už po boji, k jeho zklamání však došli až ke staré pevnosti postavené z velkých čedičových kvádrů a ukryté v přítmí. Kolem ní rostly stromy, po ní se pnulo psí víno a z trosek vyrůstal a křoviska.

Bylo to divné, ale kolem stavby šero houstlo, že ani nebyl vidět vchod dovnitř. Čím víc Alun zíral do příšeří, tím víc všechno tmavlo a stávalo se nezřetelným. A pak najednou došli ke dveřím, které se otvíraly do černé díry.

Ať se sebevíc snažil něco uvidět, tma stále houstla. Stíny, které by měly padat od jihovýchodu, se kroutily a přicházely ze severu i západu.

Ať už se v pevnosti skrýval kdokoli, nechtěl být spatřen.

U dveří stál ruční vozík s velikými koly obitými železem, který wyrmlingové používali k tahání válečných nástrojů a zbraní. Vedle něj ležela otevřená kamenná bedna, jejíž víko se válelo na zemi.

Nebyly tu žádné známky boje a po vězních nebylo ani památky. Stará pevnost byla hrobově tichá. Vojáci ji obstoupili a král se svou družinou zvažoval, co budou dělat dál.

„Neměli bychom tam hodit pochodeň a vykourit je?“ zeptal se Madoc.

„Ne,“ řekl král Urstone. „To by mohlo vězňům uškodit. Ani nebudeme riskovat tím, že bychom pobořili zdi.“ Kývl na kapitána. „Najdi pěkný statný strom. Potřebujeme beranidlo, abychom se dostali dovnitř.“

Otočil se a rozhlížel se po kolemstojících vojácích, až zahlédl Aluna, který byl ohnutý a namáhavě dýchal. Rychle došel až k němu a ani se přitom nezapotil. Díval se na Aluna hlubokýma modrýma očima. „Alune, můžeš mi dát ten meč?“

Alun ho vytáhl z pouzdra a byl nemile překvapen, když viděl, že meč, který ráno zářil jako čistá voda, byl teď pokrytý vrstvou rzi.

„Pane,“ omlouval se. „Mrzí mě to. Měl jsem ho naolejovat.“

„To není tvoje chyba,“ řekl král mírně.

Obrátil se zpátky k vojákům.

„Pánové, v této pevnosti jsou wyrmlingové a já chci mít jejich hlavy. Většina z vás ví, že Nesmrtelní rytíři se rádi zahrabávají jako párek jezevců. Dá nám hodně práce je vykopat. Ale jestli dnes půjde všechno dobře, zbavíme se Nesmrtelných rytířů jednou provždycky.“

Ozval se obrovský řev, muži zvedali sekery nad hlavy a provolávali slávu.

* * *

Vulgnash stál nad svázanými těly malých lidí. Byl v místnosti, která dříve bývala kuchyní. V rohu byl špalek na porcování masa a na jedné straně byly dva kamenné krby. Za sebou měl okno, které bylo rozbité už před dlouhou dobou. Zkontroloval ho, aby se ujistil, že se odtamtud nedá utéct ani dostat dovnitř. Za oknem rostly šlahouny ostružin až do výšky dvacet stop a bránily světlu vniknout dovnitř.

Zvuk kácení dřeva venku ustal. Teď se válečnický klan pokusí dostat s beranidlem dovnitř a brzy přijdou až sem.

Jeho wyrmlingské strážce na ně byly připraveny.

Zvenku se ozvalo volání. „Vy tam uvnitř, propusťte své vězně a my vás necháme naživu.“

Vulgnash poznal lež, když ji slyšel. Lidé se chtěli jenom ujistit, že ti malí jsou stále ještě naživu.

Rozmýšlel se, že vezme malého kouzelníka ven, bude mu pod krkem držet nůž a oni si uvědomí, jaké mu hrozí nebezpečí, když zaútočí. Ale mnoho věcí se mohlo zvrtnout. Kouzelník by mohl zachytit světlo slunce a použít ho jako zbraň. Anebo by nepřítel mohl vystřelit šíp, strefit kouzelníka a zabít ho, a Vulgnash by musel předstoupit před svou paní a ohlásit neúspěch.

Proto se jen přikrčil a vytáhl nůž. V posledních minutách byla jeho mysl plně zaměstnána přitahováním stínů blíž k pevnosti a jejich obtáčením kolem zdí.

Dveře se rozletěly a místnost naplnilo bodavé světlo.

„Ted’“ zařval Vulgnash a jeho bojovníci si vbodli do krků bodce. Okamžitě je přemohla touha po krvi a s rykem a vytím vyrazili ze stínů.

Válečníci klanu byli zaskočeni, v očích se jim objevil strach. V chladném vzduchu v místnosti jim šla od úst pára, protože Vulgnash místo zaklel dotekem hrobky.

Wyrmlingové popadli dlouhými, smrtelně bledými pažemi vystrčenými ze stínů první válečníky, kteří se objevili ve dveřích. Měli v rukou háky na maso a odtahovali jimi válečníky, aby udělali místo pro další oběti. Dveřmi proletěl déšť šípů a jednomu příliš horlivému wyrmlingovi se jeden zabodl do oka. Obr ještě chvíli bojoval, ale potom padl na kolena. Ve dveřích se objevil válečník a čistou ranou sekerou mu oddělil hlavu od těla.

První prolitou krví a první smrtí ted’ byla potvrzena Vulgnashova kletba a on cítil, jak v něm roste síla.

První vlna válečníků vtrhla do místnosti a zjistila, že se ocitá v naprosté tmě. Nikdo nevěděl, komu se brání, a tak všichni padli.

Temná pevnost se naplnila jekem.

Rhianna probudila Falliona kopnutím do nohy. Fallion k sobě přicházel velmi pomalu. Byli ztraceni v temnotě a slyšeli jen výkřiky válečníků a řinkot zbraní.

Několik dlouhých minut Fallion jen ležel a pokoušel se pročistit si mysl.

Čaroděj měl ted’ plné ruce jiné práce, a tak Fallion natáhl svou mysl a hledal zdroj tepla. Nedaleko cítil těla válčících a umírajících bytostí, ale neodvážil se vytáhnout si teplo právě z nich. Kdyby to udělal, mohl by čaroděje na sebe upozornit. Uvědomil si, že když se minule snažil dosáhnout na teplo, čaroděj si toho všiml.

Ale na této budově byla střecha, kamenná střecha, a slunce do ní od rána pražilo. A kámen teplo držel.

Opatrně, jako nikdy předtím, natáhl Fallion svou mysl a začal do sebe vtahovat teplo.

* * *

Wyrmlingové mají pořekadlo: „V dobře vybudované pevnosti stačí jeden válečník zadržet tisíc nepřátel.“

Vulgnash věděl o takové pevnosti, bylo to hradiště, vlastně starý hrad v moři v Golgozaru na hoře Aznunc. Tohle ale taková pevnost nebyla.

Přesto však, když první vlna lidských válečníků padla, byl na své muže hrdý. V bitce padl jenom jeden wyrmling a na zemi se válel tucet zabitých nepřátel.

„Odtáhněte mrtvá těla,“ křičel v přestávce, kdy se nebojovalo. „Vyčistěte místo pro další zabíjení.“

Jeho muži se snažili splnit rozkaz, jak nejlépe mohli, házeli těla za sebe, nebo je kupili na střeše. Ale nebyli schopni svůj úkol splnit předtím, než se na ně vrhla druhá vlna válečníků.

Dvěma proběhlo dvanáct mužů, v rukou měli pochodně a z hrdel jim vycházely válečné pokřiky. Světlo prorazilo mezi stíny a v tom okamžiku byli jeho wyrmlingové zranitelní. Tmy ubývalo a lidscí válečníci se dali do boje.

Jeden z Vulgnashových bojovníků dostal smrtelnou ránu. Sekera mu prořízla brnění a vyhrězla mu střeva. Ale válečník byl plný touhy po krvi, a proto bojoval dál. Dalšímu se zabodl oštěp do krku a ztrácel hodně krve. Třetí měl rozseknuté koleno.

Jeho muži stále bojovali – ne statečně, ale se šílenstvím v očích. Vulgnash vložil svou energii do prohloubení tmy a muži řvali a umírali v potměném vzduchu. Starou pevnost naplnil zápach krve a jatek. Na zemi se válela těla; krev protékala wyrmlingům pod nohama.

Vulgnash použil své síly k posílení šílenství. Ve vzduchu byla smrt. Smrt byla všude kolem nich. Když jeden lidský válečník dostal ránu, projela sekera jeho brněním a poškrábala mu hrud'

Vulgnash natáhl ruku, roztrhl kůži na ráně, zlomil muži žebra a odhalil plíce. Člověk vykřikl, zalapal po dechu a padl na zem.

Wyrmlingští válečníci ječeli radostí a tančili mezi mrtvými.

Z jeho mužů padli jenom tři, ale na zemi se válelo dvě stě lidských bojovníků.

Tady vládla smrt.

Před příchodem třetí vlny nebyl čas na odpočinek.

Útok zahájil déšť šípů přicházející ze dveří. Dokonce i ve stínech si šípy našly své cíle. Jeho muži už nemohli být dál od dveří, protože jim v tom bránila těla na zemi.

Šípy zasáhly pět dobrých wyrmlingských bojovníků. Tři z nich se pomalu sesouvali k zemi.

A lidé se dovnitř nehrnuli. Nechávali za sebe bojovat šípy.

Wyrmlingští vojáci zuřivě vrčeli, ječeli na lidi nadávky a kletby a snažili se je vyprovokovat, aby šli dovnitř. Ale lidské jednotky byly dobře vycvičeny a na popichování nereagovaly.

Dlouhých patnáct minut trvalo, než vstoupila třetí vlna lidských válečníků. Vběhli dovnitř tak tiše, že je ani Vulgnash neslyšel. Tentokrát přišli opět s pochodněmi. Každý muž měl svou pochodň.

Vulgnash rychle použil své síly, uhasil pochodně a poslal kouř do plic lidských bojovníků.

Lidé se dusili a snažili se popadnout dech.

A znovu začalo zabíjení.

Vulgnash ani nepotřeboval, aby za něj teď jeho válečníci bojovali. Smrt tolika mužů a prchavé životní energie jen přikrmovaly jeho síly. Cítil se neporazitelný.

Válečníci se nahnuli dovnitř a Vulgnash ani nečekal, až jeho muži zaútočí. Natáhl ruku a na kůži nepřátel se objevily dlouhé škrábance, které vypadaly, jako by jim je udělala divoká šelma.

Místnost byla plná válečníků s pochodněmi, byl jich celý zástup, a v tu chvíli Vulgnash ukázal na jednoho svého padlého bojovníka a vyslovil zaklínadlo. Wyrmlingovo tělo vybuchlo a z jeho žláz se po celé místnosti rozletěli obrovští červi.

Válečníci začali ječet, když jim červi začali žrát kůži.

Vulgnash měl najednou podivný pocit. Místnost byla studenější než hrobka, byla studenější, než by měla být.

Poslal svoji mysl na průzkum a nachytal malého kouzelníka, jak čerpá teplo.

Vulgnash běžel k vězňům a rychle kouzelníkovi šlápl na krk, sehnul se a začal z něj teplo vytahovat. Vycházelo z něj jako ohnivá kroutící se šňůra.

Ale to, že ho na chvíli nechal bez dozoru, svůj účel splnilo.

Dovnitř se v tu chvíli vehnali další muži s pochodněmi.

Jeho wyrmlingové, oslepení světlem, ječeli a snažili se bojovat. Bojovali statečně, jako správní sběrači, jejich sekery sekaly hlavy a prorážely pancíře. Řvali, když byli zraněni, a bojovali dál, ale přesto to pro ně byla ztracená bitva.

Vulgnash se zatočil a poslal oheň, který vytáhl z Falliona, do potměšlé místnosti. Lidé řvali a umírali, když je oheň zachvátil, stejně jako jeho vlastní wyrmlingští bojovníci.

„Vidíš, co tvoje nestoudnost způsobila?“ řval Vulgnash na Falliona.

Lidští válečníci se stáhli z ohně před pevnost.

Poslední z jeho wyrmlingů, kteří mu zbyli, sípali, lapali po dechu, lezli po kolenou a snažili se zůstat naživu. Nejdřív byli tři, pak dva, a nakonec i poslední padl se zasténáním na zem mrtev.

Vulgnash zůstal na místě umírání sám. Díval se na prodlužující se stíny. Klan válečníků útočil celou hodinu. Celou tu dobu se mu dařilo je odrážet. Ale západ slunce byl ještě hodně daleko.

* * *

„Viděl jsem jen jednoho Nesmrtelného rytíře,“ hlásil kapitán. „Schovával se vzadu u dveří do kuchyně. Myslím, že ty vězně má tam.“

Král seděl na kameni a ostřil meč z jiného světa. Naolejování a naostření trochu pomohlo. Přesto i po naolejování stále rezivěl.

„Dokonce i jeden Nesmrtelný rytíř je víc, než s čím dokážeme bezpečně skoncovat,“ řekl kouzelník Sisel. „A obávám se, že je to sám Vulgnash.“

„Je tam zima jako v hrobce,“ řekl kapitán. „Máte tam pocit, že vám v žilách zamrzla krev.“

Kapitán se zašklebil bolestí, sáhl si pod košili a vyndal obrovského červa. Byl asi tři palce dlouhý a byl tlustý jako červotoč. I když ho držel, červ se kroutil na všechny strany a pokoušel se kousnout. Kapitán ho hodil na zem a zašlápl ho.

„Dokonce i Vulgnashova blízkost přináší malou smrt,“ řekl Sisel králi. „Musíte si dávat pozor.“

„On není tou největší Zul-toracovou hrozbou,“ řekl král.

Kapitán si odkašlal. „Je tu ještě jedna věc. Dávejte pozor, kam šlapete. Podlaha je tam kluzká. Změnil to místo na jatka.“

„Ne na jatka,“ řekl Sisel, „ale na kapli, ve které slouží kněz rituál zasvěcený smrti.“

Král Urstone se slabě usmál. Tohle nebyl úkol, ze kterého by měl radost. Stovky jeho bojovníků zemřely, ale jezevce z jeho doupěte nevypudily.

„Udělejte pro mne něco, kapitáne. Vezměte několik mužů zpátky dovnitř. Musí tam být dveře, nebo aspoň okno do kuchyně. Otevřete je.“

„Je tam dost husté křoví. Chvilí potrvá, než se dostaneme skrz ně.“

„Dělejte hodně hluku,“ řekl král. „Něco k odvrácení pozornosti se mi bude hodit.“

Král Urstone se otočil. Vedle něj stál emír, držel v ruce hůl z jiného světa a prohlížel si ji. Ze všech zbraní, které našli, byla tahle jediná, která vypadala, že se jí kletba Nesmrtelného rytíře nedotkla.

„Myslíš, že ti k něčemu bude?“ zeptal se král.

„Doufám, že ano,“ odpověděl emír. Chtěl si ji vzít do boje. Byl nejspolehlivějším a nejzdatnějším bojovníkem, jakého kdy král znal, a navíc byl jeho opravdovým přítelem.

Sám Madoc nesl malý elegantní mečík a dva tucty lukostřelců dostaly po jednom šípu z toulce z jiného světa.

„Tak dobře,“ řekl král. „Jdeme.“

Naposledy se podíval na kouzelníka Sisela a položil mu otázku: „Máš pro nás poslední požehnání, které by nás ochránilo?“

Kouzelník vypadal zmateně, chvíli stál, a zdálo se, že se snaží vzpomenout si na něco, co slyšel kdysi dávno. Král Urstone nečekal žádnou velkou podporu, ale viděl, že kouzelník usilovně přemýšlí.

Asi existuje něco, nějaká tradice z jiného světa, na kterou si pamatuje.

„Neodcházejte do boje takhle,“ řekl konečně Sisel. „Nespěchejte, ničeho se neobávejte a neodcházejte se zuřivostí v srdci.“ Podíval se do korun stromů. „Rozhlédněte se. Dívejte se na stromy, na sluneční záři, na trávu.“ Zmlkl a král Urstone zaslechl v dálce ťukání datla, hašteřící se veverky a za chvíli i volání sojky. „Toto je svěží země, plná života. Podívejte se na tu pevnost. V lepších časech by mohla sloužit jako zájezdní hostinec. Bylo by to příjemné místo k zastavení, kde byste se mohli najíst.“

Ale Vulgnash ji proměnil v hrobku. Nesnáší světlo a život. Tam se před nimi schovává. K nim se musíte upnout, jestli ho chcete porazit.“

Kouzelník sáhl do kapsy a vytáhl několik zrněk hrachu, který zřejmě pěstoval na své zahradě.

„Vezměte si je s sebou. Je v nich život. A až bude po setkání, můžete si je někam našít.“

Král Urstone si všiml, že použil slovo *setkání* místo bitva.

Usmál se. To bylo šílené. Hrách si měli vzít do bitvy?

Kouzelník viděl jeho úsměv a jemně ho vyplísnil.

„Neměj takovou důvěru ve své paže. Tam uvnitř ti budou k ničemu. Kolik silných mužů dnes zemřelo, když dalo celou svou důvěru podobným zbraním? A neodcházej připraven zemřít. Skoro každý bojovník, který jde vstříc smrti, se připravuje na to že zemře. Podívej se do svého nitra a najdi naději. Nenapadá tě něco, za co by stálo žít?“

Minulou noc podlehl král Urstone zoufalství a byl připraven jít do boje a položit svůj život. Ale pak se dozvěděl o darech, o plánu na záchranu svého syna a o malých lidech, kteří teď žili v jeho světě. To všechno v něm vzbudilo naději, o které nedoufal, že ji ještě někdy bude mít. „To, cos mi řekl minulou noc, mi dalo naději,“ řekl král Urstone, „opravdu velkou naději, a důvod, proč žít.“

Dnes v noci bude můj syn volný, pomyslel si.

„Dobře,“ řekl Sisel, natáhl ruku a na důkaz přátelství mu stiskl rameno. „Tak, a teď jděte, ne jako služebník smrti, ale jako pastor života.“ Podíval se na Madoca. „Nechte ostatní tady. Nepotřebujete je.“

Král Urstone nevrazil dovnitř, jako to předtím udělali válečníci. Nechtěl se slepě dostat do léčky. Ani se nechtěl vyhnout své povinnosti, natož klopýtat s roztřesenými koleny.

Rázně vykročil k rozbitým dveřím pevnosti, neboli hrobky, a postavil se hned vedle nich.

Jeho dech se ochladil, od úst mu stoupala pára a krev se mu v žilách změnila v ledovou vodu. V louži černé krve viděl nahromaděná těla. Vzduch silně zaváněl smrtí.

Místnost před ním naplňoval stín jako černá hmota. Nedokázal v něm rozeznat lidské tvary, ale slyšel namáhavé oddychování a dokázal si za ním představit ďábelské stvoření.

* * *

Král prošel dveřmi a Vulgnash zahlédl jeho zbraň, ocel z jiného světa, rudě zářící v paprsku slunce.

Už jenom ten pohled ho udolal. Vulgnash zadržel výkřik a napůl oslepený bolestí si dal ruku před obličej, aby si chránil oči.

Podíval se na krále a uslyšel hlasy. Na okamžik měl vidinu krále Urstona jako mladého muže, klečícího na jednom kolenu a obklopeného válečníky. Každý z nich položil králi ruku na hlavu a promluvil k nim kouzelník. „Na tebe přenášíme naděje našeho lidu. Protože jsi král, jsi služebník nás všech.“

V těch slovech byla velká moc, ať už si to lidé uvědomovali nebo ne. Vulgnash cítil naděje všech, kteří stáli okolo krále a obklopovali ho jako tělesná stráž.

Vulgnash natáhl ruku a doufal, že se mu podaří z takové vzdálenosti krále roztrhnout, ale jeho kletba na muže nedosáhla.

A navíc byl všude kolem něj život, žhavý bílý život. Měl u sebe semena.

Král se zastavil ve dveřích, zarazil svůj dlouhý meč do země a zůstal stát s rukama složenýma na jeho jílci. Ostří meče bylo v takovém úhlu, že na ně dopadaly paprsky slunce, a světlo prorážející temnotu způsobovalo Vulgnashovi nesmírnou bolest.

Co to znamená? napadlo Vulgnashe. Kde se lidé naučili takovým znalostem?

„Vulgnashi,“ zavolal na něj král Urstone, „ukáž se mi.“

Vulgnash zůstal ukryt ve stínech.

Král dlouho nic neříkal, až pak zakřičel: „Vulgnashi, nabízím ti tvůj život!“

Vulgnash se zasmál. „Takovou moc nemáš.“

Najednou stál králi za zády buclatý kouzelník s opáleným obličejem a hnědými vousy, místy prokvétajícími stříbrem. Měl u sebe také semena a život v něm byl jako do běla rozpálený oheň. „Ale já ji mám,“ řekl kouzelník. „Vylez a já tě uzdravím. Mohu ti dát život, čerstvý a čistý, jako žádný z těch, jaké jsi kdy poznal. Nebudeš nikomu otrokem. Můžu ti dát tvůj *vlastní* život. Nemůžu vyndat červa, který ti požírá duši. To musíš udělat ty sám. Život zasvěcený čisté mysli a dobrým úmyslům ho vyžene.“

Mohla by to být pravda? napadlo Vulgnashe. Mohl bych po víc jak čtyřech tisících letech získat život?

„Já jsem se vzdal života už dávno,“ zasyčel Vulgnash. „A nestojím o něj ani teď.“

Král sklopil víčka jako důkaz, že takovou odpověď přijímá. „Když nechceš život, mohu ti dát tímto mečem zapomnění,“ zanotoval tiše. „Věčný spánek a zapomnětlivost.“

Vulgnash se zvedl a poprvé po staletích znejistěl. Něco nebylo v pořádku. Většinou byly jeho oběti naplněny strachem, což byly emoce, které přidávaly Vulgnashovi na síle.

Ale tenhle král se ani nesnažil doufat, že by mohl ve zlosti a strachu zabít Nesmrtelného rytíře. Takové naděje byly falešné a on věděl, že by vedly jen k jeho záhubě.

Přesto se přiblížil, dokonce beze strachu, a nabídl mu něco ještě hroznějšího, než byla živoucí smrt. Měl u sebe semena a naděje svého lidu a nesl ten zpropadený meč.

Bylo to, jako by Vulgnash stál před nějakým čarodějným králem, který přišel rovnou z dávno zapomenuté legendy. Chladné chování krále Urstona v sobě skrývalo obrovskou moc.

Proti takovému muži se neodvážím vystoupit, rozhodl se Vulgnash.

S řevem upnul svou mysl na dveře do kuchyně a pokusil se je otevřít. Dveře se třásly a s futer opadávala omítka. Svou vůlí je rozrazil a v mysl se rozběhl k malým lidem a zůstal civět na Falliona Ordenu.

Všechno v něm ho předtím varovalo, že by měl mladého kouzelníka zabít. Ale Paní Zoufalství mu nařídila něco jiného.

V tuto chvíli nemohl Vulgnash udělat nic jiného než zmizet.

* * *

V následujícím okamžiku na staré pevnosti vybuchla střecha a patnáct tun kamene vyletělo čtyři stovky stop do vzduchu.

Strážní věž se zřítíla na stranu, jako by to byla hračka odhozená rozzlobeným dítětem.

Urstonovi muži křičeli a utíkali se schovat.

Král, obávaje se nejhoršího, se rozběhl ke dveřím kuchyně a vrazil do nich ramenem. Zpráchnivělé dřevo povolilo a dveře se rozlomily vejpůl.

Uvnitř zachytil pohledem svůj cíl, shrbenou postavu v rudém hávu, držící meč. Nesmrtelný rytíř se bez pohnutí hrbil nad svými vězni.

Někde v dálce dopadla na zem střecha a kácela stromy.

Do budovy dopadlo sluneční světlo a pohrávalo si se smítky prachu, která tančila ve vzduchu.

A Nesmrtelný rytíř tam jen tak bez pohnutí stál.

Král Urstone si ho prohlížel. To, co viděl, nebyl žádný živý člověk, jen rozkládající se tělo se zapadlýma očima a obličejem svraštělým jako zmačkaný papír.

Král ho pro jistotu probodl mečem. Meč prošel hladce skrz, jako by píchl do vosího hnízda. Vnitřnosti byly vysušené a kosti napadené plísní.

„On tam není,“ řekl tiše kouzelník Sisel. „Obávám se, že jeho duše uletěla a že se s ním zase setkáme.“

Sisel zvedl ruku a dotkl se Vulgnashovy tváře.

„Tuhle uschlou slupku bychom měli spálit,“ řekl jeden z králových mužů. „Ztíží mu to návrat do těla.“

„To jsou jen babské tlachy,“ namítl Sisel. „Vulgnash si prostě najde jiné tělo, které mu bude vyhovovat, a za soumraku už nám bude v patách. Přesto setněte hlavy těm mrtvým tady na zemi. Nemáme zájem mu tu nechat po ruce těla, která by mohl použít.“

„Sundejte z toho ta křídla,“ řekl král Urstone. „Zabírám si je pro sebe.“

Kouzelník obrátil svou pozornost na čtyři ležící vězně. Šlahouny, které je spoutávaly, se najednou rozpadly, jako by poslouchaly nějakou ďábelskou vůli.

Dveře se zaplnily muži – válečným diktátorem Madocem, emírem a tuctem válečníků.

Kouzelník chvíli tiše mluvil k lidem z jiného světa, pak se usmál a řekl Fallionovi v jeho rodném jazyce: „Fallione Ordene, rád bych vám představil vašeho dědečka, který zemřel dřív, než jste se narodil.“ Ukázal na krále Urstone a pak promluvil v jeho jazyce. „A vás, králi Urstone, bych rád představil vašemu vnukovi, který se nikdy nenarodil – aspoň ve vašem světě.“

27

DVA KRÁLOVÉ

*Na naději by se nikdy nemělo zapomínat.
Vždy byste ji měli mít připravenu v srdci.*

– kouzelník Sisel

„Vaše Výsosti, to je urážlivé,“ vybuchl Madoc. „Tomu určitě nemůžete věřit.“

Madoc byl rudý vztekem. Celé ráno čekal na příležitost, kdy by mohl krále zezadu zabít, ale žádná se nenaskytla. Král se bitvy nezúčastnil a nakonec šel bojovat sám. Madoc ho nemohl zabít, protože všude kolem bylo plno svědků.

A teď se tenhle kouzelník snaží nastrčit ty cizince z jiného světa jako znovunalezené dědice.

„Urážlivé?“ řekl Sisel. „To si nemyslím. Tady Fallion Orden je prvorozeným synem Gaborna Val Ordena, velice důležitého krále na jeho světě. Fallionův dědeček zemřel v bitvě dřív, než se Fallion narodil. Ten muž byl na stínovém světě vámi, králi Urstone. Byl vaším stínem. A tak když se světy spojily, neměl jste žádný stín, se kterým byste se spojil.“

„A stejným způsobem na našem světě,“ pokračoval kouzelník, „jejich matka zemřela, když držela v náručí své prvorozené dítě.“

Král Urstone sklonil zamyšleně hlavu. Když byl Arech pryč, jeho manželka zemřela při wyrmlinském útoku. Wyrmlingové se ji snažili zajmout, ale vytrhla se jim a se svým dítětem v náručí skočila z věže. Radši položila svůj život, než

aby se dala zajmout a její královské dítě bylo vychováváno mezi wyrmlingy jako jejich otrok.

Král Urstone se stále cítil vinen. Měl jsem tam být a chránit ji, místo toho jsem si vzal noční hlídku.

„Na tom nezáleží, kdo jsou,“ zakřičel Drewish. „Nemohou být dědici trůnu. Vždyť se na ně podívejte, ani nejsou válečníky.“

Král Urstone pohlédl dolů na malé lidi. Krčili se a třásli v slunečním světle venku na kamenech, pryč z příšerných jatek, třeli si zápěstí a kotníky a snažili si v nich rozproudit krev.

Jedna z dívek byla veliká, jako by patřila k válečnickému klanu. Její obličej mu byl známý, ale nedokázal si vzpomenout na její jméno.

„Na velikosti válečníka nezáleží,“ řekla v jejich rodném jazyce. „Mezi vámi je jen pár takových, kteří by se s králem Ordenem mohli utkat v boji.“

Král se jejímu nedůtklivému tónu musel zasmát. „A jak to můžete vědět, sladká dámo?“

„Nevíte?“ zeptala se. „Já jsem Tholna, dcera Aaatha Ulbera. Ale také jsem žila na stínovém světě, kde vlastní stín Aaatha Ulbera půlku života strávil trénováním tohohle krále Ordena k boji.“

Král znal Tholnu. Její otec byl jedním ze dvou jeho nejdůvěryhodnějších strážců. Ale po změně se ztratil, stejně jako mnoho dalších. Král Urstone by rád věděl, je-li ještě naživu.

A Tholna se teď objevila v divočině s těmi lidmi z jiného světa.

Nemohl na ni najít žádnou změnu. Tvrdila, že je dvěma lidmi zároveň, ale jestli tomu tak skutečně bylo, pak to menší stvoření bylo tím větším úplně pohlceno.

„Tohle všechno je zmatené,“ řekl král Urstone. „Nevím, co říct. Ty mi říkáš, že to jsou moji vnuci, ale zdravý rozum mi říká, že nemohou být z mých synů, a proto nemohou dědit. A přesto...“

„Co přesto, mylord?“ zeptal se Madoc příliš naléhavým tónem.

„Musím si to promyslet.“ Mít najednou dva nové dědice, to muselo Madocovy plány s jeho syny velmi zkomplikovat, to král věděl. Líbila se mu myšlenka zkřížit Madocovi plány. Ale prohlásit tyto... mimozemšťany za dědice, to je mohlo vystavit nebezpečí ze strany Madoca a jeho lidí, což by nebylo vůči těm malým lidem čestné.

Proto král váhal, aby je za dědice vůbec pokládal. Navíc, tito mladí lidé ve skutečnosti z jeho vlastní krve nepocházeli. Ale cítil s nimi spojení, to nemohl popřít.

V zemi jsou teď malí lidé, pomyslel si Urstone. Budou potřebovat dobrého vůdce. Třeba by jím mohl být tento král-kouzelník.

Kouzelník Sisel vzal krále za ruku a navrhl: „Vaše Výsosti, pojďte se se mnou na chvíli projít.“

Za celý svůj život se kouzelník nikdy neodvážil se ho takhle dotknout, natož mu něco přikazovat. Ale král z jeho gesta pochopil, že s ním potřebuje naléhavě mluvit.

Kráčeli po cestě dost daleko, aby je nikdo z vojáků neslyšel.

„Mylorde, musíte dostat prince Falliona do bezpečí. Zul-torac už poslal Nesmrtelné rytíře, aby ho dopadli. Večer bude Vulgnash referovat vládci, co se děje, a ten vyšle more jednotek. Nenechá si doma žádnou zálohu. Napadne nás silou. Na přípravu k boji máme dva, možná tři dny.“

„Jsi si tím jistý?“ zeptal se král.

„Ano. Princ Fallion Orden je tím kouzelníkem, který spojil naše světy do jednoho. Představuje pro Zul-toraca daleko větší nebezpečí, než jakému kdy čelil.“

Král Urstone se podíval na Falliona. Podle válečnických standardů byl malý. Mohl být nanejvýš šest stop vysoký, tedy o dvě stopy menší než on. Byl štíhlý, ale dobře stavěný. Ale bylo na něm cosi znepokojujícího, nebezpečný lesk v jeho očích, sebedůvěra, kterou král spojoval jen s hazardními válečníky.

„Ten mládeneček se mi líbí čím dál tím víc,“ řekl král Urstone.

„Neudělejte tu chybu, že byste ho jmenoval dědicem,“ řekl kouzelník. „To by jen dohnalo Madoca k nezkrotné zuřivosti.“

„O ne, to neudělám,“ řekl král. „Nejdřív ho musím lépe poznat. Ale vážím si ho. Dnes mě stál mnoho dobrých mužů.“

Král Urstone se zadíval k jihu. „Chci vidět svého vlastního syna, svoji vlastní krev. Chci být večer u toho, až bude Daylan Kladivo dělat výměnu. Půjdeš tam s těmi malými lidmi a se mnou?“

Bylo to hodně daleko, dokonce i pro člena válečnického klanu – sto padesát mil se muselo uběhnout za míň než deset hodin. Král Urstone potřeboval káru, na které by mohl malé lidi vézt, a také potřeboval stráž. Ale věřil, že to dokáže. Vždyť se narodil jako dítě z klanu válečníků. Jen si nebyl jistý, jestli mu kouzelník bude stačit. Ale Sisel už prokázal sílu, kterou by od něho kvůli jeho postavě nikdo nečekal.

„To si nemohu nechat ujít,“ řekl kouzelník Sisel.

28

ZE ŽALÁŘE NA DENNÍ SVĚTLO

Nakonec naše postavení v životě závisí na dvou věcech, naší schopnosti snít a na naší sebekontrolě, kterou vynaložíme, abychom ty sny mohli uskutečnit.

– emír Tuul Ra z Dalharristánu

„Daylane, co tu děláš?“ zavolala Siyaddah z tržiště. Byla u stánku s bylinkami, kde si prohlížela svazky kořenů, které byly rozloženy na kousku bílého hedvábí.

Daylan otočil hlavu, bál se, že ho někdo z městských strážných pozná. Většina obyvatel města byla zaneprázdněna opravami – dopravovali nahoru na kopec pomocí kladek těžké balvany, které se předtím zřítily. Práce probíhaly velmi rychle, protože většina oprav byla spíš kosmetických. Celé město se zapojilo do práce, ale byli tu nemocní, které bylo třeba ošetřovat, a někdo se musel starat i o jídlo, a tak byly některé stánky na tržišti otevřené.

Prodavači pokřikovali na trousící se zákazníky, ženy se držely ve skupinách a prohlížely si ovoce a zeleninu, jako by byl obyčejný den. Zdálo se, že příroda si na změnu zvykla. Mezi visutými zahradami, které byly u každého domu i obchodu, poletovali zlatí motýli a bílé můry. Jemná vůně keřů a oranžových květů, linoucí se uličkami, byla sladší než dětský dech. Vlaštovky, které hnízdily na srážech a jejichž zelená pírká zářila na slunci jako smaragdy, rychle prolétaly mezi

modrými stíny stromů a stánků a chytaly hmyz. Ulice Luciare byly plné života.

Daylan mezitím nadával a s námahou tlačil po ulici veliký trakař. Wyrmlingská princezna ležela schovaná uvnitř pod pytlí s bavlnou a pod hadry, které byly v rozích upevněny kameny.

„Co se děje?“ naléhala na něj. S širokým úsměvem na tváři se postavila vedle něj a bylo vidět, že je plná nezkrotné energie jako přivázané štěně.

„Když to musíte vědět,“ syknul Daylan, „snažím se utéct z vězení.“

„Ó,“ řekla Siyaddah, najednou rozpačitá a vystrašená, a zmlkla. Sledovala s vystrašenými očima prodejce kolem. Zdálo se však, že si jí nikdo nevšiml. Minimálně na čtyřicet stop kolem nich nikdo nebyl, nikdo kromě staré ženy prodávající kořeny, která už asi byla napůl hluchá. Její hlas byl jen jedním z mnoha. Neočekávaně se jí vrátila nezkrotná síla. „Takže, mohu nějak pomoci?“

Daylan se neudržel a musel se zasmát. „Milá dívko, kde jste byla, když jsem byl po prsa v těch... v nepříjemné situaci?“

Siyaddah se k němu naklonila, jako by ho chtěla políbit, ale když ucítila ten zápach, radši se stáhla.

„Ale teď jsem tady,“ řekla. Podívala se dolů do trakaře. „Je někdo pod těmi hadry? Vypadá to, jako by tam někdo byl!“

„Ššš,“ syknul Daylan poplašeně. „Jak jste mě poznala? Vytvořením tohohle převleku jsem strávil celé hodiny!“

Opravdu se dnes ráno dlouho snažil najít po celém městě nějaké oblečení. To, co měl na sobě, včetně farmářského klobouku, skrývalo jeho postavu i obličej. A navíc si přistříhl vousy a pomazal si je popelem. Chodil ohnutý jako starý muž, který odváží z města odpadky.

„Poznala jsem tě okamžitě,“ řekla princezna, „jsi nejmenším mužem v celém okolí.“

„Toho jsem se obával,“ zabručel Daylan. „Tak to s tebou dopadne, když žiješ mezi obry.“ Potřásl rezignovaně hlavou a rozhlédl se po ulici. Strážní u městské brány si bezstarostně povídaly. Někteří se dívali ven z brány. V takový jasný den byla malá šance, že by wyrmlingové zaútočili, a největší problém, který by mohl nastat, byla krádež stánku, kterou

vyvede nějaký uličník. Ale kdyby se něco takového stalo, prodavač by spustil pokřik. Daylan při svém útěku spoléhal na uvolněnou atmosféru ve městě. Kdo by si všimal starého špinavého muže?

Daylan si zamyšleně prohlížel Siyaddah. Svým exotickým způsobem to byla hezká mladá dívka. Plet' měla temnou jako čokoláda a na sobě měla bílé hedvábí v rozevlátém stylu, který byl kdysi v Dalharristánu běžný mezi ženami, jež by se mohly vdávat. Oproti těm z válečnického klanu byla křehká, protože lidé v Dalharristánu nebyli nikdy velcí. Byla jen o malý kousek vyšší než šest stop.

To docela postačí, pomyslel si Daylan.

„Jestli mi opravdu chcete pomoci,“ řekl Daylan, „jděte k městským strážným a flirtujte s nimi. Myslíte, že to dokážete?“ Flirtování nebylo to, v čem by byly ženy v Dalharristánu zběhlé. Ale na druhou stranu ženy běžně nepomáhaly zločincům k útěku.

„No dobře, nikdy jsem něco takového nedělala, ale myslím si, že to zvládnou,“ prohlásila Siyaddah. Otočila se, ladně kráčela ulicí a mířila přímo ke strážným. Daylan ji chvíli sledoval a byl uchvácen její chůzí. Měla zvláštní způsob, jakým pohybovala svými boky.

Pohybuje se jako labuť, napadlo ho. Usmál se. Sice sotva znatelně, ale flirtuje. A strážní si jí už všimli.

Daylan se zavrčením popadl držadla trakaře, sklonil hlavu, jako by byl nahrbený, ale přesto se snažil se vytáhnout, aby se víc podobal velkým lidem, a vydal se za ní k bráně.

Když se k Siyaddah blížil, byla obklopena strážnými.

„Slyšela jsem, že tam dole u potoka rostou jahody,“ řikala, „a když jsem na ně pomyslela, dostala jsem na ně takovou chuť, že mě napadlo, že i ostatním, kteří těžce pracují na opravách, by přišly k chuti. Myslíte si, že tam jsou wyrmlingové? Také jedí jahody, že?“

„Ne, ne, ne,“ překřikovali se strážní. „Wyrmlingové jedí jenom krásné mladé dívky. Ale u potoka by být neměli. Je to tam příliš otevřené. Vyhýbejte se místům se stromy a budete v bezpečí.“

V jejím obličeji se objevila panika. „Jste si tím jisti? Cítěla bych se o hodně líp, kdyby šel některý z vás se mnou.“

Ale bylo jasné, že strážní musí zůstat u brány. Dva mladíci rychle oddechovali a jeden z nich se nabídl: „Byl bych šťastný, kdybych s vámi dnes odpoledne mohl sbírat jahody.“

Když Daylan prošel kolem stráží ven z města, Siyaddah se úchvatně usmála jako správná mladá dívka.

Cesta dolů z kopce se mírně svažovala, takže bylo snadné vozík tlačit, a on si jen dával pozor, aby se přitom nerozběhl. Přesto se příští dvě míle musel plahočit znovu do kopce co nejrychleji, aby už byl pryč.

Změny, které se za ty dva dny v přírodě udály, byly úžasné. Obdivoval divoké ořešáky podél cesty a kaštany plné veverek. Z větví se ozývalo cukrování hrdlíček a zaslechl chrochtání divokých prasat. U potoka mu cestu zkřížil jelen.

Něco podobného tu nebylo k vidění už věky. Ještě před dvěma dny tu byla pustina.

Také město Luciare vypadalo svěže. Podle zákona byly ve všech oknech a u každých dveří truhlíky s květinami. Rostly v nich divoké květy a bylinky, které naplňovaly ulice vůněmi a město životem. Květiny vypadaly zdravější a svěžejší než předtím, jako by na ně týdny přšelo.

To bylo jedno z tajemství, které město chránilo: život. Luciare bylo městem života a stálo proti divočině smrti. Tady byla moc Mrtvých oslabena.

Daylan jen doufal, že se kouzelníku Siselovi tentokrát podaří zem takto udržet. Bojoval a prohrával bitvu o přírodu už mnoho let.

Daylan právě obcházel úpatí hory poblíž močálu, když přiběhla Siyaddah.

„Daylane,“ křičela vzrušeně. „Jak jsem si vedla?“

Jako mnoho jiných mladých lidí si ještě neuvědomovala, že konat dobro se vyplatí. Dožadovala se pochvaly, v čemž Daylan spatřoval důkaz její nedospělosti. Její mozek zatím stále ještě fungoval především na citové úrovni.

„Dobře,“ řekl tiše, přestože nikdo kolem nebyl. „Byla jste úžasná.“

„Co to schováváš mezi těmi hadry?“ zeptala se, sáhla do trakaře a odhodila je.

Obličej se jí změnil v masku strachu, když uviděla wyrmlinga. Spodní čelist se jí začala třást, vytřeštila na Daylana oči a řekla: „Máš pět vteřin, abys mi to vysvětlil, jinak začnu ječet.“

Kan-hazur se zavrtěla a skryla si obličej před sluncem. „Moje oči krvácejí,“ zasténala.

„Ani nápad,“ upřesnil Daylan. „Jen ti z nich tečou slzy. Brzy budeš v pořádku.“

Obrátil pozornost zpátky k Siyaddah. Neměl radost z pomýšlení, že by se s ní měl poprat, nebo že by ji musel přivázat ke keři, dokud nebude celá záležitost vyřešena. Dokonce s sebou ani neměl pořádný provaz, kterým by ji svázał. Napadlo ho, že by mohl roztřhat bavlněné hadry, na kterých by se mu snad povedlo udělat několik pořádných uzlů.

Ale životní krédo, podle kterého žil, si vynutilo něco lepšího.

„Princezno Siyaddah, dovoluji si představit vám princeznu Kan-hazur. Na králův rozkaz ji vezu ven z města s nadějí, že se uskuteční výměna rukojmí – dědičky říše a našeho prince Urstona.“

Siyaddah si ho chvíli prohlížela. Pochopila celou situaci rychle, nebyla žádný prostáček. Poznal to podle zachvění jejích víček. Pak začala zvažovat všechny důsledky, které z toho plynou.

Jestli je princ Urstone stále naživu, mohl by být brzy svobodný. Před dvaceti roky byl ženatý s její tetou. Její otec byl princův nejdůvěrnější přítel a spojenec, mnohokrát s ním šel do války.

Siyaddah věděla, že otec prince miloval jako bratra a celou dobu doufal, že Areth Urstone dosáhne jeho osvobození. Když byla ještě malá, otec jí řekl: „Doufám, že se jednoho dne vdáš za člověka jeho formátu.“

Muži Siyaddah nadbíhali, byli z dobrých rodin, ale jejímu otci nevyhovovali. Ona věděla, že se otec snaží dbát o její vzhled a doufá, že potká prince Urstona a že se třeba do sebe zamilují.

Co si o tom všem myslí? To by Daylana zajímalo. Jistě se na něj bude těšit, i když s nadějí a obavami zároveň.

„Já... ráda vás poznávám,“ řekla Siyaddah Kan-hazur s lehkou úklonou. Chovala se vytříbeně.

„Vy nemáte radost, že mě poznáváte,“ zavrčela Kan-hazur s obličejem ukrytým za pytle bavlny. „Já z toho radost nemám, proto ani vy ji nemůžete mít. Proč musíte vy lidé lhát?“

„Říká se tomu zdvořilost,“ řekla Siyaddah. „My mezi sebou používáme takové fráze, když potkáme někoho cizího. Zdvořilost není něco, co byste si vy, cizinko, zasloužila, ale je to dar, který vám já, hostitelka, nabízím.“

„Nestojím o žádné zdvořilosti,“ řekla Kan-hazur.

„Příliš pozdě,“ namítla Siyaddah. „Už jsem vám je věnovala. Přesto, je to opravdu potěšení vás poznat. Často jsem o vašem druhu přemýšlela a je to opravdu příjemné překvapení se s vámi setkat za tak příznivých okolností, a navíc v tak krásný den.“

Kan-hazur z obličeje odsunula pytlík s bavlnou a mhouřila oči na žhavé slunce; ty jí okamžitě zrudly a natekly.

Daylan v sobě dusil smích. Siyaddah tu ženu potkala poprvé, ale už dokázala, že ví, jak přivést wyrmlinga k šílenství.

Kan-hazur se zhluboka nadechla, jako by přemýšlela o přiměřené kletbě, kterou by na ni mohla uvrhnout, ale nakonec jen zavrčela.

„Nevrčte na mne,“ varovala ji Siyaddah, teď už ostřejším tónem. „To vám nebudu tolerovat. Víím, jak musíte být našťavaná. Já jsem také princezna a také jsem přišla o domov.“

„Já jsem o něj nepřišla,“ řekla Kan-hazur. „Můj mi byl vyrván krvavýma rukama vašich válečníků. Ukraden. Protože vaši lidé jsou slabí a hloupí.“

Siyaddah zatnula zuby. Zdálo se, že přemýšlí o tuctu urážek a snaží se rozhodnout, kterou by měla vyslovit nejdřív.

„Tak mluvte,“ vyzvala ji Kan-hazur, „nebo jste tak pitomá, že vás nic nenapadá?“

„Já si svoje nápady nechám pro sebe,“ řekla Siyaddah.

Kan-hazuřin obličej byl plný vzteku, pevně sevřela pěsti, jako by ty urážky z ní chtěla vymlátit.

Siyaddah se vítězně usmála. Pokud šlo o sebekontrolu, byla v ní evidentně lepší.

„Nechte toho,“ řekl Daylan a doufal, že situaci zklidní. „Podívejte se na sebe, vy dvě, sotva se znáte a už se spolu pošťuchujete jako sestry.“

Kan-hazur se přestala vztekat, zřejmě se rozhodla, že zvítězí nad Siyaddah v rozehrané hře. „Proč... proč se ke mně takhle chováte?“

„Tady Daylan učí, že máme projevit laskavost všem živým tvorům,“ odpověděla Siyaddah tiše, „to znamená ropuchám i wyrmlingům.“

„Pak je blázen,“ zavrčela Kan-hazur nebezpečně.

„A přesto, možná díky jeho bláznovství jste stále ještě naživu,“ namítla Siyaddah. „Když vás tenkrát chytili, bylo mnoho takových, kteří vás chtěli zabít. Ale Daylan s tím nesouhlasil. On tvrdil, že by vás měli pustit na svobodu.“

„Já mu nic nedlužím,“ namítla Kan-hazur. „Jestli se přimlouval za moji svobodu, pak mluvil zbytečně – a navíc to dělal kvůli svým těžko srozumitelným důvodům.“

„Dělal to ze soucitu,“ řekla Siyaddah. „Mluvil o vás jako o medvíděti, které se ztratilo v lese. Říkal, že byste měla být vrácena svému vlastnímu druhu.“

Kde by byla vycvičena pro válku a dostala by velení v armádě, pomyslel si Daylan. A protože viděla naši obranu, mohla toho využít a zaútočit na nás.

To byl argument krále Urstona, a přestože Daylanův postoj byl morálnější, králův pragmatický přístup zvítězil: nechme si princeznu jako vězně, v bezpečí a se zdravou kůží, ale hlavně ať je někde, kde nemůže nikomu ublížit.

Z cesty se ozval falešný zpěv, zřejmě si tam prozpěvoval nějaký venkovský chasník.

Daylan naházel na Kan-hazur pytle s bavlnou a podíval se na Siyaddah. „Půjďte se mnou? Nepůjdeme daleko.“ Nechtěl, aby se vrátila do hradu, ne teď. Báł se, že podlehne svému svědomí a strážím řekne, co ví. Bude lepší, když s ním zůstane.

„Teď se uskuteční výměna?“ Mluvila vzrušeně. Jestli se výměna uskuteční tak, jak bylo naplánováno, bude se o tom

dlouho mluvit. A bude to ona, jejímuž příběhu budou všichni naslouchat.

Daylan jí neřekl přesně kdy a kde, aby nevarovala ostatní. Přesto slabě přikývl.

„Budou tam wyrmlingové?“

Daylan znovu přikývl. Dívala se na něj z boku a viděla, že má k botě připevněný nůž. Byl vybaven na boj a jeho zručnost se zbraněmi byla legendární. A určitě měl k dispozici zbraně, které neviděla.

„Tak dobře,“ řekla, „půjdu.“

29

VÝMĚNA RUKOJMÍ

*Osvícený člověk není schopen přijít na kloub
hloubkám a temnotám mysli, proto se vystavuje
nebezpečí, když se o to aspoň nepokusí.*

– král Urstone

V lepším světě by byli můj otec a matka ještě naživu, pomyslel si Fallion.

Seděl pod stromy na slunci a neodvažoval se o tom snít. Slunce pronikalo dolů mezi korunami stromů a vytvářelo na zemi tapisérii světla a stínů. Teprve teď začínal být den teplý a vzduch po noci strávené v kamenné bedně svěže voněl.

Fallion vytahoval teplo ze svého okolí a zahříval jím i své přátele, aby se rychle zbavili kosti umrtvujícího chladu.

Byli tak blízko smrti, že pokládal téměř za zázrak, že ještě žijí.

„Dokážeš to pochopit, Jazi?“ zeptal se Fallion. „My jsme se setkali se stínem našeho dědečka a znovu uvidíme otce.“

Doufejme, pomyslel si Fallion, možná v nedivočejších snech.

Talon se zamračila. „Možná bychom ho *mohli* vidět,“ varovala. „Wyrmilingové ho drží v zajetí.“ Ale Fallion na to nechtěl za stávajících okolností myslet. Možná a snad mu nestačilo.

Ne, já svého otce uvidím, slíbil sám sobě. Přišel jsem až sem, mnohým jsem prošel a bylo by to spravedlivé ho vidět.

V srdci si podržel čistou čirou naději.

Vojáci měli kolem pevnosti hodně práce: usekávali hlavy nepřátel a pohřbívali své mrtvé. Někteří se před cestou zpátky do Cantular najedli.

Ale král se připravoval na dlouhou cestu a sám si vybíral bojovníky, kteří půjdou s ním.

Fallion se díval do koruny stromu a všiml si, že okraje starších listů žloutnou. Kdyby to bylo na jeho světě, bylo by pravé léto, a tak ho napadlo, že na tento nový svět přichází zima. Anebo jsou tak vysoko v horách, že sem zima přichází dřív.

Ale tak tomu není: někde z výšky zaslechl pípání mláďat v hníždě. Pozoroval poletující stín mezi větvemi, a když se usadil, pípání zesílilo, a pak najednou ustalo. To znamená, že ptáci hnízdí.

Ne, je začátek léta, usoudil Fallion. Ale přesto začaly listy vadnout. Na tuto zemi se řítí pohroma.

Fallion se podíval na Jaze, který seděl a v obličeji měl zmatený výraz. Oddal se snění a představoval si, jaké to bude, až se setká s otcem.

Přišel k nim jeden mladý velký chlapík, jehož úzký obličej vypadal jako dětský. Měl kolem hlavy krví nasáklý hadr a jeho vlasy vypadaly, jako by je olízla kráva.

Něco zamumlal a podával jim jejich batohy plné šatstva. Podle váhy Fallion poznal, že jeho dary jsou pryč. Možná padly do rukou nepřátel.

Fallion se probíral obsahem batohu a zjistil, že je v něm Jazovo oblečení a Talonina tunika. Dále z něj vypadl náramek vyrobený ze zelených kamenů a jedné perly na provázku.

„To je moje,“ řekla Rhianna a vytrhla mu náramek z ruky, dřív než si ho mohl pořádně prohlédnout.

„Odkud to máš?“ zeptal se Fallion.

„Od ctitele,“ řekla.

„Kterého?“ zeptal se a byl překvapený, že cítí žárlivost. Tam, odkud pocházela, se na ni usmívalo mnoho mužů, hlavně na poutích a tancovačkách. Ale nevěděl, že měla nápadníka, který jí nosil dárky – dárky, které si schovávala a byly jí drahé.

„Žádného,“ řekla a schovala si náramek do svého tlumoku.

„Měla bys ho nosit,“ řekla Talon Rhianně. „Šel by dobře k barvě tvých vlasů.“

„Myslíš?“ zeptala se Rhianna a zahihňala se jako děvčátko. To je divné, pomyslel si Fallion, že po událostech předchozí noci to znělo tak bezstarostně. Ale možná ji nějak vyléčily ty lesy, ty byly jako balzám na duši. Anebo to bylo zprávou, že otec ještě žije.

Nebo možná... podíval se na kouzelníka Sisela. Fallion slyšel, že Správci Země mohou takovým způsobem lidi ovlivnit – zbavit je strachu a přimět je, aby se cítili dobře a byli spojeni s přírodou.

Kouzelník je sledoval s ustaraně staženým obočím.

No samozřejmě, uvědomil si Fallion. Jsme pod jeho vlivem, zlepšuje nám náladu, naplňuje nás novou vitalitou.

Fallion mu byl za tu službu vděčný.

Vyměňovali si batohy, vysypávali z nich věci, každý si vzal, co bylo jeho, a pečlivě si věci srovnávali. Fallion si oddechl, když zjistil, že stále ještě má stříbrný medailonek s obrázkem matky, vyrytým na kousku slonoviny, kde byla mladá a půvabná. Na tomhle obrázku byla navěky mladá, navždy krásná. Byla to jediná věc, kterou od ní měl, a vždy si jí velice cenil.

Když se tak na obrázek díval, napadlo ho, jestli skutečně existuje nějaký stínový svět, na kterém žije. Třeba je takové místo, na kterém je krásná a mladá.

Kdybych ten svět zkombinoval s naším, mohl bych ji přivést zpátky k životu?

Při tom pomyšlení se roztřásl vzrušením.

„Hele, Fallione,“ řekla Rhianna. Ukazovala přitom na mladého muže, který jim přinesl batohy. Ten s obrovskou vážností držel Fallionův dlouhý meč a nabízel mu ho, vytažený z pochvy. Ale ostří bylo pokryto silnou patinou rzi a ebenový jílec byl zlomený.

„Ne,“ řekl Fallion, najednou vyděšený, že by se ho měl dotknout. „Dotkl se ho on, Nesmrtelný rytíř. Cítím na něm kletbu.“

„Vezmi si ho,“ řekl kouzelník Sisel a přistoupil blíž. „Ta kletba je na ostří. Pochybují, že bys mohl z rezivět. Navíc ho možná brzy budeš potřebovat.“

Fallion viděl, že by mladého muže urazil, kdyby si ho od něj nevzal. Bylo zřejmé, že meč prošel bojem a že si ho tu velmi váží.

„Děkuji ti,“ řekl Fallion a vzal si meč.

„Alun,“ řekl kouzelník Sisel. „Jmenuje se Alun.“

„Děkuji ti, Alune.“

Chlapec se stydlivě usmál.

Sisel se sklonil k Fallionovi. „V jednom z tlumoků jsme našli nějaké dary,“ řekl. „Doporučil jsem králi, aby je hned nechal donést do Luciare.“

„Vy jste je našli jen v jednom tlumoku?“ zeptala se Talon.

„Bylo jich víc?“ zeptal se Sisel.

„Každý z nás jich pár nesl,“ vysvětloval Fallion. „Dohromady jich bylo tři sta.“

„Obávám se, že většina padla do rukou nepřítelů,“ řekl Sisel. „Doufejme, že nebudou vědět, jak je používat.“

Fallion seděl a na chvíli byl vyveden z rovnováhy.

Jeden po druhém přicházeli válečníci a přinášeli Fallionovým společníkům jejich zbraně – Talon mečůk, Rhianně hůl a Jazovi luk. Všechny zbraně vypadaly, že na nich leží kletba, jen Rhiannina hůl, kterou Fallion našel před třemi roky, byla v pořádku.

Kdysi patřila jeho otci, byla to hůl Králi Země, a proto byla tak ozdobena. Asi byla vyrobena z nějakého druhu dubu, měla medově zlatou barvu a byla nalakovaná. Rukojeť měla obalenou kůží a pod ní byly bylinky, které osvěžily každou místnost, v níž byla. Kolem rukojeti byla osazena mocnými drahokamy, aby holi dodaly sílu: opály k vytvoření světla v noci (její nositel musí být mocný čaroděj, který umí uvolnit jejich oheň), perly k ulehčení srdci, a zakalené křemeny, které nositele skrývaly před nežádoucíma očima. Na holi byly také vyryty stovky run po celé její délce, které měly chránit před kouzly různých čarodějů. Fallion předpokládal, že i kdyby byla na hůl vložena kletba, Nesmrtelný rytíř by s ní neuspěl. Věděl, že její dřevo nemůže být poničeno ohněm, a jako ohňotvůrce ji

nemohl nést, aniž by měl silný pocit neklidu. Proto ji dal Rhianně: ne proto, že by měla schopnost nějak ji použít, ale protože věděl, že hůl má silnou uzdravovací moc, a Rhianna po tom všem, čím ve svém krátkém životě prošla, si ji zasloužila nejvíc.

Za chvíli poté, co si rozdělili své věci, popadl statný válečník držadla vozíku a naléhal na Falliona a jeho přátele, aby si sedli dovnitř.

Jako polštáře použili své batohy a válečník se rozběhl lesem. Tlačil káru rychleji, než by to dokázal kůň. Fallion obdivoval válečnickovu výšku a sílu, protože byl skoro stejně velký jako wyrmling a v ramenou byl široký asi čtyři stopy.

Vezli se a lidští válečníci běželi po stranách vozíku jako čestná stráž.

Fallion se těšil, že uvidí, jak země těchto lidí s jejich obrovskými kamennými stavbami vypadá, když se Jaz náhle zasmál a začal zpívat tuláckou píseň. Měl jasný čistý hlas a často po něm chtěli, ať zpívá při oslavách s potulnými zpěváky. V lepším světě, představoval si Fallion, by si Jaz vydělával na živobytí právě zpěvem.

Rhianna začala zpívat s ním, a tak dlouho strkala Falliona loktem do žeber, až se on i Talon přidali:

*Vždy když fouká vítr
Cestuje se dobře
V pohodlném kočáru
Při zpěvu písně
Ať už na slunci, nebo v stinném údolí.*

*Na cestě, když je domov daleko
Je dobré cestovat pohodlně
V pohodlném kočáru
S dívkou, kterou miluji
Ať už na slunci, nebo v stinném údolí.*

Mladý Alun běžel vedle nich a snažil se stačit velkým válečníkům. Fallion viděl, jak i přes námahu, kterou mu běh způsoboval zírá na Talon.

Viděl, že si toho všimla a odvrátila se. „Máš tu obdivovatele,“ škádlil ji. Ani nemusel říkat, že ten nemotorný mladý muž vypadá jako špinavá hromádka neštěstí.

Alun něco říkal Talon v hrdelním jazyce této země.

„Říká, že hezky zpíváme,“ řekla Talon. „Myslí si, že zpíváme jako Sirény.“

„Aha, to je nějaký druh supa?“ zeptal se Fallion omluvným tónem.

„Ne,“ řekla Talon. „Jsou to ptáci z legend. Byly to ženy, které zpívaly tak krásně, že jim bylo dovoleno létat, a tak se vznesly na sněhobílých perutích a odletěly do nebe. Od nich se naučili zpívat všichni ptáci.“

„Ó,“ řekl Fallion. „Takže on si myslí, že zpívám jako dívka?“

„Ne,“ pokárala ho Talon. „On to myslel jako kompliment. Rád by slyšel víc písní z našeho světa.“

Ale Fallion si nemohl pomoci a musel myslet na to, že těmto velkým lidem připadá jeho zpěv jako dívčí. Muži z válečnického klanu byli větší než medvědi v Dunnwoodu a jejich hlasy hlubší než bučení býka. Fallion měl neodbytný pocit, že jim musí připadat mrňavý a zženštilý.

Ale Jaz už začal zpívat novou píseň, tentokrát to byla neslušná hospodská písnička o „slávě piva, ať už vypitého ze sudu hostinského, nebo vychlastaného ze džbánu vlastního otce, nebo lokaného z vědra prodavače ryb“.

A tak celé odpoledne během jízdy zpívali. Fallionovi se podařilo upadnout do hlubokého spánku. Jen občas se probudil a rozhlédl se po okolní krajině. Stromy byly vyšší, než si pamatoval, a země se svými občasnými sloupy a větrem ošlehanými skalami vypadala cize.

Jsme hodně daleko od domova, uvědomil si Fallion. Dál, než jsem si kdy dokázal představit.

Neuměl si představit, co bude. Nic v jeho životě už nebude stejné jako dřív. Nemohl světy rozpojit a vrátit je do starých kolejí. Pochyboval, že by to vůbec někdo dokázal. Jen doufal, že tenhle svět bude lepší než ten, který opustil.

Vojáci se v tlačení káry střídali, a dokonce i jeho dědeček, obrovitý chlap, se na tlačení podílel.

Občas nechali Aluna, aby si také sedl a získal tak trochu odpočinku, kterého mu bylo tak velmi třeba.

Když uběhla polovina odpoledne, zastavili se na veliké louce, odkud viděli na půl míle kolem sebe. Slunce v parném dni vyběhlo trávu tak, že vypadala jako led.

Všichni Fallionovi přátelé usnuli. Ale Fallion natáhl nohy, aby se mohl trochu projít.

Poprvé se v tomto dni cítil svěží, vrátila se mu bývalá energie, a on by rád věděl, jestli to bylo díky nějakému Siselovu zaklínání.

Kouzelník Sisel k němu přistoupil a chvíli tiše stál, jeho přítomnost byla uklidňující a báječná. Oba zírali na stříbrná pole a obdivovali údolí pod sebou, jímž se vinula široká řeka.

„Je tu krásně,“ řekl Fallion po několika minutách ticha. „Nečekal jsem, že to bude tak krásné.“

„Ano,“ řekl kouzelník Sisel. „Toto pole je plné života. Tráva je dobrá, stromy vytrvalé. Doufejme, že to tak zůstane.“

„Můžete je udržet při životě?“ zeptal se Fallion.

Sisel se zamračil. „Obávám se, že ne na dlouho. Neslyšíte to – hlasy kamenů, nárek potoků, bédování listů? ,Vytrácíme se,‘ říkají.“

Všechny stromy, které vidíte, pocházejí z vašeho světa, ne našeho. Jsou pro nás jako sny, jako vítané sny o naší minulosti, sny, které se brzy vytratí.

Každý kámen pod vašimi nohama cítí bolest. Země se trápí.“

Stejná slova říkal kouzelník Binnesman Fallionovu otci, a teď se zdálo, že se ozývají z minulostí. „Co můžete dělat?“ zeptal se Fallion.

„Existují kapsy odolností, místa, kde krev země tvoří jezera hned pod povrchem. Na takových místech je život stále ještě hojný. Wyrmlingové je příliš neovlivnili. Před týdnem jsem ztrácel veškerou naději. Ale teď je... v srdci světa kouzelnice.“

„Averan.“

Sisel se zachmuřil a naklonil hlavu – jako liška, když poslouchá šustivé zvuky myši v trávě.

Averan by měla být naživu, pomyslel si Fallion. Když se světy spojily, měla by být změněna i Pečeť Světa. Ona jednou

svět uzdravila a Pečeť opravila. Mohla by to udělat znovu. Fallion si Averan představil: kouzelnici s její holí z jedovatého černého dřeva, jak horečně pracuje.

Ale Siselův zachmuřený výraz vypovídal o něčem jiném. „Ano,“ zašeptal Sisel, „moje stará učednice Averan. Je v pořádku? Docela by mě to zajímalo. Je dokonce naživu? Anebo se naše naděje nenaplnily?“

Fallion se kousl do rtu. Chtěl ji najít, zúčastnit se opravy světa. Ale napadlo ho, zda je to teď vůbec možné.

O pár chvil později se po rychlém jídle vydali znovu na cestu.

Pozdě odpoledne se Fallionova kára zastavila nakonec pod horou Luciare. Její vrcholky byly dokonce i v létě pokryté sněhem a Fallion mohl na jejím úbočí vidět město. Obrovské pláty vyběleného kamene kolem hradních zdí tvořily ohromné opevnění. V hoře byly vykopány tunely, které byly směrem ven rozšířené, takže do nich dopadalo světlo. Kolem oblouků byly spirálové ozdoby pokryté zlatem, které ve slunci zářily. Na obloucích byly také rozvěšeny koše na oheň a Fallionovi bylo jasné, že tam nejsou jen pro ozdobu. V případě nočního útoku by ohně vrhaly jasné světlo, které by se odráželo od bílých stěn a zlatých ozdob a oslepovalo by tak wyrmlingy.

Hrad byl dokonce i z velké dálky nádherný a jako by zval na návštěvu.

Na několik další mil se malí lidé s králem Urstonem vydali pěšky skrz zalesněnou bažinu. Král s sebou vzal jen Falliona, jeho přítele, mladého Aluna a osm silných válečníků jako stráž. Plesnivějící stromy se tísnily nad poloslanou vodou, nad kterou se rojili komáři a jiný hmyz.

Pro Falliona přechod přes močál neznamenal žádný problém. Rozbahněná stezka byla akorát tak unesla jeho váhu. Ale členové válečnického klanu se bahnem prodírali těžce, často jim sahalo až ke kolenům.

Bylo již pozdní odpoledne, když močálem došli k malé věži, jednoduché stavbě z pískovce, která už byla značně zchátralá. Byla postavena na malém kopci a na východ od ní se táhla rozlehlá suchá louka.

Kouzelník Sisel věž obcházel a vyrýval kolem ní svou holí do trávy kruh. Pak na něj šestkrát po sobě vyškrábal runy. Fallion nikdy nic podobného neviděl. „Co to vytváříte?“ zeptal se.

„Kruh života,“ řekl kouzelník po chvíli přemýšlení. „Na tomto světě život znamená sílu, kterou jsem studoval – životní kouzlo, sílu, kterou nalezneme u všech živých věcí – ve zvířatech, rostlinách, vodě a kamenech.“

„A jaké síle slouží Nesmrtelní rytíři?“ zeptal se Fallion.

„Ti neslouží ničemu,“ řekl Sisel. „Ti se jen snaží podmanit si jiné síly a překroutit je pro svou vlastní potřebu, a nakonec zničit tu věc, ze které sílu vytáhli.“

Sisel na chvíli zmlknul. Utrhl stéblo trávy, vycucával z něj šťávu a zamyšleně přitom hleděl do údolí. Z řeky se vznesl párek divokých hus: zakejhaly a odletěly podél břehu pryč.

„Životní kouzlo je jiné než kouzla na vašem světě. Je víc... ucelené. Na našem světě jsem sloužil Zemi a učil jsem se umění uzdravovat a chránit. Uzdravování je také jedním z posláních, která tu mám. Ale je toho tolik, co by mohl člověk udělat...“

Fallion už věděl, že na tomto světě byl kouzelníkem jménem Binnesman, který byl velmi proslulý. „Takže teď, když se světy spojily, ovládáte ta umění obě?“

Sisel zavrtěl hlavou. „Neovládán je. Sloužím jim. Ti, kteří slouží mocnějším silám, by si nikdy neměli myslet, že něco takového ovládají.“

Proto nám kruh poskytne velkou ochranu v případě, kdyby wyrmlingové chtěli dohodu porušit.“ Sisel pohlédl dolů z kopce. Fallion nic neslyšel, ale Sisel řekl: „Podívejte, už jsou tady.“

Fallion se podíval dolů a uviděl nejdřív wyrmlingskou princeznu. Její bledá kůže vypadala v jasném slunečním světle jako něco mrtvého. Zakrývala si rukou oči před světlem. Na sobě měla pytel, kvůli ochraně očí stažený přes hlavu jako kápi.

Za ní šel malý muž oblečený jako farmář. Vousy mu začínaly šedivět a Fallion na něm nic zvláštního neviděl.

Ale jako poslední přicházela žena, jejíž temná kůže a vlasy ostře kontrastovaly s bílým hedvábným oblečením, ozdobeným šedivým lemem. Měla zlatý nákotník a v nosním kroužku jednu černou perlu. Pohybovala se s mimořádnou elegancí a nesmírným půvabem.

Ta žena upoutala Fallionovu pozornost. Srdce mu tlouklo a zrychlil se mu dech, a když mu wyrmlinga na chvíli zastínila výhled, přistihl se, že o krok ustoupil, aby se na ni mohl znovu podívat.

Co to s ní je? Přemýšlel. Nebyla nejkrásnější ženou, kterou kdy spatřil, ale jeho tělo na ni reagovalo, jako by jí byla. Copak se zamilovávám?

Ale věděl, že taková otázka je nemístná. Ještě s ní nemluvil, ani jí nebyl představen. Přesto se k ní cítil přitahován jako k žádnému jinému.

Tak takhle to vypadá, pomyslel si, když poprvé uvidíte ženu, kterou budete milovat. Ať už tohle setkání dopadne jakkoliv, tak to zůstane.

Rhianna, která seděla na kameni u vchodu do věže, najednou vyskočila a vykřikla: „Strýčku Aeli!“ A rozběhla se z kopce k malé skupince s wyrmlingou a objala ho.

Fallion hledal ve své paměti. Samozřejmě že to jméno znal. Ael byl tajuplný strýc, který učil Rhiannu zacházet s mečem, když ještě byla dítětem na druhém světě. Rhianna o něm vytrvale odmítala mluvit.

Kouzelník Sisel se s úlevou usmál a klidným hlasem zavolal: „Daylane Kladivo, rád tě vidím!“

Fallion stál, jako by přirostl k zemi. Strýček Ael byl Daylan Kladivo, ten legendární hrdina?

Fallion šťouchl do Talon. „Ta žena, co je s nimi, ta s těmi tmavými vlasy, kdo je to?“

„Setkal jsi se s jejím otcem, s emírem,“ řekla Talon. „Je dobrým přítelem a rádcem našeho krále.“

„Proč je tak malá? Vypadá jako jedna z nás.“

„Její rodina pochází z Dalharristánu. Tam jsou lidé menší. A většina těch, které jsi zatím viděl, je z válečnické kasty. Ti jsou větší a silnější než lidé z jiných kast. Její matka nepochází

z válečnického klanu, ale z vládní kasty, je vychovaná ke vzdělávání se, kráse a silnému charakteru.“

„Ona je... ve vládě?“

Talon se na něj vševědoucňě usmála. „O tu nemáš zájem. Věř mi.“

„Skutečně?“ zeptal se Fallion. Tohle byla výzva. Fallion odtrhl nohy od země a v Rhianniných stopách se vydal vpřed, aby se setkal s Daylanem Kladivem.

Daylan Kladivo dlouho držel Rhiannu v náručí. Poté si sundal klobouk, rozpřáhl ruce a šklebil se do slunce. Fallion si všiml, že jeho vousy nezačínají šedivět, ale že je má posypané popelem. „Malá Rhianna!“ zvolal. „Tedy – ty jsi vyrostla rychleji než houba a jsi krásná jako drozdí vejce!“

Daylan byl evidentně potěšen a Fallion měl z jejich setkání také radost.

„A co tvá matka?“ zeptal se Daylan. „Je v pořádku? Je tady?“

„Umřela,“ řekla Rhianna. „Už osm let je mrtvá.“

Daylan vypadal sklíčeně. „To mě mrzí. Byla to dobrá žena, úžasná žena.“

Falliona by zajímalo, nad kolika životy už musel Daylan Kladivo truchlit. Mohl ještě po tolika ztrátách cítit zármutek a bolest?

Přesto ho v očích nesmrtelného viděl. Ano, opravdu byl zarmoucen.

Fallion stál za Rhiannou a ona se otočila, aby je seznámila. Ale Daylan ji mávnutím ruky zarazil.

„Vítej, Světlohoši,“ řekl Daylan s nesmírnou úctou. Popadl Falliona za předloktí, jak je to zvykem mezi vojáky, a potřásli si rukama, jako by byli starými přáteli nebo spojenci, kteří spolu stáli v boji. „Já vás znám,“ řekl Daylan. „Setkali jsme se už mnohokrát.“

Fallion věděl, že se nikdy nesetkali, tedy určitě ne v této životní etapě. Takže Daylan musel mluvit o minulých životech.

„Tohle je vaše dílo?“ zeptal se Daylan a otočil hlavu směrem k údolí, které se rozprostíralo pod nimi, ke stromům a trávě a ke vzdálené hoře se sněhovou čepičkou.

„Ano,“ řekl Fallion a cítil se trochu zahanbeně. Doufal, že se mu podaří spojit světy do jednoho dokonalého, ale dokázal stvořit jen tohle.

Daylanovy oči se zalily slzami, popadl Falliona do náruče a rozplakal se. „Tys to dokázal, bratře. Konečně jsi to dokázal!“

Fallion nevěděl, co na to říct. Tenhle cizinec, ta legenda, ho oslovuje bratře.

Pak zaklepal Daylanovi na rameno král Urstone. Začali mluvit v hrdelním jazyce krále a Fallion byl ponechán sám sobě.

Přišla za ním Rhianna, sestersky ho políbila, a Daylan Kladivo, král, emír s dcerou a královi muži mezitím přemýšleli, co budou dělat dál. Wyrmlingská princezna se stáhla do stínu věže.

Ani ne za hodinu nastane soumrak a wyrmlingové tu budou brzy kvůli výměně.

Rhianna kývla hlavou směrem k Daylanovi. „Tak co říkáš mému strýčkovi Aelovi?“

„Nevím,“ řekl. Ještě byl zmatený.

„Zdá se, že se mu líbíš,“ řekla Rhianna. „To je dobře. Ten se nepřátelí jen tak s někým.“

„Vypadá to, že mě zná,“ odpověděl Fallion.

* * *

Soumrak přišel dřív, než by si to Fallion přál. Slunce zapadalo v rudém oparu, který se táhl přes celou oblohu, protože v atmosféře bylo stále ještě plno prachu. Díky dlouhým stínům, které vrhaly hory, se zdálo, že noc tu malou skupinu obepíná jako pokrývka.

Daylan Kladivo krále ujistil, že jednání je zajištěno takovými přísahami, že ani wyrmlingové by si je nedovolili porušit. Nečekal, že by wyrmlingové zaútočili.

Ale doba dala králi Urstonovi jedno ponaučení: nikdy nevěř wyrmlingům.

Proto se jeho stráže schovaly v lesích kolem věže pro případ, že by je wyrmlingové chtěli přepadnout.

Fallion čekal s mečem pokrytým rží v pochvě, zatímco král, kouzelník Sisel, Alun a Siyaddah stáli ve stínu věže. Daylan Kladivo a wyrmlingská princezna vylezli na věž a stáli na okraji jejich zborcených zdí.

Na nebi se objevila první hvězda a kolem věže začali netopýři předvádět své akrobatické kousky.

Fallion už začínal věřit, že se wyrmlingové neukáží, když vtom zaslechl třepotavý zvuk.

Ze zšeřelého lesa vyletěla wyrmlinga a začala kroužit kolem věže. Fallion byl fascinován jejími umělými křídly a napínal oči, aby si je mohl dobře prohlédnout. Byla průsvitná a zlatavá jako pěnkavčí, ale byla protkána temnějšími proužky, které vypadaly jako kosti, mezi nimiž byla natažena síťovina. Připomínaly mu kožnatá křídla graaka.

Neviděl žádné ovládání, žádnou známku toho, že by křídla měla nějaké řízení. Jediné, co mohl vidět, bylo, že vyrůstají ženě ze zad.

Kroužila kolem věže a dívala se dolů na lidi, jako by byla dalším netopýřem.

Pak najednou podivně zavyla hlasem plným bolesti, který se podobal zavytí nějaké šelmy.

Z velké dálky z bažiny se ozvalo několik podobných zavytí.

Král Urstone stiskl svou válečnou sekeru a varovně vykřikl. Talon to přeložila: „To je past!“

„Ne,“ upozornil je Daylan Kladivo, „počkejte!“

V tu chvíli se wyrmlingové vznesli z močálu. Přilétali k věži rychle, rychleji než ta první, a kouzelník Sisel zašeptal: „Zatraceně...“

Teprve když přiletěli blíž, zjistil Fallion důvod jeho úleku: Tito wyrmlingové měli přes krvavě rudé róby navlečené temně rudé kápě s křídly, která vypadala, jako by byla vyrobena z toho nejtemnějšího rubínu.

A byli tři.

Každý držel pevně v rukou černý meč s rukojetí přitisknutou k hrudi a čepelí mířící k zemi.

„Nesmrtelní rytíři,“ zabručela Talon. „Ale já vidím tři. Jednoho jsme přemohli včera a dalšího noc předtím. Měl by zbývat jenom jeden.“

„Pravda,“ řekl kouzelník Sisel, „tito Nesmrtelní rytíři by neměli existovat. Paní Zoufalství tají jejich počet a každý z nich představuje pohromu. To byla jen šťastná náhoda, že Paní Zoufalství odhalila své tajemství. Tohle je osudové znamení. Rád bych věděl, kolik jich ještě má.“

Fallion v sobě nechal vzrůstat energii čerpanou ze země. Byl připraven uvolnit ohnivou kouli. Královi muži tasili zbraně a Jaz natáhl luk.

„Zadržte,“ zvolal Daylan z věže: obával se, aby to nebyli lidé, kdo první poruší příměří.

Nesmrtelní rytíři k nim mířili, ale při letu měnili směr a kličkovali, jako by se chtěli vyhnout vystřelenému šípu.

A pak se objevila nestvůra.

Ve vzdálenosti asi tři míle se z močálu zvedlo cosi obrovského a pachtilo se to na kožnatých křídlech nad stromy.

Něco podobného Fallion v životě neviděl. Jel na mořském graakovi v Landesfallenu... ale to, co stoupalo z močálu, by jednoho graaka zhltno na posezení. Bylo to zlověstné a černé a křídla toho stvoření měla rozpětí sto, možná sto padesát stop. Tělo bylo více než osmdesát stop dlouhé a Fallion si představil, že na jeho hřbetě by mohla jet celá malá vesnice plná lidí.

Tělo mělo podobu hada a při letu sklánělo hlavu jako volavka. Ale volavčí hlava to nebyla. Tahle byla na rozdíl od ní ohavná a tupá jako hlava slepýše, a hubu měla plnou velkých zubů. To tělo jako by se vzduchem vlnilo. Svůj kožovitý ocas používalo jako kormidlo.

Na jeho hřbetě se na židli krčila malá postava, která vypadala dost vystrašeně.

Otec! pomyslel si Fallion, a měl pocit, že se mu srdce rozskočí.

„Co je to za příšeru?“ zeptal se Jaz.

Fallion se ohlédl na krále Urstona, jehož obličej zbledl strachem, a pak na kouzelníka Sisela, který zmateně potřásl hlavou.

„To je graak,“ křičel ze zdi Daylan Kladiovo. „Ale takový druh, o jakém se mluví jenom v legendách.“

Fallion stál, strach v něm vzrůstal a srdce mu bušilo.

Stvořil jsem já takovou hrůzu, když jsem spojil světy? Přemýšlel o tom. Nenacházel žádnou odpověď.

Bylo tu příliš mnoho Nesmrtelných rytířů. Šero houstlo.

Najednou wyrmlingská princezna zařvala a seskočila ze zdi. Přistála jen několik stop od Falliona a země se pod její vahou zatřásla.

Obrovská příšera, tento graak z legend, dosedla na zem ani ne dvě stě stop od nich a osamělá postava na ní se držela jejího krku. Graak couvl a natáhl svůj obludný krk do vzduchu, a Fallion měl na chvíli strach, že zaútočí, vezme je všechny do zubů a zabije.

Ale v tu chvíli se k ní suchou trávou rozběhla wyrmlingská princezna a příšera si lehla.

„Arethu?“ volal král. „Arethu?“

Osamělá postava se zvedla, podívala se jejich směrem a vydala žalostný výkřik, byl to skoro vzlyk.

Ten muž byl lidskou troskou. Jeho černé vlasy už nebyly léta stříhané a trčely mu z hlavy jako vějíř. Dlouhé vousy mu sahaly až na břicho.

Ale i z té dálky Fallion poznal otcovy zářící modré oči.

Princ Urstone se začal sunout z graakova hřbetu. Nejprve sklouzl po kožovitých zádech a pak spadl z výšky dvaceti stop na zem.

Postavil se na vratké nohy, jako by už dlouhou dobu nebyl zvyklý chodit. Začal klopýtat travou a přitom křičel a vzlykal.

To je zlomený člověk, pomyslel si Fallion. Úplná troska.

Fallion zaslechl Talon popotáhnout a v jejích očích viděl slzy lítosti.

Fallion se tak soustředil na svého otce, že si ani nevšiml wyrmlingské princezny, která utekla a rychle se vyšplhala na graakův hřbet. Obluda tlumeně zařvala a pak se vznesla do vzduchu.

Fallionův otec byl na krátkou chvíli v těch nejtmavších stínech, opíral se do něj silný vítr, a pak se najednou objevily hvězdy.

Z mýtiny mezi stromy se s tichým máváním křídel vznesli tři Nesmrtelní rytíři.

Fallion viděl, jak jeho otec zavrával. Král Urstone vykřikl a rozběhl se přes louku s voláním: „Areth! Areth! Ya gish, ha!“

Fallion se rozběhl také a natahoval nohy, aby krále dohonil.

„Otče, já jsem tady!“ křičel. Fallion se se svým otcem chtěl tak moc setkat, že si představoval, že ho jeho „stínový“ otec pozná.

Pak se jeho otec opět zvedl na vratkých nohách a klopýtal směrem k nim.

Král Urstone se najednou zastavil, o krok ustoupil a začal něco křičet ve svém vlastním jazyce.

A právě v tu chvíli to Fallion uviděl. S očima jeho otce bylo něco v nepořádku. Fallion měl před chvílí dojem, že vidí jeho zářící oči.

Ale to, co teď viděl, byly jen díry, prázdné díry místo očí.

Oni ho oslepili, uvědomil si Fallion. Nemohli ho jen tak pustit na svobodu. Nejdříve ho museli oslepit.

A jak se ta lidská troska klopýtavě přibližovala, jeho hrůza jen vzrůstala. V ubývajícím světle si všiml, že kůže jeho otce je potřhaná a vypadá jako papírová. Začaly mu v chomáčích padat vlasy. Tvář se mu svažila a zůstala z ní jen lebka.

„Otče?“ vykřikl Fallion hrůzou.

„Fallione, vraťte se!“ zařval na něj varovně kouzelník Sisel. „V té prokleté věci není žádný život!“

Král Urstone couvl, v pravé ruce držel válečnou sekeru a levou stáhl Falliona zpátky.

Troska se ještě víc přiblížila a s každým jejím krokem byly rysy jejího rozkládajícího se obličeje zřetelnější. Brzy byl od nich necelých čtyřicet stop.

Tvar jejího obličeje je jiný, usoudil Fallion. To vůbec není můj otec.

Ne, ty rysy mi nic neříkají. Rozkládá se nám přímo před očima.

To stvoření šlo přímo k Fallionovi, klopýtalo a bublalo, a nakonec upadlo na zem. Fallion málem natáhl ruku, aby ho zachytil, ale dal na varování kouzelníka Sisela.

Vtom lidská troska rychle zatočila záěstím a z rukávu jí do ruky vypadl nůž. Bleskurychle jím švihla po Fallionovi.

Fallion vytáhl meč a usekl přízraku zápěstí. V tu chvíli se lidská troska svalila na zem a celá se proměnila v prach a zůstala po ní na zemi jen kostra v hadrech s chomáči černých vlasů, ležící u Fallionových nohou.

Fallion stál s mečem v ruce a s hrůzou zíral na zem. Zvedl oči, aby se podíval na Nesmrtelné rytíře, ale ti už letěli nad temnými močály pryč od věže.

Jeden z nich otočil hlavu a Fallion nejasně viděl, že se směje. „Oni se nám smějí!“

Nebyl tu nikdo, na koho by se dalo zaútočit, nikdo, komu by se mohl pomstít.

Louka zůstala prázdná a nebyla na ní prolita žádná krev. Wyrmlingové dohodu neporušili. Ale nedodrželi své slovo. Oni měli svoji princeznu a Fallion měl... kostru.

Přišel za nimi Sisel a ohromeně zíral na tu věc na zemi. Ostatní se shromáždili kolem. Král Urstone zaklel a hrozil k nebi.

„Byl to můj otec?“ zeptal se Fallion, stále znejistěný.

„Ne,“ řekl kouzelník Sisel, „byla to nějaká nešťastná duše, která už dávno zemřela ve vězení. Nesmrtelní rytíři museli dát do toho těl a nějaké kouzlo.“

„Ale,“ zeptala se Rhianna, „copak mrtví chodí?“

„Ó ano,“ zabručel Sisel, „ve dvorech Rugassy mrtví nejenom chodí.“

„Já... byl jsem hlupák, když jsem doufal,“ řekl Fallion a snažil se zadržet slzy vzteku a ponížení.

„Hlupák, protože jsi doufal?“ řekl Sisel. „Nikdy! Oni chtějí, abys ztratil naději, protože ve chvíli, kdy to uděláš, oni vítězí. Ale pamatuj si, nikdy není hloupé doufat, dokonce ani tehdy ne, když se všechno zdá ztracené.“

Král Urstone si klekl, položil ruku na topůrko sekery a dlouho jen tiše plakal. Nebyl tu nikdo, kdo by ho uklidnil, nikdo, komu by na něm záleželo, až nakonec k němu přistoupil Alun a položil mu ruku na rameno.

Král se na něj podíval s vděčností v očích.

„Wyrmlingové lhali,“ řekl Jaz hořce.

„Lhát je jejich přirozeností,“ řekl Sisel. „Červi v jejich duši nesnášejí pravdu. Daylan věděl, že nás možná podvedou. Už dopředu byla celá ta záležitost riskantní.“

„Riskantní?“ vykřikl Daylan Kladivo. „Ano, byla tu možnost, že se nás pokusí podvést. Ale kdybychom nechali všechno při starém, pak by zničení našich duší nebylo rizikem, ale jistotou. Ty víš, o čem mluvím, Siseli. Cítil jsi morální špínu stejně jako já.“

Ted' už byl Daylan dole z věže, přišel za ostatními a také zíral na tělo.

„Cítil jsem morální špínu,“ řekl Sisel. „Bylo to jak bolavý zub, který otravuje život celého těla. Přesto si myslím, že jsme měli ještě chvíli počkat a vytáhnout ho později.“

„A já si myslím, že jsme čekali příliš dlouho,“ řekl Daylan. „Morální špína ted' ovládla celé Luciare.“ Povzdechl si a prohlížel tělo. „Je mi to líto, Fallione a Jazi. Doufal jsem, že to dopadne lépe.“

„Co budete dělat ted'?“ zeptal se Jaz. „Půjdete do Rugassy a osvobodíte našeho otce?“

„Na to nemáme dost velkou armádu,“ řekl kouzelník Sisel. „Mohli bychom proti jejich opevnění poslat deset tisíc mužů, a přece bychom neměli jistotu, že se nám podaří zlomit jejich obranu.“

„Musí existovat něco, co bychom mohli udělat –“ řekl Jaz, „třeba nabídnout lepší obchod?“

Ale my už jsme nabídli dobrý obchod, pomyslel si Fallion. Víím, pomyslel si sarkasticky, že bychom mohli nabídnout mne. To jediné se zdá přijatelné. Otec mi kdysi zachránil život. Ted' mohu zachránit ten jeho.

Talon vypadala zamyšleně. „Wyrmlingové nám ukázali, že se jim nedá věřit. Bylo naivní si myslet něco jiného. Nebudou vyjednávat o něčem, co mohou snadno ukrást.“

Daylan Kladivo zaprotestoval. „Ne všichni wyrmlingové jsou tak beznadějně zlí. Někteří dokáží dohodu dodržet – dokonce i takoví, kteří patří k Lokusu.“

„Ach,“ namítl kouzelník Sisel, „ale aby to dokázali, musí bojovat se svým červem, který jim ujídá duši – a to wyrmlingové nedokáží dlouho.“

Daylan začal protestovat, ale Sisel ho zarazil a zvednutou rukou požádal o ticho.

Podíval se nahoru. V houstnoucím šeru vyletěla z pole sova s velikými rohy: letěla nízko nad zemí, jako by hledala myši. A pak najednou obletěla jednou věž.

„Fallione, my nemůžeme jít zachraňovat tvého otce,“ řekl Sisel. „Máme teď na starosti daleko důležitější záležitosti.“

„Jaké?“ zeptal se Fallion.

Sisel kývl směrem k sově a pak naklonil hlavu, jako by poslouchal nějaký vzdálený hlas. Z trávy vyletěly dvě světlušky a ozářily konec jeho hole, sedly si na ni, a v jejich zeleném světle mohli všichni vidět kouzelníkův zamračený výraz. Fallion nezaslechl nic, co by přicházelo z lesů, a proto nechápal úlek v kouzelníkově hlase. „Wyrmlingové přicházejí. Tohle je past!“

30

BITVA U BRAN

*Luciare nikdy nebyl z hradů ten nejúžasnější.
Nikdy ani nebyl největší. Jeho zdi nebyly
nejtlustší. Nikdy nebyl nejlépe zabezpečený.*

*Ale ze všech našich hradů byl nejvíc naplněn
životem. Nebylo to jen díky stromům a květinám,
ptákům a hmyzu. Bylo tomu tak kvůli duším
našich předků, kteří je chránily.*

*Jak málo si uvědomujeme, co dlužíme těm,
kteří pro nás trpěli, obětovali se pro nás a jsou
už dávno pryč. Jak málo si uvědomujeme, že nás
hlídají, nebo jak obrovskou roli hrají v našem
každodenním životě.*

– kouzelník Sisel

Daylan něco vykřikl v králově jazyce a král najednou tasil
meč a stráže začaly vybíhat ze svých lesních úkrytů.

Kouzelník Sisel zatočil holí ve vzduchu a z trávy všude
kolem začaly vylétat světlušky a mířily ke králově skupině.

Král začal vyděšeně volat na své strážce. Ti se otočili a
dívali se směrem k hoře Luciare. Při zapadajícím slunci byla
hora napůl ve stínu, ale město na jejím úbočí najednou zazářilo
světlem, a i z tak velké vzdálenosti Fallion viděl jeho bílé zdi a
zlaté ornamenty, které zářily silněji než plamenný maják.

„Král se pokusí dostat zpátky do hradu,“ přeložil jim
královo volání Sisel. Královi muži ukazovali na severovýchod,

kde se najednou objevil na obloze oheň. Fallion viděl rachejtle jen jednou v životě, to byl ještě malý a bylo to na oslavě letního slunovratu. Tehdy je obchodníci z Indhopalu nabídli jeho matce pro hrad, teď ale viděl ohňostroj z dálky. Byly to dvě jasné rachejtle červené a modré barvy, které se na nebi rozprskly do ohnivých jisker.

„Wyrmlingové,“ řekla Talon. „A je jich hodně. Postupují na Cantular!“

Potom se objevil další ohňostroj na severozápadě a tentokrát to byly čtyři světlice: tři červené a jedna žlutá.

„A další armáda postupuje k Luciare,“ řekl třesoucím se hlasem kouzelník Sisel. „Oni to plánovali! Oni naplánovali útok, jakmile budou mít princeznu.“

A Nesmrtelní rytíři přijdou s nimi, uvědomil si Fallion. A ta obluda, ten graak. A jaké další hrůzy se objeví?

Sisel se obrátil k Fallionovi. Král a jeho stráže začali utíkat přes louku pryč.

„Fallione,“ řekl Sisel. „Král běží do města. Chce si být jistý, že je dobře chráněno. Měl bych tam být s ním. Ale kolem staré věže je Kruh Života. Můžeš v něm v noci zůstat. Dokonce ani Nesmrtelní rytíři tě v něm nemůžou najít, pokud z něj nevystoupíš. Ale jeho moc se po nějaké době vytratí. Nemůžeš tam stát věčně.“

Fallion se toužebně díval za králem.

„Zůstaňte,“ varoval ho Daylan Kladivo. „I kdybyste měl runy vytrvalosti, jen byste členy válečnického klanu zdržoval.“

„Nenechám dědečka bojovat samotného,“ řekl Fallion. „Řekněte jim, ať běží napřed, jestli musí. My je dohoníme, jak nejrychleji budeme moci.“

Daylan zavolal přeložená slova na krále. Král něco odpověděl. „Říká, že jestli si přejete zůstat, on se svými muži nepříteli odlákají. Ale nemůže vaši bezpečnost zaručit dokonce ani v Luciare.“

Fallion tasil meč a smutně se na něj ve světle světlušek na Siselově holi díval. Ostří bylo pokryto rzí. Ta za několik hodin prorezaví skrz naskrz a meč bude k ničemu. Králova garda už probíhala mezi stromy.

„Pojďme,“ vykřikl na své přátele a všichni se dali do běhu.

Fallion sprintoval. Chtěl se osvědčit. Neměl výchovu členů válečnického klanu, neměl jejich velikost a výdrž. A navíc neměl žádné dary. Ale již dávno se naučil, že muž může svou vůlí překonat sám sebe a být víc než jen obyčejným mužem. Může cvičit, dokud nebude mít sílu tří mužů. Může těžce pracovat dlouhé hodiny, až se bude zdát, že užívá daru vytrvalosti. A k tomu byli Fallion a jeho přátelé vychováváni odmalička.

Tak utíkali pod stromy do močálu. Z ledových vrcholů hory Luciare vanul chladný vzduch, a jakmile se dotkl teplejší vody močálu, začala se tvořit mlha, která visela ve vzduchu jako pavoučí síť.

Nad nimi se klenuly široké koruny stromů a jejich husté listy nepropouštěly ani světlo hvězd.

Jediné světlo, které měli k dispozici, byla Siselova hůl posetá světluškami, které se občas usadily na keři, aby si odpočinuly, jindy zase letěly před nimi, jako by jim chtěly ukázat cestu.

Kouzelník několikrát zpomalil, aby si mohl nasbírat zrnka trávy. Pokaždé, když to udělal, vyhodil travní semena nad muže, takže se jim zachytila ve vlasech a záhybech jejich oblečení.

Takto cestovali celé míle a král a jeho skupina odhodlaně běželi před nimi. Fallion a jeho přátelé se snažili s nimi držet krok. Fallion se přistihl, že běží ve stopách nejpomalejší osoby z celé královny gardy, a to emírovy dcery Siyaddah.

To mu vyhovovalo. Dával přednost pohledu na její pěkně tvarovanou postavu, spíše než na nějakého robustního válečníka. Navíc si uvědomil, že se za ni cítí být zodpovědný, a slíbil si, že kdyby byli napadeni, bude bojovat po jejím boku.

Co se Siyaddah týká, nemohla si nevšimnout jeho zájmu. Několikrát se ohlédla přes rameno a zachytila jeho pohled.

Konečně na chvíli zpomalili.

„Nedovolte, aby vaše srdce řídil strach,“ varoval Sisel Falliona a ostatní. „Jsme obklopeni životem – stromy kolem nás a semeny nad námi, kapradinami a křovinami po stranách a trávou a houbami pod námi. Pro Nesmrtelné rytíře bude těžké nás najít.“

„A co to vaše zatracené světlo?“ zeptal se Jaz, protože světlušky překvapivě oslnivě zářily. Kolem hole jich teď kroužilo minimálně sto, možná i tisíc.

„Moje světlo pochází z živého stvoření,“ prohlásil Sisel. „Takže je skoro nemožné, aby ho mrtvé oči viděly. Kdybychom měli pochodně, byl by to jen oheň, který stravuje mrtvé dřevo, a ten by byl pro mrtvého viditelný.“

„Mrtvého?“ zeptal se Jaz.

„Ale samozřejmě, vždyť Nesmrtelní rytíři jsou mrtví,“ řekl Sisel, „tedy skoro. A proto je smrt přitahuje. Oni poznají, kdy jste blízko svému skonu.“

Fallion se to snažil pochopit. „Myslíte tím, že je přitahujeme, když přichází poslední okamžik našeho života?“

„Ne, ne,“ odvětil Sisel. „Oni nevědí, kdy zemřete. Ale každé živé stvoření má v sobě určitou míru smrti. Kousky z nás umírají každou chvíli – loupe se nám kůže, padají nám vlasy, a i když si myslíme, že žijeme, pomalu se rozkládáme. U starých lidí to můžete cítit. To je ten rozklad, který Nesmrtelné rytíře přitahuje. Jim to voní sladce. A když jsme zranění, když v nás ubývá života, vzbudíme jejich pozornost a oni nad námi získají větší moc.“

Fallion nahlédl do svého nitra. Cítil se o hodně silnější než přede dvěma nocemi, kdy ho poprvé začali Nesmrtelní rytíři hledat. Napadlo ho, že ještě předtím, než ho rytíři přemohli, byl vyčerpaný, měl starosti a prakticky byl blízko smrti.

Na cestě, kterou prošli, asi pět set yardů za nimi, jednou zahoukala sova.

V lese za noci to byl běžný zvuk, ale Sisel zpozorněl, a pak zašeptal: „Tiše, už jdou po nás.“

Král zvedl ruku, aby se všichni zastavili.

Nad nimi bylo slyšet mávání křídel.

Fallion zvedl oči k Siselovi, protože byl vyšší než muži z jeho světa, a viděl, že kouzelník stojí se zavřenýma očima, opírá se o svou hůl a mumlá nějaké zaklínadlo.

Fallion pevně stiskl meč a podíval na Siyaddah. Jestli měla strach, nedala to na sobě znát. Lhostejně se dívala nad sebe a projevila asi tolik zájmu, jaký by měla hospodyně, kdyby se dozvěděla, že bude pršet a jí by mohlo zmoknout čisté prádlo.

Talon, Rhianna a Jaz jen tiše stáli jako skupina jelenů, když větří nebezpečí.

Nesmrtelní rytíři přeletěli před ně a Fallionova skupina pokračovala v cestě.

Opustili močál a dostali se na úpatí hory poblíž Luciare. Mlha se vytratila a stromy prořídly. Skrz listí byly vidět hvězdy. Kopce vypadaly jako šachovnice s temnými políčky lesů a světlými oblastmi luk, jejichž sluncem vybělená tráva vypadala ve světle hvězd jako popelavě šedá.

Fallion se cítil jako nahý. Na okraji paseky dal král rozkaz k zastavení a dlouhou chvíli stáli. Jeden z jeho strážců ukázal dopředu. Na vzdálenějším konci paseky za malou vyvýšeninou byli mezi stromy wyrmlingové. Fallion slyšel těžké kroky, chřestění kostěných pancířů a pár nadávek a zavrčení. Musela to být hlídka asi s tuctem mužů.

Všechny světlušky najednou zhasly a král dal pokyn, aby si všichni lehli. Fallion nezvučně padl na kolena a schoval se zapadlou kládu. Zaslechl, jak nalevo od něj Jaz těžce oddychuje, a viděl, že vkládá do luku šíp a pak si tiše lehá jako pytlák, který čeká na divočáka, až se půjde k jezírku napít.

Talon a Rhianna byly hned za ním.

Po Fallionově pravici ležela Siyaddah s obličejem obráceným nahoru a poslouchala.

Všimla si, že se na ni Fallion dívá, ale zůstala ležet a dívala se mu do očí.

Ze vzdálenější strany paseky se ozvalo zavrčení a byly slyšet kroky mířící k nim.

Fallion pevně stiskl meč. Nelíbila se mu představa, že by měl s wyrmlingy bojovat ve tmě.

Uslyšel další chraplavé zavrčení a wyrmlingové se najednou zastavili. Jeden z nich začal větřit vzduch jako jelen, který prozkoumává cestu před sebou.

Zachytili náš pach, uvědomil si Fallion. Viděl, jak se jejich vlastní válečníci kolem napnuli, sevřeli své sekery a byli připraveni vyskočit.

Kouzelník Sisel byl jen deset stop od něj, hned za Siyaddah.

Zvedl ruku a ukázal růžovým prstem dolů z kopce. Fallion tam uviděl třpyt zlatého kruhu.

Ze země vytrysklo něco hrozivého. Byl to vařící se opar, nadpřirozený a podobný mlze; vzduch se náhle silně ochladil.

Fallionovi vstávaly vlasy hrůzou na hlavě, a když se vzápětí opar prohnal jako šíp kolem něj mezi stromy, naskočila mu husí kůže.

Mlha se lehce a skoro nehlučně jako větřík pohybovala mezi keři a trávou, kde bylo slyšet jen slabé šustění; její přítomnost způsobila velké ochlazení vzduchu. Z trávy asi sto yardů od nich najednou vyletěl tetřev a zapištěl hrůzou. O chvíli později začal v podrostu varovně dupat zajíc, zatímco jeho společníci se rozutekli na všechny strany. Ještě dál, mezi duby na druhé straně mýtiny, se třikrát snažil utéct jelen, když se mu parohy zapletly do větví.

Celý svět dostal varovný signál, že je třeba rychle utéci.

Wyrmlingové se s vrčením rozběhli na jih a hnali se za svou neviditelnou kořistí.

O chvíli později, jakmile byli wyrmlingové z dohledu, zamířil král na sever a Fallion měl co dělat, aby mu stačil.

Doběhli k úzké roklině, která vedla k úbočí hory. Jejím středem protékal malý potok a jeho voda bublala přes kameny a mech. Nad ním rostly mohutné stromy, a kdyby nebylo světlušek, které se vrátily na hůl, nebyli by schopni najít cestu hustým podrostem.

Třikrát museli přejít širokou silnici, která se klikatila od hradu Luciare. Pokaždé, dřív než ji překročili, poslal král své zvědy, aby cestu nějakou chvíli hlídali, a pak teprve všichni přešli.

Když již byli asi tři sta yardů od bran hradu, poprvé se setkali s odporem.

Král a jeho muži vylezli ze stínu dubů z rokliny a dostali se k poslední zatáčce silnice. Byla vydlážděna ohromnými kamennými kostkami, které k sobě přiléhaly tak těsné, že by se mezi ně nevešlo ani ostří nože.

Město před nimi zářilo. Pod oblouky, vytesanými v hoře, tančila modrá a bílá světla, třepotala se a kroužila jako nějaký

nadpozemský oheň, a odrážela se od zlatých ozdob a čerstvě natřených bílých zdí.

Pro Falliona to byla nádherná podívaná, vypadalo to, jako by městské valy byly vyrobeny z očarovaného křišťálu a sami čarodějové stály pod oblouky na stráži.

Netušil, jak blízko je pravdě.

Zatímco čekali, ozvalo se zleva od nich tiché zavrčení.

Z podrostu vystoupili čtyři wyrmlingové.

„Pozor!“ vykřikla Rhianna a vyskočila dopředu s holí v ruce. Královi strážci se vylekali a někteří vytasili zbraně.

Jeden z wyrmlingů měl zdviženou ruku a natahoval do vzduchu tři prsty.

Jaz vystřelil šíp, ale kouzelník Sisel do něj v tom okamžiku strčil a šíp letěl neznámo kam.

„To jsou zvědové,“ zašeptal Sisel. Wyrmlingové začali ke králi potíchu a naléhavě mluvit svými hlubokými hrdelními hlasy.

„Zvědové?“ zeptal se tiše Fallion.

„Ne všichni wyrmlingové jsou zlí,“ zašeptal Daylan Kladivo. „Ne všichni v sobě mají červa, a přestože se jim vštěpuje, že by po něm měli toužit, nepodlehnou takovému našeptávání. Touží po míru stejně jako my. Těch pár, co jsou tady, jsou přátelé.“

Fallion se podíval na Talon, která se zdála být v šoku. „Věděla jsi o tom?“

Zavrtěla hlavou. „Nevěděla jsem, že král zaměstnává takové příšery.“

Jak wyrmlingové mluvili, Talon začala překládat. „Říkají, že cesta před námi je nebezpečná, ale že se báli jít až k hradu. Říkají, že se k Luciare žene horda wyrmlingů, tak velká, že jí město nemůže odolat. Další banda je už v Cantular.“

Fallion pokýval hlavou. Bylo nasnadě, že obsazení Cantular bylo jen zbytečné gesto. Muži z Luciare ho dobili ráno a wyrmlingové ho budou mít do půlnoci zpátky.

Wyrmlingové dokončili svoje hlášení. Král jen přikývl a mávnutím válečné sekery dal signál k další cestě kupředu.

A tak muži vyšli zpod stromů a kapradí a neměli možnost se nějak krýt. Královi muži se dali do běhu a cestu jim

osvětlovaly Siselovy světlušky, letící podél nich jako zelený oheň.

Najednou Rhianna vzadu tlumeně vykřikla, a když se Fallion otočil, uviděl něco mohutného a tmavého jak roztáhlo svá křídla. Sedělo to mezi větvemi dubu a jedna větev se najednou začala ohýbat, jako by byla v silném větru.

Z hory se ozvaly další výkřiky, odporné a neobvyklé, podobné hlasům umírajících lidí. A v tu chvíli se k nim rozletěli Nesmrtelní rytíři.

Ted' už královi vojáci běželi po rovné silnici jako o závod a volali ve svém podivném jazyce o pomoc. Proti nim letěli tři Nesmrtelní rytíři jako vražedné hejno vran.

Siyaddah běžela hned před Fallionem. Najednou o něco na silnici zakopla. Upadla na nějaké hadry a Fallion viděl, že je to mrtvý muž, jeden ze zvědů, kterému se nepodařilo dostat včas do hradu.

„Fallione,“ zařval Jaz, „dej mi trochu světla!“

Fallion stál nad Siyaddah, sáhl do sebe a svádělo ho to vytvořit smrtící plamen, ale místo toho použil slabší zaklínadlo. Poslal do vzduchu nimbus, třpytící se kouli žhavých plynů, která moc neoslepovala.

Nesmrtelní rytíři v krvavě rudých róbách se hnali za utíkajícími královými vojáky a jeden mířil tenkým černým mečem na králova záda.

Jaz si klekl na jedno koleno a natáhl luk jak nejdál mohl a šíp vystřelil jak rozmazaná čmouha. Zasáhl Nesmrtelného rytíře do břicha kousek pod hrudní kost.

Nesmrtelný rytíř zařval bolestí jako raněný medvěd, pak se začal otáčet a padl na zem ani ne stopu od Siyaddah.

Z hradeb se ozývaly radostné výkřiky obránců, ukrytých ve stínech za zuby cimbuří, a Fallion pocítil slabé ulehčení, když si uvědomil, že jsou tak blízko bezpečí.

On i jeho přátelé se rozběhli s obnoveným elánem.

Ale Nesmrtelní rytíři vztekle zařvali a zdvojnásobili svou rychlost.

Fallion cítil, jak se ho jako neviditelná ruka dotýká kletba. Sáhla mu do těla a popadla oheň, který v sobě schraňoval, a začala ho táhnout ven.

Je tady ohňotvůrce, uvědomil si Fallion.

Fallion se nebránil.

Nechal ze sebe oheň odejít, i když to mohlo znamenat, že Jaz nebude mít dost světla na střelení. Nesmrtelný rytíř vstřebal oheň a nabyl tak dojmu, že jeho síla je větší než Fallionova.

Byli jen dvě stě yardů od zdi, a pak už jen sto padesát. Fallion za sebou slyšel těžké mávání křídel.

Zatočil se, natáhl svou mysl a vytáhl si energii z Nesmrtelného rytíře zpátky. Z nebe přicházely kroutící se plameny ohně, a dřív než mohla nestvůra zareagovat, vrhl je Fallion v ohnivé kouli proti ní.

Jaz se otočil a vystřelil další šíp. Rytíř zavřeštěl jako zatracenec a otáčel se pryč.

Šíp vyletěl nahoru a zapíchl se pod rytířovo křídlo, jen několik palců od jeho ramene.

Fallion čekal, že uslyší smrtelný výkřik, ale příšera jen pomalu padala mezi stromy.

Nestrefil se, uvědomil si Fallion a srdce mu pokleslo.

Těch šípů, kterým dala Myrrima požehnání, bylo jen několik, a teď, když na nich ležela kletba, jejich dřevo práchnivělo. Za pár dní budou k ničemu.

„Dej mi víc světla!“ vykřikl Jaz.

Fallion mu nemohl pomoci, ale Sisel zatočil svou holí. Světlušky vyletěly do vzduchu jako zelené řefavé uhlíky a naplnily okolí světlem.

Ale dva poslední Nesmrtelní rytíři se otočili zpátky a vznášeli se nad stromy jako párek jestřábů.

Jaz a Fallion ještě chvíli čekali, i když již byla hradní brána otevřena a králova družina se vevalila dovnitř.

Jaz posměšně pokřikoval na Nesmrtelné rytíře: „Vraťte se, jo? My nejsme *tak* nebezpeční. Pojd'te to s námi zkusit znova.“

Ale Nesmrtelní rytíři byli pryč, vznášeli se již nad údolím.

Vyčerpaný Fallion se otočil a plahočil se do hradu.

31 VÁLEČNÉ PROPOJENÍ

*Dokud se člověk neocitne uprostřed bitvy, kde
každý okamžik přináší nebezpečí smrti, nedokáže
si vážit míru.*

– kouzelník Sisel

Válečník Madoc stál v Cantular na hradní zdi a zíral na sever, ale moc toho neviděl, protože jediné světlo, které měl k dispozici, bylo světlo hvězd a úzkého srpku Měsíce, který visel nad obzorem.

Wyrmlingské jednotky běžely v dálce v jednom šiku a na jejich kostěných helmách a bledé kůži se odráželo světlo hvězd. S nimi lezlo něco obrovského – jakási zavalitá, hrbatá příšera, podobná krácející hoře. Na jejím hřbetě seděly stovky wyrmlingských bojovníků. Madoc viděl její hlavu větší než dům a trojúhelníkového tvaru, která byla skloněna k zemi. Také kezziardové přicházeli a mezi wyrmlingy vypadali jako velikánští hadi, jejichž bradavičnatá kůže byla šedivá jako kůže ropuch. Převyšovali ostatní jako voli batolata. Wyrmlingové při pochodu řvali a mlátili kladivy do svých štítů. Bylo je slyšet na míle daleko a jejich řev se mnohonásobně odrážel od okolních kopců.

Nad temným zástupem letěli ve vzduchu tři obrovští graakové. Tohle nebyla bitva, kterou by mohl Madoc vyhrát. A on to věděl. Jeho muži to věděli také.

Ale nemohli utéct. Tento den lid Luciare potřeboval jejich oběť. Všechno už k tomu bylo připraveno, bylo to jasné od samého začátku.

Wyrmlingové byli ještě asi dvě míle daleko a jejich bojové výkřiky přešly v tlumený ryk. Válečník Madoc měl poslední možnost promluvit ke svým vojákům, navzdory blížícímu se nepříteli.

„Muži,“ volal, „od nynějška se nazývejme bratry. Protože teď, v této temné hodině, z nás naše činy bratry udělají, a pouta, která mezi námi na tomto válečném poli vzniknou, budou víc než bratrská.“

Toto je soumrak naší rasy. A jestli je tohle poslední hodina našeho života, tak ať je to ta nejlepší!“

Jeho muži souhlasně vykřikovali a jejich řev na chvíli přehlušil ryk, který přicházel od wyrmlingů.

„Tam doma se naši synové a dcery choulí strachy v náručích našich manželek a sester. Mohou jen doufat, že naše statečná srdce budou natolik silná, aby odvrátila smrtící záplavu wyrmlingů. Nedopust' me, aby byly jejich naděje zbytečné!“

Jeho muži ho divoce povzbuzovali, ale zvuky nepřátelských jednotek je tentokrát přehlušily. Madoc se podíval na pole. Wyrmlingové teď běželi rychleji, nemohli se dočkat boje. Země se pod jejich nohama třásla. Brzy budou u hradeb pevnosti a přelijí se přes ně jako voda přes balvany.

„Řeknu vám pravdu,“ volal Madoc. „Byli jsme předurčení, abychom dnes v noci zemřeli. Možná se nikomu z nás nepodaří přežít.“ Za jeho zády se ozvalo Drewishovo ustrašené zaskučení, jako by ho nic podobného nikdy nenapadlo. „Ale řeknu vám ještě jednu velkou pravdu: umírání je snadné. Každý dokáže umřít. Třeba dítě může během spánku v kolébce umřít a nedá se zjistit proč. Umřít je snadné. Každému z nás se to povede.“

Žít je však těžké! Jestliže přežijeme dnešní noc, bude to velkolepá bitva. Proto vás vyzývám, odeďte dnes od sebe smrt. Ať si najde snadnou cestu k wyrmlingům. Ať zemřou oni! Donuťte je zaplatit za všechno, co nám udělali, dokud ještě žijete!“

Ozvaly se hromové ovace, ale Madoc viděl, že nebudou trvat moc dlouho. Wyrmlingové se blížili, teď už byli od nich vzdálení sotva na jednu míli. Už dokázal ve svitu hvězd rozeznat jednotlivé postavy a jejich postříbřené helmice s ďábelskými symboly.

Najednou se objevilo světlo, když lučištníci strčili konce šípů do ohně a vystřelili je všichni naráz přes celé pole před wyrmlingy do suché trávy. To jim mělo dodat trochu světla, aby mohli bojovat, a zároveň to wyrmlingy vystraší.

Madoc stál vzprímený na věži a pak se obrátil na své syny. Nesnesl pomýšlení, že by mohli umřít.

„Jakmile se wyrmlingové dostanou za zeď,“ řekl tak tiše, aby ho kolem nikdo jiný neslyšel, „chci, abyste odsud vypadli. Jděte na jih směrem k řece a pak jděte lesem. Ti obrovští graakové zabijí každého, kdo se přiblíží k silnici.“

Connor si olízl rty a řekl: „Ano, otče.“

Madoc se obrátil na přicházející wyrmlingy a potom zpátky na své syny. „Nemůžete vládnout, když dnešní noc nepřežijete. Jděte a uvědomte toho hlupáka Urstona o tom, co se tady stalo. Řekněte mu, jak jeho muži hrdinně umírali, ale zbytečně. Nezapomeňte, že dřív než před něj předstoupíte, musíte mít vážná zranění.“

Drewish přikývl a prohnane se zeptal: „A co ty, otče?“

„Já budu řídit bitvu, jak nejdéle to půjde, a pak, když to bude možné, přijdu za vámi,“ řekl Madoc.

Madoc se znovu otočil. Tráva asi sto yardů od nich byla v jednom plameni. Wyrmlingové doběhli až k plamenům hořícím třicet stop vzhůru, ale nezastavili se. Vrčeli odporem, ale hnali se skrz oheň, a lidští bojovníci je zasypávali šípy.

Nad bitevním polem se vznášely mraky kouře a naplňovaly vzduch popelem, který odrážel světlo ohně zpátky na zem.

Wyrmlingové měli plné hrudě otrávených šípů, řvali vztekem, ale dál pokračovali v běhu. Občas některý z nich zakolísal a padl, ale většina se přibližovala. Jed pracoval pomalu.

Mnoho wyrmlingů se vezlo na zádech kezziardů, obrovských ještěrů, dlouhých kolem padesáti stop. Ta monstra byla v bitvě nelítostná, bojovala zuby a drápy, a přitom prudce

šlehala ocasem. Svými drápy mohla snadno pobořit zdi pevnosti, a pak by se hnala dovnitř s nepřáteli na zádech. Madoc začal volat na své vrhače oštěpů, aby mířili především na jezdce na kezziardech.

Zdi pevnosti byly vysoké, ale dvaatřicet stop nemohlo stačit. Kezziardové se k jeho mužům dostanou snadno.

Najednou bylo bitevní pole bílé helmami wyrmlingských jednotek. Skrz kouř od nich začaly létat jedovaté šípky.

Někteří z Madocových mužů ječeli, a mnozí z nich se naopak bez hlesu jen sesuli k zemi a zemřeli. Z jejich obličejů a krků trčely těžké kovové šípky.

Všichni řvali: jeho muži zpívali hymnu smrti a wyrmlingové jim na oplátku spílali.

Madoc se rychle otočil, aby viděl, jestli jeho synové zůstali, nebo už jsou pryč.

Uviděl, jak se ve stínu perou. Drewish měl nůž, od kterého se odráželo světlo ohně, a bodal. Connor vrávorál a ze zad mu tekla krev. Při odrážení bratrova nože tiše a ustrašeně klel.

Madoc se nerozmýšlel. Skočil z věže mezi ně a praštil Drewishe štítem do obličeje.

„Ty zatracenej spratku, co si myslíš?“

„Já budu dědit,“ řekl Drewish. „Já se k vládnutí hodím líp! Nejdřív zabiju jeho a pak krále!“

„Ne když tě já dostanu první, ty zatracenej zbabělče!“ vrčel Connor a konečně se mu podařilo dostat z pouzdra své válečnické kladivo.

Pokusil se skočit kolem Madoca na svého mladšího bratra, ale Madoc ho zastavil ranou loktem do obličeje. Connor po silné ráně couvnul.

Drewish se chopil příležitosti a zaútočil. Mířil mu nožem na krk, ale Madoc ho zastavil ranou do ucha.

Oba mladíci upadli na zem.

Válečník Madoc šlápl jednou nohou Drewishovi na rameno, aby ho udržel na zemi, a druhou popadl Connora za krk a otočil ho, aby se podíval na jeho zranění na zádech.

Krev zbarvila záda kousek nad ledvinami, ale rána nevypadala hluboká. Krvácení se už zastavilo.

„Není to nic hrozného,“ usoudil Madoc. „Brnění ránu trochu ztlumilo.“

„Málem jsem ho dostal,“ odplivl si Drewish a pokusil se vstát. „Ale utekl mi.“

Madoc se zamračil. Dost zlé bylo už to, že se Drewish pokusil zabít svého bratra. A ještě horší byla skutečnost, že to zpackal.

„Uděláme to takhle,“ zavrčel Madoc. „Oba dojdete do Luciare živí. Ale jestli jeden z vás zemře, ať už rukou bratra nebo wyrmlinga – já zabiju toho, kdo přežije. A věřte mi, bude mi potěšením to udělat. Rozumíte?“

„Ano, otče,“ zakňoural Connor a snažil se potlačit slzy vzteku.

Madoc dupl Drewishovi na rameno. „Jasný?“ naléhal. Sám sobě přísahal, že jestli to nepochopí, podržine mu krk jeho vlastním nožem – za to, že je tak nechápavý.

„Jasný,“ souhlasil konečně Drewish.

„Fajn,“ řekl Madoc. „Až se vrátím domů, poradíme se, jak to udělat, abyste oba měli své království.“ Něco ho napadlo. „Jsou tady ti malí lidé, kteří budou potřebovat někoho, kdo by jim vládl železnou rukou. Potřebují velké lidi, aby byli jejich pány. Dá to hodně práce si je podmanit a sklízet od nich dary. Potřebuji vás mít oba živé. Chápete?“

Oba mladíci přikývl i. „Ano, pane.“

„V pořádku,“ řekl Madoc. Slyšel výkřiky z hradní zdi. Jeden z jeho mužů křičel: „Na ně! Na ně! Přelézají přes zed’!“

„Ted’ hod’te zadkem a upalujte domů,“ zabručel Madoc. „Musím vybojovat bitvu.“

Obrátil se, prohlížel si hradní zdi a hledal zdroj toho znepokojení, když vtom na něj padl obrovsky stín, který zakryl světlo hvězd. Nad pevností se vznášel enormně veliký graak. A pak to uviděl: kezziardovu hlavu se stříbrnými očima plnými odraženého světla z ohně, zvedající se nad severní zdí a pokrytou železnými řetězy.

Válečník Madoc poslouchal, jak se jeho synové vzdalují, a zároveň myslel na nadcházející bitvu.

Ted’ přijde ta její horší část, pomyslel si: zůstat naživu.

32 LUCIARE

*Velmi často oslavujeme malá životní vítězství,
a přitom zjišťujeme, jak nás život přemáhá.*

– Daylan Kladivo

„Z čeho jste tak nadšení?“ zeptal se Jaz, protože když procházeli městskou branou, válečníci tloukli svými sekerami do štítů a křičeli. Lomoz nepřestával, naopak se zvětšoval.

Talon se sklonila a tiše řekla: „Protože jsi přemohl Nesmrtelného rytíře. Viděli to a dokonce už teď kolují historky, jak jsi jednoho dostal i v Cantular. Žádný hrdina z legend nikdy neporazil hned dva. Válečníci Luciare je často vyhnali z hradu a někdy se jim povedlo před nimi utéct. Ale nikdy žádného Pána Červa nezabili.“

Když vstoupili do města, válečníci Jaze zdravili, pak ho obstoupili, zvedli ho na ramena a slavnostně s ním kráčeli ulicemi.

Fallion si zvědavě prohlížel město. Ulice se vinuly kolem tržiště nahoru k masivním zdem. Nad nimi si hrálo světlo na bílých stěnách hory, mihotalo se a měnilo barvy.

Vojáci poplácávali Falliona po ramenou, také ho chtěli zvednout, ale on to zavrtěním hlavy odmítl. V jeho mysli se mu ozývala slova: „I když svět tleská tvému vítězství, zjistíš, že všechna tvoje vítězství jsou moje.“

Fallion pocítoval vyčerpávající zármutek. Už zase muži tleskají jeho schopnosti zabít, a on se přitom nemůže zbavit dojmu, že je jen součástí plánů nepřítele.

Fallion se rozhlédl; lidé se na něj smáli, ale byli to podivní lidé, měli neobvyklé rozměry. Viděl chlapce, kterému nemohlo být víc než deset let, ale byl o hlavu vyšší než on.

S pocitem, že je velmi malý, se stáhl do sebe. V této zemi obrů byl cizincem.

Talon říkala, že muži válečnického klanu během věků vyrůstali do větší výšky díky selektivnímu křížení. Ale tady byli velcí dokonce i obyčejní lidé.

V populaci se rozšířilo válečnické sémě, uvědomil si Fallion.

Král kráčel zástupem, ten se před ním rozevíral jako voda před přídílí lodi. Najednou se otočil a s pohledem upřeným na Falliona něco zavolal.

Talon, která se v davu od Falliona oddělila na několik yardů vyskočila a snažila se zachytit jeho pohled. „On ti děkuje za pomoc a omlouvá se, že teď musí jít a připravit se na bitvu. Říká, že wyrmlingové zaútočí před svítáním.“ V těch posledních slovech byla skrytá otázka. On potřebuje pomoc, uvědomil si Fallion, a zajímalo by ho, jestli mu pomůže.

Fallion tasil meč, smutně se podíval na rez, která se na něm tvořila, a sklonil ho špičkou k zemi. Vykročil kupředu a dav se před ním rozestupoval, až se dostal před krále. Fallion si klekl na jedno koleno, sklonil hlavu a řekl: „Vaše Výsosti, můj meč a můj život jsou vám k službám.“

Král odpověděl a Talon překládala. „Váš meč a váš život si nechte pro sebe. Nebudu vám přikazovat, co máte dělat, ale vítám vaše přátelství – a také vašeho lidu.“

„To mít budete,“ odpověděl Fallion.

Na to se král laskavě usmál a na chvíli měl melancholický výraz. Něco zašeptal kouzelníku Siselovi do ucha, pak se otočil a rychlým krokem se vydal k hradu, až za nim vlála jeho pláštěnka.

Fallion ustoupil z davu, pokoušel se najít ve stínech nějaké místo bez lidí, ale kouzelník Sisel ho našel. „Král teď bude mít poradu se svými jednotkami. Má válečné plány, které je třeba

prohlédnout. Ale je spousta důležitých věcí pro vás pro oba, o kterých si musíte promluvit. Rád by věděl jestli se vy a vaši přátelé nechcete osvěžit, třeba vykoupat, a pak se s ním sejít v jeho zasedací místnosti u večeře.“

„Povězte mu, že mi bude ctí s ním povečeřet,“ řekl Fallion.

Sisel se prodíral davem a Fallion a jeho přátelé šli neochotně za ním kroutícími se ulicemi a obchodnickou čtvrtí. Vzduch byl provoněný medovou vůní květin, protože pod každým oknem byly truhlíky, ve kterých kvetly ve všech možných barvách převislé květiny jako vodopády. Podél okenních překladů se vinuly z misek s mechem kvetoucí šlahouny. Vedle vchodových dveří rostly mohutné keře a další byly vidět za domy. Po všech zdech se vinul břečťan. Mezi dlážděním rostla svěží tráva a vlčí máky.

Život. Všude byl život. Fallion se ještě nikdy necítil tak... udolán rostlinami. Bylo to až stísnující. Dokonce ani v Landesfallenu, kde letěl na svém graakovi mezi stromy, z nichž stoupala pára, se nikdy necítil tak zakrslý.

Když procházel branou do vyšších pater města, světlo zesílilo. Jako portály se z hory otvíraly tři tunely. Jejich stěny byly obloženy mohutnými balvany natřenými zářivě bílou barvou. Na vnějších stranách všech tunelů byly umístěny ochranné runy vyvedené ve zlatě.

Nad každým portálem byl umístěn obrovský koš na uhlí, ve kterém tančily světle modrá a bílá světla, která se občas změnila v rudá, žlutá a růžová.

Byly to ohně, ale neměly žádný zdroj. Fallion natáhl svou mysl a zkoumal je. Nebylo v nich žádné teplo, jen pronikavý chlad.

„Co jsou ta světla zač?“ zeptal se Talon.

Zaváhala, jako by se jí zeptal na něco neslušného. „To jsou ohnivé duše těch, kteří při ochraně města zemřeli. Přicházejí každou noc a pořád nás ochraňují.“

Když procházeli pod obloukem, pokusil se Fallion dostat ke světlům blíž, ale Talon ho chytila za rukáv, odtáhla ho pryč a beze slov ho varovala.

„Chci se na ně podívat,“ řekl.

„Civění na světla se pokládá za nezdvořilé a nebezpečné,“ řekla Talon, „nezdvořilé proto, že ty duše nechtějí být sledovány, a nebezpečné proto, že kdybys viděl jejich krásu, zatoužil bys stát se jednou z nich. Nech ta ubohá stvoření, ať plní své povinnosti.“

Světlo a život, uvědomil si Fallion. Sisel přece říkal, že chrání město životem a světlem.

Pak se zpod oblouku dostali do tunelu, který byl temný a ponurý. Tunely byly osvětleny lucernami visícími na hácích po stěnách. Oheň v každé lucerně vycházel z jantarově zbarvené sklenice naplněné olejem. Ten vzlínal po knotu nahoru a dával plamen jako svíčka. Fallion viděl podobné lucerny, když navštívil Inkarru. Tam jim říkali „palcová světla“, protože nebyly delší než palec.

Dav se rozešel, válečníci se stáhli do svých vlastních soukromých prostor a Talon vedla Fallionovu skupinu dlouhou chodbou dolů. Strop se snížil a chodba zúžila.

Hora byla jako bludiště, nebezpečné bludiště, protože všude byly padací mříže a nebezpečné zatáčky. Kdyby tu došlo k boji, dovedl si Fallion představit, kde by mohla armáda bojovat a kde se stáhnout – vždy by se mohla bránit z nějaké opevněné pozice. Wyrmlingové se svými vysokými postavami by v těchto stísněných prostorech byli ve velké nevýhodě.

Tady budeme v bezpečí, pomyslel si.

33 HLÁŠENÍ

Člověk nezkłame, dokud se nepřestane snažit.

– Vulgnash

„Nebyli jste úspěšní?“ zeptala se Paní Zoufalství.

Vulgnash klečel na plošině pod pevností Rugassa a vzduch v místnosti byl plný zápachu síry, který stoupal z vroucí lávy. Nad ním se zvedal velký červ, jehož chřtán se při řeči pohyboval.

Byl v novém těle. Byly dvě hodiny po západu slunce. Trvalo to dlouho, než našel nové tělo a oživil ho zaklínadly.

Během pěti tisíciletí ještě nikdy svou paní nezklamal. Z jeho hlasu zazníval pocit hanby. „Chytil jsem toho kouzelníka, jak jste chtěla, a chtěl jsem ho dovést sem. Ale dostali jsme se do velké bitvy s lidmi. Vedl je král, na jehož ramenou leží všechny naděje jeho lidu. Měl požehnaný meč. Nebyl v něm žádný strach, který bych mohl použít, žádná nenávist.“

Velký červ neotálel. „Vrat’ se,“ řekla. „Dnes v noci přepadne velká armáda Luciare. Ta bitva odvrátí pozornost. Zúčastni se jí. Zabij krále, který má na starosti naděje svého lidu, a až bude mrtvý, doved’ kouzelníka sem ke mně.“

„Budu potřebovat nová křídla,“ řekl Vulgnash pokorně, „pokud to mám stačit udělat do svítání.“

„Dostaneš víc než jen křídla...“ řekla Paní Zoufalství.

„Ty kalené pruty z jiného světa?“ zeptal se Vulgnash a pocítil vzrušení. Ještě neměl čas si s nimi pohrát a otestovat je.

„Říká se jim *dary*,“ pravila Paní Zoufalství. „Existují otroci, kteří ti dnes v noci předají svou sílu. Najdeš je v žaláři.“

Vulgnashovo sebevědomí vzrostlo, když si uvědomil důsledky. Hrůzní Páni, jako byl vládce, byli oblíbenci Paní Zoufalství, protože ovládali mrtvá kouzla. Ale kvůli tomu se vzdali své vlastní kůže a masa, a proto nemohli využívat toto nové kouzlo, tyto dary.

Vulgnash mohl. Mohl do sebe nahromadit sílu a rychlost. Mohl se stát krásným jako měsíc a strašným jako slunce. S dostatkem darů mohl získat zpátky důvěru a úctu své paní. Vulgnash si také dovedl představit den, kdy se stane novým vládcem.

„Děkuji vám, paní,“ řekl. „Váš rozkaz splním.“

KRÁLOVA PORADA

Ani ten nejmoudřejší z lidí nedokáže říct, jak věci nakonec dopadnou.

– správce Waggit

Král Urstone seděl u jídelního stolu, opíral se o něj lokty a byl celý shrbený jakoby na obranu. Před ním leželo jídlo – kus pečeného divočáka, telecí jazyk, vařené mrkvičky s cibulkami, košíky s pečivem a další věci – ty Fallion neznal. Ale král Urstone se jídla nedotkl.

Králi padaly dlouhé bílé vlasy na ramena a jeho tvář byla ustaraná. Přesto v něm ještě byla síla a Fallion si dokázal představit, jak byl kdysi krásný.

Když vstoupil Fallion do místnosti, královy oči se rozhořely vnitřním ohněm.

Ne, ten ještě není poražený, pomyslel si Fallion. K večeři přišel i Jaz s Rhiannou a Talon. Byli tam také Daylan Kladivo a kouzelník Sisel.

U králova stolu seděli někteří válečníci. Stejně jako král měli na sobě brnění vyřezané z kostí a zelené nebo karmínově červené pláštěnky se sponami se složitými ornamenty. Fallion se domníval, že spony označují jejich hodnosti, ale mohl jenom hádat, kteří z válečníků mají ty nejvyšší.

U stolu seděl další muž, byl menší než válečníci, měl úzký obličej, pečlivě učesané vousy a kolem krku zlaté řetězy. Vypadal jako bohatý obchodník. Když Fallion vstoupil, lišácky

se usmál a sledoval ho očima přes celou místnost. Fallion si prohlížel jeho dlouhý oválný obličej a pozastavil se nad jeho dravým pohledem. Byl si jistý, že muže odněkud zná, ale nemohl si vzpomenout odkud.

Fallion byl velmi překvapený, když viděl, že Siyaddah sedí u králova stolu vpravo, pár kroků od krále. Převlékla se do jiných šatů, zase hedvábných, tentokrát ale s natištěnými zářivými květy a temně purpurovým lemem.

Dívala se na něj, ale Fallion odvrátil zrak, aby se jí nemusel podívat do očí.

Když začal král mluvit, byl jeho hlas hluboký a unavený, jako by ztratil všechnu elán. Mluvil monotónně. Sisel překládal: „Pane Thull-turocku, poznáváte tohoto mladého muže?“

Obchodník ukázal na Falliona prstem ozdobeným třemi prsteny a začal mluvit. „Je to jeden ze synů krále země Gaborn Val Ordena a jmenuje se Fallion Sylvarresta Orden. Znal jsem ho, když byl ještě malý a žil v hradu Coorm. Už v mladém věku měl všechny předpoklady stát se velkým válečníkem. V bitvě byl silný a vytrvalý a k těm, kteří mu sloužili, byl spravedlivý. Je čestný a skromný. Ten mladý muž vedle něho je jeho mladší bratr Jaz. I on byl jako dítě spolehlivý, ale vždycky se víc zajímal o brouky a myši než o přípravu na to, aby se stal skutečným princem.“

Král Urstone se tomu zasmál a pak pokýval hlavou. „Já jsem se jako malý zajímal nejvíc o ryby. Chodíval jsem k potoku a dlouhé hodiny jsem stál ve stínu vrb s oštěpem v ruce a čekal na pstruha. Díky tomu umím dobře zacházet s oštěpem. Líbí se vám ryby také, Jazi?“

Fallion se ušklíbnul. Ty byly pro Jaze posedlostí.

„Samozřejmě, Vaše Výsosti,“ odpověděl Jaz, „ale já dávám přednost prutu s háčkem.“

Král se zmateně rozhlédl kolem stolu. Sisel mu něco vysvětloval. „Pak tedy,“ řekl král Urstone s úsměvem, „třeba až když tohle bude za námi, mě můžete s tím prutem naučit zacházet.“

„Rád, Vaše Výsosti,“ řekl Jaz.

Král Urstone si povzdechl a řekl unaveně: „Svět se změnil během mžiknutí oka. Moji zvědové sem proudí už dva dny a přinášejí zprávy. Na západě v pustinách, kde žili dávní sloni, se ze země zvedly hory. Řeky změnilly směr a tečou na východ. Na severu se objevila obrovská trhlina, kaňon tak hluboký, že okem nedohlédnete dna. Zdá se, že na východě se z prachu zvedly hrady a skoro milion lidí teď žije tam, kde předtím nikdo žít nemohl.

Jsou to malí lidé, skromný národ žijící v domech z klacků a bláta, pokrytých střechami z trávy. Když jsem je viděl, dostal jsem o ně strach. Nejsme schopni je ochránit před tím, co určitě přijde.

Jsou tu naléhavé zprávy z Cantular. Ze severu se na ně žene silný nepřítel. Válečník Madoc se pokusí udržet most, ale jsou tam věci, se kterými musí bojovat. Stvoření, která ještě nikdy nikdo neviděl. Některá jsou jako ten graak, kterého jsme viděli, ty další vypadají jako hory, které se pohybují na množství nohou.“

„A k tomuto městu se blíží další armáda ze severovýchodu.“

Král Urstone se podíval na své ruce. Svrátil obočí.

„Pokusili jsme se s wyrmlingy vyměnit rukojmí a tím, že jsme to udělali, jsme možná přivolali na naše lidi zkázu. Už teď existují tací, kteří šeptají, že jsem prodal království za bláznivý sen, a jestli přežijeme tuto noc, vzbouří se – a mají na to právo.

Někteří říkají, že potřebujeme zázrak, aby nás zachránil.“

„Fallion Sylvarresta Orden – je on tím zázrakem, který potřebujeme?“ řekl král.

Kývl na strážné v rohu a ti přitáhli do středu místnosti obrovskou dřevěnou bednu a její obsah vysypali na podlahu.

Po dlažbě se rozkutálely tisíce kovových prutů. Fallion je podle zvuku poznal. Jejich cinkání bylo tiché, spíš to vypadalo, že jsou vyrobeny z bambusu, a ne z nějakého kovu.

Fallion se vzrušeně postavil. Nebyly to dary, tedy ještě ne, protože na jejich špičkách nebyly žádné runy. Ale na dary se mohly změnit během krátké chvílky.

„Vaše Výsosti,“ řekl Fallion opatrně, „to by mohly být ty zázraky, které hledáte. Kde jste našli tolik krvavého kovu?“

Král se usmál. „My mu říkáme corpuscit. Ani ne dvě míle odtud je ho celý kopec.“

Fallion opustil svou židli a šel si pruty prohlédnout. Ochutnal je, zjistil, že chutnají sladkoslaně a po mědi, dost podobně jako krev. Čistý krvavý kov.

„Kopec?“ zeptal se Fallion.

„Velikánský kopec,“ upřesnil král. „Tak veliký... že by se z něj daly nadělat milióny těchto proutků.“

Fallion okamžitě pochopil, co mu nabízí. Na tomto světě zůstalo jenom třicet osm tisíc Urstonových lidí, ale byly tu milióny z Fallionova. Potřebovali se stát spojenci.

„Když požádáte svoje lidi,“ zeptal se král Urstone, „stanou se našimi spojenci?“

„Já... nevím,“ přiznal Fallion. Váhal i na to jen pomyslet. Jeho nepřátelé ho honili až na kraj světa, přesto jeho nevlastní otec, sir Borenson, toužil po dni, kdy Fallion převezme kontrolu nad světem a nechá chudé národy, aby se zbavily svých tyranů.

„Někteří budou souhlasit,“ připustil Fallion. „Ale je mnoho šlechticů, kteří se budou obávat, že ztratí svoje postavení, když se spojíme. Tito šlechtici se už dlouho snaží připravit mě o život.“

„Ale neuspěli,“ zdůraznil král.

Promluvil obchodník Thull-turock. „Fallione, můj chlapče, s tímto množstvím krvavého kovu si můžeš koupit spoustu přátel.“

A teď ho Fallion poznal. Změnil se. Spojil se se svým stínem, ale Fallion ho poznal podle chování. Žádný jiný muž mu neříkal „můj chlapče“, jen matčin kouzelník, sir Greaves. Byl to on, kdo vyráběl dary, a nebylo nad něj lepšího.

Ale Fallion si dělal starosti. Přicházela armáda, obrovská armáda. Jak by mohli Urstonovi lidé dolovat krvavý kov, když budou v obležení? A co když je nepřítel prostě přemůže a všechny zabije?

„Sire Greavesi,“ zaprosil Fallion, „jak brzy můžeme mít funkční dary?“

„Mám teď dvanáct kovářů, kteří je taví do formiček. Asi za hodinu budeme mít svalstvo, metabolismus, vytrvalost a

nadhled. Potom je budeme muset roztržít. Nebudu jich mít moc, do svítání jich budou možná dva tucty. Ale jakmile výrobu rozjedeme, budeme schopni jich tento týden vyrobit padesát denně. A až dostatečně zapracuji své klenotníky, to bude tak za týden, možná za dva, můžeme jich mít denně tisíc.“

„Ve svém tlumoku mám sedmdesát pět dobrých darů,“ řekl Fallion. „Ty by mohly městu trochu pomoci. Máte přeborníky, kterým bychom je mohli dát?“

Král kývl hlavou směrem ke dvěma strážcům, kteří mu stáli za zády. „Cormarova dvojčata. Když dojde na boj, není nad ně lepších a jsou zvyklí si být po boku: předvídají pohyby druhého.“

Fallion si skousl ret a přemýšlel.

Přišel jsem sem, abych zachránil svoje lidi, ne abych je vsadil do darů.

A co se stane, když jim je dám k dispozici? Jakým pánem by mohl král Urstone být?

Jistě, tyto lidi by byli lepšími pány než wyrmlingové.

Přemýšlel. Pokusil by se válečnický klan jeho lid zotročit? O tom pochyboval. Malých lidí bylo příliš mnoho. A navíc, malí lidé dokázali vychovat přeborníky, stejně jako velcí lidé. Ne, to by nebyl vztah pán-sloužebník. Tedy určitě by netrval dlouho.

„Vy potřebujete spojence,“ řekl Fallion. „Potřebujete moje lidi, aby obětovali své životy a stali se dárči. Po celé generace nám sloužili a obětovali se. Ale budete je na oplátku chránit?“

„Moji válečníci rozdrtí wyrmlingy jednou provždy,“ řekl král Urstone. „Budeme pro vás krvácet a umírat.“

Fallion uvažoval. „A bude to k něčemu? Máte před branami armádu. Za rozbřesku zaútočí.“

„Odražíme je,“ řekl král. „A ranní slunce je odežene.“

Znělo to tak sebejistě.

„A co když nepřišli pevnost napadnout?“ uvažoval Fallion nahlas. „Co když přišli obsadit lom na krvavý kov?“

Král se zatvářil nevraživě a Fallionovi přátelé lapali po dechu.

„No jistě!“ řekl Daylan hlasitě a vstal se židle. Všechny oči se obrátily k němu a on začal rychle vysvětlovat. „To nebyla

náhoda, že se tyto dva světy spojily. To nebyla náhoda, že naše největší naděje, Areth Sul Urstone, chřadne ve vězení. Připomeňme si, že wyrmlingové ho získali za velmi vysokou cenu. Paní Zoufalství nemohla dopustit, aby se potenciální Král Země potuloval na svobodě. Fallion spojil dva světy dohromady, ale to nebyl jeho plán. Nastražila to na něj Paní Zoufalství. On byl jen bezděčným nástrojem v jejích rukou. Věřím tomu, že to plánovala už mnoho let.“

Král Urstone zamyšleně stáhl obočí. „Ano,“ řekl. „Vzpomínám si. Wyrmlingové opravdu získali mého syna za vysokou cenu.“

„Aby se jeho dvě poloviny nemohli dostat dohromady,“ řekl Daylan. „Tenkrát bych to nechápal. Po mnoho let jsem byl jako slepý. Wyrmlingové svolávali pomoc, přinášeli si temná stvoření do svých líhní, jako třeba obrovského graaka a mnoho dalších, ještě odpornějších. Myslel jsem si, že se připravují na jediný konečný úder.“

Fallion se vrátil v mysli do minulosti. Shadoath a Asgaroth ho také honili, až málem umřel.

Fallion si byl vždy jistý, že svůj vlastní život si řídí sám. Ale nenahrál tím, že spojil světa dohromady, nepříteli? Třeba vůbec není pánem svého života. Možná mu ho jen půjčili.

Daylan mluvil a díval se přitom na Falliona. „Paní Zoufalství by tyhle dva světy nedávala dohromady, kdyby jí z toho neplynul nějaký užitek. Co tím získala? Síla její armády je o hodně větší než naší. Všichni, kteří by vám mohli nabídnout pomoc, jsou zničeni. Ale co je nejdůležitější, tradice této země Fallion zkombinoval s těmi ze své. Je to krvavý kov, po kterém jde.“

„Ale jestli je v tom jen krvavý kov, který potřebuje, pak tomu nerozumím. Vždyť už ho tu měla,“ řekl Fallion.

Daylan zavrtěl hlavou. „To, co jste s ním na vašem světě dělali, by tady nefungovalo. Oba světy jsou jen stíny Jediného Pravého Světa, jsou to jen rozbité kousky velkého celku. Vy jste teď zkombinoval dva kousky skládačky a kouzlo s krvavým kovem, které bylo na vašem světě, teď může být použito i na tomto.“

Kouzelník Sisel se zářícíma očima podíval na krále. „Za jakou dobu můžete odstěhovat kopec? Kolik rudy můžeme odnést, než přijdou wyrmlingové?“

„Velká část kopce už je v pevnosti,“ řekl Greaves. „Nechal jsem na tom pracovat dělníky už od včerejška. Už jí máme tuny z té nejbohatší žíly.“

Ale každý věděl, že je toho ještě hodně k odstěhování.

„A co vás přivádí k tomu, že nás nechají wyrmlingové naživu, abychom ten kov mohli využít?“ zeptal se Jaz. „Co pro ně znamenáme?“

Daylan Kladio se podíval na Falliona. „Existuje jenom jedna osoba, kterou potřebuje mít Paní Zoufalství naživu. My zbylí... jí jen děláme těžkosti.“

Sisel si odfrkl, znělo to, jako když se někdo probudí z nechtěné dřimoty. „Máš pravdu, starý příteli. Daylane, zdá se, že znáš její myšlení až příliš dobře.“ Jeho hlas byl najednou tichý a nebezpečný. „A zajímalo by mě proč. Jsi hádanka, Daylane Kladio. Na tomhle světě tě znám už dlouho. Ale přesto tě můj stín poznává z toho druhého. Zdá se, že už mnoho let cestuješ mezi světy. Třeba Rhianna ti říká Aeli, setkala se s tebou i jinde, zřejmě na třetím světě.“

Daylan si sedl zpátky na židli, lhostejně se zadíval na Sisela a rozvažoval každé slovo, které vyslovil.

„Jsem jen jeden člověk,“ řekl, „a je pravda, že občas cestuji mezi světy. Jsem tady většinou jako... pozorovatel. Již celé věky cestuji mezi čtyřmi světy. Přišel jsem se podívat na šíření zla na tomto světě a podám zprávu... vyšším mocnostem.“

„Vy jste se narodil v podsvětí jako jeden ze Zářících, že?“ zeptal se Fallion.

„Ano,“ řekl Daylan. „Mé jméno byste nedokázali vyslovit.“ Hlubokým melodickým hlasem začal zpívat: „Delaun ater loaur e seetaunra...“

Fallion si nedokázal představit, jak je Daylan asi starý. „Takže ty legendy, ta vyprávění, ve kterých se říká, že jste si vzal tolik darů, že jste se stal nesmrtelným...“

„To jsou jen výmysly,“ řekl Daylan. „Bývali kdysi lidé, kteří o mně pravdu věděli, ale já jsem je přežil a moje příběhy byly nahrazeny těmi jejich.“

„Můžete nám pomoci?“ zeptal se král Urstone.

„Ve válce? Ne,“ řekl Daylan. „Já jsem... svým způsobem muž zákona a naše předpisy to nedovolují. Já jsem Ael.“

Podíval se na Falliona, jako by měl vědět, co to znamená. Fallion si sáhl na sponu na pláštěnce a pohladil stříbrnou sovu na ní. Znal to jméno. Kdyby tu sovu zmáčkl, dostavila by se vidina a on by viděl obrovskou šedivou sovu letící nad nedozírnými dubovými lesy. V té vidině by se sova jmenovala Ael.

„V tom případě je tato spona vaše,“ řekl Fallion. „Vzal jsem ji padlému nepříteli.“

„Ne,“ řekl Daylan. „Kdysi, v jiném čase a v jiném životě, byla vaše. Také jste byl Aelem.“

„Jak vám můžou vaše pravidla zabránit, abyste pomohl v bitvě?“ zeptal se naléhavě král Urstone. „V žádné zemi neexistuje zákon, který by člověku bránil chránit svůj vlastní život.“

„V mé zemi je můj život mým vlastním,“ řekl Daylan. „Nikdo mi ho nemůže vzít. Není potřeba ho chránit. Ale dá se zemřít i jinými způsoby. Smrt duše je o hodně truchlivější než smrt těla. Pro to, aby byla moje duše obnovena, jsou tu vyšší zákony, které musím respektovat.“

Fallion si vzpomněl na něco ze svého dětství, byla to taková neúplná vzpomínka, která ho stále pronásledovala. Byla to otcova tajemná slova, která mu řekl, když umíral. „Nauč se milovat chamtivce stejně jako velkorysé lidi, chudáky stejně jako boháče, zlo stejně jako dobro. Za každou ránu dej požehnání...“

Daylan slabě pokýval hlavou.

„K čemu je to dobré?“ naléhal král Urstone. „Vy budete zvýhodňovat naše nepřátele, podřizovat se jim?“

Ale Fallion se obával, že Daylan chce udělat něco víc než jen zvýhodňovat nepřátele. Vzduchoval jim, podrýval jejich vliv. Bojoval se zlem, aniž by toužil zničit ty, kteří byli pod jeho nadvládou.

Daylan se podíval na Falliona a řekl tiše: „Vzpomínáte si?“

„Na to, že bych byl jedním z Aelů?“ zeptal se Fallion. „Ne.“

„V tom případě byste se měl vzbudit z tohoto snu, dřív než bude pozdě,“ řekl Daylan.

„Jak?“

Daylan chvíli nic neříkal a přemýšlel. „Ve vaší mysli se minulost ztratila. Jen vaše duše si něco připomíná. Musíte probudit svou duši, a to není snadné.“

„A když ji probudí,“ zeptal se král Urstone, „bude schopen zničit armády, které se na nás řítí?“

Daylan nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„K čemu jsou mu tedy jeho schopnosti?“ naléhal král.

Opozářila se promluvit mladá žena, Siyaddah. „Pánové,“ řekla. „Paní Zoufalství měla dost času napláňovat náš zánik, ale jistotu, jak to dopadne, nemá, je to tak?“

„Máte pravdu,“ řekl Daylan. „Možná si promyslela způsoby, jak nás zničit, ale existují věci, které neví, věci, které se nemohla nijak dozvědět. K dobru, lásce a naději je slepá.“

„Dobře,“ zavrčel král Urstone. „Můžeme ji praštit přes hlavu dobrotou a probodnout jí srdce nadějí.“

Kouzelník Sisel jen tiše seděl, hladil si vousy a přemýšlel. „Když Fallion zkombinoval světy dohromady, spojil dva životy do jednoho. Já se cítím silnější než kdy předtím, navíc... vřelejší, a jakoby zocelený. Nemyslím si, že by zlo mohlo něco takového předvídat.“

„Já si také nemyslím,“ přišla se svou troškou do mlýna Talon, „že by znala hodinu a den našeho příchodu. Kdyby věděla, kdy Fallion světy spojí, měla by armádu připravenou, aby nás přivítala.“

„Což znamená, že armáda nepřichází kvůli krvavému kovu,“ usuzoval kouzelník Sisel. „Jednotkám by to trvalo celý týden, než by sem z Rugassy dorazily. Takže přišli...“

„... protože věděli, že jejich princezna už nebude rukojmím,“ dokončil král Urstone. „Přál bych si, aby tu byl válečník Madoc. Tvrdil, že vládce není schopen milovat své vlastní dítě.“

„Člověk nemusí milovat něco, čeho si cení,“ upozorňoval Daylan. „Možná že ji vládce nenávidí. Přesto ji potřebuje živou. Byla poslední jeho krve.“

„Ona je čistokrevná,“ namítl král, „děsivě plnokrevná, přesto z dobrého chovu.“

„Slyšel jsem o tom,“ řekl kouzelník Sisel, „že jsou kouzla, odporná kouzla, která mohou být použita jen s krví jednoho potomka. Vládce se vzdal svého těla, rozhodl se stát jen bytostí. Možná potřebuje svou dceru víc, než si myslíme.“

„Možná bych mohl překazit plány Paní Zoufalství,“ navrhl Fallion. „Mohl bych pokračovat ve své cestě do podsvětí, najít Pečeť Pekla a spojit světy do jednoho.“

„A jsi schopen podsvětí najít?“ zeptal se Daylan.

„Mám otcovu mapu,“ řekl Fallion, sáhl do svého kabátce a vytáhl starou, v kůži vázanou knihu, kterou napsal jeho otec.

„Hodně se toho změnilo,“ varoval kouzelník Sisel. „Vyrostly hory a moře vysychají. Je vůbec ještě nějaká cesta, po které byste mohl jít? Myslím, že není, tunely se probořily. Vaše mapa vám nebude k ničemu.“

„Přesto se o to pokusím,“ řekl Fallion.

„Prosím vás, ještě to nezkoušejte,“ řekl Daylan. „My v podsvětí už po tisíciletí přemýšlíme, co by se stalo, kdyby se někomu podařilo světy spojit. Bylo by dobro větší než škody? To nevíme jistě. Kouzelník Sisel tady řekl, že jeho vlastní stín se spojil do lepšího celku, ale slyšel jsem o mnoha starších a nemocných lidech, že po spojení vydechli naposledy. Kdybychom se rozhlédli po celé zemi, obávám se, že bychom zjistili, že desítky tisíc lidí zemřely. To víme. Nemůžeme vytvořit jeden svět, aniž bychom zničili ostatní. Je zde morální otázka, na kterou si musíme odpovědět: Máme my nebo kdokoliv jiný právo to udělat?“

„Kdybych ji měl rozhodnout,“ řekl Jaz, „rozhodl bych se zemřít, aby jiní mohli žít v lepším světě.“

„Já bych se rozhodla stejně,“ přidala se Rhianna.

„Já také,“ řekl Fallion, a přitom si byl plně vědom toho, že spojením světů by si mohl přivodit smrt.

„Eck!“ vykřikl nějaký hlas nalevo od Falliona. *Ne!* Byl to mladý správce psince Alun.

Válečník bručel a Daylan nabídl překlad: „... a kterýkoliv člověk, který by si nevybral zemřít, aby se jiní měli lépe, není vůbec žádným válečníkem, ale zbabělcem!“

Král se na Aluna mile usmál a promluvil k němu v jeho vlastním jazyce. Talon překládala. „Nemluvte o žádném člověku jako o zbabělci. Alun se osvědčil, když zabil v boji wyrmlingy. Je mnoho milujících matek, které by si vybraly, aby jejich dítě žilo, dokonce i v takovém zničeném a nedokonalém světě, jako je ten náš, než aby zemřelo. Milovat život a spočinutí v něčím náručí není žádná zbabělost.“

„Je život, jakým žijí wyrmlingové, vůbec životem?“ zeptala se Siyaddah. „Co když nás wyrmlingové přemůžou, což vypadá velmi pravděpodobně? Co když chtějí udělat wyrmlingy z našich dětí? Já bych radši zemřela a své dítě zabila také, než abych viděla, že je takhle vychováváno.“

Král Urstone se jedovatě podíval na Falliona. „Tak se to některé naše matky rozhodly udělat. Zničit někoho, vzít mu život, může být také projevem lásky.“

Siyaddah soustředila svůj pohled na Falliona, jako by mu chtěla vtisknout do duše nějaké poselství. Nepotřeboval, aby mu Talon překládala, věděl, co tím chce říct. Zabij nás oba, jestli musíš.

Fallion byl Siyaddah za její podporu vděčný a přál si, aby jí mohl poděkovat.

„Eck,“ řekl Alun a vstal. Talon překládala: „Já bych radši viděl své syny a dcery žít v rozvráceném světě, než mrtvé. Vychovával bych je, aby byli silní a aby se ve svém vlastním čase a vlastním způsobem mohli připravit na povstání proti wyrmlingům.“

„Uvědomil jste si,“ řekl kouzelník Sisel tiše ve Fallionově jazyce, „že zlo se možná při této změně svým způsobem také zdokonalilo? Na vašem světě byli zlí lidé, kteří byli ovlivněni Lokusem. Našli tady svůj protějšek ve wyrmlinzích? Jestli ano, pak máme proti sobě nepřítelé tak silného, že si to ani neumíme představit.“

Místnost ztichla a Fallion přemýšlel. Ve svém vlastním světě potkal stvoření jako Asgaroth a Shadoath, kteří byli kouzelníky s velkou mocí. Přivedl sem neúmyslně i jejich druh?

Nemohl jinak než věřit, že to udělal.

„Na mém vlastním světě,“ řekl pomalu, aby všichni, kteří jeho svět nepoznali, měli možnost se o něm něco dovědět, a nechal Talon překládat, „byla rasa lidí jménem Inkarran. Byla to rasa, která byla vychovávána ke zlu. Myslím si, že vaši wyrmlingové jsou jejich protějšky. Jaké ohavnosti to předpovídá, nevím.“

Na našem světě napadli mého otce Lokusi ve formě ničitelů, a pak mezi nás poslali strengi-saaty, které vedli zkorumpovaní Záříci.

Nepochybuji, že se připravuje veliké zlo, větší než cokoliv, co bychom si dokázali představit. Vytvářejí se odporná spojení. Veleli by vaši wyrmlingové ničitelům v bitvě? Pošlou v noci strengi-saaty, aby kradly vaše ženy? Nepochybuji, že to udělají. A také je možné, že Paní Zoufalství má pro nás další nečekaná překvapení. Každá hrůza, kterou jsme předtím zažili, bude jako nic proti tomu, co Paní Zoufalství připravuje teď.“

Poté, co Fallion domluvil, bylo dlouho ticho. Fallion se nenáviděl za to, co právě řekl. Sir Borenson mu kdysi řekl: „Velký vůdce bude ve svých mužích vzbuzovat naději, dokonce i v okamžiku smrti. Nikdy nemluv a nejednej, jako bys klesal na mysli.“

Ale Fallion potřeboval, aby títo lidé věděli, že před sebou mají nepřítele, jehož útok je nepředvídatelný. Toto lidé potřebovali: očekávat neočekávané, a když to bude možné, připravit se na to.

Král Urstone se slabě usmál. „Fallione, naše nepřítelkyně má všechny nástroje, jak nás zničit. Ta nemusí žádné další a mocnější hledat.“

„Přesto se bude obávat, že bychom mohli najít něco, na co ona nepomyslela,“ řekl Fallion. „Já nevěřím, že by byla schopna dopředu vědět, jak se věci vyvinou, když se stíny spojí.“

„Pomoc, na kterou nepomyslela,“ řekl Sisel. „Ano, zajímalo by mě...“ řekl a zíral upřeně před sebe. „Zemi postihla veliká pohroma. Naše lesy umírají. Vy to ještě nemůžete vidět, ale všude se šíří rozklad a zvětšuje se. Kouzelnice Avera by měla být schopna ho zastavit – ale proč to neudělala?“

Na to nikdo odpověď neznal.

„A co vaši lidé?“ zeptal se Fallion a obrátil se na Daylana. „Je nějaký způsob, jak by mohli pomoci? Nepřítel si přivedl stvoření z podsvětí. Jistě můžete udělat to samé.“

„Ten obrovský graak, kterého jste viděl, není z mého světa,“ řekl Daylan. „Ten je ze stínového světa. Ze kterého ze všech těch miliónů světů, nevím. Cestoval jsem pouze po několika. Mnoho jich je pustých, není na nich žádný život. Jsou celé světy, kde rostou jen osamocené plochy mechu a slizovité plísňe, které spolu vedou nekonečnou válku o místo pod vlhkým kamenem.“

Ostatní světy jsou podobné tomuto, žijí na nich vyšší formy života. Na některých z nich bydlí temná stvoření, děsivá a nenasytná, nepochopitelná lidskému rozumu. Náš nepřítel vyhledává takové světy a obávám se, že si taková stvoření zotročuje. Tím, že je sem přenesl a usadil je na úrodnou půdu, tento svět ohrozil. Takoví nepřátelé se dají těžko vykořenit. Moji lidé nebudou riskovat a neudělají to samé, protože by tím mohli přivodit vaši zkázu.“

„Přesto budou někteří z vašich lidí bojovat naším jménem,“ trval na svém král Urstone.

V tom byla samozřejmě velká naděje. Daylan byl Zářící z Jediného Pravého Světa. Magické síly jeho lidu byly legendární.

Fallion se s pochybnostmi podíval Daylanovi do očí. „Zůstali ještě nějakí, kteří by mohli bojovat?“

„Několik,“ ohradil se Daylan. „Jak jste si vydedukoval, vaše problémy jsou jen stínem našich. Světy mají schopnost se zrcadlit jeden v druhém. Moji lidé jsou štvaní a vytlačováni. Žijí skryti v rozlehlých lesích, rodiny jsou od sebe hodně vzdáleny. Nemáme žádné vojenské jednotky, které by vám mohly přijít na pomoc.“

Ted' už konverzace nabrala svůj vlastní rytmus. Ať už mluvil kdokoli, Talon nebo kouzelník Sisel nabídli vždy překlad.

„Takže jsme odkázáni na vlastní zdroje,“ řekl král Urstone. „Závisíme na krvavém kovu a na svém vlastním uvážení... a na malých lidech z jiného světa.“

„A na mém otci,“ řekl Fallion. „Nezapomínejte na něj. I v souvislosti s ním máme naději.“

„Ano,“ souhlasil Sisel. „Je tu samozřejmě váš otec – když se nám ho podaří dostat z vězení v Rugasse!“

„Na to nemám vojsko,“ řekl král Urstone. „Navíc by ho zabili, kdybychom se ho pokusili osvobodit.“

„Tak tedy neposíláme armádu,“ nadhodil Sisel a díval se přitom na Falliona. „Jeden válečník nebo malá skupina by mohli stačit – když budou mít jak dary, tak naděje našeho lidu...“

Fallion se podíval na Siyaddah. V jejím obličejí se odrážela bolest a obavy o něj. Dívala se mu do očí.

Neuměl mluvit jejím jazykem, ale předsevzal si, že se mu naučí.

„S takovým plánem bych souhlasil,“ řekl král Urstone. „Samozřejmě že bych si přál být v této skupině – jestli přežijeme dnešní noc. Ale obávám se, že naše naděje jsou marné. Možná by bylo nejlepší si přát statečně zemřít při obraně našeho lidu.“

Jaz zíral na krále a smutně se usmál. „Ty jsi pro svoje lidi už jednou zemřel, dědečku,“ řekl. „Nechci, aby sis z toho udělal koníčka.“

35

HRDINSKOST

*Ten, kdo by chtěl být hrdinou, musí nejdříve
přemoci sebe sama: svůj strach, svou nejistotu,
slabost a beznaděj.*

*A občas musíme zvítězit nad naším vlastním
pocitem slušnosti.*

– válečník Madoc

Válečník Madoc bojoval v Cantular o svůj život, mával válečnou sekerou a odsekl wyrmlingovi hlavu, přestože mu nejdřív musel rozseknout helmu. Když wyrmling padl, otočil se Madoc zpátky k mostu.

Pevnost na severním konci mostu byla zničena. Wyrmlingské jednotky se vracely zpět, aby mohly zaútočit na pevnost na jižních březích.

Madoc si se svými muži probojovával cestu do jižní pevnůstky a snažil se wyrmlingy zastavit na jejich konci. Nepovedlo se jim včas zvednout padací most, ale padací mříž měli dole. Jeho muži bojovali proto s nepřítelem, který se snažil přelézt bránu a stěny.

Vodou přeplněná řeka hučela a byla plná bílé pěny. V horách zřejmě pršelo a po řece se teď valily stromy a keře a rychle kroužily po hladině.

Na mostě muselo být dobrých deset tisíc wyrmlingů, nad nimi plachtil obrovský graak a snažil se zaútočit na Madocovy muže na hradbách.

Bitva byla prohraná. Jižní bránu už bránila sotva stovka mužů a nemohli ji dlouho udržet.

Ale Madoc měl pro wyrmlingy ještě jedno překvapení: Bylo pod mostem, a byla to past, mazaně ukrytá už stovky let.

Most drželo ve vzduchu jedno jediné lano, svinuté z ocelových šňůr. Lano bylo spojeno s množstvím úchytů, a kdyby se za něj dost silně zatáhlo, úchyty by povolily a most by spadl. Už teď byl pod mostem emír s tuctem mužů a otáčeli obrovským šroubem, který lano uvolní. Madoc se svými válečníky zatím nahoře bojoval.

Madoc zakřičel: „Pozor shora!“ Dolů se snášel obrovský graak. Jeho muži házeli bojové šípky, které končily v otevřené tlamě obludy a zapichovaly se jí do patra a dásní. Zdálo se, že jejich jed nemá žádný účinek. Ale jedna šipka se příšeře zabodla do měkkého očního víčka. Graak začal zuřivě mrkat a zavřel tlamu.

Madoc uskočil, když graakova obrovská spodní čelist narazila do zdi věže a začaly létat kameny.

Pak bylo monstrum pryč a do mezery začali skákat s radostným vytím wyrmlingští válečníci.

„Ať tě přepadne zoufalství!“ zařval veliký wyrmling a přiskočil k Madocovi s válečnou sekerou v každé ruce.

Madoc se před jeho ránou přikrčil, i když mu kolem ramene hvízdla válečná šipka.

„Dneska ne,“ odplivnul si Madoc, když roztáhl wyrmlingovi hlavu, a okamžitě ho skopl dolů se zdi. Wyrmling dopadl asi třicet stop dolů na své kamarády. Pak se objevila bledá ruka, snažící se přidržet zdi, ale válečník Madoc ji rychlým úderem oddělil od jejího majitele.

Najednou se pod mostem ozvaly skřípavé zvuky a několik křupnutí, když se ocelové lano uvolnilo ze svého prvního úchytu. „Pozor!“ zařval emír. „Všichni pryč!“

A pak se most začal lámat.

První prasklina se objevila čtyřicet yardů od pevnosti. Obrovské bloky kamene se zřítily do temné kalné vody. Wyrmlingové vykřikli leknutím – byl to zděšený jekot, který se rychle vytratil, když je pohltila řeka.

Pak se celý most rozlámал v délce asi jedné míle, jako by se rozpadal jeden úsek po druhém, a jeho velké části se potápěly pod vodu.

Do vzduchu vyletěl prach a suť, vodní pěna vystřikovala do výšky bílá oblaka kapek, které vytvářely stříbrné pruhy v místech, kde předtím byla temná voda a kam spadl most.

Most zůstal stát jen v úsecích valů – každých dvě stě yardů, ale i tyto jeho části se začaly hroutit do vody, jak se jich ječící wyrmlingové snažili přidržet.

Možná dobrých pět tisíc wyrmlingů padlo; zůstalo jich jen pár a drželi se zbytků mostu, jako ostrůvků obklopených řvoucí vodou.

Madocovi muži radostně křičeli a přeskakovali bránu, skákali na malý kousek mostu, který zbyl, a vyháněli z něj wyrmlingy do vody.

Wyrmlingové, kteří byli nejbližší, se snažili najít prostor k boji, ale byli tlačeni svými soudruhy zezadu. A tak další padali do vln.

Madoc se otočil a nechal své muže, aby dílo zkázy dokonali. Měl daleko důležitější zájmy v Caer Luciare.

S rostoucím vzrušením si uvědomoval, jakého vítězství dnes v noci dosáhl. V Caer Luciare bude oslavován jako hrdina. A až bude Urstone mrtvý, lidé ho budou prosit, aby se stal jejich králem.

Jediné, co mohl udělat, bylo dostat se rychle do Luciare a zachránit z města, co se ještě dá.

36 MALÉ DÁRKY

Vždycky jsem cítila zvláštní dychtivost – byl to pocit, že nejsem úplná. Doufala jsem, že když Fallion světy spojí, ten pocit se zmenší. Ale Fallion mě nechal navždy neúplnou.

– Rhianna

Po poradě a večeri navrhl král Urstone, aby každý válečník, který nemá zrovna nic na práci, šel spát.

Rhianna unavená nebyla. Prospala většinu dne ve vozíku, když jeli na jih.

K jejímu stolu přišla Siyaddah a něco jí šeptala ve svém rodném jazyce. Talon poslouchala a přeložila to Fallionovi. „Všechno to vrhání zamilovanými pohledy se vyplatilo. Siyaddah nás zve do otcova apartmánu, abychom si tam odpočinuli.“

„Já jsem na ni žádné oči nedělal,“ ohradil se Fallion.

Rhianna s Talon se na sebe podívaly a pak jen zavrtěly hlavami, jako by chtěly Fallionovi naznačit, že ony těmi blázny nejsou.

„Přesto jí řekni, že jí za postel budeme velice vděční,“ řekl Fallion.

To se klidně vsadím, že budeš vděčný, pomyslela si Rhianna; hlavně když v ní ona bude také.

Rhianna si nemohla pomoci, ale žárlila. Bojovala po Fallionově boku, stála při něm po mnoho let. Byly to jen dva

dny, kdy se mu otevřeně přiznala ke své lásce, a on jí řekl, že ji také miluje. Ale jasně viděla, jak je tou cizinkou okouzlen.

Proč se takhle nedívá na mne?

Fallion získal za svůj souhlas od Siyaddah úsměv a o chvíli později ji již všichni následovali tunely, dokud se nezastavila před dveřmi, na nimiž hořely palcové svítilny. Pod světly byla namalována nějaká slova a Rhianna se při vstupu do luxusního apartmánu snažila zapamatovat si jejich tvary.

Místnost byla zařízena ve stylu, který byl Rhianně povědomý. Stěny byly potaženy jasně modrým hedvábím, jako by měly připomínat stan. Na podlaze ležely ovčí kůže a jejich hustá srst zvala k odpočinku. Všude se válely polštáře, na které se mohli hosté položit. Celá místnost připomínala obrovský stan, v jakých žily koňské sestry ve Fleeedsu.

„Udělejte si pohodlí,“ řekla Siyaddah. Mávla rukou a služebník prošel místnost a pozhasíval většinu světel, aby se jim dobře spalo. Rhianna si lehla na velký polštář, aby si odpočinula a mohla přemýšlet.

Talon se omluvila Siyaddah, že chce něco říct Fallionovi. „Já jsem v tomto městě žila ještě před třemi dny, tedy alespoň můj stín tu žil. Můj otec při změně zmizel. Jeho dvě poloviny se spojily a on teď pluje v Carrollském moři na druhém konci světa. Ale mám tu matku – ne Myrrimu, ale ženu, se kterou se můj otec oženil na tomto světě – Gatunyeu. Potřebuji jít za ní, aby věděla, že jsem v pořádku, a vysvětlit jí, kde si myslím, že je můj otec. Omluvíš mne?“

„Jdi,“ řekl Fallion. „A přeji ti dobré pořízení.“

Rhianna jí ten nepříjemný úkol nezáviděla.

Talon požádala o svolení i Rhiannu a Jaze, protože zůstali bez překladatele.

„Chtěla bys, abych šla s tebou jako morální podpora?“ zeptala se Rhianna.

Talon se na chvíli zamyslela. „Ne, myslím si... myslím, že bych jí to měla říct sama. Nevím jak to přijme.“

„Tak dobře,“ řekla Rhianna. Zvedla se a políbila ji. Pak jí gestem naznačila, aby šla.

Bez překladatele s nimi nemohla Siyaddah mluvit, přesto se snažila být dobrou hostitelkou. Ukázala jim vodní komoru,

která byla hezčí než kterákoliv, kterou kdy Rhianna viděla. Přívod vody byl vysekán v kameni a zakryt, takže všechny nečistoty byly splachovány pryč.

Poté, co jim Siyaddah ukázala tuto místnost, zamávala rukama, jako by je chtěla donutit, aby si našli polštář a šli spát.

Každý si našel své místočko a Siyaddah jim ukázala, že si mohou z podlahy přetáhnout přes sebe ovčí kůži, kdyby jim byla zima.

Rhianna ležela a přemýšlela, jak dlouho bude Talon pryč.

Asi celou noc, pomyslela si. Její matka v Luciare bude radostí bez sebe a bude Talon potřebovat, aby ji uklidnila.

Rhianna přemýšlela o své vlastní matce. Zdravý rozum jí říkal, že je mrtvá. Na jejím vlastním světě ji její otec zabil. Rhianna byla tenkrát v jiné místnosti, takže to neviděla. Ale slyšela ránu – ránu do hlavy následovanou hlasitým krupnutím, a také slyšela pád matčina těla.

Ale co na tomto světě? To by ráda zjistila.

Fallion a Jaz tu měli otce, tedy přinejmenším jeho stínovou polovinu. Mohla bych tu mít stín své matky?

Uvědomila si, že jí najednou vyhrkly slzy a popotahuje. Bylo to něco, co si ani nedokázala představit.

Poznala bych ji, kdybych ji viděla? Pokusila se rozpomenout na matčin obličej. Občas ji ještě viděla ve snu, ale vzpomínka na ni se jí vytrácela. Rudé vlasy spletené do jednoho copu, oválný obličej plný pih, divoké oči oříškové barvy, která přecházela do zelena, a malý nosík podobný knoflíku.

Její tělo bylo vždy opálené a svalnaté a její chůze vždy prozrazovala trénovanou bojovnici.

V té ženě bylo tolik bojovnosti, pomyslela si Rhianna, že nemohla uvěřit, že byla přemožena.

Ale pamatovala si praskavý zvuk, když matka dostala ránu po hlavě, a jak se jí při tom zvuku stáhl žaludek.

V tu chvíli někdo zaklepal na dveře a dovnitř vstoupil Daylan Kladivo.

Chvilí mluvil tiše s hostitelkou a pak se obrátil na Rhiannu.

Široce se na ni usmíval, ale byl to smutný úsměv.

„Ty moje maličká,“ řekl, když si k ní přisedl. Vzal ji za ruku a opřel se o ni ramenem, ale tváří se obracel na Falliona.

„Už je to mnoho let,“ řekl tiše Fallionovi, „mnoho let, kdy ses naposled objevil. Pamatuješ si něco ze svého minulého života, proč jsi musel strávit tolik roků skrýváním se a léčbou?“

Fallion zavrtěl hlavou.

„Měl by sis vzpomenout,“ řekl mu Daylan. „Tvoje duše se dostatečně zotavila. Ta, stejně jako tvé tělo, potřebovala čas, aby se uzdravila, když byla zraněná. Myslím si, že je uzdravena, a teď je čas, aby se probudila.“

Daylan pustil Rhianninu ruku, natáhl se k Fallionovi a dotkl se jedním prstem jeho hrudní kosti. Neřekl nic, co by mohlo lidské ucho slyšet, ale Daylan byl odborníkem v mluvě duše k duši, kterou mluvili lidé z podsvětí. Rhianna slyšela zřetelně jeho slova ve své mysli. „Vzbud’ se, Světlohoši. Svět tě potřebuje a připozdívá se.“

Fallionovy oči se trochu rozšířily překvapením a Daylan pak promluvil tak, aby ho slyšeli všichni.

„Kdysi byl Jediný Pravý Svět, ve kterém žil lidský druh pod ochranou velikého stromu. Žili jsme v míru, všichni prosperovali, protože lidé netoužili jen po svém vlastním prospěchu, ale chtěli obohatit i další, nejen sebe. Nad námi se rozkládal Pravý Strom, schovával nás před zraky nepřátel a šeptal slova o míru.

Měli jsme nepřátele, ale měli jsme také jeden druhého. Existovaly Potemnělé Osobnosti, které se nás snažily uštvat. Byla to velice mocná stvoření, která s sebou přinášela temnotu, kamkoliv přišla. A byli mezi námi hrdinové, kteří pořádali štvance na Potemnělé Osobnosti, a tito muži se jmenovali Aelové.

Ty jsi byl jedním z Aelů,“ řekl Daylan Fallionovi. „Byl jsi bojovníkem, který přísahal, že bude sloužit svému lidu, a proto ti lidé dali svou podporu.

Takže jsi byl obdarován runami moci, stejně jako Runovládci ve světě, kde ses narodil. Ale tenkrát přijímání a dávání darů nebyla tak strašná věc, dárci neumírali. Lidé si své bojovníky vybírali po pečlivém uvážení, nabízeli se jen těm

nejzasloužítejším, a ty jako jeden z Aelů bys runy využil jen v nejkrajnějším případě.

Dát dar, darovat to nejlepší ze sebe, nebyla žádná oběť: byl to čin z čiré lásky.“

Rhianna už tohle vyprávění předtím slyšela. Poslouchala ho jako malá, když seděla Daylanovi na kolenou. Uvědomila si, že teď je říká Fallionovi, aby osvěžil jeho paměť.

„Řeknu ti, co se stane,“ řekl Daylan. „Dnes, Fallione, až usneš, vzpomeneš si na dobu strávenou pod velkým stromem. Vzpomeneš si, jak moc jsi byl zraněn, a na svou úpornou snahu bojovat s královnou Lokusů. A až se probudíš, budeš vědět, co musíš udělat...“

Daylan nebyl žádný obr. Nevyčníval z davu a Rhianna si představila, že kdyby ho potkala na trhu, nepovažovala by ho za nijak významného. Nevypadal moudřejší nebo silnější než ostatní muži.

Ale v tuto chvíli se dívala do jeho očí a připadalo jí, že zestárnul. Měl v nich velký smutek a nekonečnou moudrost. Vypadal starý a zjizvený jako majestátní pískovcové hory v Landesfallenu, které byly během věků ošlehány a tvarovány větrem, až se jejich stěny vyhladily do podob obličejů, které tak odhalily vnitřní vznešenost hor.

Daylan na chvíli nevypadal jako člověk, ale jako síla přírody.

„Fallione,“ řekl Daylan. „Stiskl jsi někdy svou sponu, předtím než jsi šel spát?“

Rhianna se usmála. Když se té spony Fallion poprvé dotkl, zjistil, že má vize Jediného Pravého Světa. Létala tam obrovská sova a mohla vás odnést pryč obrovskou rychlostí. Bylo to víc vzrušující než pohodlné. Nikdo nedokázal držet sponu déle než několik okamžiků. Kdysi, když Fallion a Rhianna dospívali, vsadili se o to, kdo ji dokáže držet déle.

„Ne,“ řekl Fallion.

„Zkus to, až půjdeš spát,“ řekl Daylan. „Ukáže ti Jediný Pravý Svět takový, jaký býval, a pomůže ti rozpomenout se.“

Fallion přikývl. „Dobře,“ řekl.

Daylan se postavil. „Měl bych vás nechat odpočinout, dokud to jde. Boj pravděpodobně začne nad ránem.“

Fallion se na něj usmál a pak se podíval na Siyaddah. Měla v očích otázku a chvíli tiše mluvila s Daylanem.

Daylan se její otázce zasmál a začal překládat. „Ptá se, proč jste tak hnědí? Máte havraní vlasy.“

„Řekni jí, že v mém světě byla moje babička z Indhopalu, ze země daleko na východě.“ řekl Fallion. „Její kůže byla stejně tmavá jako Siyaddahina a byla stejně krásná. Můj rodokmen je s muži a ženami z Indhopalu spojen tisíce let.“

Daylan to přeložil a měl další otázku. „Ó,“ řekla Siyaddah. „Takže vy jste smíšený z více ras, východní a západní?“

„Ano,“ odpověděl Fallion. „A dokonce mám předky i mezi lidmi s bílou pletí, s Inkarrany na jihu.“

Siyaddah se znovu něco zeptala. Daylan překládal. „Říká, že ji sledoval očima a že tě několikrát přistihla, že si ji prohlížíš. Chce vědět, jestli si myslíš, že je krásná?“

Rhianna zjistila, že se jí při té otázce rozbušilo srdce, a zadržela dech.

„Ano,“ odpověděl Fallion, jak se Rhianna obávala.

Daylan pronesl jediné slovo a Siyaddah opakovala Fallionovu odpověď v jeho rodném jazyce: „Ano.“

Siyaddah se na něj usmála a začala mluvit. Její upřený pohled byl pevný a upřímný. „Ona říká, že ty jsi také krásný. Většina mužů v Luciare se jí nelíbí. Válečníci jsou příliš robustní a bledí. Kdyby si musela některého z nich vzít za muže, měla by vyhlídku, že její dítě bude příliš velké a ona zemře při porodu. Chce vědět, jestli je pravda, že na tvém světě jsi byl synem prince Urstona.“

Když to Daylan překládal, smál se. Rhianna věděla, že zná odpověď, ale vypadalo to, že se baví Fallionovým neklidem.

„Na našem světě nebyl Urstone jen obyčejný princ. Byl to král, velký král několika říší, a jeho jméno bude žít navěky. Jsem hrdý nato, že jsem jeho synem a dědicem.“

Siyaddah se po té novině nervózně usmála. Skousla ret a pak mluvila tiše a rychle. Daylan to překládal skromným hlasem. „Myslí, že by bylo dobré, kdyby se všichni lidé spojili, malí lidé z tvého světa a opravdoví muži z toho jejího. Chce vědět, jestli s tím souhlasíš?“

„Ano,“ řekl Fallion.

Daylan se tajněpouštěl, jako by se právě vyhnul nějaké pasti. „U ní to není jen otázka principu,“ upřesnil Daylan. „Ona se ptá, jestli ty jako vůdce by ses chtěl spojit. Ptá se, jestli si myslíš, že by bylo v tvém... politickém zájmu se oženit.“

Rhianna měla pocit, že se jí nedostává vzduchu. Nečekala, že otázky nabudou takhle směr, tedy přinejmenším ne tak brzy. Siyaddah mluvila o manželství. Nebylo to vyznání lásky. Nemohlo být. Fallion a Siyaddah se ještě ani neznají. Ale v mnoha zemích na Rhiannině vlastním světě neměla politická manželství nic společného s láskou. Siyaddah dávala najevo, že se jí líbí, a on, s milióny následovníků, může být dobrým spojencem. Samozřejmě že Siyaddah hned přišla na to, že kdyby se lidskému spojení podařilo svrhnout wyrmlingy, za čas by se Fallion mohl stát jediným, nejmocnějším lordem v zemi.

Měla pravdu, když uvažovala o takovém spojení.

Jaz na svém polštáři zatleskal. „Udělej to! Jdi do toho. Ještě nikdy jsem tě neviděl tak poblázněného do nějaké ženy.“

Fallion ztuhl, jako by nevěděl, co říct. Začervenal se a podíval se na Rhiannu, jako by u ní hledal pomoc.

Mě se neptej, ty pitomče, myslela si. *Nepros mě o povolení.* Rhianna mu svou lásku k němu dokázala. Nabídla svůj život Shadoath v naději, že ho zachrání. Rhianna oficiálně nabídla svou duši, když se pokoušela zabít Shadoathiny zasvěcence, protože věděla, že Fallion by nikdy nemohl zabít dítě.

Ale Fallion ji prosil, aby mu dala svolení, aby se mohl oženit s jinou. Neprosil svým hlasem, ale svými očima.

A přestože se Rhianně zdálo, že jí to zlomí srdce, nemohla mu to odepřít.

V tuto chvíli mu svou lásku nemohla dokázat lepším způsobem, než dát mu tu jedinou věc, po které touží.

„Jaz má pravdu,“ prohlásila Rhianna. „Bylo by to dobré spojení.“ Podle nedůvěry ve Fallionových očích věděla, že nevěří v její upřímnost, a proto rozhodně dodala: „To ti říkám jako sestra, která tě miluje a chce, abys byl šťastný, a která si tu nabídku dobře promyslela.“

Fallion se vyrovnaně podíval na Siyaddah. „Ano,“ řekl. „Myslím si, *politicky* by pro nás oba bylo dobré, kdybychom se vzali. A možná že když se navzájem lépe poznáme, najdeme víc osobních důvodů, proč to udělat.“

Siyaddah se usmála a po obličeji se jí pomalu rozšířila radost tak hezky, jako se otevírají jabloňové květy. Rhianna si nemohla pomoci, ale musela obdivovat její tmavé vlasy, jiskřící oči a nakažlivý úsměv.

Nebyla zlá. Nepokoušela se Rhianně ublížit a Rhianna ji nemohla nenávidět proto, že se do ní Fallion zamiloval.

Pak se Siyaddah přestala usmívat a s pohledem upřeným k zemi promluvila.

„Předloží to svému otci,“ překládal Daylan, „ale obává se, že s tím nebude souhlasit. Na tomto světě byli její a tvůj otec nejlepšími přáteli a soudruhy v boji až do chvíle, kdy byl tvůj otec zajat. Její otec touží po jeho návratu a ji šetřil pro prince Urstona. Její otec doufá, že ji provdá za prince Urstona.“

Jak dlouho ji takhle šetřil, pomyslela si Rhianna. Siyaddah zas tak staře nevypadala. Rhianna by jí řekla tak osmnáct, ne víc než dvacet. Rhianna ale také věděla, že v mnoha kulturách se ženy vdávají mladé a v královských rodinách se dohadují příští svazky už při narození.

Co vlastně Siyaddah říkala? Rhianna o tom přemýšlela. Byla tak slabá, že si o sobě myslela, že by mohla být jen figurkou využitou k dohodě o silnějším politickém spojení? Byla schopna tak chladně uvažovat?

Anebo si prince Urstona vzít nechtěla. Přece jen by byl o tolik starší než ona, a navíc zničený po letech mučení wyrmlingy. A jestli to byl velký muž, měla obavy, jak by dopadl porod jeho dítěte.

Ale Rhianna si myslela, že o ženách něco ví. V Indhopalu se od ženy vždy očekávalo, že bude poslušná. Pro princeznu neexistoval větší kompliment, než když se o ní řeklo, že byla „poslušnou dcerou“.

I když Rhianna tento názor nenáviděla, právě tohle Siyaddah byla: poslušná. Ať už jí otec vybere kohokoliv za manžela, ona se jen usměje a přijme svůj osud.

„Aha,“ řekl Fallion a vypadal jako by dostal facku.

Daylan musel cítit, že v místnosti narůstá napětí. Daylan se podíval na Falliona, pak na Siyaddah a Rhiannu, a pak se nečekaně odporoučel.

Rhianna ho vzala za ruku a šla s ním ke dveřím. Jakmile byli venku, Daylan zašeptal: „Ty Falliona miluješ, že je to tak?“

Rhianna přikývla.

„Musíš s ní bojovat, abys upoutala jeho pozornost. Měla bys bojovat, tak je to. Když to neuděláš, moje drozdí vajíčko, budeš toho navždy litovat.“

„Já vím,“ řekla Rhianna.

Daylan se usmál. „Kdyby to byla žena z koňského klanu, bylo by to jednodušší. Vyskočily byste na koně a utkaly se, a vítěz by získal kořist.“

„Já bych vyhrála,“ řekla Rhianna. „Ona je slabá.“

„Jsem si tím jistý. Ale nedělej chybu, nemysli si, že je Siyaddah slabá. Je mnoho druhů síly a ona by ti mohla být víc než rovnocenným soupeřem. Mohu se odvážit nabídnout jinou možnost?“

„Jakou?“ zeptala se Rhianna.

„V Dalharristánu je docela běžné, že král má více manželek.“

Rhianna zatnula zuby. „Já se o manžela dělit nebudu. Kdybych to udělala, vdala bych se za půlku chlapa.“

„Jen mě to napadlo,“ řekl Daylan, „protože jakmile Siyaddah zjistí, že Falliona miluješ, bude to pokládat za řešení tvého problému. Myslel jsem si, že bys měla být předem varována.“

Rhianně se přestal rozhovor na toto téma líbit a chtěla ho změnit. „Strýčku,“ řekla, „jak je možné, že ze všech těch milionů světů dáváš pozor zrovna na tyhle dva, které Fallion zkombinoval?“

„To není náhoda,“ řekl Daylan. „Tyhle dva světy se k sobě hodí, zapadají do sebe jako klouby ruky a paže. Na obou zůstalo něco unikátního z Jediného Pravého Světa – vzpomínka na to, jak by měl svět vypadat. Ta přitáhla Fallionovu duši na jeho svět.“

Rhianna skousla ret a chvíli přemýšlela. „Ty znáš lidi v Luciare. Je možné, že bych tam měla matku?“

„Ach,“ povzdechla si Daylan. „Ty víš, že ne každý má vlastní stín na druhém světě.“

Rhianna přikývla.

„A dokonce ani ti, kteří ho mají,“ řekl Daylan, „nemusí tak docela připomínat lidi, kterými byli v tvém světě...“

Rhianna si uvědomila, že tu má matku. Poznala to na jeho pohledu.

„Spíš vypadají jako sny toho, čím by měli být,“ řekl Daylan, „kdyby se narodili v jiném čase a na jiném místě.“

Rhianna měla neodbytný pocit, že se ji pokouší připravit na špatnou zprávu. Snažila se představit si to nejhorší. „Je stín mé matky zločinec nebo šílenec?“

Daylan přemýšlel, jak odpovědět. „Nevím, kdo je tvá matka, ani nevím, jestli je naživu. Někteří lidé se při pohledu na svůj stín nemusejí vůbec poznat.“

„Takže ty nevíš, jestli moje matka žije?“

„Ne,“ řekl Daylan tiše. „Nemám o tom ani tušení.“

„O kom tedy přemýšlíš? Kdo se nedokáže poznat?“

Daylan se zasmál, jako by ho při něčem přistihla. Věděla, podle jakých zásad žije. Cítil se vázán slibem, že bude říkat vždy pravdu. Také se v některých případech snažil neříct nic. Takže jestliže mluvil, pak říkal pravdu.

„Siyaddahin otec, emír,“ řekl konečně. „Na tomto světě je jedním z největších hrdinů všech dob a věrným spojencem krále. Jeho lsti už nejméně tucetkrát toto království zachránily. Přesto se na vašem světě z jeho stínu stal největší nepřítel lidské rasy. Jak si myslíš, že se bude Fallion cítit, až se dozví, že otec Siyaddah je Raj Ahten?“

Rhianna chvíli jen strnule stála a srdce jí divoce tlouklo.

Měla bych Falliona varovat? pomyslela si. Jakékoliv city, které Fallion k Siyaddah chová, by se rychle vytratily.

Ale Rhianna to nutkání potlačila.

Emír nebyl Raj Ahten. To se jí Daylan snažil vysvětlit. Emír svůj vlastní stín nemusí vůbec poznat.

Rhianna si uvědomila, co Daylan dělá. Nebyl mužem, který by strkal nos do něčích osobních záležitostí, ale Rhianna ho

znala od doby, kdy byla dítětem, a on se k ní teď choval, jako by byla jeho oblíbenou neterí.

Kdyby Rhianna zmařila Fallionovi a Siyaddah naděje na lásku, byl by to od ní podlý a sobecký čin. Zničit jiným lidem jakýmkoliv způsobem naděje na štěstí odporovalo Daylanovým morálním zásadám.

Ne, slíbila si Rhianna, jestli se Fallion někdy dozví pravdu, ode mne to nebude.

Usmála se a políbila Daylana na dobrou noc.

Ráno začnu pátrat po své matce, říkala si Rhianna. Stačí když přežiji – my všichni přežijeme – nadcházející bitvu.

37

DAR

*Lidé se mohou změnit v nástroje, nám stačí,
když se naučíme, jak je ovládat.*

– Vulgnash

Areth Sul Urstone ležel napůl mrtvý v křišťálové kleci, zatímco ho nějaké dítě mučilo a vyvolávalo v něm symfonii bolesti.

Nevadilo mu to. Byl tak blízko smrti, že mu to bylo jedno. Stal se netečným ke svému okolí, zvykl si na bolest, která by jiného člověka zlomila.

Samotná klec byla vyrobena z křemene a měla tvar rakve, ve které musel ležet rovně s nohama nataženýma a rukama bolestivě složenýma na obličeji. Do rakve byly vyvrtány stovky malých otvorů. Jimi wyrmlingové prostrkávali krystalické pruty, kterými píchali do jeho těla. Soustřeďovali se na určité uzly nervů na zápěstích a loktech, dále na nervy v nosní dutině, uších a očích, čidla bolesti v břiše, ledvinách, tříslech, prstech na nohou a na stovky dalších oblastí jeho těla.

Některé z prutů byly tenké jako řasy, jiné tlusté jako hřebíky. Dítěti stačilo do nich jen lehce tuknout vrbovou hůlkou a způsobovalo to nepopsatelnou bolest.

Ťuk. Klepnutí do prutu vyvolalo jeho chvění a Areth měl pocit, že mu oko v očním důlku taje.

Po tření zubů měl pocit, že mu vybuchnou.

Přesto už bolest vůbec necítil. Osvobozen od všech nadějí a tužeb v sobě našel zásobárnu vnitřního klidu. Ale i tak při každém ťuknutí zasténal, aby potěšil malou wyrmlingskou holku, která si zřejmě myslela, že mučení je hra. Smála se a ťukala do prutů v rytmu nějaké šílené melodie a tím vytvářela symfonii bolesti.

„Máš štěstí,“ řekla mu učednice mučení, když takto hrála. „Za úsvitu budeš jediným živým člověkem.“

Najednou se všechna bolest ztratila. „Cože?“

„Naše armády pochodují na Luciare,“ řekla dívka. „Copak ti to nikdo neřekl?“

Samozřejmě že mu to nikdo neřekl. Dívka znovu ťukala proutkem a Areth měl pocit, že mu žaludek zachvátila křeč, jako by byl otráven.

„To je lež,“ zabručel Areth. „Ty lžeš.“ Už se mu naříkali tolik lží.

„Věř si čemu chceš,“ řekla dívka a rozkmitala tucet prutů najednou. Najednou svět zmizel a zůstalo jen bílé tornádo bolesti.

Když přišel k sobě, zaslechl klapnutí zámku a vrzání otvíraných dveří a pak kroky. Někdo ho přišel navštívit.

Nemohl to být někdo, kdo nosí jídlo. Na to je příliš brzy, pomyslel si. Ještě neuplynula dost dlouhá doba od toho posledního. Naučil se určovat čas podle svírání v žaludku.

Protože byl uzavřený v křišťálové kleci, připíchnut uvnitř na tolika místech, nemohl otočit oči, aby se podíval, kdo přišel. I kdyby jimi mohl trochu pohnout, stejně by nic neviděl. Wyrmlingové málokdy používali světlo. Jejich kůže trochu světélkovala, ale tak slabě, že ji člověk skoro neviděl. Wyrmlingům to ale stačilo.

Tolik očekávaný okamžik přišel, dívka vystrašeně zavřeštěla a mučení přestalo. „Vítejte, Velký Popravčí,“ řekla.

„Otevři klec,“ zasyčel tichý hlas.

„Hned,“ odpověděla dívka.

Najednou se víko klece odklopilo a Areth začal křičet bolestí, když mu byly z těla vytahovány stovky krystalických prutů. Chvilku ležel a lapal po dechu úlevou, že jsou pruty pryč. Byl v té kleci víc než jeden den.

Aretha popadly silné ruce a vytáhly ho z klece. Nebránil se. Už na to neměl sílu. Hlava mu visela dolů a on se snažil zůstat při vědomí, zatímco byl odnášen chodbou. Stejně omdlel.

Probudilo ho pofňukávání nějakého wyrmlingského dítěte. Dva wyrmlingští válečníci drželi Aretha zpříma, ale klečel přitom na studené kamenné podlaze. V místnosti byla skoro tma, protože venku byla ještě noc, a jediné světlo přicházelo z palcové svítilny, která visela u stropu. Pod světlem se choulil do klubíčka asi jedenáctiletý chlapec a svíral čelisti, jako by trpěl nesnesitelnou bolestí.

Areth se rozhlédl po místnosti po několika hodnostářích. Někteří z nich byli wyrmlingskými válečníky, oblečenými v kroužkovaném brnění. Ostatní byli stínovými bytostmi, které byly zahaleny jen do chomáčků černého hedvábí, a byly usazeny v čele místnosti na čestných místech. Byli to Mrtví lordi. Jeden z nich, ten nejvyšší, měl v hedvábí vetkané diamanty, které se mihotaly v kalném světle.

To je sám vládce Zul-torac, uvědomil si Areth. Předvedli mě před imperátora.

Ale proč? napadlo ho. Aby ho popravili pro královo potěšení?

Zdálo se to pravděpodobné. Ale zajímalo by ho, jestli to má něco společného s údajným útokem na Luciare. Třeba město konečně podlehlo a imperátor si nepřál nic jiného než vidět, jak ho popraví.

Areth čekal na nějaké vysvětlení, proč je tady, ale žádného se mu nedostalo. Místo toho se na něj jen dívali.

Nesmrtelný rytíř zvedl kovový prut, prohlížel si ho, a musel v tom přišerí napínat oči, aby ho viděl dobře. Prut byl červený jako rezavějící železo slité s mědí. Na jednom jeho konci byl vyryt piktograf. Nesmrtelný rytíř si ho prohlížel pod palcovým světlem a prohlásil, že je vynikající.

Pak prut podržel piktografem nahoru a začal zpívat. Měl hluboký basový hlas. Zvuky byly uklidňující – a po několika dlouhých okamžicích začal prut zářit jako kalená ocel a na špičce zbělal, jako by byl vystaven vysokému žáru.

Co je to za kouzlo? přemýšlel Areth.

Schoulené dítě se podívalo na zářící ocel s očima rozšířenýma strachem, protože prut vypadal, že sálá horkem. Olízlo si rty a z čela se mu řinul pot.

Ale Nesmrtelný rytíř začal šeptat uklidňující slova.

„Neměj strach,“ říkal. „Ty máš teď veliké bolesti. Ale ta bolest tě může opustit. Jediné, co musíš udělat, je předat ji – tomuhle.“

Nesmrtelný rytíř držel zářící prut a přes rameno se díval na Aretha.

„Bude to bolet,“ sliboval Nesmrtelný rytíř, „ale to bude trvat jenom chvílku, pak tvá čest a sláva bude trvat navěky. Chceš se zbavit bolesti?“

Dítě bylo tak vystrašené a napůl v mdlobách, že nebylo schopné mluvit, ale podařilo se mu malinko kývnout hlavou.

„Dobře,“ řekl Nesmrtelný rytíř.

Přitiskl prut na dítě a začal zpívat. Prut zjasněl a místnost naplnil zápach spálené kůže a vlasů. Dítě se od prutu nesnažilo odtáhnout, ani sebou neškubalo. Ale jakmile kovový prut vzplál jasným plamenem, Nesmrtelný rytíř ho odtáhl.

Chlapec sténal bolestí jako divočák propíchnutý kopím.

Prut za sebou zanechával světelnou stopu, jak Nesmrtelný rytíř prut odtahoval, a ta se prodlužovala. Wyrmlingové v místnosti kolem začali sténat, protože světlo bylo jasnější než to, které vydávala palcová lucerna. Rytířovo zpívání se zrychlilo a bylo naléhavější. Jeho píseň neměla žádná slova, připomínala spíš trylky ptáků.

Zamával kalenou ocelí ve vzduchu – Areth usoudil, že z ní je prut asi vyroben – a sledoval stopu světla, která za ním zůstávala.

Pokýval hlavou, jako by světlo prošlo kontrolou, a pak letěl vzduchem směrem k Arethovi, minul ho a zanechával za sebou pruh světla.

„Co je to?“ zeptal se Areth. Byl slabý, tak zesláblý. Jeho svaly ve vězení změkly. Ale bylo toho víc. Cítil, že hluboko uvnitř těla je nemocný. Krystalické pruty mu hluboko propíchaly střeva, játra a třísla. Dlouhé roky bojoval s infekcí a prohrával. Naživu ho drželo jen zaklínadlo Nesmrtelného rytíře.

„Říká se tomu dar,“ řekl Nesmrtelný rytíř, prolétávající s vlající rudou róbou za sebou. Roztáhl křídla ještě víc a vzrušeně s nimi zamával. „Používá se jako darované vlastnosti, přenášené z jedné osoby na druhou. Ti, kteří dávají dary, se nazývají Věnující. Tento kluk bude tvým Věnujícím.“

Areth věděl, že z tohohle nevzejde nic dobrého. Wyrmlingové byli nechvalně známi svou neochotou dávat informace. A jestliže je dali, znamenalo to, že je to dobré pro ně, ale ne pro ty druhé.

„Toto dítě dostalo dar *doteku* od čtyř jiných Věnujících, čtyř, kteří jsou právě teď umístováni do křišťálových klecí.“

„A teď dáme ten dar doteku tobě.“

„Proč?“

„Toto je experiment,“ řekl Nesmrtelný rytíř, a přitom z něho strhával smradlavý hadr, který sloužil jako jeho jediné ošacení, „experiment bolesti. Zatím nás výsledky velmi potěšily. Roky jsi snášel naše mučení. Teď poznáš, jak snášíš bolest někoho jiného.“

Nesmrtelný rytíř vrazil dar Arethovi do prsou. Kůže syčela a vraštila se, chlupy hořely.

Z chlapcovy paže vyrazil pruh světla, a když vstoupil do Arethovy hrudi, ztmavnul.

Na druhém konci místnosti křičel chlapec nepředstavitelnou bolestí, a pak se rozplakal radostí, že se bolesti zbavil.

Areth překvapeně couvnul, protože první dotyk daru mu přinesl šokující pocit radosti, ale náhle se změnil v bolestná muka.

Bolest, která ho donutila padnout na kolena, způsobila, že se mu zamotala hlava. Pozvracel se, protože se mu utrpením zvedl žaludek. Neviditelná mučidla na něj útočila ze všech stran. Měl pocit, že mu vybuchnou ušní bubínky, a teklo mu z nosu. Třísla ho bolela, jako by ho do nich nakopl válečnický kůň, a zdálo se mu, že všechny kosti v nohou má zpřelámané.

Areth beze slova lapal po dechu a pak ho obestřely mráčky. Žádný výkřik by nedokázal vyjádřit jeho utrpení.

„To je ono?“ zeptal se imperátor Zul-torac i za ostatní, kteří stáli kolem něho. „Působilo to?“

Areth Sul Urstone nemohl mluvit. Skrz slzy utrpení zíral na nemotorného kluka pod palcovou svítilnou, který se teď díval na svoje ruce, svíral je a rozevíral, jako by nevěřil svému pocitu osvobození.

„Předání bylo dokonalé,“ potvrdil Nesmrtelný rytíř.

Imperátor Zul-torac přikývl a strážci odtáhli Aretha pryč.

Celou cestu, kdy ho táhli, lapal po dechu, sténal bolestí. Pak ho hodili do jeho kobky, kde zůstal ležet na zemi, třesoucí se nahý.

38 VLAŠTOVKY

U lidí je přechod z mládí do dospělosti těžký, ale pro zvířata je ještě těžší. Vezměte si třeba takovou střevli, která se vylíhne z vajíčka a hned musí plavat třeba do otevřené tlamy okouna nebo třeba vlaštovka, té stačí, aby vyskočila z hnízda o den dřív a zabije se pádem na zem. O co lepší je být člověkem, i když průběh jeho dospívání je jedním z nejtěžších.

– kouzelník Sisel

Fallion a Jaz ještě ani neulehli k odpočinku, když se za dveřmi ozvalo zahvízdání kouzelníka Sisela.

Siyaddah otevřela dveře a kouzelník vpochoval dovnitř a rovnou k Fallionovi. „Král vás žádá, abyste s Jazem přišli k němu do poradního sálu.“

Jaz beze slova následoval Sisela do chodby.

Fallion se zastavil mezi dveřmi, díval se Siyaddah do očí a pronesl stará slova na rozloučenou, která se používala u jejich dvora. „Přísahám, že budu chránit,“ a pak spěchal za bratrem a kouzelníkem.

„Jak se vám líbí mateřská školka?“ zeptal se Sisel.

„Co tím myslíte?“ zeptal se Fallion.

„Horní prostory pevnosti jsou vyhrazeny našim dětem,“ řekl Sisel. „Ty jsou našim největším pokladem. Wyrmlingové by se museli utkat s každým z nás, aby se k nim dostali.“

Fallion nevěděl, že v místnostech kolem nich jsou nějaké děti, ale nebylo divu, přišel do pevnosti pozdě v noci a bylo pravděpodobné, že děti už byly všechny v posteli.

Přesto si udělal v duchu poznámku. Siyaddah měla apartmá v sedmém poschodí nad ulicemi. Jména obyvatel byla napsána vedle dveří žlutou barvou.

Kouzelník je vzal o čtyři patra níž do obrovské místnosti s mapami.

Na zemi ležela plastická mapa světa, pečlivě pomalovaná a pomazaná hlínou. Trochu se podobala Fallionovu světu.

Luciare bylo zřejmě uprostřed. Cesty byly nahrazeny nalepenou hlínou, byly tu i vyznačené hranice Rofehavanu, Indhopalu a Inkarry, zemí, které Fallion znal. Hlavní města a pevnosti nahrazovaly červené body.

Jaz se díval na mapu a povzdychl si, a pak se sténáním klesl na kolena.

Když se Fallion díval na mapu, dostal najednou strach. Všechny hranice byly špatně. Země Toom a Haversind a mnoho dalších oblastí na severu na králově mapě neexistovaly. Ani kontinent Landesfallen tam nebyl. Falliona by zajímalo, co se s nimi při změně stalo. Copak všichni lidé, kteří v těch zemích žili, najednou spadli do moře?

Fallion byl zděšený. On s Jazem opustili rodinu a přátele v Landesfallenu. Myrrimu, Borensona, Drakena a Erin. Představil si je, jak kolem sebe mlátí rukama v hluboké vodě a na stovky mil kolem nich není žádná pevnina.

„Siseli,“ zeptal se Fallion a zíral do mapy, „co jsem to provedl?“

„To ještě... nevíme,“ řekl Sisel. „Bude to trvat měsíce, možná roky, než budeme znát celý rozsah změny. Ale v mé duši šeptá Duch Země o klidu.“

„My máme rodinu v Landesfallenu!“ řekl Jaz.

„Moje srdce mi říká, že jsou naživu a stále vás milují,“ řekl tiše Sisel. „Stalo se mnoho změn, ale copak jste si nevšimli, že nikdo, pokud já vím, neskončil v jezeře nebo řece? Věřím, že pro to byl dobrý důvod. Asi to bylo součástí kouzla, kterým jste světy spojil.“

Fallion měl pocit, že Sisel má pravdu. Přesto ho to moc neuklidnilo.

Pomalu k nim přistoupil král Urstone, položil Jazovi ruku na rameno a šeptal uklidňující slova. Sisel překládal: „Jestli přežijeme tuto noc, vyšleme expedici, která zmapuje náš nový svět, najde ty, kteří přežili, a prohlásíme je za spojence a přátele.“

„Děkuji vám,“ řekl Jaz a snažil se potlačit vzlyk.

„Není zač,“ překládal Sisel. „A teď má pro vás král otázku. Zatímco tu mluvíme, jeho přeborníci přijímají dary a on vám moc děkuje, že je mohou použít. Ale zajímalo by ho, jestli si i vy dnes v noci vezmete nějaké dary.“

„Řekněte mu, že ne,“ řekl Fallion. „Děkujeme mu za nabídku, ale bude lepší, když budeme mít jednoho přeborníka se čtyřiceti dary než osm s pěti.“

„Král s vámi souhlasí,“ řekl Sisel, když si vyslechl královu odpověď, „a rovněž se vzdává výhody daru. Chce, abyste ho vy a Jaz následovali.“

Král opustil místnost s mapami i s lidmi nad nimi a vedl je krátkou chodbou, zakrytou nařaseným rudým závěsem.

Ocitli se v další velké místnosti. Na podlaze ležely tři páry obrovských křídel podobných netopýřím. Všechna křídla byla roztažená. Podpěry byly spojeny s tenkou červenou membránou. Fallion měl dojem, že jsou z živé kůže odříznuté od těla.

„Ta jsou vaše,“ řekl Sisel Fallionovi a Jazovi. „Vy jste přemohli jejich bývalé majitele a král prohlásil, že jsou vaše – jako válečná kořist.“

„No výborně,“ řekl Jaz a pokusil se pozvednout náladu. „Takže, jak je budeme vařit?“

„Nejsou k jídlu,“ řekl Sisel. „Ta jsou k nošení. Přeje si, abyste si je navlékli před bitvou. Může se stát, že budete muset utéci a budou pro vás dobrou pomůckou. Můžete cestovat rychleji než na koni a jen málokdo bude schopný vás dohonit. Nesmrtelní rytíři by mohli, ale ti za dne nepoletí. Na to nezapomeňte.“

Taková křídla jsou velice vzácná. Myslíme si, že nepřítel jich nemá dohromady ani tučt.

A co je nejdůležitější,“ pokračoval Sisel, „pomůžou vám v cestování. Potřebujete se dostat do Dvorů Přílivu a začít shánět pomoc vašich lidí. S nimi tam můžete být zítra v poledne.“

„Jak se s nimi zachází?“ zeptal se Jaz a z jeho hlasu zaznívalo vzrušení.

„Zachází?“ zeptal se Sisel. „Prostě si je navléknete. Za pár minut se jim vaše tělo přizpůsobí a bude trvat týdny, možná měsíce, než je budete dokonale ovládat. Ale zatím budou pracovat jako vaše nohy, ani na ně nemusíte myslet.“

Jaz spěchal k nejbližším křídům a zvedl je. Křídla byla uprostřed spojena. Když je zvedl, začala se skládat a špičkami mířila k zemi. Tam, kde se křídla spojovala, byly dvě spony, bílé jako kosti, každá asi deset palců dlouhá. Spony byly mokré, jako by byly právě čišťené, ale Fallion na nich viděl krev. Jejich účel byl jasný. Fallionovi došlo, že když si dá jejich špičky na ramena, probodnou mu kůži.

„Bojíš se?“ zeptal se král Urstone.

„Já...“ začal Jaz. „Zdá se mi, že jsou pro mne příliš veliká.“

„Pro postavy vaší velikosti jsou akorát,“ řekl Sisel. „A navíc je lepší, když jsou o trochu větší. Dobře se pod ně dostane vzduch. Vaše plachtění bude trvat déle a dále doletíte. Copak jste si nevšimli, že Nesmrtelní rytíři používají menší těla, než má většina wyrmlingů? Dělají to z tohoto důvodu.“

„Bolí to?“ zeptal se Jaz.

Sisel to připustil: „Víc, než se vám bude líbit.“

„Já půjdu první,“ nabídl se Fallion.

Šel si vzít křídla a zvedl je za hroty podobné kostem. Pak si je dal na ramena a hroty držel u svých klíčních kostí. Jejich úprava naznačovala, že takhle by se měly nasadit, ale Fallion se obával, aby mu hroty nepropíchny tepnu nebo jiný, životně důležitý orgán.

Asi to bylo takhle vymyšleno. „Takhle?“ zeptal se kouzelníka Sisela.

„Sundejte si tuniku,“ navrhl mu kouzelník. „Přece si ji nechcete umazat od krve.“

Fallion si sundal tuniku a pláštěnku a zůstal jen v černých kožených kalhotách.

Sisel srovnal křídla tak, aby jejich špička byla uprostřed Fallionových zad a hroty mířily na klíční kosti. „Asi takhle,“ myslím si.

A pak mu bez předchozího varování křídla nasadil. Hroty se do Falliona zapíchly jak kopí a jemu připadalo, že jsou do běla rozžhavené. Couvl o krok dozadu, a najednou měl pocit, že ztrácí vědomí, a klesl na jedno koleno.

Cítil, jak se hroty kroutí, jako by se chtěly dostat ven.

Chvilí byla křídla na jeho zádech jen mrtvou váhou. Z ran mu crčela krev a on měl pocit, že musí zemřít.

A pak, jen o chvíli později, křídla ožila. Cítil, jako by se kůže natažená na konstrukci stala součástí jeho kůže. Dokonce mu v nich kolovala krev.

Křídla najednou začala sama od sebe mávat, nejdřív nejistě, ale pak se začala nadouvat, jako když se do plachet dostane silný vítr.

Pak již jimi mával ze své vůle, roztahoval je, nabíral vzduch, snažil se je stáhnout, a najednou se jeho nohy zvedly nad podlahu.

Bolest se zmírňovala a Fallion překvapeně řekl: „Je to jako bych měl... nové ruce. Všechno cítím.“

„A bolí to?“ zeptal se Jaz.

Bolelo to. Fallion stále ještě cítil bolest. Hroty v jeho kůži stále ještě pálily, ale pocity úžasu a radosti byly silnější než bolest.

„Trochu,“ odpověděl Fallion.

„Já si stále ještě myslím, že je spíš sním, než vezmu na sebe,“ řekl Jaz.

„Ta bolest za pár minut zmizí,“ namítl Sisel. „Za týden už vám bude připadat, že jste se s nimi narodil.“

Král Urstone si také nasadil křídla a kouzelník Sisel mu je na zádech srovnal. Nezakolísal jako Fallion, jen chvilku stál a škubal sebou, dokud bolest nepolevila.

Mluvil a Sisel překládal. „Pojďme. Vydejme se na náš první let!“

Sisel položil Jazovi křídla na záda a nechal je, aby se mu zabodla do kůže. Fallion zatím nedočkavě následoval krále do přístěnku, který byl vytesaný do útesu.

Tady se mohli lidé z města nadýchat čerstvého vzduchu, když už je tunely unavovaly, a mohli se rozhlédnout po krajině. Mezi nimi a smrtí byla jen nízká kamenná zídka.

Byly stovky stop vysoko nad zemí ve stěně hory. Fallion věděl, že šli točícími se chodbami nahoru, ale neuvědomil si, jak vysoko se dostali. Ze všech stran foukal silný vítr. Z východu se hnala mračna, která zakryla hvězdy. Nejjasnější světlo přicházelo zdola od duchů-strážců Luciare. Od městských hradeb se modrá a bílá světla odrážela dolů na zem.

„Co budeme dělat teď?“ zeptal se Jaz nervózně.

Král Urstone vylezl na kamennou zídku a chvíli tam s třesoucíma se nohama stál.

„Už jste viděli, jak ptačí mláďata opouštějí hnízdo?“ zeptal se Sisel. „Udělejte to stejně!“

„Většina ptácat, která jsem já viděl,“ řekl Jaz, „skončila mrtvá u kořenů nějakého stromu.“ Král chvíli stál a zkoušel mávat křídly. „Není trochu moc větrno?“

Pak král Urstone skočil a začal padat.

Fallion spěchal k zídce a díval se dolů. Viděl, že král divoce mává křídly, ta se chvíli vznášela, ale pak se začala řídit k zemi.

Král křičel a Fallion si myslel, že umírá, že se rozbije o kameny dole, ale najednou se mu do křídel dostal vítr, vznesl se několik tuctů yardů do výšky a pak začal divoce mávat, naklonil se doleva a opět začal plachtit. Král znovu zakřičel a Fallion si uvědomil, že nekřičí strachy, ale nadšením.

„Teď jdu já,“ řekl Fallion, a dřív než si to promyslel, rozběhl se ke skoku a vrhl se přes útes.

Nutil křídla k rychlému mávání a cítil, jak mu námahou tluče srdce. Zvedal se.

Nebyl to snadné, ne jako v dětských snech, kde plachtil po nebi jako větrem sebraný list. Zjistil, že se musí soustředit. Musel křídla stáhnout, když se chtěl dostat nahoru, a široce je roztáhnout, když chtěl letět dolů. Musel je silně natáhnout dopředu, když chtěl získat rychlost, a při plachtění je uvolnit.

Nebylo to snadné. Vlastně to bylo stejně těžké jako běžet závod.

A byl z toho u vytržení.

Fallion se vznesl nad věž a zjistil, že mu létání jde lépe než králi.

Možná je to váhou, pomyslel si. Všechna křídla byla skoro stejně velická, ale král, se svou válečnickou krví, vážil přinejmenším o sto liber víc než Fallion, možná až o sto padesát.

Za chvíli se vedle něho vznášel Jaz a volal: „Přeletíme kopec!“

Ukázal na kopec, zvedající se jako temný hrb z krajiny, který byl skoro čtyři míle daleko. Na jeho vrcholku se majestátně tyčily stromy, ale jinak měl od blesků a větrů obroušený tvar.

A tak letěli. Rytmicky mávali křídly a smáli se jako malé děti. Fallionovi vadil vzduch pod křídly, protože mu vháněl slzy do očí. „Když jsem naposled letěl na graakovi, myslel jsem si, že už nikdy nepoletím,“ řekl zajímavým hlasem.

„Myslím si,“ křičel Jaz, „že teď bychom to těm graakům natřeli.“

A to byla pravda.

Doletěli ke kopci ani ne za čtyři minuty, ale díky tomu rychlému letu se Fallionovi řinul po tvářích pot, který však v chladném nočním vzduchu rychle uschl. Kroužili nad stromy, dívali se dolů do vzdáleného údolí – a uviděli hordu wyrmů.

Byli ještě na míle daleko. Nad údolím svítilo několik hvězd a jejich světlo se odráželo od jejich kostěných přilbic. Vypadali jako švábi na podlaze, protože pokrývali celou zemi.

Mezi nimi se pohybovalo něco obrovského, tři kopce a enormně velicí kezziardi podobní hadům, a nad nimi všemi se vznášeli gigantičtí graakové, vrhající rozlehlé stíny. A kolem nich letěli menší postavy podobné trpaslíkům – to byli Nesmrtelní rytíři.

„Dělej,“ řekl Fallion ustaraně. Podíval se zpátky k jejich horské pevnosti, která v dálce bíle zářila. „Letíme.“

39 SHROMÁŽDĚNÍ HORDY

Pán musí mít armádu, aby zastrašil a zničil své nepřátele. Aby mohl svou armádu vést, musí ji udržovat ve stavu strachu. Proto když chceš být dobrým vůdcem, musíš se naučit znát všechny způsoby zastrašování.

– imperátor Zul-torac, rada dceři

Noc byla plná vrčení a nadávek, když se pláň pod Luciare naplnila spojenými jednotkami wyrmlingských hord.

Vojáci byli shromážděni z východu a severu. Obrovití graakové přiletěli s Nesmrtelnými rytíři hned po půlnoci. Mezi muži se povídalo, že wyrmlingové porazili v Cantular lidskou armádu. Až doteď byla každá nová zpráva důvodem k oslavě.

Jednotky, které přišly teď, měly na sobě černé róby se symbolem velikého červa – červený kruh, ze kterého se červ zvedá. Měly ale také černé helmy a na pláštěnkách spony, ozdobené hlavami vlků a potažené stříbrnou fólií. Toto byly imperátorovy jednotky, strážné tesáky.

Vojáci měli kůži našedlou a jejich obličeje byly vyzáblé, jako by byli víc mrtví než živí.

Jak procházeli davem, nadávali, a strkali nebo kopali do méně významných bojovníků, kteří neměli dost rozumu, aby jim včas uhnuli z cesty. Oči měli rudé vztekem a šířili kolem sebe hrozbu.

Nesmrtelný rytíř s obličejem staženým vztekem sledoval, jak se k němu blíží velitel vlčí jednotky. Z vrcholku hromady kamení přehlížel svou úžasnou armádu. Velitel k němu vzhlédl.

„Čtrnáct vlčích strážců se hlásí do služby,“ řekl kapitán.

Mrtvému rytíři se jeho pohled nelíbil.

„Plaz se,“ nařídil Nesmrtelný rytíř. Bylo jen správné, aby se před ním taková stvoření ponížila.

Kapitán pomalu sklonil záda, jako by je měl ze železa a dokázal je ohnout jen s velkou námahou. Oči mu plály.

S těmito jednotkami je něco v nepořádku, uvědomil si Nesmrtelný rytíř. Zdá se, že celý svět je vzhůru nohama. Na místech, kde nikdy nic nebylo, jsou lesy. Některé z jeho jednotek se při změně ztratily a jiné teď tvrdí, že si pamatují svůj život na jiném světě. Dva z jeho mužů dokonce předvedli neuvěřitelnou sílu, získanou z kouzelných run.

Co se to stalo s vlčí stráží? Je zřejmé, pomyslel si, že je imperátor nějak očaroval, aby byli divočejší. Třeba to byl nějaký experiment s novým typem sběračových bodců. Přesto jim nemohl dovolit, aby se chovali neukázněně.

Nesmrtelný rytíř s vlající róbou seskočil třicet stop dolů na zem, aby se mohl postavit před kapitána.

Sáhl po kapitánovi rukou, která byla jen stínem, jenž mu vyklouzl z rukávu, a jedním prstem ho pohladil mezi očima.

Kapitánova šedá kůže se zkrabatila a z rány mu tekla krev.

Kapitán se snažil udržet sebekontrolu, ale jeho vztek mu to nedovolil. Začal se třást od hlavy k patě, jako by se snažil udržet hněv na uzdě.

Vůbec neměl ukázat nějaké emoce.

Jaká škoda, řekl si Nesmrtelný rytíř, když si uvědomil, že toho vojáka bude muset zabít. Pak vyslovil krátkou kletbu.

S lámavým zvukem začala z kapitánova těla odpadávat kůže. Odlupovala se jako pergamen. Jeho oblečení a brnění se potrhalo, jako by ho napadla nějaká šelma.

Najednou si Nesmrtelný rytíř ve slabém světle všiml run na vojákově bledé kůži – runy síly, rychlosti, vytrvalosti a touhy po krvi.

Á, náš pán dělá pokusy s nějakým novým kouzlem, uvědomil si Nesmrtelný rytíř. Ale vždyť jsme ta posílení dodali jen před několika hodinami!

Zdálo se to skoro nemožné. To by museli uběhnout stovky mil za hodinu! Ale musel si uvědomit, že ten voják je toho důkazem.

A já, pomyslel si, jsem zabil jeden z našich speciálních nástrojů. Musím tu smrt utajit, protože umírání už nemohu zastavit.

Rozpad pokračoval. Kapitán řval, nahý padl na kolena a kůže mu odletovala, až byl vidět tuk a svalovina. Za chvíli padl dopředu a tiše sebou škubal, jak opadávání pokračovalo.

Nesmrtelný rytíř se podíval nahoru. Nebe pokrývaly mraky, dokonce už ani nebyly vidět hvězdy. Na hoře, asi čtyři míle daleko, bylo vidět Luciare ozářené intenzivním jasnem, podporovaným méně významnými duchy.

K přemožení města měl Nesmrtelný rytíř výzbroj, muže i zaklínadla. Měl toho víc, než potřeboval. Lepší doba ke krvavé koupeli už asi nenastane.

40 SCHŮZKA MOZKŮ

Mastif je chován k boji. Husky je chován k tahání. Beagle je dobrý k honění zajíců a lišek. Ale k čemu jsem vychováván já?

Rozum mi říká, že jsem na světě k ničemu – že jsem jen vedlejším produktem tátovy vášně a matčiny touhy po náklonnosti.

Ale moje srdce mi šeptá, že si své poslání mohu svobodně vybrat a vytvořit si svůj vlastní osud.

– Alun

V Luciare vřeštěly rohy – rohy jasné pronikavé jako chlad uprostřed zimy – které oznamovaly, že wyrmlingové se pachtí vzhůru po úbočích hor.

Alun spěchal chodbami dolů do nižších pater. Při běhu slyšel volání: „Válečník Madoc se vrátil! Zastavil wyrmlingy v Cantular!“

Alun té zprávě jen těžko uvěřil.

Město bylo uzavřené. Byly doneseny velké bloky kamene k utěsnění každého podloubí a okna. Díky práci tisíců obyvatel bylo město opraveno v jediném dni. Z venku nebylo poznat, kde předtím byly díry, protože kameny k sobě čistě a hladce přiléhaly.

Uvnitř hradu bylo všude světlo a život. Děti zaměstnali tím, že rozsvěcovaly další palcové svítilny a umísťovaly je do

nižších chodeb, do kterých se wyrmlingové dostanou nejdřív. Holé bílé zdi odrážely světlo, takže v chodbách bylo jasno jako ve dne.

Po podlaze byly rozházeny květy – čerstvé lístky růží, levandule a máty, aby celé město bylo naplněno sladkou vůní. Ve všech chodbách, na každém kroku cítil Alun vůni a mezi květy byla naházena semena hrachu, fazolí, pšenice a žita.

Chůze mezi tím vším byla dost nebezpečná.

Alun se dostal do nižších pater a musel se prodírat mezi válečníky, aby se dostal ke vchodu.

Venku bylo vidět Madoca s jeho syny, jak pochodují s vlajícími pláštěnkami po ulicích města, s hrozivými výrazy ve tvářích. Přišli jen o chvilku dřív, než dorazí wyrmlingové. Davy válečníků je zdravily jako hrdiny. Alun viděl, že wyrmlingové se už blíží po silnici k hoře, ale Madoc byl v bezpečí za hradbami města.

Poslední z navrátilivších se hrdinů přišel emír z Dalharristánu, s pokorně skloněnou hlavou. Alun viděl, že se vrátilo jen velmi málo jednotek, a připadalo mu, že tento návrat by se neměl oslavovat jako opravdové vítězství.

„Zabili deset tisíc wyrmlingů!“ vykřikoval někdo. „Zemřeli na mostě v Cantular.“

Madoc se těžce vlekl k hlavní bráně a potkal Aluna. „Mylorde,“ prosil Alun, „můžu s vámi chvilku mluvit?“

„Je to důležité?“ Madoc na něj vrhl nevraživý pohled.

„Mám pro vás zprávy, které byste měl slyšet dřív, než předstoupíte před krále,“ naznačil Alun.

Madoc chvíli rozvažoval, jestli může být něco důležitějšího, než jeho hlášení pro krále. Popadl Aluna za rukáv a strčil ho do první místnosti, kolem které šli. Byl to velkolepý příbytek pro nějakého obchodníka, který to měl do města daleko. Místnost byla rozlehlá a elegantně zařízená. Teď byla prázdná, cennější věci byly odneseny, protože obchodník se pravděpodobně uchýlil do vyšších pater.

„Co je tak důležité?“ naléhal Madoc, když zavřel dveře.

„Král se pokusil vyměnit wyrmlingskou princeznu za svého syna a wyrmlingové ho podvedli. Vzali si princeznu a nenechali nic na výměnu.“

„Král je hlupák,“ řekl Madoc. „Přesto můžeme být jednu noc klidní – princezna do týdne zemře.“

„Co tím myslíte?“

Madoc se zasmál. „Moji muži její jídlo otravovali malými dávkami jedu už po mnoho let. Neublížil by jí, pokud by ho stále jedla.“

Alun se zamyslel. Nebyl si jist, jestli jeho lid přežije noc. Ale jestli ano, co se stane, až imperátor Zul-torac zjistí, co se dělo jeho dceři?

Zničí nás všechny do posledního dítěte, pomyslel si. Díky králově pošetlosti a Madocově zradě je náš osud zpečetěn.

Co to říkal Daylan? Neříkal něco o tom, že mezi lidmi a wyrmlyingy je jen nepatrný rozdíl? Madoc se v tuto chvíli zdá být jen o málo lepší než Zul-torac.

Kvůli špatným vůdcům je na světě tolik zla, pomyslel si Alun. Proč se stalo mým osudem, že jsem se dostal mezi ně jako mezi mlýnské kameny?

My je trpíme, uvědomil si. My, lidi, je trpíme. My jim odpouštíme jejich stupiditu a malý rozhled. Následujeme je do válek, které by vůbec nemusely být. Přijímáme jejich lichotky a malé dary – nejlépe bychom udělali, kdybychom je smetli jako mouchy z našeho stolu.

„Takže,“ řekl Madoc, „co si lidé myslí o tom neúspěchu?“

Alun se pokusil myslet rychle. Nebyl si jistý, že ještě chce Madoca podporovat. Ale měl ve zvyku mluvit pravdu, ta mu z úst vycházela snadněji. „Je mnoho takových, kteří mu dávají tento útok za vinu: říkají, že prodal království za sen. A jsou takoví, kteří si myslí, že by měl být z trůnu svržen!“

Ta vlastizrádná slova mu přišla na jazyk, přestože v srdci to tak nemyslel. Měl skoro pocit, jako by stál vedle sebe a poslouchal, co říká někdo jiný.

„Říkají to i někteří z jeho válečníků?“ zeptal se Madoc.

„Někteří,“ připustil Alun. „Přesto má král hodně silných příznivců a jsou tu lidé, kteří ho milují. Bylo by hloupé proti němu otevřeně vystoupit.“

A je tu ještě něco,“ řekl Alun. „Král dává najevo svou přízeň Fallionovi Ordenovi, tomu kouzelníkovi, který spojil naše světy. Plánuje, že to udělá znovu, že spojí hodně světů do

jednoho. Jestli to udělá, pak mnoho lidí, kteří nemají svůj stín na jiném světě, jednoduše zemře.“

Madoc se na chvíli zamyslel.

„Náš vlastní kouzelník musí být zastaven také,“ řekl Madoc. Vypadal zamyšleně. Alun jako by viděl v jeho hlavě kolovat plány na vraždy. Podíval se s nadějí na Aluna, jako by zvažoval, jestli by se dalo Alunovi věřit, že se postará o kouzelníka, ale pak ten nápad odvrhl. Usmál se na Aluna uklidňujícím úsměvem, takovým, jaký by měl zabiják, chystající se ke své práci.

„Udělal jsi dobře, příteli. Až bude království moje, budeš mít vysoké postavení mezi mými poradci.“

V tu chvíli zaječely trumpety a Madoc se otočil a opustil místnost.

Alun si byl jistý, že nechce vidět Madoca vládnout. Lidé potřebovali někoho moudřejšího a soucitnějšího. Ale Alun mohl toho muže využít. Mohl si z Madoca udělat nástroj, který použije k odstranění Falliona Ordenu.

Ale nebyl to Fallion Orden, který teď dělal Alunovi starosti. Dokonce to nebyl ani válečník Madoc nebo král Urstone. Ne, bylo tu daleko naléhavější nebezpečí. Zvenku se ozývaly vzdálené výkřiky a řinčení zbraní, které oznamovalo příchod wyrmlingské hordy.

41

BOJ O VNĚJŠÍ STĚNU

*Válečníkův život závisí na jeho schopnosti
umět přecítit nepřítele, aby věděl, co udělá, ještě
předtím, než se o to pokusí.*

– Sir Borenson

Při letu s Jazem zpátky do Luciare měl Fallion dojem, že do svítání scházejí pouhé dvě hodiny. Vzduch byl značně chladný a těžký, jaký bývá několik hodin před rozbřeskem.

Shora studoval opevnění města.

Luciare stoupalo do kopce po patrech, domy byly vystavěny na rozlehlých terasách, které ohraničovaly krouťící se ulice. Město chránily dvě masivní zdi – spodní, která obklopovala tržiště, a horní, chránící zmeť domů a uliček. Obě stěny měly příkopy naplněné vodou, která přepadávala z horských výšin.

Spodní stěny byly dobře opevněny. Zdálo se, že všichni pohybu schopní muži a ženy jsou venku.

Fallion viděl na horní široké terase stát Rhiannu, která jako by nevěděla, co má dělat.

Fallion se snesl dolů a přistál vedle ní, ale dopadl na zem tak rychle, že se překotil a padl na hlavu.

Jaz se rozesmál a přistál vedle něho, ale jeho dopad nebyl o nic lepší než Fallionův.

Rhianna si prohlížela křídla a snažila se skrýt osten žárlivosti. Pak se otočila a dívala se dolů. Wyrmlingové přicházeli skrz stromy, bouchali přitom zbraněmi a zpívali.

„Viděla jsi Talon?“ zeptal se Fallion.

Rhianna zavrtěla hlavou. „Je pryč celou noc. Myslím si, že by mohla být na spodní zdi. Kde chcete bojovat?“

„Čím blíž se dostaneme, tím budeme mít lepší výhled,“ řekl Fallion. „Ale budeme mít proti sobě neznámého nepřítele, který by mohl být nebezpečný.“

„Ty jsi trénoval se zbraněmi celý svůj život,“ řekla Rhianna. „Pochybuji, že znají nějaké triky, které by tě mohli naučit.“

„Ano,“ zavtipkoval si Jaz. „Trénoval celý svůj *krátký* život.“

Fallion byl nervózní. Cítil elektrizující napětí, které bývá ve vzduchu před bitvou. Pravda, trénoval celý svůj život, ale ne aby bojoval s obry, kteří jsou o tři sta liber těžší než on. „Tak dobře, chci místo v první řadě, pokud vám to bude vyhovovat.“

„Já jsem si vždycky přála mít místo v první řadě,“ pokusila se Rhianna upjatě o vtip. „Jen si nejsem jistá, jestli je teď ta pravá chvíle ho vyžadovat.“

„Takže jak dlouho si myslíte, že to bude trvat, než se wyrmlingové pokloní našim neobyčejným schopnostem?“ zeptal se Jaz.

„Oh,“ řekl Fallion, „vypadají, že jim jde učení pomalu. Vsadím se, že to bude trvat hodiny!“

„Tak dobře,“ řekl Jaz, „v tom případě bychom jich měli mít hromadu mrtvých u nohou, než to pochopí.“

„To doufám,“ řekla Rhianna. Mezitím již scházeli po točité cestě do nižších pater.

Když wyrmlingské jednotky přicházely k hradu, čekaly na ně tisíce lidských válečníků na vrcholku nižší hradby. Ale zdolání zdi nebude snadné. Luciare nebylo žádnou malou pevností. Spodní stěna byla vysoká osmdesát stop. Navíc byla pokryta živým kamenem, a proto neměla žádné spáry – až na ty, co se vytvořily během tisíciletí působením ledu. Ani kezziard po ní nebyl schopen vylézt.

Fallion utíkal městskými uličkami k vnější zdi. Stanul nad propastí a díval se dolů. Po nebi se proháněly mraky a na některých místech z nich spadla jemná sprška, která hned ustala. Z hory foukal rozmarňý větřík, který cuchal Fallionovi vlasy a cloumal jeho křídly.

Ve tmě pod korunami stromů rozeznal ve stínech se pohybující wyrmlingy. Ale ani jeden z nich se neodvážil na silnici, a on nedokázal přijít na to, co mají za lubem.

Na zdech stáli mladí chlapci jako nosiči pochodní.

Fallion vytáhl světlo z nejbližší pochodně, nechal ho vinout se dolů po skále a poslal ho do lesů, kde pokračovalo po spadaném listí pod stromy.

Najednou se objevily siluety wyrmlingů.

Wyrmlingové si s sebou přinesli obrovské bubny, jaké Fallion ještě nikdy nikde neviděl. Byly černé, vyrobené z vydlaných baobabových stromů. Každý buben byl skoro čtyřicet stop dlouhý a táhlo ho asi tucet wyrmlingů. Jeden konec každého bubnu byl potažen tmavou kůží, na druhém konci byl jen úzký otvor.

Wyrmlingové stáli daleko, asi na čtvrt míle, a potýkali se s bubny, které obraceli úzkými otvory k městu.

Lidští bojovníci na zdi se přikrčili a připravovali se k boji. Byly slyšet výkřiky hrůzy a Fallion viděl, že obránci odpočítávají ve svém hrdelním jazyce. Odhadl, že v lese je asi padesát bubnů, a obránci to naplňovalo hrůzou.

Čeho se naši lidé tolik bojí? To by Fallion hrozně rád věděl.

Mohutní wyrmlingové začali tlouct velikými holemi.

První buben zachrčel a zaduněl, jako by vrhal kletbu. Ta rána vzbuzovala dojem, že je to fyzická facka, která zvedla Falliona nad zem, a začaly ho bolet všechny kosti.

„Ach!“ vykřikl Jaz. Fallion se na něj podíval a viděl, že si stírá krev z nosu.

Stěna pod nimi praskla. Kameny se roztříštily na kusy a padaly ze skalního převisu dolů.

„Co je dělá tak silnými?“ přemýšlel Fallion nahlas, protože nikdy nic takového neviděl. Kůže ho bolela, jako by po ní přejížděl hromový buben.

„To jsou kouzla,“ hádala Rhianna. „Nějaký typ runy vzduchu?“

Fallion si přál, aby tu byla Talon, aby se jí mohl zeptat, co se děje, ale nikde ji neviděl.

Zazněl další buben, tentokrát vyšším tónem, a udělal o hodně méně škody. Wyrmlingové měli s tím bubnem problémy, museli z něj sundat víko. A pak se ozval další, tentokrát hlubší tón, než byl ten první.

„Hledají ten správný otvor,“ hádala Rhianna, „aby se jim podařilo tu skálu rozbít.“

„Nebo moje kosti,“ prohlásil Fallion.

Ještě zkušebně zazněly asi čtyři bubny, než wyrmlingové našli ten správný, který chtěli.

Najednou zaduněl tucet bubnů naráz. S hukotem přišla zvuková vlna a roztřásla horu, jako by měla spadnout. Fallion kdysi v Landesfallenu zažil v létě strašlivé bouřky, kdy se zvuk hromu odrážel od jedné hory k druhé. Tohle ale bylo padesátkrát horší. Vzduch se naplnil hučením a ranami, které nemilosrdně horou otřásaly.

Stěna pod nimi znovu zapraskala. Z okraje stěny se začala sypat drť, protože byla roztříštěná. Wyrmlingové po každé ráně bubny pohnuli, aby je namířili na další neporušenou část stěny.

Fallion si myslel, že wyrmlingům to bude trvat celé hodiny, než tuto stěnu naruší, a teď si najednou uvědomil, že každou vteřinu z ní odpadává několik palců. Ani si nedokázal představit, co může každá rána způsobit. Bylo to, jako by někdo mlátil do měkkého kamene paličkou. Vnější zeď se rozpadala, vytvářely se v ní zářezy, které zvaly drápy kezziardů.

Stěna byla v několika okamžicích erodovaná, jako by na ni působily tisíce let vítr a led.

Předtím si Fallion představoval, že útok bude trvat dlouho a lidé si vnější stěnu uhájí. Ale stěna vypadala, že se rozpadne každým okamžikem.

Se zármutkem si uvědomil, že to nebyly silné zdi, které město chránily. Nebyla to ani síla bojujících mužů. Mezi přežitím lidského druhu a zkázou bylo jen jedno rukojmí.

Imperátor si jí musel cenit daleko víc, než jsme si dokázali představit, pomyslel si Fallion.

Fallion se rozhlížel po nějakých zdrojích horka a přemýšlel, jestli by neměl v lesích založit požár. Po celé délce stěny za ním byly pochodně. Ale nedlouho předtím padal drobný déšť. To by však nemělo vadit.

Na tuto vzdálenost mohl poslat i ta nejsilnější zařikadla.

Několik mužů na hradbách střílelo obrovskými luky nebo házelo masivní železné šipky, které se tu podle všeho byly velice oblíbené. Moc škody nenadělaly. Wyrmlingové byli v lese schovaní pod listím a padlými kmeny.

Fallion do sebe natáhl z pochodní horko a ochutnával ho. Vydechl a z nosních dírek se mu valil kouř. Věděl, že kdyby se na něho teď někdo podíval, viděl by, že mu žhnou oči. Cítil se mocný a nebezpečný, i když se pod ním třásl zdi pevností.

Pak se z lesa ozval mohutný řev a stromy se začaly třást, když se jimi prodírali kezziardy. Půda pod lesy najednou zbělela helmami a brněním vyrobeným z kostí, zsinanou wyrmlingskou kůží a bělobou jejich očí, které zářily jako krystaly.

A aby toho nebylo málo, nad lesy se objevili obrovští graakové s těžkými křídly. Najednou se jich objevil celý tucet a letěli tak blízko u sebe, že vytvářeli živou stěnu. Na jejich hřbetech se vezly stovky wyrmlingů.

Mezi lidskými válečníky se ozývaly varovné výkřiky, když si lidé uvědomili, jaké jim hrozí nebezpečí. Wyrmlingové nepotřebovali kezziardy, aby pobořili zdi. Mohli svoje jednotky spustit z nebe.

U kamenného oblouku nad obrovskou městskou branou stál kouzelník Sisel. Z oblouku visely květiny a šlahouny jako živý závěs a on tam stál obklopen zelení, jako by byl v lese. Dole pod ním se s řevem hnaly wyrmlingské jednotky kupředu. A obrovští graakové vzlétli nad stromy a mávání jejich křídel rozpoutávalo vítr jako při bouři.

Lidští obránci se napřímili, i když se jim v obličejích zračila hrůza, a kouzelník Sisel zvedl svou hůl.

A z trávy, která rostla kolem městské zdi, se vyrojily miliony světlušek, vylétaly do vzduchu jako jasně zelené jiskry, a naplnily všechno světlem.

„Teď,“ zavolal král Urstone za kouzelníkovými zády. „U života a světla, teď je čas k útoku!“

Lidští válečníci se nahnuli k okraji stěny a vrhali bojové šipky, riskující vlastní život.

Wyrmlingové beznadějně naříkali, jako by ve svém umírání zdravili svou Paní Zoufalství.

Kezziardi se šplhali kupředu a cestou šlapali na zraněné nebo padlé wyrmlingy, a díky svým pleteným maskám šířili kolem sebe hrůzu. Ti hadi měli barvu ohně a měli obrovské, žlutě planoucí oči. Cestou zkoumali kmitajícími jazyky bitevní pole před sebou, ale na umírání kolem sebe vůbec nedbali a idiotsky lezli dál.

Fallion viděl tucty jezdců na kezziardech umírat, když je do obličejů zasáhly železné šipky.

Obrovští graakové se blížili k městu.

Fallion stál a jeho křídla se nervózně roztahovala. Byl připraven vzlétnout.

* * *

Vysoko na hoře Luciare, tam, kde mraky narážely na skálu, viseli na stěně dva Nesmrtelní rytíři, kteří se jí drželi mrtvými prsty a jemnými drápky, jež měli na křídlech.

Dole na začátku bitvy uviděli ve světle pochodní nervózně se roztahující křídla.

Rytíři se po sobě podívali.

„Blázni,“ zašeptal jeden z nich. „Oni snad žadoní o smrt.“

Ti dva okřídlení lidští bojovníci neměli dost času, aby si na křídla zvykli, a proto dřepěli s ostatními svého druhu. Jejich pozornost byla soustředěna na nepřítele před nimi, nenapadlo je, že by mohli být pozorováni shora.

Nesmrtelní rytíři se s kopnutím nehlučně oddělili od stěny a soustředili veškerou svou sílu do bodců křídel, která drželi

pevně proti větru. Jemně je nakláněli a při sletu na svůj cíl je korigovali.

Jak padali dolů, nabírali rychlost a brzy byli skoro u země. Pak začali brzdít a nakonec zůstali asi stopu nad zemí.

* * *

Hromové bubny nepřestávali bít, rozbíjely stěny a shazovaly suť. Wyrmlingové s vrčením a vytím umírali a lidé s válečným pokřikem po nich nepřestávali házet železné šipky. Fallionovi drnčely nervy a jen na chvílku, kdy se snažil hluk blokovat, bylo ticho.

Z hradu nad sebou uslyšel Fallion varovný výkřik a došlo mu, že z té výšky, odkud je dobrý rozhled, museli zahlédnout nějaké nové nebezpečí.

Jaz se vymrštil vpřed a ze svého velikého luku vystřelil černý šíp rovnou do krku jezdce na kezziardovi. Popadl další šíp a zamířil na kezziardovo oko.

Ale náhle přiletěla bojová šipka od wyrmlinga pod ním, Jaz uhnul stranou a připravoval si další šíp.

Před Falliona si stoupl vysoký válečník a bránil mu v rozhledu. Fallion se rychle posunul doleva, aby viděl na bitevní pole.

Slyšel těžké *šum*, *prask*, *šum*.

Válečník, který mu překážel ve výhledu, najednou zachroptěl. Fallion se k němu otočil a viděl, že mu ze zad trčí černá šipka.

Sténající válečník zavrával krok dopředu, a potom přepadl přes zeď.

Vždyť ta šipka mě málem strefila! uvědomil si Fallion. Zajímalo by ho, odkud přiletěla. Bylo zřejmé, že má nepřítele za zády.

Vtom Jaz vykřikl a padl na kolena.

Fallion zaslechl tlumené mávání křídel, podobný zvuk by mohla vydávat sova, která se chystá chytit myš. Nesmrtelný rytíř, uvědomil si.

Příkrčil se. V tu samou chvíli mu něco obrovského proletělo nad hlavou.

Pak Fallion uviděl velkou těžkou šipku trčící z Jazových zad.

Čas se na okamžik zastavil. Fallion viděl ve Rhianniných očích paniku, a pak viděl, jak divoce máchla svou holí po nezřetelných postavách Nesmrtelných rytířů nad sebou. Ale stejně rychle, jako se objevili, také odletěli do stínů.

Falliona napadlo, že by mohl letět za nimi, ale bylo to příliš nebezpečné. Už je ani neviděl, a navíc jejich schopnosti řídit křídla byly o hodně lepší než jeho.

Jaz klečel na rukou a na kolenou a lapal po dechu. Zakašlal a vyplivl na zem spoustu krve.

Když se Fallion přiblížil, trochu se zasmál.

„Co je?“ zeptala se Rhianna a vzala ho za rameno, aby mu pomohla vstát. Jaz zavrtěl hlavou a její pomoc nepřijal.

Jaz se se širokým úsměvem podíval nahoru na Falliona a z úst se mu valila krev. V očích mu jiskřily slzy.

„Bolí to?“ zeptala se Rhianna a snažila se ho podepřít.

„Ten jed... je studený.“

Jaz padl na zem tváří do kamení.

„Jazí!“ vykřikl Fallion a sehnul se, aby ho zvedl. Zaposlouchal se, jestli uslyší bratrův dech, ale slyšel jen vzduch, který mu vyšel z krku.

Rhianna byla v šoku.

Všechno to řvání, vrčení a hluboké bouchání bubnů se teď zdálo být jen vzdáleným hlukem.

Fallion si nyní klekl vedle svého bratra a cítil se strašně osamocený.

Pak k němu přistoupila Rhianna a snažila se ho dostat od zdi. „Musíme se dostat pryč! Oni přicházejí!“

Právě ve chvíli, kdy to říkala, nad ně přiletěl obrovský létající had, a vítr způsobený jeho křídly jimi zacloumal. Z nebe padalo něco mokrého, a když se to dotklo kamenné zdi, ozval se křupavý zvuk.

Olej? napadlo Falliona. Nebo nějaký odporný jed?

Ale pár červených kapek mu dopadlo na tvář a on si ji očistil hřbetem ruky. Krev, uvědomil si. Rozkládající se krev, která zapáchala, jako by několik dní hnila v sudu.

Ten pronikavý zápach ho nutil ke zvracení, a co bylo divné, tam, kam krev dopadla, ho začala pálit kůže. Kolem sebe slyšel syčivé zvuky a viděl, že ze stromů a rostlin, na které ta odporná tekutina dopadla, se začíná kouřit.

Smrt si přišla podrobit život. To nebyla obyčejná krev. Byla prokletá.

Bylo to osudové znamení.

Fallion byl najednou zmatený. Všechna ta pravidla boje, která se učil od dětství, tady neznamenal nic. Wyrmlingové bojovali jinými způsoby.

Rhianna popadla Jazův toulec a luk, pak vzala Falliona za rameno a pokoušela se ho zvednout.

Fallion se nejistě postavil na nohy a potácel se za ní. Ohlédl se zpátky na Jaze a doufal, že jeho bratr projeví nějaké známky života.

Jakýsi mohutný lidský válečník se sehnul, vzal Jaze za křídla a pokoušel se ho zvednout.

„On je mrtvý,“ zavolal na něj smutně Fallion.

V tu chvíli se ozval zvuk jako když se něco trhá. Jazova křídla se uvolnila. Jeho tělo se odkutálelo po studených kamenech cimbuří.

Ach, uvědomil si Fallion. On se nesnažil Jazovi pomoci, jen si chtěl vzít válečnou kořist.

Rhianna vedla Falliona, který byl jako omráčený, studenými kamennými ulicemi. Necítil nohy, jeho tělo bylo ochromené. Ze všech stran se ozývaly výkřiky. Obrovští graakové kroužili nad městem a wyrmlingové vylévali svůj krvavý elixír na stromy a zahrady, pálili květiny a trávu a hledali místo k přistání.

Za Fallionem se ozval výkřik, když kezziardové udeřili do vnější stěny. Fallion nerozuměl jazyku, kterým válečnický klan mluvil, ale pochopil, že volají: „Zpátky, zpátky! Wyrmlingové přelezli zeď!“

Fallion se naposledy otočil na Jaze, ale už ho neviděl. Lidští válečníci za ním ustupovali a překáželi mu ve výhledu. A na

místo, kde leželo Jazovo tělo, teď přelézal kezziard a jeho jezdci ve svém tlustém brnění vypadali hrůzostrašně.

V lepším světě, pomyslel si Fallion, by můj bratr stále ještě žil.

Toužil použít křídla, chtěl se rozletět do Jícnu Světa, odvážit se projít tunely a najít Pečeť Pekla.

Brzy, slíbil si.

Ale nejdřív musel vybojovat bitvu.

42 VIZE

*Každý člověk je vězněm svého konání.
Velikost našeho vězení závisí na hranicích našich
vizí.*

– Daylan Kladivo

V Arethově cele čas nic neznamenal. Vteřiny se protahovaly na hodiny a hodiny na staletí. Přestože jeho neviditelní dárci prožívali nepředstavitelná muka, jen Areth cítil jejich bolest.

Několikrát ztratil vědomí, pak zase přišel k sobě – s pocitem, že se topí. Čas od času k němu přicházely hlasy, což byly halucinace způsobené jeho utrpením.

Jindy zase slyšel hluboko v zemi burácení, jako by do sebe vrážely kameny, navzájem se odíraly a snažily se vytvořit nové hory. Bylo to, jako by země měla hlas, a když se zaposlouchal, mohl ho slyšet.

„Bolesti. Mám bolesti,“ říkala země. To bylo to jediné, co dokázal v tom hluku rozeznat, a k tomu ještě nějaké sténání.

Areth šeptal: „Pomohl bych ti, kdybych mohl.“

Uslyšel hlas své ženy.

„Arethu, vzbud' se,“ říkala tiše.

Otevřel oči a viděl, že je na louce.

Sním, uvědomil si, ale přesto se díval na svou ženu. Byla už šestnáct let mrtvá. Areth věděl, že tu být nemůže, přesto se jí

díval do tváře: ne proto, že se mu líbila, ale protože si nedokázal vybavit, jak kdysi vypadala.

Sen jako tento, to bylo něco čistého a vzácného, a on doufal, že si ho bude pamatovat, až se vzbudí.

Její kůže byla tmavá a nádherná, stejná, jako když byla naživu. Její oči jiskřily jako hvězdy, které se o půlnoci odrážejí v jezeře.

Ale bylo na ní něco divného. Její obličej byl strakatý, mnohobarevný. Podíval se pozorněji. Její obličej byl vytvořen z písku, oblázků, bláta, listů a větviček, které byly slisovány dohromady.

Zmocnila se ho nejasná obava. Měl pocit, že se zbláznil. Věděl, že tohle je sen, ale ta louka z nějakého důvodu vypadala jako opravdová. A byla svěží. Cítil sladkou vůni travin a hořkou příchut' pampelišek. U kořenů osiky rostly modré zvonky. V trávě bylo příliš mnoho detailů. Na zemi viděl ležet staré listy a z něho vyrážel trs nové trávy. Pod zemí cítil červy.

Z hloubi lesa slyšel hašteření střízlíků a vrzání cikád a byl si jist, že to není sen.

„Kdo jsi?“ zeptal se Areth ženy, protože si najednou uvědomil, že to jeho manželka být nemůže. Neznal ji.

„Já jsem Duch Země,“ zašeptala žena a usmála se na něj. „Přišla jsem tě požádat o pomoc. Svět je pustošen a brzy podlehne. Všechny kameny a skály nařikají bolestí. Lidský druh se brzy vytratí, stejně jako sen.“

Dřív, než si dovedeš představit, pomyslel si Areth. Nevěděl proč, ale tentokrát wyrmlingské mučitelce věřil. Útočí na Luciare, poslední pozůstatek lidské rasy. Možná se někomu podaří utéct, ale takových nebude mnoho a bude se po nich usilovně pátrat. Budou loveni jako zvěř.

„Můžu ti zaručit síly, které je zachrání,“ zašeptal Duch Země. „Jestli přijmeš dar, můžeš zachránit lidské semě. Ale není to zadarmo – zaplatíš za to tím, čím jsi a čím kdy budeš. Musíš se vzdát všech svých nadějí a snů a musíš mi ve všem sloužit.“

Areth měl pocit, že mu klouby natékají a tuhnou, jako by měl artritidu. Rozlévala se jimi bolest, jako by byly rozmlácené. V obličeji zkrouceném bolestí se usmál.

Jestli je tohle sen, pak sním hodně nahlas, pomyslel si. Stále mám bolesti.

„Přijímáš?“ zeptala se žena.

„Proč ne? Jistě, přijímám.“

Žena se bez dalších slov vytratila.

Areth otevřel oči a zjistil, že leží na špinavé podlaze své cely. Nikde nebylo žádné světlo, které by mu pomohlo něco vidět. Zem byla pokryta jeho potem a zapáchala shnilou kůží. Roh za ním byl určen k vyměšování a podle toho také páchl.

Byl ochromen bolestí. Měl pocit, že mu přestala pracovat jedna plíce a že pravá ruka mu byla vytržena z ramenní jamky.

Ale jak tak zíral do tmy a sténa bolestí, poprvé po mnoha letech si připomněl sladkou vůni trávy po jarním dešti.

43

BITVA O HORNÍ BRÁNU

Jestliže mezi sebou bojují ohňotvůrci, všichni budou popáleni.

– pořekadlo z Fleeds

Když se válečnické klany snažily dostat co nejrychleji od spodní stěny, bubny nepřestávaly chrlit své střely. Byly slyšet výkřiky bolesti a vojenské rozkazy. Rhianna uprostřed všeho toho zmatku utíkala po dlážděných ulicích tržiště, pravou rukou podpírala Falliona a v levé se snažila udržet svou hůl a Jazův toulec s lukem.

Nad hlavou jí proletěli obrovští graakové a přistáli na horní zdi. Wyrmlingští válečníci sklouzli z jejich šupinatých hřbetů a utíkali k horní bráně a nechávali za sebou hromady zabitých obránců. Tyto wyrmlingské jednotky se pohybovaly příliš rychle.

Přijali dary metabolismu, uvědomila si Rhianna.

Z horní zdi se ozývaly zoufalé výkřiky obránců a kolem Rhianny se teď hnali lidští válečníci nahoru, aby se setkali se svým osudem, a přitom do Rhianny strkali, až ji málem porazili.

Fallion omámeně klopýtal vedle Rhianny a otáčel se, aby ještě zahlédl svého ztraceného bratra.

S rachocením řetězů se najednou zavřela obrovská železná vrata na horní zdi. Obránci, kteří byli nejbližší, křičeli šokem a zoufalstvím.

Obránci zůstali venku před horními patry města. Rhianna se otočila a podívala se za sebe. Wyrmlingští válečníci se po desítkách tisíc dostávali přes dolní stěnu.

Jsme tu v pasti, uvědomila si. S wyrmlingskými Runovládci nad sebou a jednotkami útočícími zespodu byli lidští válečníci chyceni mezi kladivem a kovadlinou.

Tady budou jatka.

A nenapadal ji žádný způsob, jakým by mohli Runovládce porazit. V bludišti uliček nebylo víc než čtyři sta mužů. I kdyby zaútočili, *mohli* by se dostat k bráně, ale v tom případě by spodní uličky zůstaly nechráněné.

Válečnické klany nebyly na wyrmlingskou taktiku boje připraveny. Naplánovaly si obvyklý ústup, a na každém kroku, který by měly udělat, počítaly se ztrátami na obou stranách.

Ale teď, když byli obránci města odříznuti, mohli se wyrmlingové procházet celým městem a vybít všechny ženy, děti, staré lidi a nemluvňata.

„Fa-llio-ne!“ ozval se nad vším tím rámusem hluboký hlas. „Fa-llio-ne!“

Rhianna se rozhlédla a ani ne sto stop od nich uviděla krále Urstona. Ukazoval k horní bráně, pak kývl hlavou a rychle se vznesl do vzduchu.

Fallion jen stál a v obličeji neměl žádný výraz. Stále ještě byl v šoku.

„Fallione!“ vykřikla Rhianna, „musíme zpátky dobýt horní bránu! Vynes mě tam!“

Rhianna ukázala nahoru. Byl by to krátký let, ale hodně vysoké stoupání. Straže ze všech možných stanovišť na horní zdi běžely k bráně, ale nebyli to mohutní městští bojovníci. Většinou to byli jenom chlapci, a ti měli bojovat s Runovládci.

Fallion se očividně dostal ze svého rozpoložení. Popadl Rhiannu pod pasem, vyskočil do vzduchu a začal mávat křídly, jak nejlépe to šlo.

Rhianna se podívala dolů. Pod nimi už wyrmlingové prolomili spodní zeď na dvaceti místech; kezzardi už přes ni lezli. Brána ke spodním patrům byla rozbitá a wyrmlingové se skrz ni rychle dostávali do města. Zdálo se, že je jich nekonečně mnoho. Stále přicházeli noví. Několik lidských

válečníků si uvědomilo, jakým jsou nebezpečím, a otočili se, aby se s nimi utkali, ale bylo jich proti přesile málo.

Nad nimi vyskočil obrovský graak do vzduchu a snášel se dolů na tržiště.

Oni si jdou k bráně pro dary, uvědomila si Rhianna.

Jedno monstrum letělo přímo proti nim, jako by je chtělo napadnout. Rhianna zoufale vykřikla a pevněji uchopila svou hůl a luk.

Fallion mával křídly ze všech sil a pak se střemhlav vrhl pod blížící se monstrum. Snažil se dostat z letu hlavou dolů, a pak se najednou vznesl nahoru jako sova.

Fallion neměl tak objemné tělo jako wyrmlingové a jeho křídla byla zhotovena pro větší postavu. Rhianna si spočítala, že oba dohromady váží jako jeden wyrmling. Křídla by je mohla unést, ale když dolétli až k horní zdi, z Fallionova čela se řinul pot.

Jakmile přistáli, zůstal stát a lapal po dechu. Pod nimi rachotily hromové bubny a výkřiky bojovníků zněly jako hučení moře.

„Fallione!“ křičela Rhianna, „musíme vyčistit brány!“

Na východ od nich bylo u brány přinejmenším sto wyrmlingských jednotek, byla to krvelačná stvoření v černých pláštěnkách, s podivnými ohromnými meči a válečnými sekerami, které zářily ve světle pochodní jako rozžhavený kov.

Král Urstone přistál na vzdálenějším konci brány a právě kolem sebe shromažďoval mladé válečníky a dával jim rozkazy. Ale bylo jich málo, ani ne stovka.

Na spodních terasách bojovali lidští válečníci o brány, kterými se vstupovalo do výše umístěných částí města. V jejich čele byl kouzelník Sisel, odvážně si vykračoval vpřed a před sebou držel vysoko svou hůl. Za ním kráčely tisíce válečníků. Kolem lidí se jako obrovský mrak vznášel roj světlušek a svítil jim na cestu.

Rhianna nepochybovala o tom, že kouzelník připravuje nějaké zaklínadlo, kterým by bránu otevřel.

Fallion se podíval na oblohu, jako by se obával, že se na něj snese Nesmrtelný rytíř, ale v tuto chvíli bylo nebe čisté.

Natáhl levou ruku, jako by se bezmezně snažil uchopit něco dole v údolí, něco, co nebylo v jeho dosahu. V údolí hořely ohně, stovky pochodní v držácích, ale i malé ohýnky mezi křovím.

Najednou skoro všechny pochodně a ohýnky v křovích pohasly. Jejich energie se hnala k Fallionovi jako ohnivé tornádo – červené ohnivé provazce se ve vzduchu protáhly a pak přistály v jeho ruce, kde se zformovaly do bílé koule, která žhnula jako slunce.

Poslal energii mezi wyrmlingské jednotky, které se ježily mezi branami. Ohnivá koule dolétla do jejich středu a vybuchla, tucet wyrmlingů okamžitě spálila na popel a přinejmenším padesát dalších začalo hořet.

Král Urstone vykřikl a jeho mladí bojovníci skočili do bitvy. Někteří jednoduše přelezli zeď k bráně, seskočili šedesát stop a vrhli se na wyrmlingské válečníky.

Byla to takřka sebevražda, ale Rhianna viděla, že velcí wyrmlingští Runovládci útoku podlehli, protože váha útočníků jim rozlámala kosti.

Fallion se opět natáhl k několika ohňům, které se znova rozhořívaly. Ohně zhasly a uhlíky hořící energie vystřelily k jeho natažené dlani.

Stejně náhle však uhlíky vyletěly do vzduchu jako tornádo, tentokrát ale obrácené.

Nesmrtelný rytíř popadl energii a začal k nim sestupovat podivuhodnou rychlostí, a přitom držel kouli rozžhaveného ohně.

„Pozor!“ vykřikl Fallion a stoupl si před Rhiannu.

Rhianna se přikrčila ve strachu, že na ni ohnivá koule dopadne.

Ale Nesmrtelný rytíř ji v poslední chvíli hodil jinam, poslal ji mezi obránce hradu. Když mladí válečníci umírali, vyli bolestí.

Rytíř se zastavil v letu a pak se řítíl střemhlav přímo na Falliona, který jen tasil svůj meč.

I Nesmrtelný rytíř měl v ruce černý meč. Nalétal na Falliona prudce jako jestřáb a meč držel před sebou.

Rhianna si vždy přála zjistit, proč Talon nazývá tyhle kreatury „rytíři“. Teď to viděla: ta stvůra se k nim blížila jako kopiník, který se místo na válečném koni veze na větru.

„Zhebni!“ ječel Fallion, „tohle je za mého bratra!“ Vyskočil proti rytíři, a když se setkali, zkrřížil s ním meč.

Vyšlehla jiskra, ozval se zvonivý zvuk kovu narážejícího na kov a pak neklamné zařinčení zlomeného meče.

Rytíř prolétal s hromovým duněním křídel kolem Falliona právě ve chvíli, kdy Rhianna vyskočila a máchla po něm svou holí.

Čekala, že se hůl zlomí. Místo toho to vypadalo, že Nesmrtelný rytíř vybuchl, jako by uhodila do pytle s prachem. Dolů kolem ní se snášely kousky vysušené kůže a kostí. Rozcuchaly jí vlasy a prach se jí dostal do očí.

Tělesné pozůstatky stvoření napadaly na hromadu ani ne deset stop od nich, a ta se pak koulela až k okraji zdi, kde zůstal zbytek těla s jedním křídlem viset přes okraj.

Fallion ležel na zemi a trochu sténal. Pak se otočil na druhou stranu. Rhianna viděla, že mu po šatech stéká čerstvá krev.

„Meč se zlomil,“ řekl v obličeji byl bílý šokem. Osahával si oblečení, jako by hledal, odkud mu teče krev. Jeho vlastní zrezivělý meč mu uvízl hned pod žebry, někde mezi pravou ledvinou a plícemi. Špička meče z něj trčela, jako by ho proklál skrz naskrz. Rhianna si uvědomila, že ostří muselo být odraženo a zasáhlo ho, když se meč rozbil. Vytáhl si ho z těla. Poslední tři palce ostří byly zkrvavené.

Rána nebyla hluboká, ale byla tři palce široká a blízko životně důležitých orgánů, a tak mohla být smrtelně nebezpečná.

„Fallione,“ vykřikla Rhianna a klekla si vedle něho. Položila mu ruku na ránu, pevně ji stiskla prsty a snažila se zastavit krvácení. Ale teplá krev vytékala dál. Rozhlédla se kolem a hledala někoho, kdo by jí mohl pomoci, ale všichni mladí vojáci, kteří byli předtím na zdi, se vrhli do bitvy s wyrmlingskými jednotkami.

Rhianna zahlédla, jak se kolem ni něco mihlo – do bitvy se snášel další Nesmrtelný rytíř.

Snesl se nad přicházející jednotky a proletěl mračnem světlušek, které zářily jako miliony tančících hvězdiček.

Pak si jeho meč našel hlavu kouzelníka Sisela a málem mu ji oddělil od hlavy.

V jedné chvíli kouzelník Sisel pochodoval v čele útoku k městským bránám, v další se pokusil přikrčit před ranou Nesmrtelného rytíře. Meč se odrazil od jeho kožené helmy a on upadl na dlažební kostky.

Když se Nesmrtelný rytíř opět vznesl nahoru, ozývaly se mezi lidskými bojovníky výkřiky zoufalství a smutku. Bylo za ním vysláno několik černých bojových šipek, ale ty bohužel spadly jako smrtelně nebezpečný déšť mezi dav.

Válečníci se shromáždili kolem raněného kouzelníka a vytvořili tak ochrannou stěnu. Sisel se mátožně postavil na nohy, udělal krok a znovu upadl do mdlob.

Rhianna jen tupě zírala na tu hrůzu. Železná brána byla vybudována proto, aby zadržela wyrmlingské útočníky. Ti muži dole neměli žádné obléhací věže, nic, co by mohlo prolomit městská opevnění. Bez Siselovy ochrany byli v pasti.

Mladí válečníci krále Urstona se rychle vrhli do boje, ale stejně rychle také umírali pod meči a sekerami nepřátel.

Dole u nižších bran se vznesli obrovští graakové, aby donesli nahoru více jednotek.

I kezziardové spěchali do boje, nesouce jednotky na svých hřbetech, a celá wyrmlingská horda teď útočila v ulicích a vrhala se na lidské obránce.

V dálce se lesem pohybovaly chodící kopce a lámaly stromy. Na jejich vrcholcích se vezly tisíce wyrmlingských jednotek a Rhianna si ani nechtěla představit, jakou hrůzu mají tyto obludy v záloze.

Fallion se slabě uchechtl. Díval se na mrtvého rytíře a snažil se, aby mu oči nevylezly z důlků. „Tys ho zabila? Ty jsi zabila Nesmrtelného rytíře?“ Rhianna tiše přikývla. „V tom případě jsi pro sebe vyhrála pár křídel.“

Fallion omdlel. Stále z něj tekla krev a Rhianna ji nedokázala zastavit. Sáhla si pod tuniku a odtrhla kus spodní bavlněné košile, pak si lehla na Falliona a předstírala, že je mrtvá, a doufala, že se jí podaří krev zastavit.

Viděla, jak se král Urstone vznesl do vzduchu, mává válečnou sekerou a pronásleduje Nesmrtelného rytíře, který napadl Sisela. Královny schopnosti létat se s dovedností Nesmrtelného rytíře nedaly srovnat, přesto nemotorně mával křídly a snažil se ho dohonit.

Když král Urstone viděl, že závod prohrál, najednou se naklonil a snesl se mezi vojáky na tržišti. Popadl ležícího kouzelníka a divoce mával křídly. Podařilo se mu dostat se s ním do vzduchu a zamířil vzhůru k otevřeným vratům v hoře.

Obhájci, kteří stáli kolem kouzelníka, volali nadšením, že bude odnesen do bezpečí. Ale radostné výkřiky se změnily na zoufalé, když na ně wyrmlingové zaútočili.

Rhianna se s úžasem dívala na zuřivou bitvu pod sebou, kde několik tisíc členů válečnického klanu bojovalo s obrovskou hordou wyrmlingů. Tu vedli sběrači, nadopovaní extrakty z padlých nepřátel. Proháněli se mezi válečnickými jednotkami a podsekávali muže jako mladé výhonky stromů.

Zanedlouho bude po bitvě.

Rhianna si uvědomila, že už jsou všichni včetně jí samotné vlastně mrtvi.

44 NA POKRAJI ZHROUCENÍ

*Stane se to, když je člověk vystaven tak
nevýslovnému zmaru, že ztrácí veškerou naději.
A pak přemožen zoufalstvím změkne a může se
stát nástrojem, který se dobře ovládá.*

– vládce Zul-torac

Ulicemi Luciare jel na krácejícím kopci Nesmrtelný rytíř obklopen svými wyrmlingskými kapitány. Ten obrovský kopec byl produktem nějakého podivného světa, který v životě neviděl. Jeho hřbet byl opancéřovaný chitinem, jako by byl obrovským hlemýžděm. Vpředu mu visely tisíce zvláštních úponků velikých jako sloní choboty a těmi sbíral všechno, co se mu dostalo do cesty – trávu, stromy nebo wyrmlingy – strkal si to do jednoho ze svých chřtánů a přitom pokračoval dál v chůzi na tisících pochodujících nohou.

Ty pochodující kopce měly být věžemi pro lučištníky, měly wyrmlingům pomoci zbourat městské zdi, ale na této výpravě nebudou potřeba.

Nahoře pobíjely wyrmlingské jednotky poslední lidské obránce, kteří zůstali uvěznění mezi horní a spodní zdi.

Ulice, které kdysi kypěly životem, teď byly plné mrtvých a umírajících.

Nesmrtelný rytíř vztáhl ruku – a vytáhl život z těch, kteří se ho nechtěli vzdát, a poslal ho svým vlastním jednotkám. Tak v nich vzbudil ještě větší touhu po krvi a zabíjení.

„Setněte jim hlavy!“ vykřikoval Nesmrtelný rytíř. „Mezi našimi nepřáteli jsou stále ještě zranění a někteří smrt jen předstírají. Nechte jejich žlázy pro sběrače!“

Jeho jednotky procházely malými obchody a domky a dopadly každého, kdo se pokusil schovat. Byly slyšet občasné výkřiky, když se lidé snažili naposled zoufale bojovat.

Jeho krácející kopec stoupal ulicemi k vyšší bráně, ale pak už nemohl dál. Cesta k horní zdi byla příliš strmá na to, aby po ní ta příšera vylezla.

Když se jeho kopec zastavil, byli již všichni lidští válečníci za ním pobiti a strážé teď začaly zvedat horní bránu.

Nesmrtelný rytíř se odrazil a mohutným skokem z hřbetu kopce skočil skoro dvacet yardů. Pro něj to nebylo nic nesnadného. Byl teď víc duchem a jediné, co ho táhlo k zemi, bylo jeho oblečení.

Zastavil se na nádvoří ústící do změti uliček. Několik politováníhodných strážců stále ještě průchod do uliček hlídalo. Na poslední chvíli uzavřeli obrovská železná vrata, aby se pokusili vzdorovat smrti.

Ale já si pro ně stejně přijdu, pomyslel si Nesmrtelný rytíř. Dnes v noci je dostanu a svět zbavím válečnických klanů.

Na Nesmrtelného rytíře stále ještě svítila světla Luciare ve svých koších na oheň z obou stran železné brány. Duchové tančili, smaragdově a bíle zářili, a pak změnili barvu na oslnivě modrou.

Nesmrtelný rytíř tyto duchy nemohl zabít, protože už v nich žádný život nebyl. Ale dokonce i duchové měli nepřátele.

Nesmrtelný rytíř natáhl svou mysl a poslal ji do stínů – a povolal armádu wyrmů.

Temných stvoření se objevily tisíce, přiletěla jako zdivočelé hejno a snesla se na světla Luciare.

Za okamžik světla zhasla.

Wyrmlingové při vzestupu z dolních prostor k horní změti uliček jásali.

* * *

V náhlé tmě se Rhianna plazila po rukou a kolenou k padlému Nesmrtelnému rytíři a doufala, že se jí podaří sundat mu křídla. Nebylo tam žádné světlo, ani z Luciare, ani z ohňů v nižších místech. Věděla, že noční vidění wyrmlingů je proslulé, ale musela alespoň na několik okamžiků doufat, že wyrmlingové budou chvíli zmateni. A navíc musela doufat i v to, že se Fallionovo krváčení zastaví.

Jen kdybych tak mohla získat ta křídla, pomyslela si Rhianna, pak bych popadla Falliona a odnesla ho do bezpečí.

* * *

„Umírání je snadné,“ vykřikoval válečník Madoc na své jednotky. „Každý to dokáže.“

Usmál se. Nebyl zvyklý držet proslovy a také se nepokládal za dobrého řečníka. Teď si zvykal už podruhé té noci na stejná slova. Vojáci se shromáždili v tunelu. Přední řady měli tvořit lučištníci s velkými luky, aby skolili první wyrmlingy, kterým se podaří provalit vrata. Jako velitel s nimi bude hlídat tuto chodbu Daylan Kladio. Další dva vchody měla na starosti Cormarova dvojčata.

„Dítě může umřít v noci bez jakéhokoliv důvodu,“ řekl válečník Madoc. „Umírání je snadné. To zůstat naživu dnes v noci bude těžké.“

Ozvaly se výkřiky: „To jste řekl dobře!“ a „Smrt všem wyrmlingům!“ Ale nebylo v nich žádné nadšení, ani se neozval potlesk. Jednotky byly příliš zahloubané, vystrašené a prořídlé.

Jeho muži byli shromážděni za obrovskými železnými vraty, která byla poslední významnou obranou Luciare. U vrcholku vrat byly šikovně vybudovány pozorovací otvory. Odtamtud byli sledováni wyrmlingové a podávány zprávy o každé malé porážce, jak šly za sebou – napadení kouzelníka Sisela a zranění Falliona. Samé smutné zprávy.

„V našich rukou je osud všech našich lidí,“ řekl válečník Madoc. „Do svítání máme asi hodinu, možná hodinu a půl. Do té doby musíme bránu udržet. Jestli se nám to podaří, wyrmlingové budou muset ustoupit.“

Co se bude dít dál, to si nedovedl představit. Jen si představoval, že udělají co mohou a pak utečou do hor, nebo zamíří k vesničkám malých lidí na sever nebo západ. To byla skličující představa a on měl pocit, že to nedokáže.

„Válečníku Madocu,“ ozval se ženský hlas. „Král Urstone je stále ještě venku.“

Byla to emírova dcera Siyaddah. Stála v zářící kroužkované košili pod palcovou lucernou. Měla štít ve tvaru půlměsíce, který lid Indhary používal jako sečnou zbraň, spolu s kvalitním mečem.

Kašlu na krále Urstone, chtělo se Madocovi říct. Podívejme se, co nám způsobil. Měl jsem ho zabít už dávno.

„Přál bych si, aby jeho silné paže bojovaly tady s námi,“ řekl s předstíranou lítostí. „Ale on je předurčen, aby vybojoval jiné bitvy, a nám nezbývá než mu přát hodně štěstí.“

Najednou se ozvala silná rána, byl to výstřel z hromového bubnu, a země se pod nimi zatřásla.

Madoc slyšel, jak se láme skála, a obrovské kusy stěny, která byl opravena den předtím, se odlomily, protože malta neměla čas zatvrdnout. Shora se valily balvany a při dopadu na zem se rozbíjely.

Změť chodeb v hoře bude odhalena, to Madoc věděl, tunely budou vypadat jako díry po červotoči v usychajícím stromě. Nesmrtelný rytíř bude mít snadný přístup do obývacích prostor nahoře.

Zatraceně, zaklel, všechny jeho naděje jsou zmařeny.

Poslední bitva o Caer Luciare právě začala.

ĎÁBELSKÁ NABÍDKA

*Každý může být přesvědčen, aby prodal svoji
duši, když se mu za ni nabídne správná cena.
Většina se jí ráda zbaví za nic.*

– Vulgnash

Areth Sul Urstone omámený bolestí byl vlečen po nekonečných schodištích do nejvyšší místnosti temné věže v Rugasse.

Byl pohozen na zem, na chladné mramorové dlaždice. V místnosti vál vítr. Vrchol věže sloužil jako observatoř s klenutou střechou. Byl obložen černými mramorovými sloupy vytvářenými do podoby kmenů stromů a větví. Mezi sloupy nebylo nic, jen vzduch, který byl v té výšce sladký a chladivý.

Areth odtud mohl v dálce vidět temné lesy plné starých borovic. Blíž viděl ohromnou ochrannou zeď Rugassy, oddělovanou po každé míli baštou, plně obsazenou tisíci wyrmingských jednotek.

Mohl bych se vrhnout přes okraj věže, pomyslel si Areth. Mohl bych ukončit svou bolest.

Ale nad ním dřepěli dva strážci a jeho svaly byly tak rozbolavělé, že se stěží mohl hýbat. K okraji by se ani nedostal.

Od jednoho temného sloupu se oddělil stín a jako přízrak v černém hábitu se vznášel nad zemí. Byl to vládce Zul-torac.

„Zajímalo by tě, proč jsme tě sem donesli?“ zašeptal hlasem tak tichým, že vzbuzoval dojem, že se mu ozývá přímo

v hlavě jako myšlenka. „V Luciare zuří bitva, která už je vlastně prohraná.“

Byla skoro tma. Do observatoře pronikalo jen slabé světlo hvězd. Ale Areth žil příliš dlouhé roky ve tmě, takže si na šero zvykl. Uviděl záblesk, viděl, jak vládce vytahuje z róby zlatou trubici a míří s ní do dálky – byl to dalekohled. Zul-torac zamumlal jméno vyrytého piktografu na přístroji a v místnosti se objevil ve vzduchu obraz.

Areth viděl nepřírozně jasný obraz Luciare ležícího pod hvězdnou oblohou. Před horní bránou ležely tisíce válečníků. Jejich hlavy byly naházeny na děsivé hromady.

Prastará duchovní světla nesvítla a wyrmlingská armáda teď stála před samotným Luciare. Hromové bubny střílely a bouraly městské zdi. Bloky skály padaly dolů a odhalovaly tak tajné prostory Luciare.

Areth sledoval, jak se k horním prostorám, kde se schovávaly ženy a děti, rychle vznáší Nesmrtelný rytíř.

Dalekohled rovněž z dálky přenášel zvuky bitvy a vrčení a bouchání hromových bubnů. Najednou se do té změti zvuků přidal zoufalý nářek dětí.

Areth se odvrátil, už se na to nemohl dívat.

Cožpak mě dost nemučili? Co si myslí, že ještě vydržím?

„Můžeš je zachránit,“ zašeptal Zul-torac. „Můžeš zachránit poslední sémě lidského druhu.“

Arethovi poskočilo srdce. Vládce skoro opakoval slova, která slyšel ve snu, ani ne před hodinou. A teď znovu slyšel, jak ho Duch Země prosí, aby zachránil lidské sémě.

Bylo to poslání? Byl opravdu k něčemu takovému předurčen?

Nikdy předtím ve svém životě nic podobného neslyšel. Neměl žádný důvod nevěřit, že ten sen byl jenom výplodem šílenství.

Najednou dostal křeč do nohou a měl pocit, jako by stál v ohni. Pálili některého z jeho Dárců? Areth si nebyl jistý.

„Co...?“ žadonil Areth. „Co musím udělat?“

„Moc toho dělat nemusíš,“ řekl vládce tiše. „Paní Zoufalství po tobě touží. Stačí, když se otevřeš a necháš červa, aby se nakrmil tvou duší.“

Mojí duši, pomyslel si Areth, abych zachránil město?

Jak často snil o tom, že se osvobodí, zabije vládce a vrátí se do Luciare jako hrdina. Jak často si představoval nadšené přivítání a obdiv.

Ted' se nějakým zvráceným způsobem mohou sny stát skutečností.

Jedna duše. Stačí jedna zmučená duše.

„Ty jsi dostal dar doteku od jediného chlapce,“ řekl Zultorac. „Vezmu nůž a zadržím ho. Až mu proříznu krk, budeš osvobozen od zdroje své bolesti, a pak do tebe vstoupí červ a město bude ušetřeno.“

Princi Arethovi Urstonovi se zvedal žaludek a trpěl nesmírnou bolestí. Na obraz Luciare se díval očima plnýma slz.

46 PADÁ TMA

*Ve tmě se lidé páří a sní. Básníci píší básně,
které je naplňují touhou. Proto dá Pani
Zoufalství lidem nekonečnou tmu.*

– vládce Zul-torac

Alun věděl, že psi umějí mluvit. A právě teď jeho psi mluvili o tom, že v prostorách nad ním jsou wyrmlingové.

Alun stál pod žlutým světlem palcové svítilny a v jedné ruce držel vodítko Tulačky a v druhé Bruta. Měl být na hlídce jen jako zadní voj.

Ale wyrmlingové ještě ani nenapadli přední bránu. Místo toho už pět minut jenom stříleli z hromových bubnů, rozbíjeli fasádu, která kryla některé tunely vedoucí do skrýší, a odhalovali tak jejich vchody. Z tunelů se ozývaly obrovské rány a lomozy a doprovázely je zvuky rozbíjeného kamení. Ve vzduchu se vznášela mračna prachu a Alun dostal strach, že se zřítí celá hora.

Tulačka ale teď varovně štěkala a upřeně zírala nahoru do prázdného tunelu. Uši měla stažené dozadu koženou maskou. Přední nohy se jí třásly očekáváním, ale ocasem nemávala.

„Máme problémy,“ zavolal Alun na stráž v jeskyni. „Jsou nad námi wyrmlingové!“ Zkoušel se uklidnit.

Této části obrany velel válečník Madoc. „Jsi si jistý, chlapče?“

Alun zaslechl z dálky ženský výkřik, který se odrážel od stěn jako noční můra. „Ano.“

Madoc se podíval na své jednotky a ohromeně zavrtěl hlavou. Očividně nechtěl své bojovníky rozdělit, protože bylo jasné, že právě to wyrmlingové chtějí.

„Braňte bránu!“ volal na své muže. „Jdu se podívat, co se na nás chystá!“ Rozběhl se k Alunovi. Jeho synové Connor a Drewish na něj s hrůzou zírali, jako by měli strach, že je vyzve, aby šli s ním, ale on jenom odmítavě zavrtěl hlavou.

Vypadalo to, že Madoc bude hrdinně čelit hrozbě sám.

Ale na poslední chvíli se od ostatních oddělila Siyaddah a rozběhla se za ním, následována dvěma členy válečnického klanu, mladým mužem, kterého Alun neznal, a dívkou Talon, kterou pomáhal osvobodit při útoku Nesmrtelného rytíře.

„Pojďme,“ řekl Alun psům a Tulačka silně zatáhla za vodítko, až sebou trhl, a se štěkáním se rozběhla tunelem do obývacích prostor.

„Tiše!“ zavolal Alun na psy. „Teď buďte zticha.“

Oba psi zmlkli, protože byli dobře vycvičení. Přesto nepřestávali na vodítkách táhnout a vedli je dál.

Tady nahoře nebudou obyčejné jednotky wyrmlingů, uvědomil si Alun, když se snažil psy zpomalit. Žádné obyčejné jednotky by se neuměly vyšplhat po stěnách hory.

S tlukoucím srdcem si uvědomil, že tam před nimi bude Nesmrtelný rytíř.

* * *

Rhianna ve tmě dolezla k mrtvému tělu Nesmrtelného rytíře a popadla ho za křídla. Jeho kůže už zešedla věkem a tělo bylo suché a mumifikované. Když zatáhla za křídla, táhla s nimi i tělo. To nevážilo snad ani padesát liber. Určitě i jeho kosti zpráchnivěly a vysušily se.

Praštila příšeru do hlavy – ta se rozlomila jako meloun. Jediné, co z ní zbylo, byla dolní čelist visící na zbytku kůže.

Rhianna se bála pohnout, nechtěla vzbudit pozornost. Moc toho ve tmě neviděla, ale wyrmlingové se shromažďovali na

nádvoří před vchodem do obývacích prostor a noc stále ještě naplňovaly zvuky chrčení a bouchání hromových bubnů. Ze stěn hory sklouzávaly bloky kamenů a odkrývaly tajné chodby, a to se zdálo zaměstnávat wyrmlingy nejvíc. Přesto se nějací mohli v jejich blízkosti objevit.

Pevně uchopila křídla oběma rukama a mocným kopnutím do těla je překvapivě snadno uvolnila.

Ve slabém světle hvězd si prohlížela hrozivé hroty a přemýšlela, jak si je nasadit, i když věděla, že existuje jen jeden způsob.

Za ní se ozvalo šustění křídel a Rhianna se rychle otočila, vylekaná, že ji našel Nesmrtelný rytíř.

S odfrknutím přistál král Urstone.

„Gesht,“ zašeptal král a znepokojeně se podíval na oblohu. To slovo mohlo znamenat *rychle* nebo *následuj mě*. Rhianna si nebyla jistá, a proto se pokusila udělat obojí.

Popadla křídla a přehodila si je přes hlavu.

Král k ní přiskočil a tvrdě jí je zabodl do zad.

Bolestí, která jí projela celým tělem, slabě zasténala.

Ale král se ji ani nepokusil utěšit. Spěchal k Fallionovi, krátce se na něj podíval a zvedl ho.

„Gesht! Gesht!“ zasyčel král a vyskočil do vzduchu, zuřivě mával křídly a snažil se zvednou Falliona i se své vlastní tělo.

Počkejte na mě, pomyslela si Rhianna zoufale. Její křídla jí připadala jako mrtvá váha na jejích ramenech a musela si z očí vytřít slzy bolesti.

Nalevo od ní se ozval křik a ona rozeznala tři wyrmlingy, kteří se na ni chystali zaútočit ze tmy. Svoji hůl měla u nohou, a tak ji popadla a utíkala podél zdi, aby wyrmlingům utekla. Asi po sto yardech zed' končila.

Rhianna běžela, cestou si z očí utírala slzy bolesti a zuřivě se snažila mávat křídly.

Uběhla asi jen padesát yardů, a ucítila, že křídla oživila.

Za ní se přibližovaly těžké kroky wyrmlingů, a zároveň slyšela řinčení kostěného brnění.

Rhianna utíkala ze všech sil – bála se, že ji do zad trefí nějaký jedovatý šíp, jako se to stalo Jazovi.

Podívala se nahoru a viděla krále Urstona vysoko nad horou, jak míří k opevnění.

Za ní řval wyrmling a zvyšoval rychlost svého běhu. Rhianna věděla, že tomu monstru nemůže utéct, a proto se otočila doprava a přeskočila přes zeď.

Wyrmling skočil za ní a chytil ji za pravé křídlo. Vyrhla se mu. Wyrmling s řevem padal dolů.

Její křídla se teprve před chvílí oživila. Cítila, jak v nich proudí její krev, a tak jimi divoce mávala, dostala se však již do nekontrolovatelné vývrtky.

S žuchnutím dopadla na zem z výšky asi osmdesáti stop, ale její pád byl změkčen roztaženými křídly, ovšem také tím, že přistála na hromadě mrtvých těl.

Od východu se ozývaly výkřiky. Kolem sebe slyšela zvonění železných šipek, které se odrážely od země.

Rozběhla se a horečně mávala křídly, až měla pocit, že nějaká síla uvnitř jí samé nad křídly převzala kontrolu a donutila je nabrat jimi vzduch způsobem, který si ani nedokázala představit, pak je stáhla zpátky a dostala se do vzduchu. Křídla se stala její součástí.

Rhianna nabírala a vypouštěla vzduch, vědoma si toho, že v těch žilách proudí její vlastní krev – že je to její síla, která je řídí.

Odlepit se od země bylo hodně namáhavé. Bylo to stejně těžké jako kterýkoliv jiný závod, který kdy běžela. Srdce jí v hrudi bušilo, krev jí pulsovala v žilách, mávala křídly, pak vyskočila a byla ve vzduchu a nohy se jakoby zázrakem vznesly nad zem také.

Byla tlačena kupředu. Z jedné strany se zvedal dvoupodlažní obchod a po pravici měla strmý převis. Mávala křídly, až se zvedla natolik vysoko, že se mohla dotknout střechy obchodu. S novým návaem strachu po ní vyšplhala nahoru, odrazila se a nemotorně mávala křídly jako ptáček, které se učí létat. V tu chvíli jí ke štěstí stačil pocit, že je naživu a letí.

Letěla nahoru a srdce jí bušilo tak silně, že se ji motala hlava. Toužila pouze po jediném: dostat se k Fallionovi.

Válečné bubny řvaly a v tunelech se rozléhaly ohlušující rány. Daylan Kladivo, který měl dar slyšení, se od dveří stáhl.

„Král Urstone letí nahoru a nese s sebou do bezpečí kouzelníka Falliona,“ hlásila hlídka. „Wyrmlingové mají beranidla.“

Hromové bubny rachotily a z podstavců za železnými vraty, úzkými střelnami, stříleli lučištníci své šípy.

Ozvala se obrovská rána. Vrcholek hory se lámal. Trhlina procházela napříč tunely a všude se sypal štěrk a prach. Bylo slyšet podivné burácení – protest hory proti tlaku, kterému byla vystavena.

„Utíkejte!“ zařval Daylan. „Hora na nás spadne!“ Odběhl od obrovských železných vrat a slyšel, jak balvany s rachotem padají na vnější stranu a blokují je.

Členové válečnického klanu jen stáli a zírali nahoru na rozšiřující se trhlinu. Zdálo se, že se čas zastavil.

Daylan je mohl předběhnout a nyní viděl, že to bude muset udělat. Jestliže se horní skála zřítí, nezachrání se nikdo.

„Utíkejte,“ varoval je. Doufal, že se mu podaří zachránit alespoň několik z nich. Potom jako šipka proběhl mezi nimi a odstrkoval je z cesty, jak nejjemněji mohl, s nadějí, že muži neztratí rovnováhu.

Přijde zával, pomyslel si. Tahle chodba bude zavalená a zůstanou jen dva vchody, které budou muset bránit.

Ve chvíli, kdy konečně většina mužů začala reagovat, byl už třicet yardů od vrat a běžel stále rychleji. Jeho uši ho varovaly, když se za ním začaly valit balvany.

Toužebně si přál, aby se mohl vrátit a vyhrabat tolik mužů, kolik bude moci, ale jeho úkol byl jasný. Fallion Orden byl o hodně důležitější než všichni muži v té jeskyni.

Vulgnash se snesl z jemných obláčků, do obličeje ho píchaly kousky ledu a při pozorování boje pod sebou se vznášel na místě. Byl tam nahoře schovaný jako stín proti mrakům.

Horu Luciare viděl ve světle hvězd, ve kterém měly její stěny skoro světélkující šedivou barvu.

Z dálky slyšel vítězný řev wyrmlingů a hřmot hromových bubnů.

Město bylo v troskách. Mezi dolními a horními branami se v ulicích válely hromady mrtvol a wyrmlingové teď přinášeli beranidla a útočili na železná vrata, která uzavírala obývací prostory.

Ve stěnách hory byly v místech, odkud se odlomily velké kusy skály, otvory, jež odhalovaly tunely, které byly do hory vykopány.

A tam nad bitvou nemotorně mávala nějaká křídla.

To není Nesmrtelný rytíř, to poznal okamžitě. Mávání bylo slabé a tělo, které křídla nesla, bylo příliš malé na to, aby patřilo k jeho druhu. Byl to jeden z těch malých lidí, učil se létat jako ptáček, které křídla ještě neumí používat!

Vulgnash věděl, že mezi lidmi je zvykem ponechat si válečnou kořist, kterou vybojovali.

Jestliže to není ten malý kouzelník, kterého hledám, pomyslel si Vulgnash, pak to musí být některý z jeho přátel.

Studoval dráhu, po které letěl a viděl kam míří – na plošinu, kde ležel zraněný další člověk.

Vulgnash trochu složil křídla a letěl střemhlav dolů.

* * *

Na pátém poschodí obývacích prostor běžel Alun tunelem, který se mírně svažoval. Cestu mu osvětlovaly drobné palcové svítilny visící na hácích.

Najednou cesta před ním zčernala a do nosu mu zavanula svěží vůně čerstvého vzduchu. Našel otvor. Část vnější kamenné stěny nalevo od něj se zřítíla a odkryl se tunel.

A nad ním všechna světla zhasla.

Uslyšel vzdálený nářek, zřejmě pláč umírajícího starého muže.

Alun doběhl k díře, která byla široká necelých dvacet stop, a podíval se dolů. Sto padesát stop pod ním se na nádvoří shromažďovala wyrmlingská armáda. V jejím čele stál Nesmrtelný rytíř, jako mrazivý duch, jehož tvar byl tak temný, že se zdálo, že do sebe pohltí všechno okolní světlo. Ozvala se rána a zem pod jeho nohama se zachvěla, ale nebylo slyšet žádné chrčení, o kterém se mluvilo v hlášení o hromových bubnech.

Wyrmlingové použili na železná vrata, poslední obranu města, beranidla.

„Rychle,“ naléhal válečník Madoc, když běžel kolem Aluna.

Alun spěchal za Madocem a cítil se jako nahý, když byl vystaven pohledům jednotek dole. Wyrmlingové nemohli dělat nic jiného, než se dívat, jak běží po odkrytém srázu. Ale brzy se dostali zpátky do ztemnělých tunelů.

Madoc se zastavil, aby zažehl palcovou lucernu, a pak už zase spěchali kupředu.

Rytířovu stopu nebylo těžké sledovat. Nechával za sebou temnotu.

Nemůže být daleko před námi, uvědomil si Alun. Zabít lidi chvíli trvá, dokonce i když jsou to ženy a nemluvňata.

Procházel kolem apartmánu, jehož dveře byly dokořán. Madoc se zastavil, aby zjistil, jaké jsou napáchané škody. Apartmán vypadal jako jatka se stěnami pocákanými krví. Alun se odvrátil od obličejů zavražděných, matky a jejích dvou synů, z nichž ten mladší byl ještě batole. Přesto si nemohl nevšimnout při letmém pohledu na ně, že každý měl mezi očima červený otisk palce, jako by je chtěl Nesmrtelný rytíř pomazat krví. Alun tu rodinu samozřejmě znal. Ta mrtvá žena byla Madocova manželka.

Válečník Madoc zařval jako medvěd, když spatřil její tělo, vyběhl zpátky do chodby a mával válečnou sekerou.

Král Urstone je mrtvý muž, pomyslel si Alun. Jestli byla nějaká naděje, že by mu válečník Madoc odpustil jeho selhání, po tomhle už žádná nebyla.

Ne, Urstone se pokoušel zachránit svého syna a ten nerozumný skutek jim přinese zkázu všem.

Bude jenom správné, když za to král zemře.

Přesto se část Alunovy mysli proti takové myšlence bouřila. Nebylo správné, že král Urstone přišel o svého syna. Nebylo správné, aby zemřel jen proto, že ho příliš miloval. Tohle všechno byla tragická chyba a Alun se obával, že tím, že podporuje válečníka Madoca, bez ohledu na jeho hrdinskost a obratnost v boji, podporuje druh člověka, který je dovede do záhuby.

Ať zemře první, modlil se tiše Alun k silám, které možná existují. Ať válečník Madoc zemře rukou Nesmrtelného rytíře.

Procházeli jedním bytem za druhým a všude to bylo stejné: každý páchl krví, byl temný a zbavený života.

Nad nimi se ozvaly výkřiky, nějaká žena zaječela a válečník Madoc se rozběhl do chodby.

Talon vykřikla a rozběhla se za ním.

Alun se cítil podivně, jako by byl mimo své tělo. Srdce mu tlouklo strachem. Nedokázal si představit, že by měl s Nesmrtelným rytířem bojovat v téhle temnotě. To bylo šílenství. Všichni skončí mrtví.

Přesto se rozběhl, aby je dohonil, a utěšoval se myšlenkou, že alespoň nezemře sám.

„Tady!“ zařval Madoc, když zahnul za roh. Tam ještě slabě svítily palcové svítilny. Válečník se rozběhl k otevřeným dveřím a podíval se dovnitř.

„Vítej,“ zasyčel odtamtud hlas, „ke své smrti.“

„Jestli mám zemřít, tak ty mi budeš ukazovat cestu,“ zavrčel Madoc. Zvedl válečnou sekeru a zaútočil.

Alun věděl, že v bitvě je načasování vším. Dokonce i Nesmrtelný rytíř může být poražen šťastnou ránou. Ale to vyžaduje perfektní načasování, a také moment překvapení.

„Zabij!“ zavrčel Alun, když pouštěl psy.

Tulačka s Brutem se přikrčili, odrazili se packami od země a rozeběhli se chodbou.

Psi se protáhli kolem Madoca, když vbíhal do místnosti. Talon a Siyaddah byly hned za ním a útok uzavíral Alun.

Alun slyšel mlasknutí, zavytí a vyštěknutí, a pak Brutovo zakňučení. Pes proletěl vzduchem a tvrdě narazil do zdi.

Madoc řval jako zraněné zvíře, a když se Alun dostal blíž, všichni byli v jednom chumlu.

Místnost byla chladná jako hrobka. Na zemi ležely mrtvé děti.

Tulačka se zakousla do Rytířova levého křídla, odtahovala mu ho od těla a lomcovala hlavou ze strany na stranu.

Sám Madoc se široce rozpřáhl sekerou a odsekl Nesmrtelnému rytíři pravé křídlo.

Rytíř vrčel jako šelma a skočil kolem Madoca po Talon. Chytil ji za krk a povalil na zem právě ve chvíli, kdy k němu přiskočila Siyaddah se svým srpkovitým štítem a sekla ho do zápěstí.

Talonin malý meč zazvonil na podlaze a odkutálel se k Alunovi. V tom okamžiku našel Nesmrtelný rytíř rovnováhu, vyskočil do vzduchu a oběma nohama nakopl Madoca, který se překotil přes židli.

Alun se podíval na malý meč, jehož čepel byla pokrytá rzí, a věděl, že je to možná jediná zbraň v této místnosti, která může Rytíře zničit a vytáhnout z jeho orgánů uloupený život.

Nesmrtelný rytíř odhodil Tulačku, skočil po Madocovi a chytil ho za krk. Praštil mu hlavou o zeď, rozbil mu helmu umazanou od krve, vítězně zařval a vycenil zuby, připravený prokousnout válečníkovi krk.

Alun zvedl Talonin meč a namířil ho na obličej Nesmrtelného rytíře.

Příšera se zatočila a popadla bezmyšlenkovitě čepel meče.

Svou chybu si uvědomila příliš pozdě.

Čepel Nesmrtelného rytíře zasáhla – a ten ji sevřel v ruce jako v kleštích. Alun se ji snažil vytáhnout jako meč z prastaré pochvy a ostří přitom řízlo příšeru do dlaně.

Byl připravený zaútočit na válečníka Madoca, ale teď se otočil a díval se na svou ruku, jako by ho tam kousl had.

„Jak se to stalo?“ vykřikl a zvedl dlaň.

Z rány se vyvalila černá krev. Nesmrtelný rytíř na ruku upřeně zíral a pak se vyděšeně podíval na Aluna.

Příšera se už začínala měnit. Její šedá kůže se změnila jakoby na papyrusovou. A najednou zavrávala, protože nebyla schopna se udržet na nohou.

„Ať si tě vezme smrt,“ řekl Alun a vrazil Nesmrtelnému rytíři meč do krku. Ten znovu zavrával a pak se zhroutil.

Tulačka na něj skočila a utrhla mu nohu, a pak nad ním stála, vrčela a třásla se.

Siyaddah stála v rohu v bojové pozici, jako by se bála, že se příšera zvedne a znovu zaútočí. Talon lezla po čtyřech a potírála hlavou, jako by si ji tím chtěla vyčistit.

Válečník Madoc ležel u zdi a chvíli jen mrkal a těžce oddychoval. Alun očekával, že bude mrtvý, ale on se po chvíli postavil na nohy.

Nejhůř dopadl Brute, který ležel na zemi s ohrnutými pysky, jako by chtěl donekonečna vrčet.

Siyaddah se rozběhla k Nesmrtelnému rytíři, chytila ho zezadu a strhla mu cenná křídla. Takovou válečnou kořist nemohla nechat nepříteli.

Alun stál smutně nad svým mrtvým psem.

„Ta jsou tvoje,“ řekla Siyaddah a podávala mu křídla. Alun jen stál a nehýbal se. Chvíli na ni zíral a pak zavrtěl hlavou. „Já je nechci.“

„V tom případě je dej mně,“ řekl válečník Madoc. „Já je budu hrdě nosit. Pojd'te. Musíme ukončit válku.“ Otočil se a odspěchal tunelem a své společníky nechal daleko za sebou, jako by hledal cíl, na němž by si vybil svůj hněv.

* * *

V observatoři vládce Zul-toraca ležel Areth na zemi stočený do klubíčka, sténal bolestí a sledoval zkázu města.

Najednou vrčení a bouchání hromových bubnů utichlo. Všechno v obraze se zastavilo, když vládce vztáhl pavoučí ruku, a pak obrátil hlavu v kápi k Rugasse, jako by čekal na povolení ukončit lidský rod.

„Vzdáš to?“ zasyčel Zul-torac. „Svou duši a život své duše výměnou za město?“

Areth věděl, že Mrtvý lord pouze čeká na příkaz. Takový přízrak, napůl živý, může být ve spojení s ostatními svého druhu tím, že zašeptá v mysli vzkaz někomu podobnému. Právě z toho důvodu je Paní Zoufalství povýšila do jejich postavení a dala jim velení svých armád.

Čekají pouze na mne, uvědomoval si Areth, na mé slovo. V mé moci je záchrana mých lidí nebo jejich smrt. Z úst mu uniklo zaskučení z bolesti a zoufalství.

* * *

Rhianna přistála na plošině nad městem, kde klečel nad Fallionovým tělem král Urstone a studoval krvavou skvrnu na jeho žebrech. Palcové svítilny tu přestaly svítit asi ve chvíli, kdy byly provaleny obrovské kamenné dveře, které tento prostor uzavíraly. Ted' byla plošina otevřena chladnému nočnímu vzduchu. Na šedivý kámen dopadalo světlo hvězd. Květiny, které visely z květináčů, zářily ve tmě jako mořské hvězdičky a naplňovaly vzduch příjemným aroma. Na zemi byla rozházena semínka máty, která voněla přímo božsky.

Tohle bude pěkné místo na umření, pomyslela si.

Rhianna, které po tvářích stékal pot z námahy, již musela na krátký let vynaložit, se nadechla a dívala se se srdcem sevřeným obavami na Falliona.

Dole pod nimi hromové bubny ztichly. Rhianna předtím viděla obrovská beranidla, která wyrmlingové nesli městem, byly to celé stromy, pokácené jen pro tento účel a svázané železnými řetězy, zakončené na špičkách mosaznými hlavami ve tvaru řvoucích lvů. S každou ranou takového beranidla létaly jiskry a oheň a velká železná vrata se zatřásla a jejich panty povolovaly.

Ted' už wyrmlingům v cestě k dobytí města nic nestálo. To už nemělo žádnou obranu. Válečníků, kteří střežili tunely, bylo příliš málo. Možná se jim podaří wyrmlingy na hodinu zdržet, ale to bude asi tak všechno.

Svítání mělo přijít až za hodinu. Okraj horizontu na východě už jasněl a hvězdy se ztrácely.

Král Urstone promluvil. Rhianna jeho slovům nerozuměla, ale poznala tón, kterým mluvil. Ukázal na východ.

„Vezmi ho a odejdi, jestli ho uneseš,“ řekl král. „Dávejte na sebe pozor. Víc udělat nemůžeme. Město je ztraceno a já si přeji zemřít se svým lidem. Wyrmlingové se dostanou dovnitř ani ne za hodinu a nic už nás nemůže zachránit.“

Rhianna souhlasně přikývla. „Dejte mi ještě chvíli.“ Klekla si k Fallionovi a něžně se dotkla jeho zranění. Už přestalo krváčet a na ráně byla sražená krev. Když ses ním pokusí pohnout, krev zase začne téct. Neodvažovala se to riskovat.

Král Urstone s těžkým srdcem přikývl a pak se v bojové pozici postavil s válečnou sekerou, kterou svíral oběma rukama, nad Falliona na stráž. „Budu ho s tebou hlídat, jak nejdéle budu moci.“

Když Vulgnash vyletěl z mraků, uviděl ty tři dole a jeho srdce se naplnilo radostí. Neměli o něm ani tušení až do okamžiku, kdy s hučením křídel přistál na kamenném zábradlí nad nimi.

Král Urstone zařval, otočil se a sekl Vulgnashovi po nohách. Ten pohyb se zdál být neskutečně pomalý. S pěti dary metabolismu Vulgnash ráně snadno uskočil a ještě měl čas seslat na Falliona kletbu, která z něj měla vytáhnout všechno teplo a zmrazit jeho tělo tak, že byl skoro mrtvý.

Vzduch kolem byl najednou ledově studený a z úst Vulgnashových nepřátel stoupala pára. Květiny v květináčích se začaly pokrývat ledem.

Rhianna vykřikla a zaútočila na Vulgnashe svou holí.

Znal tu zbraň. Byla to smrtelně nebezpečná věcička. Snažil se ji kletbou změnit k nepoznání a myslel si, že teď už by měla být úplně ztrouchnivělá, plná červotočů, ale hůl stále zářila ve světle hvězd, živá a nebezpečná.

Ta prastará hůl pro něj byla záhadou. Byl překvapený, že si drží takovou moc, a doufal, že někdy v budoucnosti ji bude moci lépe prostudovat.

Vulgnash uskočil stranou a Rhianna strefila jen kámen.

„Zmiz, ďábelský netvore!“ řval král Urstone a roztočil svou válečnou sekeru k další ráně.

Vulgnash se usmál. Se svými dary svalstva a metabolismu se cítil silnější a rychlejší než kdy předtím. Právě absolvoval dvouhodinový let, který by mu jindy trval celou noc.

Brzy, pomyslel si, se už stanu nejdůvěryhodnějším služebníkem Paní Zoufalství.

Začal i přemýšlet, jak dary nově zkombinovat. V Rugasse se mučení pokládalo za umění i vědu. A dnes v noci Vulgnash povznesl vědu na vyšší stupeň. Vytvořil speciální dary pro Aretha Sul Urstona. A tím, že k runě doteku připojil runu empatie, nejenže docílil toho, že Areth cítil všechno silněji, ale také cítil mučení, která dárci vydrželi.

Vulgnash si byl jistý, že v budoucnu dokáže vyzdvihnout umění Runovládců na takovou úroveň, o které se nikomu na Fallionově světě ani nesnilo.

Teď se Vulgnash nemohl dočkat, až vyzkouší svou nově nalezenou sílu v boji.

„Pojďte se mnou,“ řekl tiše Vulgnash těm, kteří stáli mezi ním a jeho kořistí, „a já vás dovedu do světa stínů.“

Král Urstone máchl sekerou, ale Vulgnash svižně uskočil a kopl krále do lokte levé ruky. Sekera mu odlétla z ruky přes plošinu a zmizela dole v temnotě.

Rhianna vyrazila bojový pokřik a rozmáchla se holí proti Vulgnashovu pasu. Tomu se její rána zdála směšně pomalá.

Zvedl nohu a vykopl krále, který měl stále ještě obočí zvednuté překvapením, do cesty její holi.

Velká hůl praštila s křupavým zvukem krále do hlavy, jako by narazila na kámen. Srazila mu helmu a na temeni se mu objevila krvavá skvrna. Král upadl. Jeho tělo zůstalo viset na zábradlí plošiny.

Rhianna jen strnule stála a srdce jí bušilo hrůzou z toho, co právě udělala.

Vulgnash seskočil ze zábradlí a jeho rychlost byla obrovská.

On je Runovládce, uvědomila si Rhianna.

Máchla holí. Nesmrtelný rytíř se přikrčil a hůl se odrazila od okraje římsy. Kopl ji do ruky, hůl jí vyletěla z ruky a spadla přes okraj dolů.

Pohlédl dolů za ní a zasmál se. Rhianna stála a popadala dech. Neměla zbraň, kterou by ho mohla zasáhnout. On to věděl. Její jedinou nadějí bylo dostat se k holi.

Ale kdyby to udělala, nechala by Falliona samotného bez ochrany.

Fallion. Jediné, co Nesmrtelný rytíř chtěl, byl Fallion.

Rhianna rychle vytáhla dýku a položila ji Fallionovi na tepnu na krku.

„Vypadni,“ požadovala. „Nebo ho zabiju.“

Takhle by to Fallion chtěl, pomyslela si. Fallion se bál, že se jeho schopnosti změní ve zlo. On věděl, co Paní Zoufalství chce. Chtěla, aby spojil dva světy dohromady, aby je oba měla pod kontrolou.

Vulgnash zaváhal, pozoroval ji a ona vrazila dýku do Fallionovy kůže.

Nesmrtelný rytíř promluvil, své myšlenky jí šeptal do mysli. „Ty ho miluješ víc než svůj vlastní život, a přesto bys byla schopna ho zabít?“

„To by si přál.“

„Mně udělá radost, když uvidím, jak ho zbavuješ života,“ řekl Vulgnash.

Zadívala se mu do očí a poznala, že to myslí vážně. Ano, chtěl Falliona, ale zároveň si přál vidět Rhiannu, jak dělá něco tak hrozného.

On mě zkouší, uvědomila si Rhianna. Moje bolest ho fascinuje.

Vulgnash neudělal jediný krok kupředu, jen stál a čekal. Z tunelu za Rhiannou se ozvaly výkřiky doprovázené zuřivým štěkotem psa.

Ani ji nenapadlo, aby se ohlédla. Stále upřeně zírala na Nesmrtelného rytíře.

„Rhianno,“ volal válečník Madoc. „Zadrž! Počkej!“

Válečník Madoc přispěchal za její záda, ale od nepřítele si držel odstup. Chvilí sledoval scénu, na které držela žena, ochotná obětovat milovaného muže, v šachu Nesmrtelného rytíře, a král Urstone s krvavou skvrnou na temeni visel přes zábradlí.

„Odstup od něj, děvče,“ řekl válečník Madoc. „Nech mě at' si s tím poradím.“ Mluvil k Rhianně jejím vlastním jazykem.

Pak promluvil k Vulgnashovi jazykem wyrmlingů. „Vy nás potřebujete,“ řekl Nesmrtelnému rytíři. „Vaši sběrači potřebují lidi jako svou kořist. Nechte nás na pokoji a my budeme vašimi vazaly.“

„Země je teď plná lidí,“ řekl Vulgnash. „Lovit je bude pro nás velká radost. Vás už nepotřebujeme.“

„Přesto,“ řekl Madoc, „vám nabízím příměří: na sto let. Dejte mi sto let a my tyto lidi připravíme, aby mohli být vašimi otroky. Spojíme se s vámi a s Paní Zoufalství, které sloužíte. Když nebudete souhlasit, připravíme kouzelníka Falliona o život a vy se budete muset vrátit s prázdnýma rukama.“

Vulgnash dobře věděl, co si jeho paní přeje. Již desetiletí tohle spiknutí plánoval a teď se budoucnost houpala nad propastí. Občas byl schopen zaslechnout myšlenky své paní, bylo to jako šepot v jeho mysli.

Zadíval se na sever a snažil se zaslechnout vůli své paní v této záležitosti. Konečně ucítil její dotek.

Řekni mu to, co chce nejvíc slyšet, řekla. Vulgnash se usmál.

„Paní Zoufalství s touhle dohodou souhlasí.“

Válečníka Madoca ta novina tak zaskočila, až se mu zatajil dech. Bylo to víc, než v co mohl doufat. Přesto si teď, když wyrmlingové s ujednáním souhlasili, nebyl jistý, jestli se líbí jemu samotnému. Nebyl si jist, jestli může wyrmlingům věřit. Mohli by si vzít Falliona a jednoduše město zničit.

A i kdyby dohodu dodrželi, co potom? Lidský druh přežije, ale dostane se pod vliv Rugassy a děti jeho dětí budou otročit jeho nepřátelům.

Přesto doufal, že za tisíc let se počet dětí zmnohonásobí a budou silnější. Říkalo se, že wyrmlingové se těžko rozmnožují a že jejich děti dosahují vysokého věku. Madoc mohl pouze doufat, že jeho potomci by si jednou mohli vybojovat svou svobodu zpátky.

Rhianna k němu byla otočena zády a s rozhodností zírala na Nesmrtelného rytíře, připravena okamžitě proříznout

Fallionovo hrdlo. Madoc ji lehce nakopl do hlavy a ona zavravorala dopředu.

Madoc za sebou zaslechl zvuky běžících nohou a štekot toho ztraceného psa. Jeho společníci přicházeli za ním, ale blížili se váhavě, protože nevěděli, co se tam děje.

„Vezměte si ho,“ řekl Madoc Vulgnashovi.

„Ne,“ vykřikla za ním Talon, když vybíhala z tunelu.

Nesmrtelný rytíř se bleskurychle pohnul, sklonil se a skočil po ležícím Fallionovi jako kočka po myši. V okamžiku se zvedl, otočil se a přehoupl se přes okraj plošiny.

Divoce zamával křídly a unášel svou kořist k obloze.

Válečník Madoc se otočil k Talon. Dívka na něj zaútočila svým malým mečem. Tím mu strach nenahnala. Vždyť přece byla jen dítětem, jedním z těch malých lidí. Přesto se Madoc rozhodl, že si to s ní vyřídí.

Zaútočila dobře mířenou ranou, ale on ji odrazil plochou stranou sekery a pak ji uhodil do obličeje. Protože vážil o dobrých sto liber víc než ona, odletěla po té ráně dozadu a zhroutila se.

Siyaddah a Alun byli však hned za ní. Siyaddah odhodila křídla, která táhla za sebou, a blížila se k němu se zbraní v ruce. „Počkej!“ vykřikl Madoc. „Já to vysvětlím! Já jsem tady vykoupil vaše životy a zachránil město!“

A to byla pravda. Armáda wyrmlingů se zastavila za městskou branou. Hromové bubny ztichly a wyrmlingové stáli jakoby v očekávání něčeho vzrušujícího.

„My jsme to slyšeli,“ řekla Siyaddah. „Slyšeli jsme, jaký jste udělal obchod. Ale já raději zemřu, než bych se z toho radovala.“

Oni mi nedávají jinou možnost, uvědomil si Madoc. Nemohu nechat naživu svědky tohoto ohavného činu.

Madoc se na ni nasupeně podíval. „Hloupá holko. Když chceš radši zemřít, tak ať je po tvém.“

Za sebou uslyšel zavrčení a nějaký pohyb.

Siyaddah se postavila do bojové pozice, i když svůj zářivý štít držela nemotorně stranou. Nebyla válečnicí jako Talon.

Alun stál tiše za ní, kluk, který jen čučel a který byl ochoten prodat svoje lidi za nic – jen za titul. Madoc se ho neměl proč obávat.

A najednou ten kluk zasyčel rozkaz – „zabij!“ – a uvolnil vodítko svého bojového psa. Ta bestie s vrčením na Madoca skočila a šla mu po krku.

Madoc zvedl svou válečnickou sekeru, ucouvl krok dozadu a doufal, že s ní psa vyřídí, když vtom se mu něco ostrého zabodlo do zad.

Otočil se a viděl, že kousek pod ledvinou mu trčí dýka. Držela ji malá bledá ruka Rhianny. Se zavrčením dýkou zatočila a nacvičeným pohybem ji táhla nahoru, až mu ledvinu rozfízla napůl. Madoca oslepila krutá bolest.

Neměl ani čas vykřiknout, když ho Siyaddah rázně bodla do prsou a on se zřítíl dolů přes okraj plošiny.

Rhianna padla v šoku na kolena.

Doplazila se s roztřesenýma rukama i nohama na konec plošiny. Přelezla zábradlí a dívala se na nebe. V dálce viděla zuřivě mávající kožovitá křídla. Ranní vzduch se začal projasňovat a hvězdy bledly. Nesmrtelný rytíř odnášel Falliona pryč jako nějaký obrovský netopýr.

Měl dary síly a rychlosti, uvědomila si Rhianna. Letí tak rychle, jak já bych nikdy nedokázala. Ruce se jí třásly, jako by její váhu nemohly udržet. Obracel se jí žaludek a cítila se nemocná, jako by měla omdlít.

Jak rychle letí? přemýšlela. Sto mil za hodinu, nebo dvě stě? Jak daleko ještě doletí před svítáním? Dostane se až do Rugassy?

Ona sama nebyla před pár minutami pomalu schopna doletět ani na plošinu. A ve stavu, v jakém je teď, by nesvedla ani to. I kdyby se jí podařilo Fallionova únosce dostihnout, nemohla by s ním bojovat.

Je pryč, uvědomila si. Fallion je pryč. Možná navždycky.

Rhianna sklonila hlavu a srdce jí usedalo. Dole na chodníku uviděla Madocovo tělo, spadlo stovky stop a bylo pomlácené, obklopené wyrmlingy, kteří do něj sekali a šlapali po něm, aby měli jistotu, že je mrtvý.

Otočila se ke svým přátelům. Plošina byla v hrozném nepořádku. Talon byla v bezvědomí. Rhianna viděla, že pravidelně dýchá, přesto k ní přelezla a zavolala ji jménem. Ale ona se neprobrala.

Siyaddah přešla ke králi Urstonovi a dlouhou chvíli nad ním stála a hledala známky života. Prohlížela mu obličej a pak ho obrátila na záda a snažila se zaslechnout skrz jeho brnění tep srdce. Nakonec mu na ústa položila svůj stříbrný štít, aby viděla, jestli se orosí.

Po chvíli smutně zanaříkala a po tvářích jí stékaly slzy.

„Je mrtvý,“ zamumlala zoufale. „Je mrtvý.“

Rhianna nemohla mluvit ani se Siyaddah, ani s Alunem, protože neznala jejich jazyk.

Dole pod nimi byli wyrmlingové stále ještě shromáždění na nádvoří. Armáda se nesnažila dostat do tunelů, ale nechystala se ani odejít. Zdálo se, že čeká na další rozkaz.

Rhianna si sáhla za krk, kde měla bodec pokrytý krví. Nedokázala pořádně myslet.

Z tunelu se ozvaly kroky a objevil se Daylan Kladivo s palcovou lucernou.

Přiběhl k nim a chvíli tiše mluvil se Siyaddah a Alunem.

„Takže je to pravda, že dostali Falliona?“ zeptal se Rhianny.

„Ano,“ řekla a otočila se. Vulgnash byl pryč, už ani nebyl vidět.

Daylan se dlouho díval na oblohu, jako by mohl vidět něco, co Rhianna ne. On byl Zářícím z podsvětí a jako takový měl výborný zrak.

„Ano,“ řekl Daylan konečně. „Je pryč, daleko z našeho dosahu – v tuto chvíli.“

Podíval se dolů na nepřátele shromážděné u brány a řekl: „Zajímalo by mě, na co čekají. Brzy vyjde slunce. Copak nechtějí dobít město před svítáním?“

Ještě chvíli se díval na armádu a pak najednou vykřikl: „Rychle, musíme se dostat do tunelů. Ještě je zde jedna velká bitva, která se musí vybojovat!“

„Až příště usneš,“ říkal Daylan Kladivo. Ta slova se stále dokola ozývala ve Fallionově mysli. „Až příště usneš...“

Co mu to Daylan přikazoval?

Že mám snít, vzpomněl si nejasně Fallion.

Ležel v náručí obra, který letěl řídkým a studeným vzduchem. Slyšel mávání křídel, ale byl tak hrozně unavený, že ani nemohl otevřít oči, aby se podíval, kde je.

V omámení zvedl ruku a pevně stiskl sponu na pláštěnce. A okamžitě se ocitl v jiném světě. Tady byla obloha modřejší než nejtemnější safír a mezi kopci rostly duby veliké jak hory, jako by svými větvemi chtěly nést oblohu. Fallion stál na poli s pšenicí, která mu sahala až po prsa, a přiletěla k němu neobvykle velká sova s širokými křídly a vyslovila prastaré jméno Ael.

Fallion si nejprve uvědomil, že to byla otázka.

Ano, odpověděl já jsem Ael.

Fallion jí vylezl na záda, a teprve když obrovská sova letěla světem – nad křišťálovými jezery, vznášela se nad horami, jejichž úpatí byla porostlá stále zelenými keři, zatímco vrcholky hor byly pokryté sněhem – a když na konci dne zamířila k mohutnému stromu, jehož koruna byla naplněna světlem, začal se rozpomínat.

Ten strom znám, pomyslel si Fallion. Jeho větve a kmen byly zlaté. Na svrchní straně byly jeho listy tmavě zelené, ale na spodní světlejší. Slyšel hlasy žen a dětí, zpívajících pod stromem cizím jazykem, který už téměř zapomněla dokonce i jeho duše.

A vzpomínky se vrátily. Kdysi žil pod větvemi toho stromu, žil tam po staletí ve městě zakopaném pod kořeny. A v jeho stínu pomáhal udržovat úžasné runy.

Pamatoval si, že pod ním stál a každý den pečoval o runy. Jeho byla Pečeť Světla, velký kruh zlatého ohně, úzce spojená s Pečetí Nebes a propojená s Pečetěmi Země a Vody.

Znal její strukturu a jemné rozdíly, protože o ni po nekonečné roky nejen pečoval, ale s pomocí stromu ji i formoval.

Ted' nad ní stál ve své vzpomínce a dohlížel na spoustu drobných plamínků, které ji obklopovaly.

„Opatrně,“ zašeptal hlas v jeho mysli. „V tomhle jsou vášně příliš silné. Musí se zklidnit.“ Byl to hlas Jediného Pravého Stromu, jeho společníka a rádce, pomocníka při namáhavé práci.

Fallion obrátil svou pozornost k určitému plamínku. Reprezentoval mladou ženu, jejíž vášně byly příliš silné.

„Nositeli Světla,“ zavolal na něj ženský hlas. „Co to děláš?“

Fallion se otočil a spatřil překrásnou mladou ženu s havraními vlasy a jiskřícíma očima. Byla to Yaleen, žena, jejíž vášně potřebovaly zkrotit.

Vykročila k němu jako levhart, jako lovkyně, její pohyby byly vláčné a energické...

A zatímco ho Vulgnash odnášel do Rugassy, Fallionovo tělo dřímalo a jeho duch se začal probouzet.

OBCHOD, KTERÝ SE MĚL ZRUŠIT

*Každý člověk je jen poloviční bytostí, toužící
se stát celou. Tou se nemůže stát, dokud mu duši
nenaplní červ, teprve pak je dokonalý.*

– Z katechismu wyrmlingů

Uvnitř hory Luciare se lidé choulili a čekali na poslední útok. Zdálo se, že ruka osudu je přikryla jako střecha. Hromové bubny ztichly. Všude bylo ticho.

Rhianna s ostatními sešla dolů do nejspodnějšího tunelu ke kouzelníku Siselovi. Měl hlavu ovinutou zakrváceným obvazem. Na cestu jim svítily palcové lucerny jako nejjasnější hvězdy a zem byla pokryta bylinkami a semeny, takže to v tunelu vonělo jako na zahradě. Strop tunelu se zřítíl a napadané kameny tak zahradily cestu ke skupině válečníků. Vůně země a kamenů ten pocit, že jsou v zahradě, jen zvyšovala.

„Co se děje?“ zvolal Daylan Kladivo.

„Nepřítel se stáhl,“ oznámil kouzelník podrážděně. „A já nevím proč. Čekají... na něco. Srdce mi říká, že to nevěští nic dobrého.“

„Wyrmlingskou hordu vede Mrtvý lord,“ řekl Daylan. „Nemůže si dovolit, aby se ho slunce dotklo, a přitom svítání tu bude za půl hodiny. Musí vstoupit do tunelů, dřív než bude světlo.“

„Nejdřív jsem si myslel, že zhroucení tunelu je zpomalí,“ uvažoval Sisel nahlas. „Ale tak to není.“

Najednou to vypadalo, že se mu v očích odrazilo světlo jedné z palcových luceren, protože je široce rozevřel.

„Wyrmlingové přijdou, musí přijít. A až přijdou, musíme se jim do svítání ubránit. Ledaže... Rychle, svolajte všechny lidi! Dostaňte je do východní části města!“

Vojáci chvíli stáli, protože si nebyli jisti, co mají dělat. Sisel nebyl žádný válečnický velitel, neměl právo udílet rozkazy. Vypadalo to, že tu vůbec žádný velitel není.

„Rychle,“ křičel Daylan, který zřejmě pochopil kouzelníkův plán, „udělejte, co vám říká!“

* * *

Areth Sul Urstone nikdy nebyl ve wyrmlingské svatyni, kde ti, kteří doufali, že dostanou červa, dělali ohavné věci, aby se připravili na nesmrtelnost. Nikdy nechtěl být jedním z nich. Slyšel v legendách o krvavých rituálech, které se tu konaly.

Areth byl příliš hladový a zesláblý bolestí, aby mohl stát. Ale slyšel kněze v rudých róbách, že jásají radostí. Stáli k němu zády, na stupínku blízko přední části svatyně. Najednou se obrátili od oltáře k němu. Jeden z knězů držel v ruce obětní nůž.

U oltáře sebou zaškubal wyrmlingský chlapec, od kterého měl Areth dary, a kopal nohama, jako by ve snu běžel svůj poslední závod se smrtí.

Pak se chlapec zklidnil, svaly se mu uvolnily a z otevřené rány na krku mu vytékala krev. Oči měl obrácené k nebi.

Jeho smrtí bylo jejich spojení zlomeno. Většina bolesti a únavy z Aretha pomalu odcházela, jako by to všechno byl jen zlý sen.

„Dobrá práce,“ zašeptal vládce. Wyrmlingský kněz strčil prst do krve na chlapcově krku a pak mu ho zkrvavený přitiskl mezi oči jako pomazání.

Sestoupil se stupínku, přešel po kamenné podlaze, přitiskl krvavý palec Arethovi mezi oči a pomazal ho tak chlapcovou krví.

Na kamenných lavicích pod oltářem byli shromážděni wyrmlingští čekatelé, kteří teď začali skučet hlubokými hlasy, a pak postupně přešli do vzrušeného mručení.

Areth zavřel oči a čekal, až si ho červ vezme. Myslel si, že to bude násilné vniknutí, že bude cítit, až bude uvnitř. Myslel si, že bude mít pocit, že je v pasti jako zvíře, které nutí vlézt do klece.

Místo toho cítil příval euforie.

Dary bolesti od chlapce z něj byly sňaty a Areth Sul Urstone, který vydržel mučení, jaká žádný jiný člověk nezažil, byl najednou zdravý.

Posledních čtrnáct roků si jeho tělo na bolest tak zvyklo, že její náhlé zmizení byl o jako balzám, sladký a nekonečně uklidňující.

Ale nejen od fyzické bolesti se cítil osvobozen. Bylo toho víc, a něco se dalo vysvětlit jen přítomností červa. Najednou se cítil zbaven veškeré zodpovědnosti a jakékoliv viny.

Celý svůj život se řídil morálními principy a jednal podle nich.

Teď v sobě žádné neměl a uvědomil si, že celý svůj život byl jimi spoután. Nyní byl poprvé svobodný – svobodný tak, že si mohl vzít, co chtěl. Svobodně mohl zabít, krást nebo mrzačit.

Areth zvrátil hlavu dozadu a smál se pošetilosti světa.

„Je hotovo,“ vykřikl vládce a kněz vyvalil oči. Zdálo se, že nestačí padnout na kolena a lehnout si obličejem k zemi. „Přichází mezi nás Paní Zoufalství z masa a kostí,“ křičel vládce, „podříd' me se všichni její vůli!“

Všichni shromáždění ve svatyni vykřikovali vzrušením. Wyrmlingové jako jeden náraz padli obličejem k zemi, a tak byl Areth obklopen kruhem uctíváčů.

Areth byl nejdřív překvapený, ale pak si uvědomil celou pravdu. Ano, byla s ním Paní Zoufalství, královna Lokusů, která žila od začátku věků.

Areth si v mysli představil Yaleen jako – odhozenou slupku, světového červa, který byl teď mrtvý a plaval v jezírku roztavené lávy jako opuštěná kukla.

Yaleen pohnula Arethovou rukou a zírala na ni, jako by to byl nějaký cizí předmět. Jak je to dlouho, co jsem naposledy měla lidské tělo?

„Budete mě nazývat novým jménem,“ oznámila Paní svým následovníkům. „Moje jméno je Yaleen, stejně jako na začátku. Ale budete mě titulovat nově – ode dneška jsem váš Pán Zoufalství.“

Yaleen zavřel oči a v mysli se mu objevovaly představy... pohled na svět očima tisíců d'ábelských nestvůr a lidí. Připravuje se nová válka. Wyrmlingské jednotky začaly ničit nově objevené lidské osady, sbíraly ty malé lidičky, ale lidé se teď ozbrojovali ocelovými luky a oblékali své rytíře s oštěpy do brnění. Své životy budou bránit zuby nehty.

V podsvětí byli Yaleenovi velcí uctívači připraveni prosadit jeho vůli.

Na Jediném Pravém Světě zbytky Zářících utíkaly před jeho temnou slávou.

Nejimpozantnější z jeho vizí byl pohled na město Luciare. Jeho Mrtvý lord měl město ve své moci. Obránci města byli zabiti a jeho brány byly zbořeny. Vulgnash snášel Falliona z hory a rychle s ním letěl do dvorů Rugassy.

Mrtvý lord čekal pouze na jeho poslední rozkaz.

Areth Sul Urstone obětoval svoji duši, aby toto město zachránil. Teď, někde v koutku jeho mysli, která ještě pracovala, se díval na tu hroznou zkázu. Nemohl si vzpomenout, proč zaplatil takovou cenu.

Yaleen odehnala takové myšlenky pryč jako temnou a svírající ruku a zkoumala mysl svého služebníka.

Mrtvý lord, nyní daleko v ruinách Luciare, ucítil ve své mysli povědomý dotek a zašeptal: „Paní, řekni, co si přeješ. Co mám udělat s tímto městem?“

Následoval okamžik váhání. Areth Sul Urstone měl pocit, jako by to s ním Yaleen chtěla probrat, ale nechat to na něm.

Dal jsem svou duši za život těch lidí, připomenul jí.

Ale jak se oni zachovali k tobě? zeptala se. Nechali tě v mukách umírat ve vězení. Nikdy nezorganizovali výpravu, která by tě měla zachránit, nikdy za tvou svobodu nic

nenabídli. V tvé nepřítomnosti se mnoho let smáli a milovali. Pořádali hostiny a plodili děti. Zapomněli na tebe.

Ta slova se zdála být pravdivá. Kolikrát Areth ležel ve své cele a přemýšlel, jestli má o něj někdo starost, nebo si ještě pamatuje jeho jméno.

Areth se uvnitř cítil prázdný, otupělý a bez života. Už ani nedoufal, že by ho mohl někdo zachránit. Byl osamělý. Teď se cítil ublíženě. Jediné co teď chtěl, bylo vrátit to těm bezvýznamným stvořením, která ho ponechala jeho osudu.

Volba byla vyřešena.

„Jdi do města a udělej z něj hrobku,“ zašeptala Yaleen Mrtvému lordovi.

Mrtvý lord vykřikl rozkaz a jeho jednotky se s řevem rozběhly pobořenými branami.

Yaleen otevřel oči a shlížel dolů na wyrmlingy ve svatyni: všichni před ním leželi obličejí k zemi. Yaleen již tisíciletí toužila po tomto okamžiku – kdy velký červ získá duši Krále Země.

Nyní Yaleen triumfálně zvedl levou ruku a díval se dolů na ležící wyrmlingy. „Vybral jsem si vás,“ řval a jeho panovačný hlas se rozléhal kamennou svatyní. „Vybral jsem si vás pro nový, pozměněný svět.“

Cítil, že se mezi ním a jeho přísluhovači vytvořilo spojení jako neviditelné vlákno, svazující ho s jednou a zároveň se všemi dušemi v této místnosti. On bude neustále vědět, kde jsou. Bude cítit, když budou v nebezpečí, a bude je varovat, aby zachránil jejich životy.

A tak se jeho armády přeženou po všech světech a zničí každého, kdo by mu chtěl vzdorovat.

* * *

V Luciare se tisíce žen a dětí shromáždily na východním konci města a naplnily tam každou místnost a každý tunel. Strachy ani nedutaly. V tunelech nastal teror. Některé z dětí plakaly.

S řevem a Mrtvým lordem v čele naplnily wyrmlingské jednotky obývací prostory.

Ve městě, temném a utichlém jako hrobka, praskaly pod železnými kroky podlahy a rozléhaly se výkřiky wyrmlingů.

„Přicházejí!“ volali strážní v chodbách a každý z nich pevně svíral svou zbraň. Všichni ostatní se shromažďovali za kouzelníkem Siselem. Válečnický klan byl připraven vzdorovat nepříteli, jak nejdéle to půjde.

Vedle Siyaddah stál její otec a položil jí ruku na rameno, aby ji uklidnil. Dívala se mu do očí.

Dlouhá válka města s wyrmlingy byla u konce a muži Luciare ji prohráli.

Kouzelník se naposled podíval do chodby. Čekal tak dlouho, dokud v chodbě neviděl wyrmlingy a nezačala se před nimi zhasínat světla. Vedla je nejasná temná postava – Mrtvý lord. A byl nedočkavý, aby se mohl nakrmit.

Strážní se od Sisela stáhli a nechali ho samotného, aby cestu zahradil. Správce Země před sebe zvedl ochranářsky hůl a propěvovoval zaklínadlo tak tiše, že mu Siyaddah nerozuměla ani slovo.

Lidé za Siselovými zády se přikrčili.

„Nemějte strach,“ zavolal na ně otec Siyaddah. „Mrtvý lord se strachem živí.“ Jeho výzva byla zbytečná. Ženy a děti nepřestávaly naříkat. Přesto je uklidnilo, že k nim promluvil válečník takového významu. Madoc i král Urstone byli mrtví, a tak válečníci nevěděli, koho mají poslouchat. Kdyby byl některý z Madocových synů dost důvtipný, mohl využít uvolněného místa a převzít velení. Ale této úlohy se ujal otec Siyaddah.

Jak se Mrtvý lord přibližoval ztemnělou chodbou, světla začala blikat.

Kouzelník Sisel zvedl svou hůl, jako by vyzýval příšeru k souboji. „Tak, můj starý příteli,“ řekl Sisel, „konečně jsi ke mně přišel.“

„My jsme nikdy přáteli nebyli,“ zašeptal Mrtvý lord.

„Byl jsi mým mistrem,“ řekl Sisel. „Miloval jsem tě jako přítele. Můj respekt k tobě nikdy nezeslábl. Moje loajalita nikdy nezakolísala. Byl jsi to ty, kdo zklamal...“

„Očekáváš, že tě zato odměním?“ zeptal se Mrtvý lord.
„Moc toho nabídnout nemůžu.“

Siyaddah vydechla a z úst jí šla pára. Stěny jeskyně se najednou pokryly ledem. Mrtvý lord už začal ze semen a bylinek vytahovat život.

„Tak dobře,“ řekl kouzelník Sisel, „tak mi to nandej.“

Mrtvý lord se s vytím podobným skučení větru mezi puklinami ve skále hnál k Siselovi.

Wyrmlingové po tuctech spěchali za ním.

Kouzelník stál klidné, jako by čekal, a když se Mrtvý lord přiblížil, máchl svou holí.

Ale mávl s ní příliš brzy. Nepřítel byl stále ještě kus od něho.

Jakmile udělal kouzelník se svou holí pohyb, temný duch se zastavil.

Netrefil se! uvědomila si Siyaddah a hrdlo se jí sevřelo strachem.

Pak hůl uhodila do skály. Ta okamžitě explodovala, tuny kamení a drti se vyvalily ven a objevila se obrovská díra.

Nad otvorem ve skále začalo oblohu prosvětlovat svítání. Vycházející slunce zabarvovalo horizont do růžova, jako by chtělo ohlásit dokonalé letní ráno.

Při doteku slunce Mrtvý lord zavřeštěl a na chvíli se zdálo, že temný mlžný tvar dostal víc své substance a stává se stvořením z masa a kostí. Siyaddah viděla člověka, podobného jako byla ona sama, a ne wyrmlinga. Obličej měl zbrázděný spoustou vrásek, jako by stárnul mnoho tisíc let. Jeho oči měly nezdravou žlutou barvu a stříbrné vlasy mu visely na záda jako potrháná pavučina.

Pozvedl své ruce, jako by je po staletích viděl poprvé, a zakňučel hrůzou.

Jeho ruce vypadaly jako zmačkaný papír, potrhaný a starý. Část jeho těla byla nehmotná, jako by cáry kůže pokrývaly jen dutý přízrak.

V tu chvíli kouzelník Sisel znovu máchl svou holí a dotkl se ho. Jeho temný tvar vybuchl do mračna prachu.

Wyrmlingové, na které teď svítilo slunce, byli naplněni úžasem, že přišli o svého velitele, a ječeli bolestí a hrůzou, když se mezi ně vrhli válečníci Luciare.

„Zadržte je!“ volal na strážě otec Siyaddah a vrhl se také do boje. „Zadržte je!“

„Teď, jděte!“ volal Sisel na lidi. „Utíkejte co nejdál!“

Náhle začaly stovky vojáků křičet: „Utíkejte tudy! Běžte!“

To už se ukázal zástup za kouzelníkovými zády, který se snažil dostat na světlo. Siyaddah zjistila, že ji tlačí kupředu. Přála si zůstat se svým otcem, bojovat po jeho boku, ale byla jako list – proudem davu unášena tunelem pryč.

Vzápětí zjistila, že je na okraji propasti. Stěny hory spadaly příkrě dolů, ale přesto by se po nich opatrně dalo slézt.

Ona opatrná nebyla. Někdo do ní zezadu strčil, ona uklouzla a řítila se dolů po kamení. Podařilo se jí zachytit se malého stromku a srovnat se.

Lidé padali za ní a kutáleli se z kopce jako lavina těl. Siyaddah si našla pevnou půdu pod nohama a uskočila jim z cesty, natočila se dolů a lezla pryč od toho lidského proudu.

Slunce vystoupalo nad strom a jeho paprsky udeřily Siyaddah přímo do obličeje.

Dokázala jsem to, pomyslela si překvapeně. Žiji!

* * *

Někde v dálce letěl Vulgnash, držel se nad vrcholky vysokých borovic a snažil se uniknout slunečnímu světlu. Použil své schopnosti ohňotvůrce, aby světlo do sebe vtáhl, takže byl jenom stínem. Ale nestačilo to.

Světlo ho oslepovalo a zraňovalo. Řval vzteky, když se musel snést pod stromy a vyhledat lesní stíny. Rozhlížel se také po jeskyni, ve které by se schoval před blížícím se dnem.

Fallion v omámení slyšel řev a trvalo mu dlouho, než přišel trochu k sobě. Otevřel oči, donutil se podívat nahoru a uviděl monstrum, které ho drželo, jako by byl spícím dítětem.

Nesmrtelný rytíř.

Odnáší mě pryč, uvědomil si Fallion. Nese mě do Rugassy a doufá, že mě tam zlomí.

Ale Fallion věděl něco, co jeho únosce vědět nemohl: Pamatoval si nyní svůj život, který žil před tímto životem.

A jsem nesmrtelný, uvědomil si. Mohou mě zabít, ale já se vrátím. Mohou mě zranit, ale já se zhojím.

Ale nepoddám se. Jak bych mohl, když vím, jak moc je svět na mně závislý?

Spáček se probudil.

Fallion cítil všude kolem sebe teplo. Kradmo natáhl své vědomí a toužil ho uchopit.

Vulgnash okamžitě dotek postřehl, vytáhl z Falliona teplo a uvedl ho opět do bezvědomí.

Ale Vulgnash se podíval znovu na toho človíčka, na toho mladého kouzelníka, a vyděsil se.

Díky své únavě a bolesti Vulgnash málem nepostřehl Fallionovu sondu. V další setině vteřiny mohl ten kluk do sebe nasát teplo z okolního vzduchu a zaútočil by.

Paní Zoufalství ho sledovala. Vulgnash cítil její dotek. „Bud’ opatrný, miláčku,“ šeptala. „Já toho kluka potřebuji. Potřebuji ho, protože by nás mohl zničit. Bud’ neustále ostražitý.“

„Nemějte strach,“ zašeptal Vulgnash a poodešel do hlubšího stínu borovic. „Budu vám dokonale sloužit, jako vždy.“

* * *

Ve velké dálce na svazích hory Luciare lidé utíkali poli a kolem sebe měli zlaté světlo slunce. Na polích rostla spousta lučního kvítí, mezi obilím rostly kopretiny a bodláky s nachovými květy.

Několik lidí se při šíleném úprku z města zranilo. Podle hrubého odhadu však zůstalo naživu kolem čtyřiceti tisíc obyvatel.

Ale Rhianna věděla, že mají problémy.

Plachtila teď nad lidmi s kožovitými křídly a využívala teplé ranní proudy vzduchu. Ze své výšky dávala pozor jak na to, co se děje před ní, tak na lidi pod sebou. Wyrmlingové je nepronásledovali. Byli teď schovaní v Caer Luciare.

Ale v obličejích lidí byla panika. Mohli utíkat, ale jak daleko a jak dlouho? Ženy a děti wyrmlingům nedokáží utéct. A navíc mohli utíkat jenom jedním směrem – ke Cantular. Oblasti všude jinde byly zaplavené, a jestli měl kouzelník Sisel pravdu, pak se Luciare stane ostrůvkem v nekonečném moři.

Museli by uběhnout sto mil denně.

I kdyby to dokázali, kde najdou úkryt? napadlo Rhiannu.

Po více než půlhodině emír z Dalharristánu na lidi zavolal, aby se zastavili. Ne všichni byli válečníky vychovanými k boji a mnoho z nich už těžce dýchalo. Některé z raněných museli nést. Mezi nimi byla i Talon, která byla stále ještě v mdlobách.

Rhianna se rozhlédla kolem sebe a uvědomila si, že nezná způsob, jak je zachránit.

Během krátké přestávky se Rhianna spustila na zem, aby si trochu odpočinula.

Kouzelník Sisel, emír z Dalharristánu a Daylan Kladiovo měli krátkou poradou, při které dost rychle mluvili. Rhianna nerozuměla, co říkají, a nebyl tu nikdo, kdo by jí překládal.

Když skončili, vystoupil ze skupiny ostatních válečník a táhl za sebou křídla, která byla Alunovou válečnou kořistí.

Emír si k sobě zavolal Siyaddah, řekl jí, aby poklekla a zarazil jí zakrvácené hroty křídel do ramen.

O chvíli později se Siyaddah zvedla ze země a začala křídly pokusně mávat.

Daylan Kladiovo Rhianně vysvětlil situaci. „Jsme v pasti. Ženy a děti nebudou schopny wyrmlingům utéct. Ale je tu stále ještě naděje, že je zachráníme – tedy malá naděje.“

„Jaká naděje?“ zeptala se Rhianna.

„Otevřu bránu mezi ohněm a vzduchem...“

Okamžitě věděla, co má v plánu. A také jak je to nebezpečné. „Do podsvětí? To nemůžeš udělat! Ti ubozí lidé nebudou vědět, do čeho jdou!“

Rhianna tam byla jako dítě několik měsíců. Daylanovi se podařilo, že zůstali skryti, ale kouzla v té zemi byla silná a

podivná. Kdyby si měla Rhianna vybrat, radši by čelila wyrmlingům.

„Musím to zkusit – nejistá budoucnost proti jisté smrti.“

„Tvoji lidé je nepřijmou,“ přela se Rhianna. „Bílá Rada –“

„Neexistuje. Moji lidé jsou mrtví. Ti, co přežili, jsou vyčerpaní a bezmocní. Jestli nás některý z nich najde, třeba se k nám přidá jako spojenec.“

Rhianna si pochybovačně skousla ret. Daylanovi lidé se nepřipojí, to věděla. Opovrhovali lidmi z jejího světa. Říkali jim „stínové bytosti“.

„Pomůžu ti, jak nejlépe dovedu,“ řekla Rhianna. Daylan však zavrtěl hlavou. „Tohle není úkol pro tebe. Tvoji lidé tě potřebují. Potřebují, abys je varovala. Potřebují se připravit na útok wyrmlingů, který určitě přijde. A teď, když máš na sobě křídla, není tu nikdo lepší než ty, kdo by je mohl varovat.“

Rhianna chvíli nerozhodně stála. Pokládala Daylana za svého strýce, když byla malá, a stále ho měla ráda. Ale věděla, že má pravdu. Závisely na ní životy miliónů lidí.

Fallion ji potřeboval.

„Emír pomůže,“ řekl Daylan. „Se svými muži přinesl krvavý kov, aby mohl vyrobit dary. Plánují, že zaútočí zpředu, a doufají, že dobudou Rugassu a osvobodí vězně. Ale potřebují si vzít dary, aby mohli vyhrát. Ty pro ně budeš muset najít dárce a přesvědčit je, aby pomohli.“

Rhianna se podívala na emíra. Stál vedle své dcery, držel ji kolem ramen a uklidňoval ji. Byl to vysoký muž s vypracovaným tělem a jestřábím obličejem. Se svými přerostlými řezáky a kostěnou destičkou na čele vypadal jako hrozivá šelma. V jiném životě, na jiném světě byl jejím nepřítelem. Dokonce i teď si nebyla jistá, jestli mu může věřit.

Přemýšlela, jak přesvědčí lidi, aby dali dary tomuhle zloduchovi.

Řeknu jim, že když to udělají, pomohou Králi Země. A Fallionovi, kterého miluji. Řeknu jim pravdu.

* * *

Rhianna se Siyaddah letěly tak vysoko, že se do jejich křídel opíralo slunce. Díky němu zářily na obloze jako rubíny.